

Viață din belșug

UN PLAN DE 12 SĂPTĂMÂNI PENTRU
ÎMBUNĂTĂȚIREA CELOR MAI IMPORTANTE RELAȚII

Jim Kohnberger

ÎMPREUNĂ CU

TIM și JULIE CANUTESON

Traducere:
Manuela Popescu

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, JIM

Viață din belșug /Jim Hohnberger; trad.: Manuela Popescu - Câmpina;
Zappy's, 2004

ISBN 973-86388-3-X

I. Popescu, Manuela (trad.)

613

286.3

Copyright © pentru ediția în limba română:

Dr. med. Horst Müller și Editura Zappy's

Corectura: Casandra Constantin

Cuprins

Prefață	7
Introducere	11

Partea 1   O viață puternică

Capitolul 1 Bateriile nu sunt incluse	15
Capitolul 2 Trecând dincolo	28
Capitolul 3 Te conectezi și primești	58
Capitolul 4 Încerci mai puține, realizezi mai mult	87

Partea 2   O căsnicie puternică

Capitolul 5 Pierdut și găsit	107
Capitolul 6 Aprinde flacăra	140
Capitolul 7 De vorbă	158
Capitolul 8 Îndepărtarea ghimpilor	179

Partea 2   O familie puternică

Capitolul 9 Atomi independenți	198
Capitolul 10 Timp pentru familie	218
Capitolul 11 Asociația familială	234
Capitolul 12 Întruniri de familie	248
Capitolul 13 Eșecul nu este o opțiune	262
Anexă	270

Dedicatie

Celor care, ca și mine, s-ar bucura să-L audă pe Mântuitorul spunând:

Viața ta este rătăcitoare? Vino la mine.

Dacă ai probleme în căsnicie, apropie-te de Mine.

Familia ta este destrămată? Vino.

Nu contează cât de disperată este situația ta.

Puterea mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.

Vino la Mine, iar Eu Îți voi da putere.

Mulțumiri

Autorii sunt recunoscători pentru contribuția adusă de persoanele trecute mai jos și familiilor lor. Această carte nu ar fi fost completă sau atât de folositoare cititorului dacă nu i-ați fi lăsat pe cei din jur să vă vadă așa cum ați fost cu adevărat, lucru pentru care vă mulțumim. Toate celelalte nume folosite în carte sunt pseudonime.

Heike Clark
James și Donna Ehrlich
Janell Garey
Denny și Brenda Kaneshiro
Mark și Maria Lodenkamp
Edwin și Maria Nebblett
Paul și Carolyn Rayne
Sarah Swearingen
Barry și Pam Van Petten
Tom și Alane Waters
Ron și Karen Wood

Viața din belșug

Prefață

Coldwater din statul Michigan? Probabil că vă întrebați: “Unde se află Coldwater (apă rece) din Michigan?” Ei bine, nu este chiar la capătul pământului ca Poleridge din statul Montana, dar este un orașel mic și neînsemnat la nordul graniței dintre Indiana și Ohio și aproape egal în lungime cu această graniță. Totuși, în felul său, Coldwater este responsabil pentru cartea pe care o ții acum în mâini.

Atunci când Domnul m-a chemat la slujire, mă întrebam deseori de unde voi primi invitații ca să vorbesc. Domnul avea planul Său și astfel au fost mai multe invitații refuzate decât acceptate. Am învățat din experiență personală că implicarea profundă în activități bune, chiar și cele legate de slujire, nu te scutesc de experimentarea efectelor negative ale muncii asidue. Cu toate acestea, când observ nevoile acute ale oamenilor, crește dorința de a le oferi vestea cea bună: viețile lor pot fi schimbate începând de azi! Pe parcursul fiecărei călătorii mă întreb: la inima cui are Domnul de gând să ajung? Dar chiar dacă la fiecare sfârșit de săptămână predic unei adunări de o mie de persoane, nu pot ajunge decât la inimile a 52 de persoane pe an și aceasta nu reprezintă nici măcar un crâmpei din rata natalității, nemaipunând la socoteală pe cei care sunt deja în viață.

Astfel de gânduri mă apăsau atunci când zburam de la un capăt la altul al continentului. Soția mea, Sally, care era lângă mine, părea obosită. Nu e de mirare. Ne-am dedicat viețile Domnului și ne-am pus în slujba celor din jur până la extenuare. Ceva trebuia schimbat. Sănătatea a avut de suferit, programul de somn a fost distrus, iar vârsta începea să-și spună cuvântul într-un corp care odinioară era un izvor nesecat de energie și entuziasm. Nu mă plâng. Dacă Dumnezeu ar dori să continuu astfel, aș face-o fără ezitare, dar El este Cel care mi-a pus în gând dorința de a

schimba direcția, de a-mi păstra energia și de a folosi într-un mod cât mai avantajos puterea pe care mi-a oferit-o. Problema era că pur și simplu nu știam ce să fac. Mă rugam din toată inima ca El să mă îndrume.

Coldwater în februarie este... ei bine... rece! Trăiesc într-o localitate pe care mulți o consideră inaccesibilă, aproape de Canada și de Parcul Național Glacier, unde este un ger uscat și zăpadă abundentă. Acest tip de răceală umedă care vine dinspre marile lacuri îți intră direct în oase. Cei care au denumit astfel acest loc cu siguranță știau despre ce vorbesc. Din fericire oamenii care trăiesc acolo te înconjoară cu atâta căldură sufletească și prietenie încât uiți de frig.

Am avut trei zile minunate de întruniri și ne-am bucurat de șederea noastră. Gazdele erau prietenii noștri Dwight și Deb, care, înainte de plecare, ne-au invitat la o plimbare ca să ne prezinte afacerea lor. Cei doi conduc un centru de sănătate dotat cu echipamente de ultimă oră. Totuși ceea ce mi-a atras atenția a fost un perete plin cu poze de tip publicitar “înainte și după” ale pacienților care își transformaseră corpurile de la “plinuț” la “în formă”. Aceste persoane trecuseră de la obezitate la Mister și Miss Univers.

“Cât timp le-a luat acestor persoane să obțină astfel de rezultate?” am întrebat.

“Numai 12 săptămâni,” răspunseră ei.

“Numai 12 săptămâni!” am spus mirat. “Eram sigur că a durat câțiva ani.”

“Se datorează stilului nostru de viață care nu presupune numai exercițiu fizic, ci și o dietă sănătoasă, explicară aceștia sesizându-mi neîncrederea.”

“La fiecare șase săptămâni are loc un concurs pentru a răsplăti pe cei ale căror transformări sunt cu adevărat impresionante.”

Era imposibil să nu iei în serios toate acele poze, iar efectul lor mi-a rămas mult timp în minte după ce am plecat. M-am gândit mult la ele în lungul zbor spre casă. Am încercat să mă gândesc la problemele mele, dar pur și simplu nu mă puteam concentra. Planul de 12 săptămâni cu toate acele povești de succes îmi plutea înaintea ochilor. Printre gândurile mele confuze am realizat că acest plan avea o importanță deosebită, dar încă nu puteam structura totul sub forma unei idei concrete. Știam că trebuie să fie ceva care să poată rezolva această dilemă. Întorcându-mă spre Sally am întrebat-o:

Prefață

“Ai vrea să ne întoarcem în Coldwater peste zece ani?”

“Nu, Jim, nu vreau!” răspunse ea fără ezitare.

Și eu gândeam la fel. Iubesc lucrarea la care m-a chemat Domnul, dar cu timpul am început să-mi dau seama de limitele proprii naturii umane și am recunoscut nevoia de a mă gândi la noi metode de prezentare a mesajului pe care Dumnezeu l-a pus în inima mea. Prima carte pe care am scris-o a fost o lecție pentru mine. Acea carte a atins mai multe vieți într-un an decât activitatea noastră misionară în zece ani. Sigur că aș fi putut scrie o altă carte, dar ce legătură ar fi avut cu evenimentele acestui sfârșit de săptămână din Coldwater? Care era esența misiunii mele? Ce am făcut în timpul sesiunilor de consiliere de care au beneficiat cei din jur? Puteam cumva să fac asta pentru tine, cititorule, sub forma unei cărți? Dintr-o dată totul avea sens. Conceptul se contura. Nerăbdarea și entuziasmul îmi curgeau prin vene în timp ce discutam cu Sally. Ideile mele erau acum limpezi precum cristalul.

Ca și clienții de la centrul de sănătate, persoanele cu care mă întâlnesc știu că au nevoie de ajutor, dar sunt sceptici în a se încrede în ceva despre care nu au de unde să știe că a funcționat pentru alții. Nu-i puteți învinui. Creștinii de rând se diferențiază cu puțin de oamenii din jur care nu aparțin nici unei denominațiuni. Pe bună dreptate lumea a devenit sceptică cu privire la cerințele creștinismului. Aveam nevoie de un perete exact ca acela de la centrul de sănătate. Aveam nevoie de poze de tip “înainte și după” ale unor oameni normali care prin harul Domnului și-au transformat viețile, căsniciile și familiile în bine, făcându-le mai puternice.

Următoarea problemă era “Cine?”. Pe cine să prezint, Doamne? Cine ar fi disponibil să-și deschidă inima și să fie supus unei cercetări atât de amănunțite? Părea o misiune aproape imposibilă, dar am început să întocmesc o listă cu persoane și familii pe care le-aș fi putut întreba. Cu toții erau persoane pe care le cunoșteam de ani de zile. Fusesem în casele lor, văzusem cum aplică principiile creștine în familiile lor și chiar dacă nu erau perfecți, știam că au o experiență cu un Dumnezeu viu și atotputernic. Acești oameni dragi mie, chiar dacă nu erau persoane publice, își respectau intimitatea și aveau motive întemeiate să nu-și dorească o astfel de expunere în fața altora. Dacă mă refuzau cu toții?

Am prezentat ideea coautorilor și am reușit să-mi expun viziunea despre carte. Au înțeles ce voiam, dar și complexitatea acestui proiect de

Viață din belșug

a prezenta atâtea povestiri, stiluri și personalități diferite implicate într-o asemenea aventură. Într-o anumită măsură se îndoiau că vom reuși. Apoi, i-am rugat să scrie propriile experiențe și să le trimitem celorlalți spre a le servi drept exemplu pentru ce doream să facem. Au ezitat. Este greu să împărtășești lucruri intime celorlalți și este cu atât mai greu când trebuie să faci asta primul. Cu toate acestea, privind în urmă, pot vedea mâna lui Dumnezeu care a lucrat oferindu-le înțelepciunea necesară pentru a-i ajuta pe tot parcursul acestei experiențe dure.

Cerința mea a produs agitație în câteva familii pentru că le-a forțat să retrăiască anumite evenimente. În multe familii au fost vărsate lacrimi atunci când s-au redeschis răni vechi, dar cu toții au ieșit vindecați și prinși unul de celălalt mai puternic decât oricând. Aproape toți cei pe care i-am rugat au acceptat să-și împărtășească experiențele. Această carte este în mare măsură rezultatul contribuției voastre. Sunteți o încurajare pentru inima mea. Vă mulțumesc!

Depinde de tine, dragă cititorule, să decizi cât de eficient am fost prin prezentarea acestor experiențe. Dacă alegi să trăiești o viață puternică, să ai o căsnicie puternică și să formezi o familie puternică, atunci eforturile mele vor fi pe deplin răsplătite. Fie ca cele mai bogate binecuvântări să te însoțească în timp ce vei citi această carte și fie ca Dumnezeu, și nu acest sărman servitor, să îți îndrume pașii către o viață puternică.

Introducere

Ai fost vreodată descurajat de comportamentul tău? Ai ascultat vreodată o predică sau ai citit o carte având sentimentul că acele persoane nu au cum să înțeleagă problemele cu care te confrunți tu? Te uiți vreodată la colegii de serviciu, la vecini, la oamenii aparent spirituali de la biserică sau chiar la pastor întrebându-te cum sunt ei cu adevărat în spatele ușilor închise? Dacă da, probabil că nu ești singurul, pentru că mulți dintre noi se uită la cei din jur și văd oameni care par că se poartă normal sau cel puțin disimulează foarte bine. Apoi ne întrebăm dacă noi suntem singurii care se luptă cu ispitele.

În timpul războiului din Vietnam, trupele americane citeau adesea vești și rapoarte distorsionate din care trăgeau concluzia că toate celelalte trupe câștigau, în timp ce unitatea lor și în special teritoriul lor înregistra pierderi și înfrângeri. Și totuși, dacă am fi adunat soldații din toate unitățile, cu toții ar fi relatat aceleași vești deprimante și ar fi vorbit de teritoriul lor ca fiind cel care înregistra cele mai mari pierderi, în timp ce inamicul continua să câștige putere și control.

Armata creștină din zilele noastre nu se află într-o stare mai bună. Știu! Ocazional am stat de vorbă cu mii de creștini și cu mulți dintre ei am discutat îndelung. Numai în ultimii zece ani am discutat cu câteva sute. Bazându-mă pe această cunoaștere directă, cred că dacă un medic specializat în evaluarea sănătății ecleziastice ar examina starea actuală a bisericilor, ar trebui să le ofere un certificat de handicap, fie parțial fie total. Șocant!

Dar nu ți se mai pare atât de șocant când privești ce se află în spatele scenei, în spatele bunelor maniere de complezență, atunci când ai șansa să observi de aproape viețile celor care stau în spatele tău la rând la magazin sau a celor care stau lângă tine la biserică. Permite-mi să-ți prezint câteva persoane reale, ca mine și ca tine. Vei avea posibilitatea să te familiarizezi și mai mult cu ele în capitolele următoare. Dar înainte de toate, să-ți explic intenția acestei cărți.

Fiecare capitol se bazează pe premisa că ești o persoană interesată și că programul tău este unul obișnuit - adică ești grăbit și prins în agitația zilei, lucrând de luni până vineri. Astfel, duminica, prima zi a săptămânii, este dedicată cititului unui capitol, iar zilelor care urmează le sunt atribuite activități mai reduse. Dacă nu te potrivești tipului descris mai sus, ești liber să modifice structura studiului, astfel încât să se potrivească stilului și personalității tale. Nu te strădui să treci peste capitole mai repede decât îți permite capacitatea de asimilare a informației dobândite.

Veți observa că nici o activitate nu este planuită pentru ziua de sâmbătă. Nu e nici o greșeală, ci autorii au înțeles că după o săptămână de studiu și punere în aplicare a unor noi idei și principii, este nevoie de o zi în care să “veniți singuri la o parte... și odihniți-vă puțin” (Marcu 6:31). Folosește acest timp, pe cât posibil, pentru a te odihni de toate grijile și încercările lumii acesteia, sau ca o posibilitate de a recupera dacă ai sărit peste vreun exercițiu.

Pentru început am pus instrucțiunile pentru activitățile zilei de duminică în această parte introductivă. În restul cărții acestea vor apărea la sfârșitul fiecărui capitol. Acolo veți găsi instrucțiunile pentru zilele următoare.

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Indiferent de pregătirea religioasă sau de lipsa acesteia, apropie-te de Dumnezeu ca și cum ar fi prietenos, pentru că este. Roagă-L să te îndrume în timp ce citești și să-ți elibereze mintea de toate celelalte griji și neliniști. Roagă-L să te atragă spre El pentru că a promis: “...te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta”(Psalm 32:8). Mai mult decât toate, apropie-te de Dumnezeu și roagă-L să Se apropie de tine așa cum a făgăduit în Iacov 4:8: “Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi”.

Activitate: Citește capitolul unu, “Bateriile nu sunt incluse”. Subliniază sau marchează ideile importante după cum dorești. Identifică-te cu cele prezentate în fiecare experiență. Bucură-te de șansa de a cunoaște noi familii. Știu că vorbesc în numele fiecărei familii care a contribuit la apariția acestei cărți atunci când spun că sper să aveți de câștigat, cel puțin la fel de mult cât am avut noi prin împărtășirea acestor experiențe. Acum să continuăm cu “Bateriile nu sunt incluse”.

Partea întâi

*O viață
puternică*

Viața din belșug

CAPITOLUL 1

Bateriile nu sunt incluse

*“Eu nu pot face nimic de la Mine însumi.”
(Ioan 5:30)*

ȚINTA CAPITOLULUI

Să realizezi că nu avem nici o putere să trecem peste slăbiciunea naturii umane pentru a reuși să trăim o viață puternică.

Julie era o tânără frumoasă. Fața ei era cufundată în lumina diafană a lunii în timp ce se îndepărta ușor din strânsoarea unei îmbrățișări pasionale.

Îl privea pe Tim, bărbatul pe care-l iubea și singura ei dorință era de a se apropia mai tare de el. Pentru un moment în mintea lui Tim licări gândul că ceea ce făceau nu era bine. O, nu merseseră prea departe, totuși erau din ce în ce mai apropiați. Ea era o angajată a bisericii. Dacă ar fi aflat cineva s-ar fi iscat un scandal. Amândoi erau creștini care doreau din toată inima binecuvântarea lui Dumnezeu asupra relației lor, dar sentimentele erau prea puternice și în fond cine putea să afle? Au continuat să se îmbrățișeze până la răsăritul zorilor.

Odată cu răsăritul veni și un potop de ură care s-a revărsat peste perechea vinovată. Faptul că nu făcuseră nimic nu-i ajuta prea mult acum.

“De ce să nu ne căsătorim?” întrebă el. “Putem fi “cuminți” până atunci. Părea o alternativă mult mai bună decât ruperea relației.

Au încercat din răspuțeri dar mai devreme sau mai târziu unul dintre ei avea să întindă prea tare coarda îngăduinței iar celălalt avea să cedeze. Cu cât îngăduiau mai mult cu atât doreau mai mult. “Ajunseserăm să ne urâm atât pentru ceea ce deveniserăm cât și pentru ce nu eram” spuneau ei. Erau creștini lipsiți de putere. Am ales cumva un exemplu izolat? Cred că nu.

În Anglia am întâlnit un cuplu de creștini foarte energici. Erau lucrători laici care țineau nenumărate studii biblice în fiecare săptămână și aveau o reputație minunată în biserică datorită lucrării misionare. Paul și Carolyn erau lideri de succes, dar în spatele ușilor închise această fațadă dispărea. “Dacă ne-ai fi vizitat atunci, ai fi găsit o grămadă de vase înghesuite sub chiuvetă. Când ai de prezentat treisprezece studii biblice n-ai cum să te ocupi de ele. Aveam doar foarte puțin timp pentru studiu individual sau pentru rugăciune și, în ciuda eforturilor, nu puneam în practică învățăturile pe care încercam să le prezentăm altora. Într-o seară, când ne aflam în drum spre o întrunire, am avut una dintre cele mai mari dispute ale căsniciei noastre. Ni s-a oferit șansa să călătorim în Europa de Est pentru a instrui oamenii cum să țină studii biblice. Paul era de acord, dar eu m-am opus simțindu-mă depășită de obligațiile pe care le aveam deja.

“I-ai spus că da, nu-i așa?”

“Păi, da, i-am spus că probabil vom fi interesați.”

“Ești nerăbdător să mergi, așa-i?”

“I-am spus că va trebui să te întreb dar voiam să mă duc.”

“Așa-ți place ție să iei hotărâri nechibzuite. N-avem deja destule pe cap? Ce facem cu persoanele cu care studiem deja?”

“Se vor descurca ei câteva săptămâni.”

Discuția a fost mai lungă, dar am s-o scurtez, spunându-vă că, între timp au ajuns la casa persoanei cu care țineau studiile. Carolyn mi-a spus: “Ne-am certat. Nu m-am comportat ca o creștină adevărată”. Paul a adăugat: “Am tratat-o cu lipsă de respect”.

Au coborât din mașină și ajunși la ușă s-au transformat în creștini veseli și fericiți.

“Salut! Ești pregătit pentru studiul din seara aceasta despre cea de-a doua venire a lui Isus? Vrei să fii gata pentru a doua venire a lui Isus?”

Au ținut un studiu minunat, după care s-au întors în mașină unde au continuat cearta exact de unde o lăsaseră. Cu siguranță că oamenii care fac astfel de fapte bune sunt creștini. Oare pot fi și ei lipsiți de putere?

Bateriile nu sunt incluse

Și apoi mai este și Maria. Educată, profesionistă, căsătorită cu un medic promițător, trăind într-o casă imensă, Maria avea toate motivele să aibă o viață fericită, sau cel puțin așa credea ea. Iubea copiii și dăduse naștere la patru în șase ani de căsnicie, dar calitatea vieții pe care o ducea începuse să se deterioreze. “Mă străduiam să-mi păstrez calmul și să nu-mi pierd cumpătul cu cei mici. Am încercat să fiu răbdătoare și să suport tot zgomotul și dezordinea din casă, ceea ce este inevitabil când ai patru copii cu vârste până în șase ani. Dar deseori izbucneam și le vorbeam aspru. Devenise ceva normal. Nu voi uita niciodată seara în care am privit lung la mine însămi. Era târziu și Edwin era plecat să asiste o naștere. Înainte de culcare copiii erau plini de energie și foarte obraznici. Am încercat să rezist până când n-am mai putut, așa că am cedat și le-am atras atenția forțându-i să mă asculte. Mă simțeam oribil că am greșit din nou și am continuat să strig la ei, spunând că mi-am pierdut controlul din cauza neascultării lor și am dat vina pe ei.

“Vouă chiar nu vă pasă de mine? am țipat eu.” Cu lacrimi în ochi, fiica mea de cinci ani a răspuns:

“Ba îmi pasă. Încerc să-ți fac pe plac, dar, indiferent cât de mult mă străduiesc, nu reușesc. Nu voi fi niciodată în stare să-ți fiu pe plac!”

Cuvintele ei m-au frapat și mi-au frânt inima. Mânia s-a transformat în disperare când mi-am dat seama că răneam copiii care-mi erau atât de scumpi. După ce i-am dus la culcare am stat mult timp și-am plâns. Eram creștină de ani de zile, dar asta nu mă influența cu nimic. M-am rugat Domnului pentru eliberare dar mă simțeam fără speranță.”

Soțul Mariei, Edwin, era un om de succes. Ca medic de familie a devenit renumit și în scurt timp i s-a oferit postul de director, dar prețul pe care a trebuit să-l plătească a fost mult prea mare. Responsabilitățile sporite au adus cu ele provocări mai mari și toate necesitau timp. “În noua poziție a trebuit să mă confrunt cu câteva slăbiciuni ale caracterului meu și simțeam cum mă îndepărtez treptat de soție și de familie. Chiar și când eram acasă vorbeam tot timpul la telefon. Am fost un om religios toată viața. Eram fiul unui misionar, dar pe la treizeci și nouă de ani totul era o formalitate. Aveam tot ce era mai bun: o soție frumoasă, copii minunați și o slujbă fantastică. Aproape toată lumea mă lăuda pentru calitatea muncii mele, dar eram aproape mort în interior și nimeni, nici măcar soția nu știa cât de mizerabilă era viața mea.”

Viață din belșug

Creștini miserabili? Chiar așa! În ultimii șaptesprezece ani am călătorit mult prin lume și credeți-mă că astfel de cazuri nu sunt excepții de la regulă, ci chiar regula. Sunt persoane care arată minunat în exterior. Uneori nici măcar familiile lor nu știu asta, dar ei da: în suflet sunt amărâți.

Și totuși există o scăpare, indiferent de cum arată trecutul tău. Nu contează situația în care te afli acum. Lucrurile pot fi schimbate începând de astăzi. Dar înainte de a privi la soluție trebuie să privim îndelung la noi înșine. Înainte de toate trebuie să înțelegem problemele pe care dorim să le rezolvăm. Vino cu mine într-o călătorie în timp, în viața mea, pentru că noi doi nu suntem chiar atât de diferiți și fiecare dintre noi a experimentat dezamăgirea de a descoperi că bateriile nu sunt incluse.

Și acum îmi amintesc sentimentul acela de emoție a descoperirii când primeam un cadou de Crăciun împachetat foarte frumos. Eram nerăbdător să aflu ce este în interior. Oare era mănusa de baseball pe care mi-o doream? O cutie cu unelte? O pereche de teniși de firmă care m-ar fi făcut cel mai rapid copil din cartier? Am rupt ambalajul și am descoperit un jeep în miniatură. L-am scos imediat din cutie, nu mi-am pierdut timpul cu eticheta sau instrucțiunile de folosire și într-o secundă deja îi “faceam rodajul”. *Bruuum! Bruuum! Tiiit! Tiiit! Buf!* Scotem toate zgomotele potrivite pentru motor, frână și bineînțeles toate obstacolele imaginare pe care le urcam sau prin care treceam în aventura mea pe patru roți. Ce fericire era în inima mea și a fraților și surorilor mele mai mici care se uitau la mine cum mă joc. Probabil că așa fi rămas mulțumit mult timp la această joacă egoistă dacă nu ar fi intervenit cineva mai înțelept și mai experimentat decât mine. Mi-a spus:

“Fiule, ia adu mașinuța încoace!”

Eram ocupat cu împinsul vehiculului printr-o junglă din covor, dar cum am auzit vocea tatălui, i-am pus cu drag mașinuța în brațe. Mă simțeam mândru de parcă așa fi fost în posesia unei mașini adevărate. Am observat că recuperase ambalajul și mi-a arătat două elemente pe care le salvase dintre rămășițele pachetului: o telecomandă mică și o etichetă pe care scria “Bateriile nu sunt incluse”. Nu prea știam ce voiau să spună acele cuvinte în legătură cu jeepul meu prețios, dar tata m-a tras mai aproape ca să-mi explice. Mi-a spus că jeepul meu nu este ca toate celelalte mașinuțe pe care le împingeam. Această mașinuță era creată să folosească un alt tip de sursă de putere. Mi-a arătat instrucțiunile și mi-a explicat cum

Bateriile nu sunt incluse

funcționează telecomanda. În timp ce intelectul meu în dezvoltare începea să-i dea de cap acestui nou concept am izbucnit:

“Păi asta înseamnă că de-acum nu va mai trebui să-l împing!” Și un val de fericire mi-a inundat corpul.

“Așa este fiule. Nu va mai trebui să-l împingi.”

Chiar și ajuns la maturitate, nu am putut egala această experiență a jucăriei fără baterii. Dar dacă ne oprim și ne gândim cu toată sinceritatea, ne dăm seama că majoritatea suntem ca micuțul Jimmy Hohnberger. Ne împingem în viață ca niște mașinuțe fără baterii. Nu critic pe nimeni ci vorbesc despre mine și viața pe care am dus-o. De mic am fost învățat ce este munca grea. Provin dintr-o familie stoică germană de oameni buni, întreprinzători și încăpățânați. Atunci când ni se spunea să facem ceva, se aștepta de la noi să sărim și dacă nu săream, în scurt timp ne doream să fi sărit. Am privit religia prin aceeași prismă. Dacă asta mi-era dat să fac, asta făceam. Am făcut-o și astfel mi-am câștigat reputația de copil bun, numai că aveam o singură problemă. Mă duceam la biserică, mă duceam la școală, eram acceptat de biserică și totuși nu puteam controla domeniile vieții care adesea îmi dădeau bătăi de cap. Aveam dorința sinceră să-L slujesc pe Dumnezeu, dar era frustrant atunci când mă împiedicam de aceleași obstacole. Aveam un tip de religie lipsită de putere. În cele din urmă am renunțat să mai încerc deoarece pentru mine părea că pur și simplu nu funcționează.

Câțiva ani mai târziu un client mi-a deschis Biblia și din ceea ce odinioară consideram a fi o carte de povestiri și basme a ieșit logică, ordine și răspunsuri la întrebările pe care mi le puneam în legătură cu modul în care ar trebui să trăim. Toată viața mi-am dorit ca cineva să-mi arate cum să fii creștin și cum să fii împăcat cu Dumnezeu. Simțeam că prin înțelegerea doctrinelor voi reuși să ating acest țel. Aveam aceeași voință cu care am fost învățat de mic și am început să pun în aplicare cu conștiinciozitate învățăturile Bibliei. Ceea ce nu am înțeles atunci era că doctrina, oricât de corectă ar fi, împreună cu o puternică dorință omenească de a realiza schimbări în viață, nu este creștinism. Nu, Biblia vorbește despre acest aspect ca “având o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:5).

Să te joci de-a biserica este o ofensă atât pentru Dumnezeu cât și pentru om, iar aceasta era exact ceea ce făceam eu. Mă jucam de-a biserica.

Aveam o religie de formă sau așa numita religie de amvon. Arătam destul de bine în exterior, dar testarea caracterului se face înăuntru. E felul în care mă port cu soția, cu copilul sau cu câinele meu. Gândurile pe care le încurajez și sentimentele care-mi sunt dragi determină dacă religia pe care o practic are vreun efect “salvator” asupra mea. Dacă mă împing încoace și încolo prin forțe proprii atunci religia pe care o am nu are nici un rost.

Ucenicii aveau putere. Erau doar o mână de oameni și totuși au răsturnat lumea în mai puțin de o generație. În ziua de astăzi sunt milioane și milioane de creștini și totuși se pare că nu au nici o putere. Probabil că nu suntem ceea ce pretindem. Fii sincer cu tine însuși. Ți poți controla temperamentul în orice situație? Dar sentimentele și emoțiile? Le-ai predat Domnului? Te enervezi vreodată pe soție, pe copii sau pe patron? Poftele și pasiunile tale sunt controlate de rațiune sau ele te controlează pe tine? Dar cuvintele tale? Ți filtrezi cuvintele prin Dumnezeu înainte de a le articula? Te-ai mai duce la biserică dacă s-ar pune o casetă cu felul în care te-ai purtat acasă săptămâna trecută? Un pastor a venit să-mi vorbească într-o pauză de prânz în timpul unor seminarii de o zi. S-a așezat la masă și mi-a spus: “Jim, sunt un fățarnic și un șarlatan”.

M-am întors spre soția mea, Sally, și am întrebat-o înmărmurit:

“Ce-a zis?”

“A zis că este un fățarnic și un șarlatan!” a răspuns ea mult prea tare.

“Șșt! Știu ce-a zis, numai că nu-mi vine să cred că a spus-o.” M-am uitat la acest bărbat care stătea lângă mine. Era conducătorul bisericii nu doar liderul comunității.

“Cum adică ești ‘un fățarnic și un șarlatan’?”

“Păi, atunci când sunt într-o, știi tu, în față, reprezentantul bisericii, toată lumea crede că sunt un fel de gigant spiritual. Mă prefac, pun o mască, dar acasă, cu soția mea sunt un șarlatan.” El a fost sincer, prietene. Noi suntem? Cum ar arăta filmul vieții noastre?

Soneria mi-a trezit simțurile în timp ce-mi târam corpul obosit afară din pat. Era 6:00 dimineața. Am îngenuncheat lângă pat și am spus o rugăciune scurtă de tip listă de cumpărături. Știi, genul acela de rugăciune care-L informează pe Dumnezeu ce vrei să faci pentru tine în acea zi. Apoi mi-am făcut duș, m-am îmbrăcat cu unul dintre cele mai frumoase costume pe care le aveam și am coborât. Soția îmi pregătise niște pâine

Bateriile nu sunt incluse

prăjită și un pahar de nectar. După ce am terminat de mâncat mi-am sărutat soția și cei doi băieți de rămas bun și m-am îndreptat spre ușă. Am oprit pe la poștă pentru că era deschis și am ajuns la serviciu pe la opt. Fiind proprietarul unei firme de asigurări, lucram toată ziua pentru a-mi mulțumi clienții și dacă ai fi venit să faci afaceri cu mine, te-aș fi primit într-un birou ordonat. În acest birou discutam cu clienții și cu angajații și-i tratam cu amabilitate creștinească. Plecam de la serviciu pe la cinci. Zilele erau din ce în ce mai lungi și eram tot mai solicitat, dar asta nu mă deranja. Din punct de vedere financiar o duceam din ce în ce mai bine. Ajungeam acasă mort de oboseală și singura mea dorință era să petrec restul zilei lenevind în fotoliu. Soția mea, care este una dintre cele mai pașnice persoane, mă aștepta cu un mesaj:

“Te-a sunat domnul Vandenburg.”

“Ce voia?” Era unul dintre clienții mei. Dacă primeam telefoane acasă de la clienți putea să însemne multe, dar nu tocmai bine.

“N-a spus.”

“De ce nu l-ai întrebat?”

“Nu m-am gândit atunci.”

“Păi de ce nu te-ai gândit?” Eram nervos iar tonul vocii ridicat. Sally coborî umerii cu un aer vinovat. Toată ziua abia așteptase să mă vadă, dar acum știa că toate șansele de a avea o seară plăcută fuseseră spulberate.

“Nu știu... pur și simplu nu gândesc ca tine...”

“Nu crezi că ar cam fi cazul să înveți să gândești?” M-am îndreptat furios spre telefon ca să-mi sun clientul. Nu știu cum se face, dar cu clientul meu am fost în stare să mă port foarte frumos în timp ce fata pe care promiseseam să o iubesc și să o respect până la moarte suferea din cauza asprimii cu care am tratat-o.

Hai să lăsăm această scenă deoparte și să privim spre o alta. Eram cu toată familia în mașină și ne îndreptam spre biserică. Aveam funcții importante. Eu țineam seminarii pentru adulți, iar Sally se ocupa de cei tineri, dar nici unul dintre noi nu avea mare lucru de oferit.

“Jim, întoarce-te că am uitat ceva!”

“Cum adică ai uitat ceva?” M-am întors, dar am continuat să o înțep cu tot felul de injurii pentru că mi-a furat cinci minute din timpul meu atât de prețios.

“Tu niciodată nu-ți aduci aminte nimic.”

Viață din belșug

“Jim, am uitat doar un lucru,” spuse ea în mod rezonabil, deși eu depășisem limita raționalului.

“E timpul să înveți să gândești!” am izbucnit nervos.

“Ce n-aș da ca cei cărora le predai studii biblice să te vadă acum.”

Era o formă elocventă de ridiculare pentru că permitea propriei conștiințe să mă umilească și să-și bată joc de mine.

Odată ajunși la biserică eram deja supărați unul pe celălalt și nervoși dar am reușit să ne punem măști zâmbitoare pe fețe și să ne vedem de treabă și de îndatoriri. Amândoi jucam foarte bine rolul de “creștinul Jimmy și creștina Sally”. A fost o etalare ridicolă a eforturilor umane ce a durat pe tot parcursul acelei zile. Pretindeam că prezentăm altora calea către fericire și pace în timp ce nouă ne lipseau cu desăvârșire aceste caracteristici. Evitam privirile celuilalt, ocaziile în care am fi fost prea apropiați sau activitățile care presupuneau să ne purtăm ceva mai mult decât platonice. Ajunși acasă, focul urii și al furiei dispărea, iar în locul lui rămânea un sentiment distant de reținere. Nici unul dintre noi nu-și cerea scuze. Nu vorbeam despre incident și făceam ce știam mai bine, adică ascundeam durerea și vinovăția și ne făceam că totul e în regulă. Dar nu era în regulă, și undeva, în adâncul inimilor noastre, aproape împotriva voinței, mocneau cărbunii frustrării așteptând să izbucnească.

Nimic nu s-a schimbat timp de ani de zile. Frustrările creșteau în fiecare zi, iar ultima picătură care a umplut paharul a căzut în ziua când am avut “Marea Ceartă”, cea mai cruntă dintre toate. A fost o luptă verbală cu trânte și târări care au îngrozit copiii. Totul s-a sfârșit când mi-am încuiat soția pe veranda casei noastre imense. Striga și mă implora să o las să intre în timp ce copiii noștri, pe atunci de trei și cinci ani, gemeau înfricoșăți de furia tatălui lor.

Sally a făcut o plimbare în josul străzii. După un timp m-am calmat și am descuiat ușa. Când s-a întors, priveam șocați unul la celălalt. Nu ne venea să credem cum ne-am purtat. “Ce s-a întâmplat cu noi?” am întrebat înmărmurit. Sally era atât de uimită încât doar a dat din cap. Imediat ne-am luat o vacanță de zece zile și ne-am dus să petrecem un timp împreună într-o zonă izolată din apropierea unui lac. Acolo puteam discuta și evalua situația. Concluzia a fost că nu eram creștini, și nici măcar convertiți, indiferent de ceea ce pretindeam.

Bateriile nu sunt incluse

Conform standardelor lumești eram un om de succes. Dacă aveam îndoieli în această privință, tot ceea ce trebuia să fac era să-mi verific contul bancar. În fond, dacă am bani, sunt prin definiție un om de succes, nu? Priveam doar în partea exterioară și publică, dar testul bateriilor se face în interior, în familie. Aici eram un ratat deprimat. Doream cu disperare ceva care să mă salveze de mine însumi. Nu știam exact cum să definesc acel ceva pe care-l doream, dar cert este că-l doream. Trebuia să existe ceva mai mult dincolo de ce găsisem eu.

Când era pe acest pământ, Domnul Hristos a întâlnit în drumul Lui un smochin cu un frunziș bogat. Fiind înfometat, a căutat rod printre frunze, dar pomul era gol. A blestemat acel pom: “De acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine”. Fiind bogat în frunze, pomul a indus în eroare pretinzând că este roditor. Cei care privesc la frunze pot fi ușor păcăliți dar o examinare amănunțită îi dezvăluie goliciunea. Frunzele erau de fapt înșelătoare.

Majoritatea bisericilor, ba nu, majoritatea creștinilor sunt ca smochinul blestemat. Se dau în spectacol jucându-se de-a biserica. Crengile lor sunt acoperite cu frunze de prefăcătorie, tradiții, forme, ceremonii și ritualuri, dar le lipsește fructul care se naște numai dintr-o legătură cu Dumnezeu.

Ce înseamnă să fii creștin? Ne unim cu Hristos până devenim una. Ca și în căsătorie, atunci când iei numele lui Hristos devii una cu El. Asta înseamnă a fi creștin.

“Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Mlădițele sunt una cu vița și trebuie să rămână prinse dacă vor să aducă roadă sau să-și mențină viața. Singura dovadă că suntem legați de Vie, adică de Hristos, este făcută de roade. Isus a spus: “După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:20).

Voința noastră este pusă la încercare și acest lucru se întâmplă cel mai des acasă. Suntem provocați de soție, de copii sau de anumite reparații dificile. Atunci când suntem încercați, religiozitatea superficială, de spectacol, îl dă de gol pe cel care o manifestă. Vedeți, mult timp am crezut că eu și Hristos formăm un tot, dar în relația mea cu Dumnezeu eu eram acel tot. Nu Hristos, ci eu eram cel care controla viața. Iată-mă, zeci de ani după experiența cu jeepul, încă mă mai împingeam de colo-colo ca pe o jucărie fără baterii. Era deprimant!

Viață din belșug

Din fericire, Domnul nu m-a lăsat în starea asta, dar pe prietenul meu Jeff problema lipsei de putere îl afectase atât de mult încât viața părea că nu mai are sens. În caz că-l considerați un ratat, dați-mi voie să vă spun că atât Jeff cât și soția lui terminaseră o facultate. Au o casă frumoasă, iar copiii lor arată ca mai toți copiii membrilor din biserică. Nu era nici un semn în exterior care să arate cât de gravă era situația pentru el și familia lui, dar această familie se destrăma. Jeff și soția sa au încercat să facă să funcționeze creștinismul în căminul lor, dar nimic nu se schimba, poate cu excepția contului bancar. Au acumulat datorii de peste o sută șazeci de mii de dolari. Datoriile erau din ce în ce mai mari și pentru a le plăti lucra peste program. Acest lucru a pus în pericol unitatea familiei. Au început să se certe din cauza acestei situații care s-a deteriorat în doar câteva săptămâni, și toate aceste certuri culminau cu câte o partidă de strigăte și reproșuri dureroase. La un moment dat Jeff s-a simțit străin de soție, de copii și de Dumnezeu. Aveau de toate: funcție în biserică, povestiri biblice și casete cu muzică pentru copii și totuși erau nemulțumiți. *Dacă doar la atât se rezumă viața și religia atunci mă sinucid, s-a gândit Jeff, nu vreau să mai sufăr.*

Își încărcă cu grijă pistolul de nouă milimetri, cea mai periculoasă armă pe care o avea, o puse în buzunar și hotărî să caute un loc retras pe proprietatea de la țară unde să pună capăt suferinței. A ignorat rugămintele soției de a nu face nimic nechibzuit și i-a spus să țină copiii în casă o vreme. Nu voia ca ei să audă bubuitul pistolului sau să meargă să-l caute.

Ieșind din casă, și-a întâlnit fiul de patru ani care se plimba cu bicicleta și cânta. Copiii, mai ales cei foarte mici, neînțelegând natura problemelor și a conflictelor din cămin, sunt mulțumiți să trăiască fericiți fiecare moment. Așa era și cu acest micuț care cânta: “Știu că Isus mă iubește”. Trecu pe lângă fiul său și se îndreptă spre un deluleț. Ajuns acolo scoase pistolul, și în ultimul moment se gândi la fiul său și la ce s-ar fi întâmplat cu acesta dacă s-ar fi sinucis. Lacrimile au început să curgă în timp ce cobora pistolul de la tâmplă. L-a pus înapoi în buzunar și s-a întors acasă.

“Eram deprimat,” spunea el. “Niciodată nu mai fusesem așa, dar atunci eram deprimat. Nu puteam face ca învățăturile creștine să funcționeze în viața mea, deși știam că ele puteau funcționa. Eram ratat ca soț, creștin, tată, din punct de vedere financiar și nici măcar nu aveam curajul să mă sinucid.”

Bateriile nu sunt incluse

La scurt timp după aceea Jeff a venit la una dintre întâlnirile noastre. Am vorbit cu el și i-am împărtășit principiile despre care veți învăța în capitolele următoare. L-am încurajat să le pună în practică, nu doar să le accepte la nivel intelectual, m-am rugat și am sperat ca el să-și schimbe viața.

Șase luni mai târziu țineam niște seminarii nu departe de localitatea lui Jeff, și el a venit la aceste întâlniri. Era o persoană schimbată! Religia lui era acum una practică, activă, vie și lucrul acesta i-a influențat relațiile cu soția și copiii, dar cel mai mult l-a schimbat pe el. În mai puțin de un an au reușit să plătească mai mult de jumătate din datorie. În jumătate de an atitudinea față de viață și față de căsnicie s-a schimbat. Jeff și familia sa încă mai au mult de învățat, dar dacă i-ați întreba, v-ar spune cât de bine stau lucrurile acum și cât de nerăbdători sunt ca lucrurile să meargă și mai bine.

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 1

Duminică

Meditație: Cu care dintre personaje te-ai identificat și de ce? Este pentru că ai trecut pe acolo și știi cum e? Cum ai încercat în trecut să treci peste această situație lipsită de putere? Cât de bine au mers metodele aplicate? Ești gata să încerci ceva diferit?

Luni:

Rugăciune: Astăzi caută-L pe Dumnezeu într-un mod practic. Roagă-L să te facă sensibil la lipsa ta de putere în toate situațiile vieții.

Activitate: Adu-ți aminte de reacțiile tale la evenimentele de peste zi. Acordă atenție deosebită zonelor din viața ta unde ai greșit cel mai des sau pe care îți dorești să le fi tratat cu mai multă înțelepciune.

Meditație: Când ți s-a părut cel mai greu să fii creștin: cu prietenii, la serviciu sau acasă?

Marti:

Rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să-ți supui eul și să analizezi sincer starea ta actuală.

Activitate: Privește la acea zonă cu probleme pe care ai identificat-o. Majoritatea au găsit căminul ca fiind zona cu cele mai mari probleme. Există o anumită activitate sau oră din zi care te dă peste cap? Copiii, soțul, soția sau socrii te scot din sărite?

Meditație: Atunci când te gândești la acțiunile din timpul zilei, constăți că au fost lucruri pe care ți-ai dori să nu le fi făcut sau atitudini și cuvinte de care-ți pare rău? E foarte posibil să fie chiar și într-o zi în care ți-ai urmărit cu grijă acțiunile. Ce ne învață aceasta despre lipsa noastră de putere?

Miercuri:

Rugăciune: Cere ajutor Domnului în acel domeniu al vieții pe care l-ai identificat ieri.

Activitate: Astăzi ascultă cu atenție vocea tăcută a lui Dumnezeu în timp ce-ți șoptește-n gând. Vei fi surprins să auzi de câte ori te invită să manifesti lepădarea de sine în familie. Acum imaginează-ți cum ar fi căminul tău dacă ai avea puterea să aplici ceea ce-ți cere Dumnezeu. Nu spun să-ți imaginezi un cămin în care toți ceilalți sunt creștini prin comportament, ci impactul pe care l-ai putea avea dacă toate acțiunile tale ar fi cu adevărat creștine. Vei fi la fel de surprins ca și mine când am descoperit că singura problemă din viața spirituală a copiilor mei nu era alta decât propriul lor tată - eu!

Meditație: Ai descoperit ca și mine că în timp ce-i învinovățeam pe cei din jur, adevărata problemă eram chiar eu?

Joi:

Rugăciune: Din moment ce este greu să te înțelegi cu cei din cămin, este la fel de provocator să-i înțelegi pe cei din afara lui. Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să fii obiectiv atunci când evaluezi importanța și rolul tău în activitățile de astăzi.

Activitate: O mare parte din timpul nostru o petrecem la serviciu sau la școală. Probabil crezi că într-un anturaj ca acesta este ușor să fii creștin, dar deseori lucrurile care îți distrag atenția și problemele zilei te pot împiedica să depinzi de Dumnezeu. Examinează-ți ziua. Vezi dacă-ți amintești în tumultul acțiunilor că de fapt Dumnezeu este Cel care trebuie să conducă.

Bateriile nu sunt incluse

Meditație: Cum ți s-a părut la serviciu? Ți-a distras atenția de la viața spirituală? Ce schimbări poți face pentru ca situația să fie mai simplă?

Vineri:

Rugăciune: Pentru unii subiectul din această zi s-ar putea să fie cel mai dificil. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere o nouă viziune asupra relațiilor cu acei oameni deosebiți pe care-i numim prieteni.

Activitate: Îmi iubesc prietenii și totuși îmi dau seama că este ușor să fiu influențat de ei să fac lucruri pe care le regret. Presiunea anturajului nu este ceva care trebuie să ne îngrijoreze doar în privința copiilor, ci este ceva care-i afectează și pe adulți.

Meditație: Au existat anturaje în care ți-a fost greu să fii creștin? Ai avut prieteni care te-au ajutat să te apropii de cer, în timp ce alții te împiedicau să crești în credință? În compania căror prieteni te simți cel mai slab?

Sâmbătă:

Meditație: Reflectă asupra lucrurilor pe care le-ai învățat despre tine în această săptămână. Dacă ai probleme cărora nu le găsești rezolvarea, bucură-te, că Dumnezeu are o soluție pentru tine. Cu toții suntem niște jucării fără baterii, dar putem deveni plini de putere dacă ne conectăm la sursă.

CAPITOLUL 2

Trecând dincolo

“Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:14)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să te ajute să treci de bariera unei vieți conduse de EU și să începi să trăiești o viață condusă de Duhul Sfânt.

Pe vremea când eram doar un copil, televizoarele începuseră să fie din ce în ce mai cunoscute și probabil că cei care sunteți de vârsta mea încă vă mai amintiți acele televizoare mari, grele, pline cu lămpi. După standardele actuale acestea ar fi considerate extrem de nesigure. Lucrările de întreținere ale acestor noi instrumente casnice presupuneau vizite dese făcute de o mică armată de depanatori.

Tatăl unui prieten de-al meu era pasionat de televizorul său, dar într-o zi i s-a stricat. A sunat urgent un depanator. Odată intrat pe ușă, depanatorul s-a îndreptat spre televizor și l-a băgat în priză, serviciu care l-a costat pe sărmanul om o grămadă de bani.

Cred că într-o anumită măsură noi doi trebuie să facem același lucru cu viețile noastre. Nu merge să ne conducem singuri viețile! Trebuie să înțelegem că din punct de vedere intelectual soluția este la fel de simplă: trebuie să ne conectăm la sursa de putere – Dumnezeu. Deși suntem de acord cu ideea că Dumnezeu este Cel care trebuie să ne conducă viețile,

Trecând dincolo

majoritatea oamenilor nu înțeleg acest concept. Printre cei care pretind a fi creștini sunt foarte puțini aceia care înțeleg cum să comunice cu Dumnezeu la un nivel practic și cum să-L lase să le călăuzească zilnic gândurile și acțiunile prin prezența Sa. Pentru mult prea mulți oameni, a fi creștin este egal cu a avea o drujbă nouă. Au dus-o acasă pentru că au auzit că le va face viața mai ușoară. Le plăcea sentimentul produs de aceasta. Atunci când o țineau în mână se simțeau ca niște adevărați muncitori forestieri. Totuși, odată ajunși acasă, lucrurile nu stăteau chiar așa. Au dus-o în pădure și au început să taie, dar se pare că indiferent de cât de mult se străduiau, nu progresau. Noua drujbă era grea. Le era din ce în ce mai greu să taie cu ea pentru că lua mult mai mult timp decât cu toporul. În scurt timp au revenit la vechiul obicei de a tăia lemnul cu toporul pentru că era mult mai simplu. Prietene, aceștia nu au învățat niciodată cum să pornească și să folosească puterea motorului. Este o parabolă ridicolă și absurdă, nu? Din păcate, nu. Majoritatea zdrobitoare a oamenilor încearcă să folosească creștinismul pentru a-și croi drum în viață, însă fără să se conecteze la Sursa care oferă puterea de a face lucrurile să meargă.

Paul și Carolyn, tânărul cuplu devotat din capitolul precedent, au descoperit acest lucru printr-o idee care i-a venit lui Paul într-o perioadă de rugăciune și meditație serioasă. I se părea că el și un întreg grup de lucrători în domeniul evanghelizării cultivau un ogor. Era un ogor atât de mare încât nu-l puteai cuprinde cu ochii. El și colegii lui erau foarte grijulii în a cultiva terenul înarmați cu... lingurițe. Exact! Cu lingurițe. Cu ochii minții putea vedea întreaga scenă și parcă-L auzea pe Domnul chemându-l, rugându-l să lase această muncă zadarnică spunând: "Hai Paul, o să te învăț să folosești tractorul."

Prietene, la aceasta ne cheamă Domnul în acest capitol. A sosit timpul să învățăm cum să conducem tractorul, să pornim motorul și să băgăm în priză aparatura.

Deci, CUM facem toate astea? De unde începem?

Toată lumea speră, dorește, presupune că viața pe care a dus-o până acum este doar o umbră a ceea ce este sau ar trebui să fie dreptul nostru de copii ai lui Dumnezeu. Biblia promite cu tărie biruință și pace interioară pentru creștin și totuși cât de puțini sunt aceia care reușesc să o găsească. Acest lucru se întâmplă pentru că eul domină viețile, deciziile și chiar și

emoțiile noastre. Putem pretinde că Hristos este Domn peste viețile noastre, dar adevărul este că, deși Îi cerem deseori ajutorul, Îi legăm mâinile pentru că nu-L lăsăm să preia controlul.

Creștinii din ziua de azi dau pe față adevărata lor atitudine față de Dumnezeu prin metode expresive din punct de vedere cultural, cum ar fi autocolantele. Unul foarte cunoscut suna cam așa: “Dumnezeu este copilotul meu”. Acesta este modul în care ne raportăm la El. Copilotul ajută căpitanul, urmează ordinele acestuia, dar nu i se oferă niciodată control total. Noi doi trebuie să înțelegem că până nu renunțăm la această pretenție de a conduce, eșecul va continua să ne bântuie. Deci, să studiem împreună câteva modalități de a depăși starea actuală pentru a ne îndrepta spre ceva mai bun în sens practic.

În fiecare dimineață primul și cel mai important lucru pe care trebuie să-l fac este să mă predau lui Dumnezeu și să accept planul Său pentru viața mea. Aceasta înseamnă că aleg de bunăvoie să predau altuia – adică lui Dumnezeu – controlul asupra fiecărui aspect al vieții mele. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că trebuie să supun fiecare alegere, gând și sentiment controlului lui Dumnezeu. Apoi, această predare trebuie păstrată pe tot parcursul zilei prin influența Duhului Sfânt asupra minții mele.

Ne este atât de ușor să acceptăm acest lucru ca teorie, dar în viața de zi cu zi sunt o grămadă de lucruri care ne distrag atenția. Satana este un expert al certurilor și al conflictelor care ne stimulează interesele și ne ațâță mintea. Câteodată pare că suntem cu totul inconștienți pentru că facem mereu aceleași greșeli și cădem în aceleași capcane. Putem depăși această situație numai atunci când Îi permitem lui Dumnezeu să ne salveze din aceste capcane.

Mai demult am avut un prieten. Făcuserăm multe unul pentru altul. Ne înțelegeam foarte bine, dar la un moment dat s-a întors împotriva mea și a început să spună minciuni despre mine. În scurt timp s-au răspândit tot felul de zvonuri bazate pe aceste neadevăruri. M-a durut foarte tare și eram tentat să fiu mândros pentru că fusesem trădat. Dumnezeu mi-a vorbit prin Duhul Său și mi-a cerut să-I dau Lui toate aceste sentimente și să-L las pe El să le poarte. Este greu să renunți la răni și să I le dai Lui să le poarte, dar este calea cea mai sigură spre fericire. Cu toții ne-am atașat de astfel de sentimente cu care ne chinuim mintea mereu și mereu. E ca un bulgăre care, rostogolit prin zăpadă, devine din ce în ce mai mare până

când ia proporții fantastice. Cât de bine ar fi dacă ne-am debarasa imediat mințile de aceste sentimente înainte ca ele să capete o greutate insuportabilă și să ne zdrobească sufletul și spiritul, lăsându-ne triști și deprimați.

Predarea continuă a tuturor acestor sentimente, gânduri și acțiuni, aduce eliberare în viața de creștin. Putem spune că suntem cu adevărat ai Lui, atunci când suntem pe deplin predați, îndeplinind în fiecare clipă tot ceea ce ne cere Dumnezeu. Atâta timp cât continuăm să creștem în har și să rămânem predați, menținem scumpa prietenie cu Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu ne cere ceva, iar noi spunem NU, în loc să ne consacram, trecem aproape imperceptibil de la o viață condusă de Duhul Sfânt la una condusă de EU.

Se spune că o imagine transmite mai mult decât o mie de cuvinte, așa că, dați-mi voie să vă arăt una care înfățișează două zile din viața prietenului și coautorului meu, Tim Canuteson.

În munții Pennsylvaniei luna noiembrie este un anotimp schimbător cu vânturi aprige care alternează cu perioade mai temperate. Ploaia și zăpada se unesc ca și cum aceste două fenomene ale naturii ar fi confuze. Am fost acolo în noiembrie și nu este anotimpul cel mai prielnic să te apuci să spargi pereți ca să pui uși noi, dar uneori astfel de situații sunt inevitabile. Iată ce povestește Tim:

“Ușile sosiseră cu câteva săptămâni înainte dar programul de lucru nu mi-a permis să pun o zi deoparte decât foarte târziu spre sfârșitul lunii. Era marți dimineață și știam că pentru a rezista zbuciumului acelei zile trebuia să mă consacru Domnului, dar nu mă simțeam “neconsacrat,” iar urgența problemelor ce-mi stăteau înainte mă forța să mă grăbesc. Așa-i viața, ne grăbește tot timpul, pretinde să-i oferim toată atenția și ne constrânge să acționăm fără să ne dea timp de gândire înainte. Am cedat cererilor vieții. În loc să-mi iau timp suficient și să mă asigur că sunt cu totul predat Domnului în acea dimineață, timpul personal cu Dumnezeu a fost pe fugă, după care am plecat să plătesc ușa.

Sigur că nu eram complet neascultător față de Dumnezeu, dar nici împăcat cu El nu eram. O voce tăcută mă tot cicălea și pune la îndoială căile mele – acționam fără îndrumarea lui Dumnezeu. La început mi-a vorbit despre faptul că am scurtat timpul petrecut cu Dumnezeu, dar eu știam una și bună: “Dacă începi repede, termini repede”. În sufletul meu știam că încerc să mă mulțumesc în prezent cu experiențele din trecut.

Viață din belșug

Aveam multe lucruri de făcut, și să-mi irosesc timpul meu prețios și atât de limitat (pentru că așa mi se părea) pe un devoțional care-ți ia o grămadă de timp, pur și simplu nu se potrivea cu programul meu pentru ziua aceea. Dumnezeu încerca să mă ajute, să-mi îndrume pașii în timpul zilei, dar eu nu eram dispus să mă las condus.”

Tim este ca mulți dintre noi. Dacă nu trecem în mod voit de partea lui Dumnezeu, suntem predispuși să cedăm voinței personale. În timp ce prima alegere de dimineață, refuzul călăuzirii lui Dumnezeu, îi părea ceva neînsemnat, nu știa că acest lucru dădea naștere unui obicei.

“Următoarea alegere a venit după ce am terminat măsurătorile. Am sărit peste micul dejun ca să câștig ceva timp și să pot pleca la depozitul de chereștea mai repede. În timp ce conduceam mașina, aceeași voce tăcută continua să-mi vorbească. Mesajul a fost foarte rău primit. “Ar fi trebuit să iei un mic dejun normal”, dar am început să caut argumente care să înăbușe de tot acea voce. Nu-mi place mâncarea de la micul dejun, mai ales cerealele integrale, așa că nu mi-a fost greu să găsesc argumente.

După ce am făcut rost de cele necesare, am scos ușile vechi și am dat peste ceva neprevăzut în planurile mele. Ușile noi nu se potriveau cu tocurile vechi, deci trebuia să schimb tocurile. Bineînțeles că nu aveam materialul potrivit pentru o astfel de acțiune, așa că m-am dus să caut. Mă simțeam presat de timp din cauza acestei noi probleme.

Întors acasă am înlăturat tocul vechi și am pus altul nou, descoperind totodată că am uitat să iau cuiele potrivite pentru acest nou proiect. M-am întors la magazin pentru a treia oară în acea dimineață. Prima dată m-am dus la șase dimineața. Acum era ora 11:30 dimineața și băteam pasul pe loc. Pierdusem aproape toată dimineața. Au urmat geamurile de la uși, care nu au fost tocmai cele mai ușoare lucruri pe care le-am asamblat vreodată. Mi-a luat o oră să asamblez părțile care formau tocul și să le prind la capete. Acum trebuia să nivelez ușa de la intrare și să șlefuiesc tocurile ca să se potrivească perfect.

Când am pus tocul la locul lui, am descoperit o nouă problemă: m-am trezit cu două nivele, unul mic și unul mare. Partea de sus a tocului era prea mică și astfel ușa nu se încadra, iar partea de jos era prea mare și ușa nu putea fi prinsă de toc. Așa că, în timp ce ceasul ticăia trecerea momentelor prețioase, m-am întors la magazinul de unelte ca să cumpăr o

cumpănă de mărime medie. În tot acest timp deveneam din ce în ce mai agitat. La magazin am primit o veste îngrozitoare: se apropia zăpada... și încă repede. Acum chiar că trebuia să mă grăbesc. Situația devenea din ce în ce mai enervantă.

Tocul era în sfârșit nivelat și am trecut la montarea ușii. Și aceasta m-a necăjit pentru că a trebuit să fac multe modificări. Soția și copiii mă așteptau cu masa pusă, dar le-am spus să mănânce fără mine pentru că trebuia să-mi termin proiectul. O voce lăuntrică mă avertiza clar și răspicat că nu eram pe drumul cel bun. Eul pune stăpânire pe mine puțin câte puțin. Domnea o stare de nervozitate și eram supărat pe familie că mânca fără mine în timp ce eu lucram, deși fusese alegerea mea.

Tocmai terminasem de montat și strângeam mânerul când soția a venit la mine și mi-a pus o întrebare foarte simplă:

“Dragă, de ce nu ai dat jos ornamentele din partea interioară a ușii?”

Nu o făcusem pentru că această ușă era puțin mai mică decât cea veche și puteam lucra fără ca ornamentele să mă încurce, în plus, urmau să fie înlocuite cu unele noi. Julie mi-a pus de mai multe ori această întrebare, dar de fiecare dată îi răspundeam foarte evaziv:

“Nu te îngrijora în privința asta!”

Problema este că ea nu știa că aveam de gând să le înlocuiesc cu ornamente noi și se temea că le stric. Mi-am pierdut cumpătul din cauza întrebărilor ei și am spus:

“Bine, dacă vrei să dau jos amărățele alea de ornamente ca să vezi ce urât e fără ele, o să le dau jos!”

Și le-am dat jos. A încercat să-mi explice, și chiar s-a gândit că poate îmi dădeam și eu seama că e o neînțelegere, dar eram frustrat și obosit.

Ușa nouă era puțin mai mică decât cea veche și astfel ornamentele vechi nu se potriveau cu cele noi, așa că m-am dus din nou la magazin ca să cumpăr materialul potrivit. Era al cincilea drum în ziua aceea și în total ar fi cam patruzeci și cinci de kilometri! Era ușor să fac rost de tot ce aveam nevoie pentru că aveam de toate, dar după atâtea drumuri vânzătorul a început să se uite cam ciudat la mine. M-am gândit că, în cazul în care mai fac un drum, va trebui să mai cumpăr unelte și din alt domeniu.

Ajuns acasă am astupat găurile cu clei. Era frig. Soarele apusese, iar vântul sufla puternic dinspre Canada. Aerul era înțepător și purta cu el un miros de zăpadă. Acum mă puteam relaxa pentru că totul avea să se încheie

cu ultimele două tăieturi și câteva cuie. Nu mai aveam probleme. Ușa avea să fie foarte rezistentă la frig.

“Tată, e timpul de părtășie al familiei,” strigă Ellen de la o fereastră de sus.

În fiecare seară petrecem timp împreună distrându-ne, citind, jucându-ne și bucurându-ne cu toții în familie. Nimic nu trebuia să ne deranjeze.

“Bine,” i-am răspuns în timp ce băteam ultimele cuie.

Acum aveam timp pentru familie pentru că nu mai eram presat de nimic și lucrul era pe terminate. M-am uitat spre fereastra ei, am dat din cap aprobator și m-am întors la treabă ca să dau ultima lovitură de ciocan. Acest lucru mi-a distras atenția și mi-am dat cu ciocanul peste deget.

Am strâns cât am putut de tare degetul lovit și dansam încolo și înapoi prin întuneric, executând ceva ce trebuie să fi semănat cu dansul războinicilor indieni. Am intrat în casă clătînându-mă și gemând, iar fiica mea Ellen, căreia cu câteva momente înainte îi răspusesem frumos, m-a întrebat:

“Ai pățit ceva, tati?”

Mă durea rău de tot. Nu era accidentul tipic în care îți dai din greșală peste deget cu ciocanul când nu nimeresti cuiul. Nu! Când a avut loc impactul țineam ușa și săracul deget nu a avut cum să se dea la o parte ca să se ferească din calea ciocanului. Începea să se învinețească și se umfla rapid. Nici nu mai încăpea îndoială că era rupt. Simțeam cum se mișcă osul.

Doar într-o astfel de criză îți dai pe față adevăratul caracter, iar eu încurajasem toată ziua voința personală. Acum mă săturasem.

“Cum adică?” am zberat. “Cât de proastă poți să fii să pui o întrebare așa stupidă?”

Apoi m-a întrebat soția:

“Ți-ai dat peste deget?”

Încerca să mă consoleze, dar eu am izbucnit în forță:

“Aha, acum știu de la cine învață să pună întrebări atât de inteligente.”

Pierdusem o zi. Terminasem proiectul, dar eram conștient că avea să-mi ia câteva zile să repar stricăciunile făcute. Mă refer atât la deget cât și la relațiile cu familia mea. Cum stăteam acolo și mă simțeam oribil, mi-am adus aminte de o altă zi în care am lucrat pentru un alt proiect, dar lucrurile au stat cu totul altfel.

Trecând dincolo

Ca și în ziua în care am montat ușa, mă bucuram de o zi liberă de la serviciu, cel puțin până la miezul nopții când spitalul avea nevoie de mine. Îmi plănuisem să pun lucrurile la punct prin curte. Vremea era potrivită pentru astfel de activități în aer liber. M-am trezit devreme. Luptându-mă cu dorința de a mă culca la loc, am ieșit din cameră și pășeam tiptil prin casa încă adormită. Dinspre camerele copiilor nu se putea auzi decât sunetul lin al respirației liniștite, și totuși nu-mi puteam da seama ce m-a trezit. Deodată, am auzit un zgomot pe veranda din fața casei. Am aprins lumina și am putut vedea trei vizitatori care aduceau foarte bine cu niște copii pe care i-ai prins cu mâna în cutia cu bomboane. Trei fețe mascate mă priveau în timp ce șase lăbuțe stăteau deasupra bolului cu mâncare pe care-l lăsăm în fiecare seară pentru ratoni. Dându-și seama că nu aveam de gând să-i deranjez, au continuat să mănânce, luptându-se fiecare să ia cât mai mult. Le-am admirat ciudățeniile o vreme, dar mi-am dat seama că nu mă trezise ciondăneala lor.

Nu pot explica cum poate Dumnezeu să fie alături de mine și în același timp să fie alături și de tine, dar așa este. El era Cel care mă chemase și aștepta, ca un prieten secret, să mă întâlnească. Dorea să toarne putere din puterea Sa peste mine pentru ziua ce-mi stătea în față și avea nevoie doar de cooperarea mea. Am luat cartea din care citisem în fiecare dimineață pentru a-mi îndruma gândurile, dar tot ceea ce-mi doream era să fiu în comuniune cu Dumnezeu și cartea a rămas deschisă, dar necitită în fața mea. Am petrecut un timp tainic de introspecție. Minutele trecură unul câte unul și la un moment dat mi-am dat seama că trecuseră câteva ore. Trei dimineața se transformase pe nesimțite în cinci și era vremea să-mi trezesc soția.

În timp ce mă îndreptam spre dormitor, am putut observa primele raze ale dimineții care conturau coroanele pomilor. Văzând-o cum doarme liniștită, am îmbrățișat-o ușor, ușurându-i trezirea. Erau atâtea lucruri pe care voiam să i le spun, să-i arăt, să vizităm, dar am simțit că nu era momentul. În ciuda dorinței mele de a mă bucura de compania ei o voce se împotriva acestor impulsuri. În această voce liniștită și tăcută am auzit chemarea lui Dumnezeu care se adresa inimii mele spunând: *Are nevoie de timp ca să se trezească. Are nevoie să petreacă un timp special cu Dumnezeu. Are nevoie de timp pentru ca să se pregătească pentru această zi.* Nu eram de acord cu ceea ce-mi cerea Dumnezeu, dar am înțeles cât de

înțelept este acest gând, așa că am renunțat la dorința mea și am acceptat-o pe a Domnului.

Nu mă simțeam ca un învingător atunci când m-am întors în sufragerie. Trăiam după principii și nu după sentimente, iar sentimentelor și emoțiilor nu le plăceau ideea de lepădare de sine pe care o cere Dumnezeu dacă vrei să-L urmezi cu adevărat.

De îndată ce m-am așezat să citesc din carte, am auzit sunetul unor pași mărunți și un cap umflat de somn își croia drum spre poala mea. Era atât de cald și de moale în pijamaua pe care i-o făcuse mama lui, aveam senzația că mângâi un animal cald și pufos.

Fiul meu a fost dintotdeauna o provocare pentru mine. Este încăpățânat și iute, dar este și deștept, chiar mult prea deștept și asta nu este întotdeauna spre binele lui. Se enervează repede când mintea vrea să realizeze lucruri pe care corpul său mult prea mic nu le poate realiza. Pe scurt, ne asemănăm supărător de bine. Când alege să se supună lui Dumnezeu și să fie ascultător de părinți este cel mai dulce dintre copii. Când alege să fie neascultător poate să te scoată din minți!

În timp ce-l țineam în brațe simțeam cum mă încearcă un sentiment de împotrivire. Soția abia se trezise, iar eu îmi terminasem studiul, așa că era responsabilitatea mea să-mi ajut fiul să se apropie de Dumnezeu. Încă nu putea citi bine, așa că îi citeam eu, dar aceasta însemna să fac mai mult decât să-i spun o povestire din Biblie. Trebuia să-l apropii de Isus și să-i prezint problema ascultării într-un mod cât mai practic și cât mai pe înțelesul său. De foarte multe ori îi vorbesc despre cât de dispus este Dumnezeu să ia de la noi sentimentele pe care nu le dorim: temeri, supărări și mânie. Trebuie să-i arăt creștinismul ca făcând parte din cămin, să-l vadă ca ceva ce influențează pe mama și pe tata în fiecare zi. De obicei soția mea, Julie, este cea care-l ajută și-l îndrumă spre Dumnezeu unde copilul nostru cel năzdrăvan este modelat și cizelat. Cu siguranță că unul dintre cele mai mari privilegii în viața de creștin este să-ți îndrumi copiii către Dumnezeu și să-i înveți ce înseamnă să pui creștinismul în practică. Problema este că nu-i putem învăța cum să fie ascultători dacă noi înșine nu suntem.

În timpul rugăciunii i-am cerut lui Dumnezeu cu toată seriozitatea să ne ofere o inimă curată și o minte înțeleaptă. Aveam nevoie să mă predau din nou Domnului, iar El a făcut exact ce a promis: mi-a luat sentimentele

negative și după acele minute petrecute împreună ne-am simțit întăriți pentru întreaga zi. Eram predați lui Dumnezeu și gata să ascultăm de El indiferent ce ne cerea. Este foarte important să începem fiecare zi în acest mod pentru că este o decizie pe care trebuie să o iei de fiecare dată, în fiecare zi.

După cum bine vezi, dimineața se petrec foarte multe în casa noastră și de fiecare dată a trebuit să aleg în mod repetat să rămân predat Domnului. După ce am terminat, fiul meu s-a îmbrăcat și și-a făcut patul. Era aproape șapte. Toată familia se bucură atunci când pregătesc eu micul dejun. Copiii numesc asta: “mic dejun a la tati”. Asta nu înseamnă că soția mea este leneșă în bucătărie, dar are foarte multe lucruri de făcut și cum nu prea are timp, pregătește cu multă dragoste lucruri mai simple, adică: cereale cu lapte, pâine prăjită și fructe. Mie îmi plac mult clătitele exotice, turtele, merele coapte și altele de acest gen, care sunt delicioase, dar îți iau mult mai mult timp pentru a le pregăti. Văzând-o pe Julie că se îndreaptă spre baie, mi-am dat seama imediat că micul dejun îmi aparținea. Nu mă deranjează pentru că îmi place să gătesc și avantajul este că pot găti exact ce poftesc.

După micul dejun deja mă gândesc să plec la treburile mele dar deși nu spune nimic, o văd pe Julie cât este de îngrijorată de pregătirea copiilor și de treburile casnice. Imediat un gând îmi apare și știu că nu îmi aparține: *Tim, strânge masa și spală vasele în locul soției tale.*

Nu voiam s-o fac. Nu aveam asta în plan, dar m-am conformat, iar Julie s-a și dus să pregătească cele necesare pentru lecțiile copiilor înainte ca aceștia să-și termine îndatoririle. Ambii copii începuseră lecțiile înainte ca eu să le spun că ies afară la treburile mele. A fost de ajuns o singură privire spre birou ca să-mi dau seama că Julie calcula cheltuielile. Cu siguranță voia să le plătească în acea dimineață. Ne place să facem bilanțul cheltuielilor împreună, sau, mai bine spus, soției mele îi place să facem acest lucru împreună dar nici mie nu-mi displace pentru că dacă o las pe ea, nu mai înțeleg unde se duc banii.

Eram gata să plec afară ca să pun la punct proiectul meu, dar iarăși am simțit că trebuie să-mi pun dorințele mele deoparte și să ajut la bilanț. După ce am terminat de făcut bilanțul a apărut o altă problemă. Ambii copii aveau nevoie de îndrumări pentru următorul curs, dar Julie trebuia să predea la fiecare în parte. Din nou am fost chemat de aceeași voce să pun deoparte problemele mele și să pun familia pe primul loc. M-am

trezit predând fonetică – materie la care nu mă pricepeam deloc. Probabil râdeți pentru că auziți un scriitor spunând asta, dar țin să vă spun că în școală nici nu știam că fonetica studiază sunetele!

Terminând cu predatul m-am întors la taxe. După ce Julie și cu mine le-am sortat și plătit, am pregătit niște pachete pentru poștă. Văzând că soția încă avea o grămadă de lucruri de făcut am simțit îndemnul să o ajut. M-am oferit să pregătesc masa de prânz. Când am terminat de gătit, copiii terminaseră lecțiile și fiecare se ocupa de îndatoririle lui pentru acea după amiază. Câteva pachete erau pregătite pentru a le duce la poștă, așa că m-am grăbit să ajung cu ele înainte să se închidă. Întors acasă am petrecut un timp special cu familia bucurându-mă de persoanele deosebite alături de care am fost binecuvântat să trăiesc.

Partea cea mai ciudată este că am descoperit că întreaga mea atitudine se schimbase. În dimineața acelei zile fusese foarte greu să-i pun pe cei din jur pe primul loc și ideile mele pe al doilea, dar acum totul mergea mult mai ușor. De obicei soția îmi masează picioarele seara, dar de această dată eu eram cel care le masam pe ale ei. După ce s-au culcat copiii mi-am sărutat soția înainte de a adormi. Sosise momentul despărțirii. Trebuia să doarmă, iar eu trebuia să plec la spital pentru schimbul de noapte. Nu făcusem nimic din ceea ce plănuisem pentru acea zi. Cu toate acestea aveam sufletul împăcat că ziua nu părea să fi fost pierdută deloc. Ne-am sărutat, iar ea a devenit serioasă:

“Știi, când văd felul în care te predai lui Dumnezeu, pot să trec și eu peste probleme mult mai ușor.”

I-am mângâiat părul, am învelit-o cu un colț al păturii și am stins lumina la plecare. Îndreptându-mă spre hol mă gândeam la cuvintele ei și la evenimentele acelei zile. Toată ziua nu făcusem nimic din ce mi-am propus, cu toate acestea nu-mi amintesc să fi trăit o zi mai fericită.

Alegerea contează, gândeam eu în timp ce degetul zvâcnea de durere. Îndrumarea lui Dumnezeu fusese aceeași în ambele zile. Diferența consta în felul în care am abordat-o. Ieri, când montam ușile, de ce au fost atât de pripite alegerile mele? Pentru că nu m-am supus voinței lui Dumnezeu, pentru că nu am lăsat eul să moară și pentru că nu i-am pus pe cei din jur pe primul loc. Acesta este motivul pentru care am pierdut o zi. Fie ca Dumnezeu să-mi ofere înțelepciunea să pot vedea ce reprezintă cu adevărat alegerile egoiste: inamicul fericirii și al păcii din viața mea.”

Vedeți, mintea omului este ca un site de Internet. Creezi o pagină Web și toți doritorii îți pot vizita pagina. Fiecare vizită este considerată o accesare, iar popularitatea paginii se măsoară în funcție de numărul de accesări. Dar tu? De câte ori ești accesat de Dumnezeu în fiecare zi? Ai vrea o statistică sau ți se pare mult prea deprimant să realizezi de câte ori a încercat Dumnezeu să te determine să “stochezi” informații vitale, iar tu ales să-I ignori mesajul? Am vorbit cu sute de oameni ca tine. Te simți frustrat încercând să duci o viață de creștin. Ești descurajat și vrei să renunți dar există o speranță. Această speranță o găsești atunci când experimentezi ceea ce stă scris în Efeseni 2:8: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu”.

Ce este harul lui Dumnezeu? Nu vă voi oferi o explicație teologică, ci iată analiza mea practică și realistă. După aproape douăzeci de ani de studiu și de experiență am ajuns să definesc harul lui Dumnezeu astfel: harul este prezența continuă a lui Dumnezeu alături de mine în fiecare clipă a vieții mele. Harul lui Dumnezeu caută permanent să mă cucerească, să mă implore, să mă cheme pentru că vrea să mă salveze de pericolul egoismului din suflet. Chiar aici și acum Dumnezeu dorește să mă îndrume, să mă însoțească și să-mi dea putere ca să fiu renăscut și salvat. Dumnezeu este cu mine și-mi va arăta cum să ies din toate încurcăturile.

Hai să discutăm mai pe larg despre acest “dar divin”. Dacă cineva îmi oferă un cadou, am făcut ceva să-l obțin? Nu! E gratis! E al meu. Tot ce trebuie să fac este să-l accept și să-l deschid. Am vreun rol în această acțiune? Da. Ce s-ar întâmpla dacă aș lua cadoul frumos cu ambalaj strălucitor, panglică, fundă și nu l-aș deschide niciodată, nu l-aș lua cu mine acasă și nu l-aș folosi? Mi-a făcut vreun bine? Nu! Sigur că nu!

Dar mai există un aspect al cadourilor. Ai deschis vreodată un cadou de la un prieten bine intenționat sau membru al familiei și a trebuit să-l întrebi cu toată sinceritatea: “Asta ce mai e?” Mulți dintre noi au trecut printr-o astfel de experiență și probabil că aici putem găsi un indiciu de ce darul divin al harului rămâne adesea nedesfăcut și neapreciat. Dumnezeu oferă gratuit acest dar, adică îndrumare fiecărui bărbat, femeie și copil. Dar alegând să ne conducă voința noastră în locul voinței lui Dumnezeu, și repetând această experiență an de an, ne-am format în a ignora darul Domnului pentru că pur și simplu nu-i mai recunoaștem valoarea.

Salvarea omului este făcută din două părți. Prima parte este harul. În punerea în practică a acestor principii vom vedea că harul este întotdeauna pe primul loc, întotdeauna precede gândurile, vorbele și faptele noastre. Harul este partea lui Dumnezeu și întotdeauna este pe primul loc.

Credința este partea noastră și este întotdeauna pe locul doi. Exercițierea credinței este întotdeauna la timpul prezent, inseparabil legată de un verb de acțiune. În Evrei capitolul 11, Pavel trece în revistă persoanele care au realizat ceva prin credință. “Prin credință Noe... a construit o arcă pentru a-și salva familia. Prin credință Avraam... s-a dus chiar dacă nu știa unde se duce. Prin credință Moise... a părăsit Egiptul fără să se teamă de mânia faraonului” (versetele 7-27). Pavel vorbește de asemenea și de credința lui Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David, Samuel și a profetilor, care prin credință au cucerit împărății, au făcut dreptate și au câștigat ceea ce li se promisese; au închis gura leilor” (versetele 32,33). Credința este răspunsul pe care-l oferim harului divin în orice clipă și în orice loc. Credința este alegerea pe care o fac de a da ascultare glasului divin în orice moment al vieții printr-o strânsă legătură cu Dumnezeu.

Cu câteva ierni în urmă, în timp ce conduceam mașina pe strada North Fork, m-am lovit de un bloc de gheață. Conduceam cu viteză mare, iar mașina a derapat oprindu-se în acel zid de zăpadă. Chiar dacă mașina mea avea tracțiune pe toate roțile, mi-a fost foarte greu să ies de acolo. Din fericire, un camion trecea pe acolo și l-am rugat pe șofer să mă scoată din șanț. “Am cablu de tractare”, i-am spus. “Poți să mă scoți de aici?”

A fost de acord și m-a scos în câteva minute. Eram foarte fericit dar nu am spus: “Uau! Ce cablu!” Ci am spus: “Uau! Ce mașină!”

Credința este ca acel cablu. Nu are nici o putere în sine dacă nu mă leagă de o sursă de putere mai mare. Același lucru este valabil și pentru viața de creștin. Sunt multe metode prin care oamenii pot mima credința, dar adevărata credință este cea simplă care ne conectează la adevărata Sursă de putere.

Poate că acest concept poate fi simplificat dacă privim la cele trei elemente din care este compus. Majoritatea oamenilor gândesc despre credință că ar fi încredere. Nu este greșit, dar este incomplet. Credința este încredere, dar încrederea este doar o parte a credinței. Mulți au impresia că au credință tocmai pentru că au încredere. Dar încrederea nu ne face creștini. Doar pentru că avem încredere nu înseamnă că suntem convertiți,

nu înseamnă că ne vom purta cum se cuvine cu soții sau soțiile noastre. A crede nu înseamnă că nu mai suntem răi. “Chiar și demonii cred și se-nfioară.”

Vedeți, încrederea nu este completă prin sine însăși. Pentru ca încrederea să aibă valoare reală în viețile noastre, trebuie să ne predăm harului lui Dumnezeu, voinței Sale și să fim dispuși să facem tot ceea ce ne cere. Din păcate, nu împletim încrederea cu predarea de sine, ci suntem conduși de sentimente sau emoții, și din această cauză avem necazuri.

Pe scurt, încrederea asigură motivație acțiunilor noastre, în timp ce predarea este o alegere conștientă de a ne supune voinței lui Dumnezeu. Motivarea și predarea sunt vitale, dar încă lipsește elementul de bază care poate face ca această experiență să fie veritabilă. Acest element este *dependența*. Numai atunci când alegerea noastră este de a fi dependenți de Dumnezeu, El poate lucra pentru noi și prin noi.

Aceasta este problema multora care doresc din toată inima să devină creștini, dar nu au o experiență adevărată cu Dumnezeu. Atunci când ne apropiem de Dumnezeu ne dăm seama că El dorește să ne călăuzească prin harul Său minunat. Cine n-ar dori o călăuzire atât de intimă? Dar în ciuda dorinței noastre rămânem lipsiți de putere prin simplul fapt că nu ne-am dezvoltat abilitatea de a rămâne în permanentă dependenți de Dumnezeu și nu I-am permis să lucreze în sufletele noastre, “atât voința cât și înfăptuirea”.

Atunci când o persoană suferă un traumatism locomotor are nevoie de îngrijire deosebită pentru a putea redobândi abilitățile de a desfășura activități zilnice cum ar fi să se spele, să mănânce și să se îmbrace. Nici un pacient nu reușește să redobândească aceste calități dacă nu depune efort timp îndelungat. Tot așa nu putem învăța activitățile unei vieți de creștin fără să ne luptăm cu obiceiurile noastre împământenite.

Nu te simți descurajat dacă îți este greu să treci de la viața cu care te-ai obișnuit la viața pe care ți-o dorești! Activitățile din această carte sunt exerciții terapeutice. Îți va lua mult timp să înveți cum să ascuți glasul Domnului și încă și mai mult timp să devii dependent de acesta. Independența față de Dumnezeu este cel mai mare blestem al vieții mele, ca și al vieții tale. Este zestrea ereditară și cunoștințele dobândite până la un moment dat, dar asta nu înseamnă că nu ne putem elibera de această stare de neputință. Cu siguranță vei avea momente de cădere. Nu renunța.

Dumnezeu făgăduiește că Cel care a început lucrarea cea bună în tine o va duce la bun sfârșit. Așa că, mergi înainte în această reînnoire a vieții, fiind încrezător că Domnul își va îndeplini făgăduința!

Problema este că în această lume a păcatului ne-am obișnuit să privim dependența într-un mod cu totul greșit. Copiii adulți care încă mai sunt dependenți de părinți sunt priviți cu dezgust. Timp de peste patruzeci de ani femeile au fost încurajate să urască ideea de dependență. Adolescenții sunt nerăbdători să scape de ea. Fiecare dintre noi am fost instruiți să ne dobândim independența și în acest proces am devenit nepregătiți să experimentăm ceea ce ar putea și ar trebui să fie, cea mai avantajoasă relație în care poate intra omul. Dependența nu mai are o conotație neplăcută atunci când constăți că independența nu-ți aduce succes. Bebelușii sunt cele mai dependente ființe de pe pământ. Ființele omenești petrec mult timp al vieții în dependență de cei din jur. Dependența de o altă persoană la acest stadiu avansat al vieții noastre este considerată o insultă, un afront adus mândriei, o insultă la adresa abilităților noastre. Din foarte multe puncte de vedere suntem ca bătrânul motan de care am auzit mai demult. Acest motan, fiind independent, ca mai toate pisicile de altfel, și-a pus în gând să se cațere pe un acoperiș. De ce s-a urcat acolo este un mister cunoscut numai de el, dar odată ajuns acolo, nu mai știa cum să coboare, așa că s-a blocat. Stăpânul acestui motan l-a văzut și s-a urcat pe o scară să-l salveze. Să analizăm împreună această situație.

Motanul l-a văzut pe stăpân venind și era sigur că acesta îl iubește și că dorea să-l ajute – aceasta este încrederea. S-a îndreptat spre stăpân încredințat că acesta îl va scăpa – aceasta este predarea. Dar atunci când stăpânul l-a apucat și a început să coboare cu el pe scară, motanul și-a înfipt ghearele în acoperiș și s-a ținut cu disperare. Vedeți, dorea să iasă din încurcătură, dar nu chiar atât de mult încât să-l lase pe stăpân să preia controlul. Nu era dispus să fie dependent și toate eforturile depuse pentru el nu erau suficiente să-l salveze de sine însuși.

Noi doi suntem în încurcătură. Ca și acel motan, suntem blocați, ne aflăm într-o situație periculoasă din care nu avem cum să ieșim prin propriile puteri. Fără o dependență exercitată continuu, încrederea și predarea, chiar dacă au un rol vital în cadrul credinței, nu ne pot salva. Să vă dau un exemplu concret din viața mea.

Trecând dincolo

Era 7 martie 1999. Tocmai terminasem o serie de întâlniri în Hawaii și ne bucuram de câteva zile libere în care ne puteam relaxa înainte de a lua avionul spre Australia. După zile întregi de consiliere și predicare simțeam nevoia să mă destind. Ne-am îndreptat spre o plajă mai puțin aglomerată unde plănuiserăm să facem surfing. Îmi place să mă relaxez în apă. Când te afli pe vârful unui val și te îndrepti spre mal te poți gândi la multe, iar mintea are ocazia să se relaxeze.

Petrecusem două săptămâni predicând despre cum să trăiești o viață condusă de Duhul Sfânt, dar predicarea nu este același lucru cu trăirea adevărului în orice moment. Iată-mă deci pe plajă privind valurile și admirând soarele. Cei care au făcut surfing știu că nu toate valurile sunt la fel. Există un anumit tip și ritm, iar dacă privești valurile, vei observa că vin la mal în grupuri din care îți poți da seama de tipul lor. În acea zi, după al treilea sau al patrulea val venea și valul cel mare. Nu-mi place să plutesc pe valuri mici atunci când pot pluti pe cele mari. Cum stăteam pe plajă, am înțeles ritmul și am strigat la Sally:

“Hai să mergem, dragă!”

Mă îndreptam spre apă când mi-a venit acest gând în minte: *Jim, scoate ceasul pentru că s-ar putea să-l pierzi.*

Ba n-o să-l pierd. Este prins bine și apoi, am mai înotat așa de foarte multe ori. N-am de ce să-l dau jos. Cu aceste ultime cuvinte memorabile am intrat în ocean.

Ajuns în apă am încercat să mă adaptez la ritmul valurilor pentru a le prinde pe cele mari. Gândul a reapărut: *Jim, scoate ceasul pentru că altfel îl vei pierde.*

Nici nu mă gândesc! Nu eu. Nu Jim Hohnberger. Eu știu mai bine decât Dumnezeu, sau cel puțin așa credeam. Îl rog pe Dumnezeu să-mi vorbească în fiecare zi, să mă îndrume, să mă povățuiască și să mă întărească astfel încât să nu intru în vreo încurcătură. Apoi, nu-L mai ascult. Și tu ești așa? Ai făcut astfel? Amintiți-vă că asta se petrecea după două săptămâni de predicare continuă despre cum să ascuți de Duhul Sfânt. Iată-mă! Deși predicasem altora acest lucru, îi învățasem, eu eram cel care nu asculta. Lucrul care îl derutează pe Jim Hohnberger este că problema vine întotdeauna într-un mod diferit față de cum crede că ar fi trebuit să vină. Dacă ar fi aceeași problemă în fiecare zi, atunci am învăța să ascultăm. Nu?

Viață din belșug

Până acum în această întâmplare am vorbit despre har, adică prezența permanentă a lui Dumnezeu care mă îndrumă și îmi dă putere ca să nu am necazuri. Biblia îl descrie astfel: “Urechile tale vor auzi după tine glasul care zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga”(Isaia 30:21). Când eram în ocean Dumnezeu încerca să-mi spună ceva, să mă lumineze. Așa lucrează harul Domnului în prezent.

Dar tu? Te opui lucrării Duhului Sfânt în viața ta în acest moment? Harul Domnului este mereu prezent. Este întotdeauna disponibil să te ajute și mereu gata să rezolve problemele pe care trebuie să le rezolvi. Dar pe cât este de puternic harul, pe atât este lipsit de putere fără credință, și prin credință mă refer la o credință adevărată, nu doar încredere, nici măcar încredere unită cu predare. Mă refer la o credință vie care transformă încrederea și predarea într-o viață condusă de Duhul Sfânt.

Domnul încerca să mă ajute prin darul harului Său. Deschideam acest dar? Nu, pentru că cea mai mare greșeală a lui Jim Hohnberger este dorința de a-și conduce singur viața. Îmi place să mă descurc singur. Vreau să iau deciziile mele, să gândesc cum vreau și să-mi conduc singur ziua. Sunt foarte bun la asta – sau cel puțin așa cred. Chiar dacă pretind că sunt creștin, îmi place să mă descurc singur și îmi spun mereu că eu știu mai bine decât Dumnezeu.

Uitând de ceasul meu, ne-am jucat pe câteva valuri și ne-am obișnuit cu apa. Privind marea, am prins ritmul și știam că valul cel mare se apropia. Am spus:

“Iată-l că vine, dragă, îl vezi?”

Acele valuri vin cu o forță fantastică. Pentru a ajunge pe val nu stai să aștepti să vină și să te ridice. Trebuie să-ți iei ceva timp înainte să te miști ca atunci când vine valul să te îndrepti cu el spre mal. Mi-am întins brațul înainte ca să încep să împing cu putere, iar ceasul mi-a zburat de la mână, a plutit un pic după care a dispărut în ocean.

Am prins valul și în timp ce acesta mă aducea la mal mă întrebam: “Doamne, voi *asculta* vreodată?” Eram mânios și privind în jur mi-am dat seama că Sally pierduse valul cel mare. Încă era în locul de unde pornisem. M-am dus înapoi la ea și în timp ce mă apropiam și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

“Ce e?” a întrebat.

“Am prins valul, dar mi-am pierdut ceasul.”

“Păi, hai să-l găsim.”

Mă uitam pur și simplu la scumpa mea soție inocentă. Știam că nu are nici un sens să-l mai caut. Când vin acele valuri mătură tot nisipul de pe fund. Arată ca o mașină de spălat. N-ai nici o șansă să găsești ceva.

Soția mi-a spus:

“Hai să ne rugăm pentru asta.”

Acum, știți că Dumnezeu putea găsi acel ceas și știți că, dacă dorea, putea trimite un înger ca să-l găsească pentru mine. Dar eu am privit lucrurile logic. Așa tind să fie bărbații. Știam că nu exista nici o șansă să găsim acel ceas, așa că am spus:

“Bine, roagă-te tu.”

Analizasem situația și știam că ceasul dispăruse. Uitându-mă la soția mea, atât de încrezătoare și hotărâtă, mi-am spus: *Femeia asta e nebună!*

După ce s-a rugat a început să caute pe fundul oceanului cu picioarele și mi-am spus: *Sper că glumești!* M-am uitat în jur să văd dacă mai observa cineva ce făcea această femeie trăsniță. M-a privit ca și cum ar fi spus:

“Dar tu n-ai de gând să cauți?”

În nici un caz nu voiam să mă fac de râs. Am spus:

“Caută tu, dragă.”

Îmi era rușine. Nu voiam să o vadă cineva pe Sally căutând. La scurt timp după aceea, Sally a întins mâna și mi-a dat ceasul. Ce mustrare pentru un pastor! Nu-i așa că e grozav? Dumnezeu a trimis un înger să-mi găsească ceasul și acel înger este cea cu care m-am căsătorit.

Nu contează ce fel de probleme ai. Dumnezeu spune: “...Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. Așa că putem zice plini de încredere: “Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” (Evrei 13:5,6). Dumnezeu are întotdeauna o soluție, chiar și pentru problemele ce par imposibil de rezolvat. Soluția Sa este harul și dacă veți avea credință, cum a avut soția mea, veți găsi ceasul! I-am spus soției mele cu umilință:

“Draga mea, tocmai ai pus în practică învățăturile pe care le-am predicat acest weekend. Mulțumesc!”

Vedeți, Sally a fost cea care a găsit ceasul. Ea a dat dovadă de credință.

Trăim o viață de credință constantă? Nu! De aceea este atât de greu. Încercăm să ne realizăm religia prin puterea firii pământești și ignorăm harul. Ne bazăm pe încredere în Dumnezeu și în doctrină. Cunoașterea de

Dumnezeu și cunoștințele biblice nu l-au făcut creștin pe diavol. El cunoaște mai multe despre adevăr decât am putea noi spera vreodată să cunoaștem și crede în Dumnezeu, dar nu s-a predat Domnului și nu este dependent de El. Așa că vă întreb, a cui religie o urmăm? Ce fel de experiență avem?

Mulți dorim, sperăm și încercăm cu disperare să fim creștini, dar ne lipsește cheia care ar putea deschide ușa spre experiența pe care o dorim cu toții. Prieteni, lucrurile pot sta cu totul altfel. Poate fi altfel începând de astăzi! Dacă puneți în practică măcar învățăturile din acest capitol, viața dumneavoastră va fi transformată cu totul. Da, va fi ciudat și poate chiar puțin înfricoșător să vă lăsați conduși. Nu disperați de fiecare dată când nu ascultați cum trebuie sau lucrurile nu merg bine. Nu ne aruncăm copiii atunci când nu ascultă sau uită. Și Tatăl nostru din ceruri ne iubește la fel. Știe că acest lucru este o noutate pentru noi. Știe cât de grea este schimbarea și este la fel de bucuros de progresul copilului mult iubit.

Știi că sunt unii care spun: “Nu ai cum să înțelegi. Dacă ai veni de unde vin eu și ai avea un trecut ca al meu, ai ști că nu are cum să funcționeze pentru mine”. Ei bine, prietene, indiferent de trecut, indiferent de cât de răniți am fost sau cât de înverșunați ne-am simți, Dumnezeu înțelege și El este, nu Jim Hohnberger, Cel care te invită să experimentezi călăuzirea Sa continuă.

Karen înțelege ce înseamnă să ai o copilărie dificilă, un trecut dureros, iar circumstanțele vieții doar... mai puțin fericite. Ea povestește:

“Eram doar o fetiță când mi s-a furat puritatea, frumusețea și bucuria pe care orice copil are dreptul să le aibă. Cel care le-a furat a fost o rudă mai în vârstă care m-a expus unor activități extrem de nepotrivite vârstei mele. Îmi sucea mintea forțându-mă să fac și să văd lucruri pe care chiar și mintea mea de copil știa că erau greșite. Îmi spunea lucruri de genul:

“Părinților tăi nu le va păsa. Și ei fac asta.”

A continuat așa ani de zile. Eram atât de confuză. Violarea încrederii pe care orice copil ar trebui să o aibă în adulți m-a distrus emoțional și m-a făcut să fiu neîncrezătoare și temătoare în preajma oricui. Singura persoană alături de care mă simțeam bine era mama mea.

Devenisem foarte timidă și retrasă. Când m-am dus la școală, profesorii au observat asta imediat, dar nu s-au interesat destul de mult încât să descopere care era adevărata cauză. Au concluzionat că am nevoie doar

de ceva ajutor pentru a mă putea integra și au început să-mi acorde atenție deosebită. M-au schimbat din clasă în clasă, mi-au ales prieteni și i-au cerut mamei mai multe sugestii. Eforturile lor erau fără folos. Tot ce voiam era să nu mi se mai acorde atâta atenție. Deja atrăsesem prea multă atenție greșită din partea adulților. Privind în jur la colegii mei și văzând că aceștia nu primesc atâta atenție din partea adulților m-am gândit că trebuie să fie ceva în neregulă cu mine. Din această cauză nu mi-a plăcut școala și nu am avut rezultate prea bune.

În școala generală am învățat să-mi iau apărarea. Erau băieți mari și răi care chinuiau alți copii, iar eu eram o țintă constantă. Ei nu se limitau numai să-și bată joc și să necăjească, deși erau specialiști și în asta, ci la orele de lucru manual îmbrânceau copiii care lucrau cu obiecte ascuțite iar pe fetele care lucrau la mașina de cusut le ciupeau chiar atunci când degetele erau foarte aproape de ac. Era foarte periculos și de fiecare dată o strigam pe mama sau pe profesori să-mi vină în ajutor. Dar ei nu-mi înțelegeau plânsul. Profesorilor părea că le este teamă de băieți, din moment ce ignorau comportamentul acestora și mergeau mai departe. Asta mă făcea atât de furioasă. Am fost forțată să învăț cum să mă apăr. Mă strâmbam la ei și înjuram până plecau, dar înăuntru plângeam din cauza nedreptății celor mari care nu-i apără pe cei slabi.

Ajunsă în liceu, am început să mă distrez. Mă maturizam devenind o fată "normală", care avea necazuri din cauză că vorbea prea mult și așa mai departe. Băieții nu mi se mai păreau atât de răi și am ieșit cu câțiva dintre ei, ca prieteni, și m-am simțit în siguranță. În ultimul an de liceu am început să-mi dau întâlnire cu unii dintre băieții mai mari care păreau de treabă și drăguți. Odată am ieșit cu un tip despre care prietenii mi-au spus tot felul de zvonuri, cum că ar face parte dintr-o gașcă, dar am ales să nu iau în seamă avertizările lor. În fond, mergea la școală cu noi și toată lumea îl cunoștea. Părea de treabă și m-am încrezut în bunătatea lui.

Nu știam că mă pregătise pentru ceilalți membri din gașcă. Acea noapte a fost de iad. Nu voi intra în detalii pentru că nu ar face decât să glorifice faptele lor satanice, dar privind în urmă, îmi dau seama că a fost un miracol că am reușit să ajung acasă a doua zi... în viață!

Nu le-am spus niciodată părinților ce s-a întâmplat. Îmi era teamă să nu-mi rănesc părinții, așa că am mărturisit cele întâmplate numai prietenei mele. Am decis că cea mai bună cale era să mă port ca și cum nimic nu

Viață din belșug

s-ar fi întâmplat. Am încercat să fac asta, dar nu era deloc ușor. Zvonul s-a răspândit și oamenii au început să vorbească. Știi cum este. Din moment ce eu nu am spus nimic despre ce s-a întâmplat cu adevărat, s-a dus zvonul cum că eu aș fi o ușuratică. A fost oribil. Acea noapte mi-a bulversat viața și nu mă puteam apăra. Chiar și șefii de la locul unde lucram cu jumătate de normă au început să-mi pună întrebări. Nu a durat mult până când gura lumii m-a transformat într-o față cu o reputație proastă.

În acest timp am început să mă întâlnesc cu Ron. Ce persoană minunată! Avusesem o relație nemaipomenită timp de patru luni, până când zvonul despre trecutul meu a ajuns la el, și astfel și-a pierdut tot respectul pentru mine. Ne-am despărțit la câteva luni după absolvire. Nu mă puteam apăra de gura lumii și prin ea eram violată mereu și mereu. Inima mea era zdrobită și am început să frecventez barurile ca să mai uit de problemele vieții.

Am devenit foarte independentă, am închiriat o casă cu o prietenă și m-am bucurat de o viață socială extrem de zgomotoasă. Mă descurcam foarte bine din punct de vedere financiar, dar în interior eram un cadavru ambulant.

Ron s-a întors în viața mea, dar eram confuză cu privire la sentimentele lui față de mine. Spunea că-i pasă de mine și cu siguranță simțeam și eu ceva pentru el, dar flirta și cu alte fete. Mesajele neclare pe care le trimitea mă făceau să fiu foarte confuză. În adâncul inimii îmi doream să fiu iubită de această persoană responsabilă și bună.

Atunci când Ron m-a cerut în căsătorie am acceptat, în ciuda problemelor noastre. În sfârșit, simțeam că cineva mă iubea și mă dorea! Prietenii erau bucuroși pentru mine, chiar dacă unii glumeau spunând lucruri de genul:

“Nu vei rezista. Vei divorța într-un an. Nu vei rămâne credincioasă soțului tău.”

Unora dintre ei le părea rău că pierdeau o prietenă de petreceri. Am început să primesc telefoane de amenințare aproape în fiecare noapte. Aceste telefoane au continuat pe toată durata logodnei și-mi spuneau clar și răspicat că mă vor omorî. Se părea că le făcea plăcere să împărtășească planurile lor de a-mi pune capăt zilelor. Părea că voi primi aceste telefoane la infinit, dar ultimul telefon a sosit în dimineața nunții.

Căsnicia părea minunată... la început. Dar cu trecerea timpului Ron și cu mine ne depărtam tot mai mult unul de celălalt. Renunșasem la fostul meu stil de viață, la independență și la prieteni de dragul lui Ronnie, în timp ce el nu renunșase la ai lui. Nu putea să înțeleagă de ce obiectam de fiecare dată când ieșea cu băieții. Aveam nevoie de el. El era viața mea acum, dar eu eram doar o parte din viața lui. Înainte de prima noastră aniversare m-am pomenit în biroul unui bărbat despre care se spunea că ar fi cel mai bun psihiatru din Dallas. Îl voi lăsa pe Ron să spună mai multe despre asta.”

Ron povestește:

“După cea de-a treia ședință Karen a sosit acasă foarte mândră și mi-a spus că nu se va mai duce niciodată! Îi dădeam mulți bani acestui consilier, foarte mulți bani, pentru a o ajuta pe soția mea și să ne salveze căsnicia, numai că ceea ce dorea acesta era să devină amantul soției mele. Nu ajutase, ba chiar a complicat și mai tare situația.”

Karen continuă:

“Ron are dreptate. Din acel moment situația s-a înrăutățit. Eram din ce în ce mai instabilă emoțional. Am luat singura Biblie pe care o aveam și m-am rugat deasupra ei, plângând și implorându-L pe Dumnezeu să mă salveze. Auzisem că Isus salvase multe persoane și doream să aflu dacă acest lucru este adevărat. Am început să frecventăm o biserică evanghelică, ne-am lăsat de băut și credeam că am devenit creștini. Ron nu mai ieșea cu băieții și astfel eram din ce în ce mai mulțumită de căminul nostru și de Ron. Oamenii de la biserică erau drăguți, dar eu nu răspundeam. Nu eram interesată să-mi fac noi prieteni. Doream ca soțul meu să-mi fie prieten.

Am început să mergem din biserică în biserică sperând să găsim una care învăța din Biblie. Pe atunci eram însărcinată cu primul copil și doream cu disperare să găsec o biserică în care să-mi pot crește copiii. Am primit niște invitații prin poștă care anunțau o serie de întâlniri în care toate învățăturile vor fi din Biblie. Era tocmai ce ne doream. Ne-au arătat adevăr și nu teorie. Niciodată nu crezusem că Biblia poate fi atât de ușor de înțeles. Eram încântați și curând ne-am alăturat acestei biserici, dar ceea ce nu ne-au învățat era cum să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne conducă viețile în fiecare zi.

Doi ani mai târziu s-a născut a doua fiică. Acei ani au fost unii dintre cei mai fericiți din căsnicia noastră. Am început să ne facem planuri să ne

Viață din belșug

mutăm la țară, pe o proprietate a părinților mei. Apoi, Ron a fost forțat să se mute cu slujba la Maryland. Maryland! Nu era tocmai locul ideal în care mi-ar fi plăcut să locuiesc, dar am mers la Maryland. Am găsit o biserică tradiționalistă și am început să credem că într-adevăr creștinismul funcționa în viețile noastre. Atunci am învățat multe lucruri practice pe care le învață Biblia. De exemplu, am învățat cum să mă îmbrac într-un stil mult mai feminin și să renunț la hainele mulate și decoltate. Am devenit membri activi și chiar am ținut studii biblice. Eram devotată căsniciei și copiilor. Pentru prima dată am început să ne prindem de Dumnezeu și unul de celălalt. Eram sinceri și ne dădeam toată silința, dar în timp ce ne transformam viețile în exterior, doream să înving forța emoțiilor din viața mea. Într-adevăr, viețile noastre erau mai bune, mult mai bune decât la început, dar încă nu aveam ceea ce căutam.

Totuși, Dumnezeu lucra în această perioadă sumbră a vieții, și pentru prima dată în viața mea am ajuns să înțeleg ce înseamnă firea pământescă. Firea, acea parte din mine care se supăra și se enerva pe soțul meu, era sursa tuturor problemelor. Firea era acea parte din mine care dorea să fac toate lucrurile cum îmi plăcea, să-mi conduc viața, să iau toate deciziile singură. M-am supus voinței mele toată viața. Nu știam altceva sau măcar că exista o alternativă, până când am vorbit cu Jim Hohnberger, de la care am luat niște casete.

Lucrurile pe care le spunea m-au uimit și în același timp eram foarte fericită că se pot aborda problemele și altfel. Îmi dădea speranța că soțul meu poate fi bărbatul de care aveam nevoie. Cel mai important lucru a fost că m-a ajutat să mă privesc într-o lumină nouă și să-mi dau seama care era adevărata sursă a problemelor mele. Sentimentele și emoțiile m-au controlat toată viața, dar acum știam că lucrurile se pot schimba. Firea nu mai trebuia să mă conducă.

Această descoperire, că firea era acum cel mai mare dușman, m-a făcut să-mi pun tot felul de întrebări. Am început să ascult vocea șoptită a lui Dumnezeu care vorbea conștiinței și pentru prima dată în viața mea am descoperit că puteam răspunde și altfel. E atât de emoționant! Aș dori să vă împărtășesc câteva întâmplări.

Eram în oraș cu fetele mele și făceam ultimele cumpărături înainte de a pleca în excursie, în afara statului. Terminaserăm și eram emoționate de călătoria ce ne stătea în față, când mașina nu voia să mai pornească. Ploua,

de fapt turna cu găleata, iar eu parcasem pe o stradă aglomerată și știam că nu există nici o șansă ca cineva să parcheze lângă mine, riscând un accident, doar pentru a-mi împinge mașina ca să pornească.

L-am sunat pe Ron la serviciu, dar tocmai plecase. Am încercat la un prieten, dar erau plecați cu toții. În sfârșit, am găsit o companie de tractări și mi s-a spus că vin pentru douăzeci și cinci de dolari. Eram atât de ispitită să gândesc rău despre soțul meu, pentru că îmi spusese că mașina merge bine. Dar la fel de repede Dumnezeu mi-a vorbit inimii, amintindu-mi că am multe lucruri pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare. Era ziuă, eram în siguranță și uscate în mașină și mai mult decât atât, aveam celularul la mine. M-am rugat: *Da, Doamne, îți mulțumesc pentru aceste binecuvântări.* Au sosit oamenii și mi-au pus mașina în mișcare.

“Acum trebuie să meargă,” m-au asigurat ei, “bateria este bună”.

M-am îndreptat recunoscătoare spre bancă. Din păcate, după vechiul meu obicei, am oprit mașina cât timp scoteam banii și atunci când am băgat cheia în contact mi-a răspuns prin tăcere.

Recunoscătoare. Of, de ce am oprit motorul?

“Fetelor, mă tem că de data asta n-o să meargă.”

Cum am spus aceste cuvinte negative, Dumnezeu mi-a vorbit din nou inimii încurajându-mă să rostesc cuvinte încurajatoare fetelor mele. Așteptând ca cineva să vină să ne ajute, am căutat cablurile de tractare, ceea ce nu este chiar atât de ușor când ai mașina pregătită pentru vacanță!

Între timp gândurile zburau astfel: *De ce nu a ajuns Ronnie acasă? Trebuie să știu ce să fac cu mașina asta. Să o duc la mecanic? Nu prea am încredere să merg cu ea la drum lung. De ce nu-mi dă o mașină cum trebuie?*

Dumnezeu m-a chemat să renunț la acele gânduri și să-l privesc pe soțul meu cu ochi mai buni. Îmi amintesc că acum câțiva ani mi-a dat o mașină nouă, iar el avea o mașină veche și stricată, ca să economisească bani. Acela era sacrificiu de sine! Eram recunoscătoare că Ronnie nu este genul care să-și facă datorii pentru o mașină scumpă.

Cineva m-a ajutat și curând a pornit motorul. În drumul spre casă am găsit un bancomat și am luat ce ne trebuia, de data asta *fără* să opresc motorul. În cele din urmă am dat de Ron și a fost de acord să ne întâlnim la o benzinărie unde, plin de energie, s-a uitat să vadă care era problema

și a rezolvat-o. Atunci când m-am întâlnit cu Ronnie eram foarte fericită. Îmi părea bine să-l văd și l-am întâmpinat cu o îmbrățișare și un sărut. Ronnie a fost atât de dulce! Și-a exprimat părerea de rău pentru cele petrecute. Eram atât de bucuroasă că L-am lăsat pe Dumnezeu să-mi redirecționeze gândurile. În trecut l-aș fi întâmpinat cu o atitudine rece și învinuitoare. Acum, datorită predării în mâna lui Dumnezeu, aveam inimi vesele.

Altădată, Ronnie trebuia să meargă la doctor ca să-și scoată o bucată de metal din ochi. Nu voiam să mă duc cu el. Ultimele zile fuseseră dure din cauza problemelor. Relația noastră era un pic zdruncinată, iar sentimentele erau tulburi. Nu voiam să iert și să uit. Cu toate acestea m-am rugat Domnului să pună iertare în inima mea și să pună zel în viața mea. Mamele știu cum sunt anumite săptămâni. În acea săptămână făcusem nenumărate drumuri la doctor. Bătrânul pe care îl îngrijeam căzuse și a trebuit să-i pună mâna în ghips. La asta se adaugă și vizita la stomatolog cu fiica mea, așa că nu aveam chef să mai aștept în biroul vreunui doctor. A sosit și îndemnul din partea Domnului: *Karen, vreau să-l însoțești pe Ronnie la doctor.*

Pe drum încă mă mai luptam cu firea. Nu voiam să fac asta, dar m-am gândit că poate e ceva în neregulă cu ochiul. Poate că avea probleme și de aceea dorea Domnul să merg și eu.

Sala de așteptare era plină. Fetele au găsit locuri, iar Ronnie a luat un teanc de documente care trebuiau completate și s-a așezat pe un scaun pliant, singurul loc rămas liber. Stăteam aplecată deasupra lui în timp ce completa foile. Tocmai atunci a plecat un cuplu și au lăsat un loc perfect pentru noi doi. I-am spus:

“Haide, putem sta pe scaun.”

A dat din cap și nu și-a ridicat ochii de la acele foi. M-am dus și m-am așezat. *Cu siguranță va veni curând, gândeam eu. Nu vine, Doamne. Este soțul meu. Ar trebui să stea cu mine.* I-am făcut semn să vină și să se așeze lângă mine, dar din nou a refuzat. Respingere! Ce am? Port una din rochiile în care îi place să mă vadă. Doamne, vrei să-l iubesc și uite ce-mi face!

Karen, nu mai anticipa. Soțul tău va veni să stea lângă tine. Eu îți iubesc soțul. N-ai de unde să știi ce gândește și nu mai presupune că te respinge.

Trecând dincolo

Stăteam liniștită și aveam pace în suflet. Nici nu mă mai uitam când sau dacă Ronnie o să se așeze lângă mine. Câteva minute mai târziu a venit și s-a așezat lângă mine. Avea nevoie de ajutorul meu pentru câteva întrebări din formular. Mă simțeam atât de bine să-l am lângă mine.

Eram în camera de examinare cu Ronnie, și toată atenția era îndreptată asupra asistentei când, deodată, am tras cu ochiul la bărbatul pe care-l iubesc. Uau! E Ronnie. Mă simt tânără, Doamne. Pot să glumesc puțin?

“Da. Karen, te duc pe tine și pe Ronnie la un nivel mai înalt al experienței voastre creștine. Dar am nevoie de cooperarea ta.”

I-am prins pentru un moment privirea lui Ronnie și l-am tachinat mimând câteva cuvinte în spatele asistentei. Aceasta a plecat. Acum chiar că puteam să mă distrez. M-am ridicat și am început să fac pe doctorița. Râdeam împreună pe tăcute când a intrat doctorul. Mi-era rușine că m-a prins jucându-mă de-a doctorul și pacientul. M-am simțit un pic stânjenită când am dat mâna cu el și mi-a zâmbit.

Eram foarte recunoscătoare când am reflectat asupra providenței divine și asupra planurilor pe care le avea pentru noi în ziua aceea. Începusem ziua cu un sentiment de răceală față de Ronnie, dar când a plecat la serviciu după vizita medicală, m-am despărțit de el cu un sentiment atât de proaspăt, de parcă am fi petrecut un sfârșit de săptămână într-o stațiune. Așa se desfășoară viața mea. Zi de zi învăț cum să fiu din ce în ce mai neîncrezătoare în fire, mai dispusă să-mi predau sentimentele, mai îndrăgostită de soț, de copii și de viață.”

Copilăria lui Karen este foarte diferită de creșterea mea “normală” și probabil și de a dumneavoastră și cu toate acestea cu toții ne putem identifica cu Karen. De ce? Pentru că indiferent de trecut, fie că este mai bun, fie că este, Doamne ferește, mai rău, ceea ce avem în comun este suferința. Nimeni n-a fost atât de protejat încât să nu fi fost neînțeleș, rănit sau manipulat. Dezamăgirile și durerea sunt aceleași pentru toată lumea și înțelegem suferințele aproapelui doar raportându-ne la propriile suferințe. Păcatul i-a afectat pe toți într-o măsură mai mică sau mai mare și ca și victimele unei epidemii, unii au simptome mai pronunțate. Dar cu toții au nevoie de tratament ca să nu fie răpuși de boală. Posibilitatea ca tu și eu să avem probleme, care sunt mai acceptabile din punct de vedere social decât ale altuia, nu atenuează din gravitatea situației noastre.

Viață din belșug

Creștinii din ziua de azi doresc o comuniune adevărată cu Dumnezeu, așa cum era în timpurile biblice. Oamenii se vaită uneori: “Păi lucrurile erau mult mai simple pe-atunci pentru că Dumnezeu le vorbea oamenilor și le spunea ce să facă”. Ei bine, prietene, acel tip de relație intimă cu Dumnezeu este la îndemâna tuturor. Este la fel de dispus să vorbească cu tine sau cu mine cum era dispus să-i vorbească lui Pavel sau lui David. Legătura permanentă dintre om și Dumnezeu este izvorul unui har salvator și a unei credințe vii. Aceasta este experiența evanghelică ce ne salvează. Nu doctrina sau cunoștința noastră de Dumnezeu este cea care ne mântuiește, ci o continuă comuniune a sufletului cu Dumnezeu. Este o punte de legătură peste prăpastia care ne desparte, este trecerea de la o viață condusă de fire la una mai bună, condusă de Duhul Domnului. Numai recunoscând lipsa noastră de putere și apelând prin credință la puterea cerului putem fi eliberați de legăturile păcatului și ale egoismului care ne-au ținut captivi atâta vreme.

Am auzit mai demult povestea unui om care trebuia să treacă peste un râu cu o frânghie agățată de o creangă. În această situație era nevoie să-și ia avânt, să prindă frânghia și să se arunce pe malul celălalt unde putea da drumul frânghiei.

Omul din povestea noastră și-a luat avânt și în legănare a traversat râul, dar aici, n-a vrut să dea drumul frânghiei. Când aceasta s-a legănat înapoi ca un pendul la locul de unde plecase, tot nu i-a dat drumul, iar atunci când frânghia și-a încetinit balansul, a strigat la prieteni:

“Nu cred că voi reuși!”

Într-adevăr nu avea să reușească și urma să rămână acolo încercând din răspuțeri să se țină până când l-au lăsat puterile și a căzut în râu.

Majoritatea creștinilor sunt ca acest om. Își fac avânt ca să părăsească vechiul stil de viață dar nu sunt dispuși să renunțe și să treacă la o viață nouă, descoperind astfel că se află într-o situație mai rea decât se aflau la început. Se țin cu disperare și fiecare moment al vieții este o luptă pe care în mod inevitabil trebuie să o piardă. Nu lăsa ca acest lucru să ți se întâmple și ție. Treci mai departe la o viață nouă. Este de cealaltă parte și te așteaptă să trăiești această experiență. Singura întrebare care se ridică este: “Ești dispus să dai drumul?”

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA A DOUA:

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Continuă să-L cauți pe Dumnezeu ca pe un prieten. Gândește-te la El ca la o persoană care este mereu alături de tine, un ghid dornic să-ți arate calea și un prieten care te susține și este mereu dispus să-ți ridice moralul atunci când ești descurajat.

Activitate: Citește "Trecând dincolo".

Meditație: După ce ai citit despre cum și alți oameni au trecut dincolo, meditează asupra dorinței tale de a avea o astfel de experiență. Dacă alegi să mergi mai departe, ținta ta ar trebui să fie să duci o viață condusă de Duhul Sfânt în cele mici, și aceasta să crească și să se transforme într-o relație de continuă dependență de Dumnezeu. Amintește-ți că acest proces de schimbare se face treptat și dacă-ți pui ținte ireale în dorința de a-ți schimba viața pe loc și pentru totdeauna, vei fi descurajat. Este mai bine să faci schimbări mici și susținute decât să încerci să faci schimbări majore care te pot face să te simți frustrat.

Luni:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te facă atent la fiecare instrucțiune pe care ți-o trimite. Am privit oamenii cu telefoane celulare. Sunt foarte atenți să audă când sună. Sarcina ta, începând de astăzi, este să te pregătești să asculți vocea liniștită a lui Dumnezeu. Roagă-L să te facă atât de sensibil încât cea mai mică șoaptă a lui Isus să-ți capteze atenția. Apoi roagă-L să-ți ofere o inimă dispusă să acționeze conform instrucțiunilor.

Activitate: Ziua de astăzi va fi deosebită! În sfârșit trecem de la partea teoretică la partea practică. A trăi o viață condusă de Duhul Domnului presupune să ai o minte dornică să asculte vocea lui Dumnezeu și deși acest lucru pare a fi simplu, mulți dintre noi ne-am învățat să ignorăm îndemnul Duhului și astfel ne este foarte greu să fim atenți. Folosește un ceas sau orice obiect care are alarmă și potrivește-l să sune din oră în oră. Te va ajuta să menții o atitudine receptivă. Vei fi uimit, ca și mine, cât de repede uităm. Toată atenția era captată de diferite activități și uitam că Dumnezeu era cel care-mi conducea ziua. Încearcă acest lucru câteva ore.

Meditație: Cum te-ai descurcat? Ai primit vreun gând din partea Domnului? Nu fi îngrijorat dacă nu ești sigur. Încă nu ești învățat cu vocea Duhului Sfânt. Cu timpul o vei recunoaște ca pe vocea unui prieten apropiat.

Marți:

Timp pentru rugăciune: Continuă să ceri o sensibilitate deosebită pentru a putea distinge glasul Domnului.

Activitate: Alege o activitate pe care o faci în mod repetat în timpul zilei. Dacă lucrezi într-un birou, s-ar putea ca aceasta să fie răspunsul la telefon. Un tâmplar ar putea alege folosirea unui ciocan. O mamă ocupată s-ar putea să aleagă schimbatul scutecelor. Nu te chinui prea tare să alegi ceva. Pur și simplu alege ceea ce te îndeamnă Duhul atunci când citești aceste rânduri și alege această activitate ca fiind o chemare la rugăciune și dependență. Oprește-te înaintea fiecărei activități și roagă-L pe Dumnezeu să-ți redirecționeze gândurile. Dacă vei face acest lucru, vei descoperi că ai început să pui în practică acel tip de dependență pe care Domnul dorește să o introducă în toate activitățile tale zilnice.

Meditație: Activitatea aleasă te-a ajutat sau a fost doar o formalitate? De ce? Ce crezi că te-ar putea ajuta să-ți aduci aminte. Plănuiește să încerci ideea ta, data viitoare.

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți arate relația deosebită asupra căreia dorește să te concentrezi astăzi. S-ar putea să fie relația pe care o ai cu soțul sau soția, cu copilul sau cu prietenul.

Meditație: Astăzi atenția se îndreaptă asupra celor din jur. Permite acestei noi sensibilități pe care ai exersat-o să aibă o influență practică asupra celor pe care îi iubești. Caută îndrumarea Domnului de fiecare dată când îți amintești de ei și mai ales atunci când ești alături de ei. Fă un efort să-ți filtrezi cuvintele prin Dumnezeu înainte de a le vorbi. Fii foarte atent la nevoile lor. Poate că există ceva ce poți face pentru a le ușura greutățile zilnice.

Meditație: Ai observat vreo schimbare în felul în care te porți cu ei? Dar ei?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Astăzi roagă-L pe Dumnezeu să-ți arate care este punctul tău slab. Aceasta înseamnă că trebuie să te ocupi de problemă înainte ca aceasta să vină. Dacă problema ta este mâncatul între mese, atunci poate că vei alege să bei un pahar mare de apă de fiecare dată când te simți tentat, astfel înlocuind obiceiul prost cu unul bun.

Meditație: Menținerea unei relații de dependență cu Dumnezeu influențează atitudinea ta față de problemele cu care te confrunți.

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Gândește-te la succesele și eșecurile din această săptămână. Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să înțelegi fiecare situație astfel încât data viitoare să te descurci mai bine.

Activitate: După momentele de rugăciune reflectează la acele situații care te-au condus la purtare creștină și la cele care te-au îndepărtat. Activitatea din această zi este să încerci pe cât posibil să stai într-un anturaj propice creșterii.

Meditație: Ai început procesul de schimbare? Nu te simți descurajat dacă ți se pare puțin ciudat, ci continuă să faci experiențe cu Dumnezeu. Te așteaptă o experiență extraordinară dacă alegi să mergi mai departe. Fie ca experiența ta să se dezvolte și să se materializeze într-o bucurie de a fi atașat de Dumnezeu și de a primi îndrumarea Sa.

Sâmbătă:

Meditație: Ca de obicei, aceasta este ziua în care îți încarci bateriile spirituale și întărești experiența acumulată pe drumul străbătut până acum alături de Dumnezeu. Dacă ai sărit peste vreo activitate în această săptămână, poate că îți vei lua timp astăzi să recuperezi, dar ia-ți timp astăzi să-L ascuți pe Dumnezeu nu doar în momentele de devoțiune de dimineață, dar încearcă să-I ascuți glasul în partea cea mai aglomerată a zilei. Fie ca Dumnezeu să continue să te binecuvânteze!

CAPITOLUL 3

Te conectezi și primești

“Rămâneți în Mine, și Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.” (Ioan 15:4)

ȚINTA CAPITOLULUI

Scopul acestui capitol este să te ajute să dezvolți o legătură experimentală, expusă în capitolul precedent, pentru a avea o relație adevărată și vie cu Dumnezeu. Așa cum mlădița trebuie să fie prinsă de viță, tot așa și noi trebuie să păstrăm o legătură vie cu Hristos ca fiind prinși de El, să primim înțelepciune și putere pentru fiecare zi.

A trăi o viață condusă de Duhul Sfânt presupune să renunți la controlul personal, să fii dependent de îndrumarea harului lui Dumnezeu în orice circumstanță a vieții și să te prinzi de Hristos, indiferent cât de dificilă crezi că ar fi situația. Odată ce am trecut de partea cealaltă și am experimentat harul cooperând cu El, marea luptă a vieții de creștin este să menții permanent această experiență.

Creștinul reînnoit seamănă mult cu băieții mei și cu mine atunci când ne hotărâm să facem ceva împreună. Le-am spus:

“Bine băieți, din moment ce vă place alpinismul, vă voi arăta cum se face. Există o singură problemă... nu știu nimic despre alpinism, dar vom învăța împreună.”

Am făcut mult sport de aventură în viața mea, dar n-am încercat niciodată alpinismul. Am luat cele mai bune cărți care tratau acest subiect și am început să studiem cu atenție, până când am înțeles teoretic fiecare manevră. Apoi, am cumpărat cel mai bun echipament pe care ni-l puteam permite. Am vorbit despre alpinism atât de mult încât dacă i-ai fi auzit pe băieții mei vorbind, ai fi spus că sunt profesioniști în domeniu. Sosi și ziua cea mare când ne-am îndreptat spre stânci pentru a ne testa cunoștințele.

Nu știam prea multe despre cățărutul pe stânci și eram exagerat de atent. Să fi văzut sistemul meu de ancorare! În final am asigurat frânghiile până când chiar și mie mi se păreau sigure. Apoi l-am invitat pe Matthew să vină primul. S-a apropiat de margine și privind în jos, i s-a părut că ar fi mai bine să-i ofere lui Andrew această șansă. Ezitând, Andrew s-a strecurat în față și s-a uitat peste margine. Reacția lui a fost:

“În nici un caz! Du-te tu, tată!”

“Da! aprobă Matthew. Du-te tu primul!”

Așa că m-am dus pe marginea stâncii și m-am uitat în jos. Ați observat vreodată cum, privită de sus, distanța pare a fi de două ori mai mare decât atunci când privești de la poale? Ei bine, mi-am luat echipamentul și m-am pregătit să alunec ușor pe stâncă. Să fi văzut cum arăta frânghia! Sunt sigur că și acum mai sunt urmele degetelor pe ea. În viața mea nu am strâns ceva în mâini cu atâta disperare. Odată trecut de marginea prăpastiei, chiar mi-a plăcut drumul până jos. După ce am urcat pe cărare înapoi la locul de unde plecasem, am coborât pe rând cu soția și băieții. În ziua aceea am învățat multe despre alpinism, dar credeți că băieții ar fi coborât în acea prăpastie dacă nu le deschideam eu calea?

Sigur că nu! Din păcate este exact ce fac majoritatea părinților creștini. Le spunem copiilor felul în care ar trebui să meargă. Studiem alături de ei și ne asigurăm că au înțeles principiile, dar noi nu coborâm în prăpastie, nu suntem deschizători de cale și apoi ne întrebăm de ce copiii noștri nu devin creștini. Partea cea mai rea este atunci când văd că mama și tata plutesc pe valurile vieții fără o direcție anume.

Ce ați crede despre ideea de a face alpinism fără frânghii? Este de-a dreptul ridicol, nu? Ei bine, milioane de oameni fac acest lucru în fiecare zi. Fiți atenți că aceștia nu sunt oameni din lume ci chiar creștini buni ca mine și ca tine, care merg la biserică, cred în Biblie și își iubesc vecinii.

Ca și băieții mei, aceștia vorbesc despre dependența de Dumnezeu de parcă s-ar implica în astfel de activități în fiecare zi. În realitate, tot ceea ce pot face este să vorbească frumos, pentru că nu au fapte cu care să întărească spusele. De ce? Pentru că a trece de partea cealaltă înseamnă că EUL și dorința personală trebuie să moară. Trebuie să devenim dependenți de altceva. Dacă nu ești dispus să te lași cu toată greutatea pe frânghie, nu vei putea face decât să arăți, să te porți și să vorbești ca un adevărat alpinist. Creștinismul adevărat presupune mai mult decât vorbărie, mai mult decât cunoștințe acumulate. Este o legătură adevărată și trainică cu Dumnezeu. Acest tip de creștinism este rar, mult mai rar decât crezi și de aceea mă simt onorat să îți fac cunoștință cu familia Waters. Cu mult timp în urmă, chiar mai înainte să știm că vom fi asociați în lucrarea de slujire, Dumnezeu ne-a oferit posibilitatea să cunoaștem această familie. Ceea ce îi deosebea de ceilalți era alegerea lor de a-I sluji lui Dumnezeu. Această decizie nu avea limite convenționale, ci era o alegere liberă de a se dăruia cu orice preț lucrării lui Dumnezeu. În cele din urmă au devenit partenerii noștri de slujire, dar pentru mine sunt mai mult decât niște simpli slujitori ai lui Dumnezeu. M-au inspirat continuu și m-au provocat în decursul anilor prin căutarea unei legături mai strânse cu Dumnezeu. Astfel, am fost foarte entuziasmat când au acceptat să ne împărtășească câteva din experiențele lor. Să-l însoțim pe Tom în treburile casnice.

“Tocmai terminasem de reparat ceva prin casă și aveam șurubelnița în mână. Următorul lucru pe care trebuia să-l fac era să spăl mașina, așa că am pus șurubelnița în buzunarul din spate și m-am îndreptat spre mașină. Intenționeam să parchez mașina mai aproape de casă, după care trebuia să iau detergentul și celelalte ustensile. Totuși, în timp ce mergeam, am primit un îndemn: *Tom, mai întâi pune șurubelnița la locul ei.*

Mereu mi-am învățat copiii să pună lucrurile la locul lor înainte de a se apuca de altceva, dar înclinația inimii era de a face totul după bunul plac. În fond, ce diferență era dacă mai întâi aduceam mașina și apoi puneam șurubelnița la locul ei? Ei bine, poate că era o mare diferență. Îmi aduc aminte că odată îmi făceam bagajele și Domnul mi-a pus în gând să nu uit să iau pălăria cu mine. Sigur că o să-mi iau pălăria, m-am gândit, dar nu m-am dus să o iau. Abia după ce am ajuns la destinație mi-am dat seama că-mi uitasem pălăria acasă – la ore depărtate! Pentru majoritatea oamenilor acest lucru ar fi fost doar o neplăcere, dar pentru mine era o

adevărată problemă. Să spunem doar că atunci când părul începe să se rărească în creștet, nu mai ai aceeași protecție ca înainte și astfel m-am întors acasă cu creștetul capului ars de soare. Această experiență, deși neplăcută, m-a pregătit să fiu mai atent la instrucțiunile primite din partea lui Dumnezeu.

“Bine Doamne, mai întâi voi pune șurubelnița la loc,” am spus. Ducând-o la locul ei, mi-am dat seama că detergentul, găleata și mai multe din lucrurile de care aveam nevoie pentru a spăla mașina erau chiar lângă cutia cu unelte. Le-am strâns și m-am dus la mașină. Am ascultat de glasul Domnului și am descoperit că nu a fost atât de rău pe cât eram tentat să cred. Deschizând portiera, am intrat înăuntru și m-am așezat, când am realizat ce s-ar fi putut întâmpla. Dacă aș fi făcut aceeași mișcare cu șurubelnița în buzunar, aceasta ar fi perforat tapiseria și nu ar fi afectat numai mașina, ci ar fi dus la o situație delicată care ar fi pus în pericol legătura cu Dumnezeu. Eram atât de recunoscător că am ales să cedez aceluia gând.”

Mă voi întoarce la Tom mai târziu, dar ați observat cum a lucrat harul în viața lui? Care a fost răspunsul lui Tom? Harul lui Dumnezeu cheamă la fapte. Tot ce a făcut a fost să creadă că este un gând din partea Domnului, să renunțe la dorințele sale și să se ducă să pună unealta la locul ei. Apoi, a trebuit să rămână dependent de Dumnezeu, chiar și atunci când instrucțiunile erau foarte precise. Mai târziu și-a dat seama că Dumnezeu știa totul de la început dar ascultarea, adică credința, a venit înainte să aibă o viziune clară asupra motivului.

Poate că uneori nu înțelegem de ce Dumnezeu cere anumite lucruri de la noi sau nu înțelegem unele lucruri pe care El le face sau de ce îngăduie să trecem prin anumite dificultăți. Totuși, putem să ne încredem în El ca într-un Tată iubitor și să ne încredem în judecata și în înțelepciunea Sa. Nu trebuie să cunoaștem motivul, trebuie doar să exersăm încrederea în îndrumarea Sa și să ne predăm voinței Sale – chiar și atunci când calea pare grea - să depindem cu totul de Dumnezeu, ca El să rezolve problemele cu care ne confruntăm.

Toți aceia care au încercat să trăiască cu adevărat o viață de creștin s-au raportat la dependență ca la un adevăr intelectual și au descoperit că este mult mai ușor să fii de acord cu adevărul prezentat, dar că este mult mai greu să pui în practică dependența care să devină o realitate în timpuri

de criză. Foarte multe persoane cer ajutor lui Dumnezeu atunci când se târăsc prin problemele vieții, dar asta nu înseamnă să fii dependent. Adevărul este că foarte puțini sunt aceia care au experimentat dependența totală de Dumnezeu. Spun acestea pentru că milioanele de creștini activi au mai puțină putere decât cei doisprezece apostoli. Dacă am învăța secretul dependenței, nu am mai fi atât de neajutorați.

Trecerea de la vechiul stil de viață condus de EU la o viață condusă de Duhul Sfânt nu este niciodată ușoară; nu pentru că Dumnezeu a ales în mod arbitrar să ne facă drumul mai anevoios, ci pentru că dorința inimii este de a ne governa singuri viețile cedând apetitului, dorințelor și pasiunilor. Dacă nu alegem să renunțăm complet la aceste lucruri și să-i oferim controlul Tatălui nostru Cel înțelept, vom duce o viață nenorocită în încercarea noastră de a fi creștini adevărați. Mințile noastre vor dori să meargă mai departe pe calea Domnului, în timp ce fiecare fibră a ființei noastre se va lupta să se întoarcă la vechiul stil de viață.

Îți va fi dor de multe lucruri de care te-ai atașat. Dacă ne-am detașa de lucrurile lumești și ne-am atașa de cele cerești, viața noastră spirituală n-ar mai avea atâtea suișuri și coborâșuri care nu ne permit să rupem lanțurile ce ne leagă de Satana. Nu este niciodată ușor să scăpăm de legăturile lui, pentru că opune rezistență atunci când dorim salvare și suntem dispuși să fim dependenți de Dumnezeu. El se bucură de orice religie care îi dă voie eului să trăiască, pentru că prin noi nu avem nici o putere, dar dacă începem să depindem de Dumnezeu, atunci vrăjmașul știe că va pierde lupta.

Trebuie să înțelegem că în luptele din viața noastră nu bătălia exterioară este cea care ne poate înfrânge, ci alegerea de a asculta de firea pământescă este cea care distruge sufletul. Una dintre lecțiile cele mai grele pe care trebuie să le învățăm este să devenim neîncredători în NOI. Poate că suntem sinceri atunci când cerem ajutor Domnului, dar continuăm să ținem în mâinile noastre cârma vieții. Încearcă să te identifici cu mine în experiența pe care am avut-o cu Domnul în mijlocul sălbăticiei.

Auzisem zvonuri despre cabana unui vânător. Unii oameni cunoșteau zona, dar nimeni nu văzuse cabana. Era genul de poveste care te intrigă și în același timp te face să te întrebi dacă este adevărată. Întotdeauna mi-a plăcut să explorez necunoscutul, așa că nu a durat mult până m-am decis să merg în acea zonă pentru a vedea dacă zvonurile erau adevărate.

Te conectezi și primești

Am descoperit că, dacă vrei să petreci un timp deosebit de comuniune cu Dumnezeu, sălbăticia îți poate oferi un refugiu departe de întreruperi, de telefoane, de grijile apăsătoare ale lucrării de slujire care nu încetează să te preocupe, nici dacă te străduiești să le uiți. Ador aceste zile speciale petrecute în sălbăticie. Le-am numit momentele Enoh, după personajul din Vechiul Testament care a fost mai aproape de Dumnezeu decât oricare altcineva. După astfel de zile mă întorc cu o minte înprospătată, cu un spirit renăscut și umilit în fața Celui care este infinit mai puternic decât mine. Astfel, mi-am pregătit rucsacul și am pornit pe cărare spre o nouă aventură.

Mi-am întins cortul lângă un lac de munte al cărui mal era o îmbinare de pietriș cu bolovani lăsați de apele glaciare. Înainte de culcare m-am gândit la toate persoanele care au stat cu mine în cort. Erau oameni buni care păreau a fi creștini din cap până-n picioare, dar care nu puteau dormi și nu se puteau relaxa de frica urșilor grizzly care dau târcoale acestei văi. Nu neglijez pericolul pe care-l reprezintă aceste animale, din moment ce am petrecut ultimii douăzeci de ani din viață în mijlocul lor. Această nonșalanță nu se bazează pe supoziții, ci pe încrederea că Dumnezeu controlează fiecare aspect al vieții mele. El este Cel care m-a condus să trăiesc în sălbăticie și nu cred că m-a adus până aici doar ca să mă ofere drept hrană ușoară unui animal sălbatic. Acesta este motivul pentru care eu dorm liniștit în timp ce alții își fac griji.

Trezindu-mă de dimineață, I-am prezentat Domnului planurile pentru acea zi, rugându-L să mă ajute să găsesc cabana și astfel am început o zi provocatoare. Am străbătut zona în lung și în lat, cercetând fiecare loc și cerând ajutor Domnului, dar în ziua aceea m-am întors la locul de campare fără nici un rezultat. Căutarea mea fusese o mare nereușită. Eram mort de oboseală și foarte derutat. Cerusem ajutor Domnului dar am eșuat. De ce? Am făcut focul, am încălzit niște apă și am făcut ceai de scorțișoară în timp ce soarele aluneca încet spre apus.

“De ce nu am găsit-o, Doamne? Tu știi unde este.”

Nu sosi nici un răspuns. Tăcere.

Deodată, în timp ce razele soarelui continuau să aluneca la orizont, am văzut ceva pe partea cealaltă a văii. Nu! Nu putea fi... M-am repezit după binoclu și am văzut conturul unei cabane. Soarele dispărea încet în spatele acesteia. Se afla într-o zonă prin care trecusem de nu știu câte ori

în ziua aceea. “De ce nu mi-ai arătat-o mai înainte, Doamne? Eram acolo, doar la câțiva metri de ea. De ce nu mi-ai arătat-o atunci, Doamne?”

Pentru că tu erai cel care căuta, Jim. Tu dețineai controlul expediției, Eu doar te urmam. Ai dorit binecuvântarea Mea pentru eforturile tale. Abia după ce eforturile tale au eșuat ai fost dispus să ascuți, să Mă lași pe Mine să conduc.

Adevărata luptă este să te prinzi de Dumnezeu, să-L lași să-ți rezolve problemele vieții, să-L accepți ca îndrumător și conducător. Tendința de a ne descurca singuri, de a ne purta cum vrem și de a spune tot felul de lucruri fără să le măsurăm este atât de înrădăcinată în noi încât necesită mult efort să fim deschiși la îndrumarea Domnului.

I-am rugat pe prietenii mei Paul și Carolyn să relateze cum o lucrare simplă s-a transformat într-un coșmar care a durat două zile. Îmi compătimeșc pentru lupta lor și cred că și tu vei fi de acord. Paul spune: “Carolyn și cu mine lucram fără oprire pentru evanghelizare, când ne-am dat seama că nu era de ajuns doar să ne dorim o schimbare în viețile noastre. Genul de relație pe care ne-o doream cu Dumnezeu nu se putea realiza pur și simplu, ca din întâmplare, ci trebuia să ne luăm timp pentru a ne preda pe deplin lui Dumnezeu și făceam tot ce ne stătea în putere să ne răspundem singuri la rugăciuni.

Mai întâi ne-am uitat la locul unde stăteam. Locuiam într-o rulotă dintr-un parc aglomerat din Midlands, Anglia. Întotdeauna ne-a plăcut curățenia și ne-am gândit că, dacă reducem spațiul, atunci căminul nostru va fi mult mai ușor de întreținut. Sunt de părere că ambientul ne influențează mintal, fizic și spiritual. O casă curată este mult mai odihnitoare pentru locatarii săi. Deveneam din ce în ce mai conștienți de inconvenientele locuinței noastre. Nu puteam merge mai mult de câțiva metri fără să vorbim cu vecinii, ascultându-le muzica și uneori și limbajul colorat. Ne-am dat seama că, dacă ne-am fi crescut copiii în acest anturaj, ar fi fost greu să le controlăm relațiile. Era evident că trebuia să ne mutăm într-o zonă mai liniștită. Totuși, în Anglia, acest lucru este ușor de spus, dar greu de făcut, chiar și dacă ai resursele necesare pentru a cumpăra o casă la țară. Noi nu aveam nimic în afară de o dorință puternică și încrederea că Dumnezeu va deschide o cale.”

Carolyn adaugă:

“Paul are dreptate. Știam că Dumnezeu dorea să stăm într-un loc mai

bun, dar căutaserăm peste tot în Anglia, Scoția și mai ales în Țara Galilor însă fără nici un rezultat. Era greu să fii răbdător. Oamenilor le place ca toate să se întâmple imediat, dar Dumnezeu era Cel care ne conducea viețile. Afacerea lui Paul prosperase în acei ani de căutare și economiile noastre crescuseră, dar tipul de proprietate pe care-l căutam depășea posibilitățile noastre financiare.

Ne-am lărgit orizontul și am făcut o călătorie în Irlanda, unde am găsit o casuță părăsită pe care ne-o permiteam și pe care speram să o putem renova. Structura de piatră era într-o stare atât de deplorabilă încât trebuia dată jos cu totul, iar interiorul reconstruit. Cu toate acestea, simțeam că Domnul fusese cel care ne-a condus și ne-am întors în Anglia destul de optimiști. Acestea, până când am descoperit că sunt însărcinată. Nu-mi venea să cred! Nu făcea parte din planurile noastre. Doream ca mai întâi să ne mutăm, să reparăm casuța și să o aranjăm. Sănătatea mea nu era prea bună și doream să îmbunătățesc câte ceva înainte de a rămâne însărcinată. Plănuiserăm să avem un copil peste patru ani, dar iată-mă – însărcinată! Eram atât de îngrijorată pentru că planul fusese dat peste cap. Deși acest copil a sosit pe nepregătite, ne-am continuat planurile și când ne-am mutat eram într-un stadiu avansat al sarcinii.

Din moment ce viitorul nostru cămin, casuța părăsită, nu putea fi locuită prea curând, ne-am hotărât să aducem în Irlanda rulota cumpărată de curând cu două mii cinci sute de dolari și să locuim în ea temporar. Ne-am grăbit să pregătim un loc pentru ea lângă casuță. Locul ales, neprotejat din cauza vânturilor puternice din timpul iernii, s-a dovedit a fi o alegere proastă. Deși nu ne plăcea faptul că trebuia să mutăm rulota pe care tocmai o instalaserăm, știam că, cu cât făceam acest lucru mai repede, cu atât era mai bine.

Ajutat de un pădurar din zonă și de un fermier care avea un tractor, Paul s-a pregătit să mute rulota în noua locație. Am dat jos tablourile de pe pereți și eram pe punctul de a da jos și vesela din dulap, când Paul m-a oprit. M-a asigurat:

“Nu ai de ce să muți vesela, dragă; nu va păți nimic.”

Eram șovăielnică, dar l-am ascultat. În fond, el știa mai multe despre cum se mută o rulotă și nici nu trebuia mutată prea departe. Cu toate acestea, amândoi aveam sentimentul că va merge mai rău decât ne așteptam.

Inițial Paul a vrut să mute singur rulota, dar când mașina s-a dovedit a fi neputincioasă pentru această acțiune, a cerut ajutor fermierului care era unul dintre puținii oameni pe care am reușit să-i cunoaștem după două luni de stat în Irlanda. Această schimbare rapidă de planuri urma să aibă consecințe. Paul a uitat că la câțiva metri în fața rulotei era un șanț. Roțile dintr-o parte trebuia să treacă peste șanț și Paul plănuise să aducă rulota până la margine, ca să poată vedea exact pe unde va trece și să pună o punte peste șanț. Fermierul, neștiind de acest lucru, a început să tragă rulota. Tocmai când toată lumea se bucura că tractorul era destul de puternic și că sistemul nostru funcționa bine, s-a auzit o pocnitură care a oprit totul.

Fiind însărcinată, nu puteam fi de prea mare ajutor, așa că mi-am luat fluierul și m-am urcat pe un mic deal ca să privesc de acolo întreaga operațiune. Părea că totul este în regulă atunci când rulota a fost pusă în mișcare, încet, cu grijă, când o parte a rulotei s-a înclinat brusc și arăta ca o epavă pe cale să se scufunde. Chiar și de la distanță puteam vedea prin ferestrele rulotei cum toate lucrurile care nu au fost puse la loc sigur zburau în toate direcțiile, urmate de un sunet chinuitor de veselă spartă. Voiam să alerg și să evaluez pagubele. Eram încercată de tot felul de sentimente. Bombăneam: Da, sigur că da, Paul, vesela este în siguranță! Și totuși, nu știu cum se face că, în tumultul sentimentelor care clocoteau în mine, am simțit îndemnul să stau pe loc și să nu acționez după impuls. Nu m-am mișcat, ci am privit cum Paul investiga problema.”

Paul continuă:

“Carolyn se lupta să rămână unde era, în timp ce eu îmi doream să fiu în altă parte, nu conta unde! Nu-mi venea să cred ce am văzut! Roțile erau în șanț și primul gând a fost: ‘De ce nu mi-ai amintit, Doamne?’, dar vina era numai și numai a mea. Fermierul și pădurarul erau ocupați, așa că au plecat fiecare la treburile lor. Eram conștient că va trebui să scot singur roțile din șanț și că-mi va lua mult timp. Fermierul mi-a promis că se va întoarce în câteva ore și că mă va ajuta să termin treaba.

Mă simțeam frustrat și abandonat din cauza incompetenței mele. Am dat târcoale rulotei pentru a evalua situația, dar în realitate mă chinuia gândul că va fi foarte greu să ies din această situație. Planurile pentru ziua aceea erau date peste cap, promisiunile făcute lui Carolyn erau spulberate, Dumnezeu părea că m-a abandonat din cauza prostiei mele și când m-am îndreptat spre ușă, abia ținându-mă de Isus, am zărit-o pe Carolyn.”

Carolyn povestește:

“Am coborât dealul cu disperarea pe urmele mele. Voiam atât de mult să-l pun la punct pe Paul. Ispita era irezistibilă! Din cauza lui s-a spart vesela primită la nuntă. Simțeam că dorința de a da curs acestor impulsuri era o nevoie fizică. Despărțiți de Dumnezeu suntem într-adevăr niște oameni vrednici de dispreț, dar El este credincios și drept. Chiar așa slabi și supuși păcatului, Dumnezeu era alături de noi și ne pregătea o cale de scăpare neașteptată. Paul m-a privit și mi-a spus:

“Să nu cumva să spui ceva.”

În acele momente, știind ce este în sufletul meu, mi-am dat seama că avea dreptate. Nu era furios și nici nu încerca să se dezvinovătească, ci pur și simplu a recunoscut că tăcerea era cea mai bună alegere. Am dat din cap și am tăcut. În ciuda crizei cu care ne confruntam și a necazului în care eram, nu ne-am dezlipit de Salvatorul nostru și asta ne-a unit. În loc să dau vina pe el, în inima mea au apărut sentimente de milă și de compasiune pentru soțul meu. Știa cât de rău îmi pare și știam că și lui îi părea la fel de rău. Am plecat pentru a-l lăsa să-și termine treaba liniștit.”

Paul continuă:

“Carolyn are dreptate. Am muncit mult să scot rulota din șanț. Nu puteam să ridic rulota de patru tone mai mult de câțiva centimetri cu cricul de două tone. Puneam pietre sub roți, împingeam rulota mai departe și repetam procesul, înaintând de fiecare dată cu doar câțiva centimetri. În ciuda aerului rece de noiembrie transpiram abundent, dar am reușit să termin până la întoarcerea fermierului. La sosirea lui a apărut o altă problemă. Nu puteam întoarce rulota ca s-o putem mișca cum plănuiserăm. Singura posibilitate era să o cărăm câțiva kilometri în josul străzii, unde să o întoarcem, după care să o aducem la locul ei. Eram foarte îngrijorat pentru că știam starea roților din spate, iar arcul era îndoit. Roțile mici ale acestor rulote nu sunt făcute pentru a fi remorcate prea des. Camionul cu care a fost livrată avea o platformă specială pe care a fost transportată. Roțile nu erau potrivite pentru mișcarea pe care o anticipam, mai ales că fuseseră scăpate în șanț. Dacă se rupea osia, undeva pe drum, singura casă pe care o aveam urma să rămână înțepenită în acel loc. Totuși, neavând altă opțiune, am încredințat-o fermierului. *Te rog, Doamne, nu lăsa să se rupă osia!*”

Carolyn adaugă:

“Aveam sufletul la gură în timp ce-l priveam pe Paul cum mergea pe lângă rulotă. Căminul meu, singurul bun material pe care-l aveam în această țară, pleca. Emoțiile începeau să pună stăpânire pe mine. Să fiu sinceră, tot ceea ce-mi doream era să plâng în hohote. Nu mai puteam privi, așa că am fugit la adăpostul căsuței. Era frig, poate cu puțin mai cald decât pereții de piatră. Intrând înăuntru, am văzut dulăpiorul de baie cumpărat la reducere. Intenționeam să-l curăț și să-l vopsesc. Dumnezeu era atât de bun! Mi-a dat ceva de făcut cu mâinile, din moment ce în rest nu puteam fi de prea mare ajutor. Am început să curăț din rășputeri metalul. În timp ce căminul meu se îndrepta încet în josul străzii, probabil pentru a nu se mai întoarce niciodată, în adăpostul răcoros al căsuței, cu pruncul mișcând în mine, Dumnezeu mi-a permis să-mi îngrijesc ‘cuibul’ și pentru câteva clipe am uitat de grijile zilei.”

Paul spune:

“Strada avea o curbă și astfel nu mai vedeam ce face Carolyn. Mergeam în tăcere pe lângă rulotă, mulțumind lui Dumnezeu că mi-a răspuns rugăciunilor. Osia stricată încă mai rezista. Acum trebuia doar să întoarcem rulota la locul potrivit. Doar câțiva metri și acest coșmar lua sfârșit, dar nu a fost să fie.

Noua locație era pe un deluleț și tractorul fermierului nu era destul de puternic pentru a căra rulota peste această movilă de pământ. Mașinăria a funcționat extraordinar de bine, având în vedere faptul că nu fusese construită să îndeplinească astfel de sarcini. Priveam acele roți mari de tractor cum înaintează în noroi, încercând să pună rulota la loc potrivit și mă rugam: Te rog, Doamne, fă ca acest coșmar să se sfârșească. Mi-e foame, mi-e frig și sunt obosit. Îmi doream atât de mult să termin treaba cât mai repede, dar deocamdată acest lucru era imposibil.

Atunci când firea îți provoacă necazuri există mereu tentația să joci jocul învinuirilor - învinuiește fermierul, învinuiește tractorul, învinuiește-L pe Dumnezeu - orice, numai să faci eul să se simtă mai bine. Din fericire, nu numai eul trimitea mesaje minții, ci și Dumnezeu care nu ne părăsise. O, nu, doar ne ducea la un nivel mai înalt în relația cu El. Mi-a amintit că acest servitor al Său ne-a ajutat mult în ziua aceea și că a făcut tot ce i-a stat în putință, dată fiind situația. Astfel, în loc să-l acuz pe nedrept pentru lipsa de echipament, i-am mulțumit frumos pentru

ajutorul său și mi-am îndreptat atenția asupra casei noastre mobile care trebuia aranjată pentru a înnopta în ea.

Trebuia să găsesc o cale să aduc apa și cablurile de electricitate la o distanță mai mare decât cea pe care o plănuisem. Tocmai terminam de instalat apa, când am auzit pașii lui Carolyn în rulotă, deasupra mea. Cu siguranță, voia să vadă cât de mari erau pagubele și îmi doream, de dragul ei, ca pagubele să nu fie chiar atât de mari.”

Carolyn spune:

“De cum a aprins Paul lumina, m-am grăbit să văd pagubele. La prima vedere arăta foarte rău. Cuptorul meu cel nou zăcea pe podeaua bucătăriei, dar în afară de câteva zgârieturi arăta destul de bine.

În dulap, câteva vase din porțelan erau ciobite dar nu era chiar atât de rău. Doar două farfurii erau sparte.

În sfârșit, am luat obiectul care mă interesa și mă îngrijora cel mai tare. M-am gândit că acel obiect pe care l-am văzut căzând era mult iubita mea orgă electronică. Mi-era teamă de ce am să găsesc și nu aveam speranțe prea mari, dată fiind starea ei fragilă. Am băgat-o în priză, și, minunea minunilor, funcționa!

“Îți mulțumesc, Doamne!” am răsuflat ușurată.

Paul spune:

“În seara aceea am trăit o experiență de neuitat. Când am intrat în casă, Carolyn era liniștită că stricăciunile erau minore și superficiale și făcea tot ce putea ca să semene din nou cu o casă. Fusese o zi grea. Ne era foame. Lucrasem din greu toată ziua, iar Carolyn era însărcinată. Masa de seară a fost o adunătură de alimente puse la nimereală cu energia care ne mai rămăsese. Abia așteptam să ne spălăm, dar încă nu era apă caldă. Nu fusese curent toată ziua, și apa era cu puțin mai caldă decât temperatura aproape de îngheț din rulotă. Am trecut printr-o încercare grea și epuizantă, dar mulțumim lui Dumnezeu că nu ne-am pierdut încrederea în El nici măcar o clipă. Am fost ispitiți, loviți și hărțuiți de Satana care s-a folosit de firea noastră pământească pentru a ne distruge, dar amândoi știam că eram *prinși* de Însuși Dumnezeu și *primeam* putere din puterea Sa. Harul Său ne ajută să ne ridicăm deasupra păcatului și a eului.

După cină am căzut frânți de oboseală, dar eram fericiți și am adormit, deși eram în pantă din cauza terenului denivelat, știind că mâine va trebui să o luăm de la capăt în încercarea de a muta rulota până la poziția finală.

Dimineața părea că a sosit prea repede. După altarul de dimineață și micul dejun am conectat telefonul pentru a suna după un cric puternic. Văzusem unul la un magazin și ne-am dus să-l închiriem pentru douăzeci și patru de ore. Era un cric greu care se manevra cu mâna și cu care nu mai lucrasem până atunci. Curând am descoperit de câtă forță aveam nevoie pentru a-l manevra și mi-am dat seama că mă confrunt cu o misiune imposibilă.

Folosind mai mulți pomi, am împins rulota spre locul stabilit. Până la amiază nu mai aveam pomi și am decis că ar fi mai bine să folosesc niște tufișuri. Am rugat-o pe Carolyn să se uite și să-mi spună dacă, sau mai sigur, când încep să cedeze.

“Trage,” am strigat. “Se mișcă?”

“Nu!”

“E bine, pentru că rulota se mișcă!”

Știu că sună incredibil, dar este adevărat. Am adus rulota în locul dorit folosind acele tufișuri. Și ca o binecuvântare în plus, o pasăre foarte prietenoasă a zburat de pe rulotă pe tufiș și stătea acolo foarte liniștită. Pasărea aceea ne-a dat și mai multă forță și speranță. Ne-a amintit că Dumnezeu era cu noi. Când a apus soarele, în cea de-a doua zi de luptă, rulota nu era exact în poziția pe care o plănuiserăm dar era destul de aproape!

M-am târât sub rulotă pentru a nivela terenul și pentru a atașa utilitățile. Mă luptam să mai rezist. Degetele erau atât de înghețate încât cu greu am reușit să prind cablurile. Eram ud, plin de noroi, slăbit, extenuat și extrem de tentat să-mi plâng de milă. A început să ningă și vântul înțepător sufla cu putere în jurul meu, chiar dacă mă aflam într-un loc mai adăpostit. Este greu să pui de o parte inconvenientele și să te concentrezi doar asupra iubirii lui Dumnezeu și a felului în care îți poartă de grijă. Dar meditănd mi-am dat seama că lucrurile puteau sta și mai rău. Partea cea bună era că în timpul acestei crize nu ne-am îndepărtat de Dumnezeu. Știam că Satana a încercat să ne distrugă, iar Isus ne-a susținut în timpul acestui asalt. În lumina acestor gânduri din minte, am mai îndurat câteva minute de chin, ducând la îndeplinire sarcinile.”

Carolyn concluzionează:

“Oare cum de am supraviețuit în această problemă când, în trecut, probleme mult mai mici ne-ar fi făcut egoiști și am fi intrat în conflict

Te conectezi și primești

unul cu celălalt? Eram aceiași oameni, cu aceleași înclinații spre egoism și păcat. De această dată, diferența a fost că am ales să ne prindem de Isus înainte și în timpul crizei. Am mai avut probleme de atunci și vom mai avea multe de înfruntat în viitor, dar acele două zile ne-au rămas întipărite în minte. Acolo, pe acele dealuri bătute de vânt, în mijlocul primei ierni irlandeze, am realizat că Dumnezeu ne poate susține în orice situație a vieții.”

Dumnezeu dorește să ne susțină în orice problemă cu care ne confruntăm, în orice ispită, în orice criză a vieții! De ce oare doar puțini îi permitem să dețină controlul? Pentru că relația noastră cu Dumnezeu este una de conveniență, este cineva la care poți apela dacă lucrurile îți scapă de sub control, dar în rest este o entitate care nu vrem să se amestece în viețile noastre. Nu știm ce pierdem! Dumnezeu nu este ca un monarh pământesc care face parte din elita societății și nu se amestecă printre oamenii de rând. Hristos a arătat că Dumnezeu nu face diferențe între persoane. Chiar și cei mai depravați membri ai societății s-au apropiat de El. Astăzi dorește din toată inima să te numeri și tu printre prietenii Lui. Dumnezeu se îngrijește de noi cu o dragoste puternică și nemărginită, care privește mai departe de păcatul care ne-a degenerat și vede ce am putea deveni, dacă ne-am uni și am comunica cu El.

Îți amintești cum era când te întâlneai cu acea persoană deosebită și te prindeai de fiecare cuvânt pe care-l spunea? Fiecare scrisoare era citită de zeci de ori, fiecare declarație de dragoste și acceptare era prețuită în timp ce inima bătea ceva mai repede, iar zilele păreau mai senine pentru că știai că persoana aceea te iubește. Ei bine, ceea ce experimentăm la nivel omenesc este deschis pentru fiecare să experimenteze cu Dumnezeul universului. Spre deosebire de semenii noștri, pământeni, care nu ne înțeleg tot timpul și, din neatenție, ne rănesc prin răceala și prin lipsa lor de interes, Dumnezeu nu încetează niciodată să ne ridice de jos, să ne ierte când am greșit și să ne iubească, chiar și atunci când suntem foarte greu de iubit. Cuvintele nu pot descrie ce-i așteaptă pe cei care aleg să aibă o legătură strânsă cu Dumnezeu. Nu trebuie să vă imaginați că Dumnezeu se află într-un cer îndepărtat. Nu. Trebuie să vă gândiți la El ca la un tovarăș de drum care vă îndrumă în fiecare zi.

Uneori, când viața este grea și drumul ni se pare anevoios, ne dorim un prieten important sau bogat care să ne ajute, să ne scoată din necaz. Și

totuși, cel mai înțelept, cel mai bogat și cel mai puternic Monarh care a existat vreodată ne oferă prietenia Sa, mult mai avantajoasă decât oricare alta oferită de lumea aceasta. Este mai bună decât a-l cunoaște pe președinte, mai bună decât a fi prieten cu cel mai bogat om din lume sau cu cel mai mare sportiv. Pare incredibil, dar mulți dintre noi ignorăm sau respingem oferta Lui!

De multe ori această respingere este neintenționată. Uneori, chiar și cei care pretind a fi creștini neglijează prietenia cu Isus, deși îi poartă numele. Ce păcat, pentru că prieteniiile nu sunt numai un motiv în plus de bucurie, dar ne și îmbogățesc intelectual.

Tom Waters este un astfel de prieten. Am petrecut mult timp împreună, dar încă mă surprinde prin modul său de a gândi și de a privi lucrurile. Îl voi lăsa pe el să vă prezinte o experiență pe care a avut-o în timpul unui "moment Enoh".

"Nu știi de ce această dorință vine doar în anumite momente, dar aproape că pot auzi chemarea sălbăticeii. Această chemare este de fapt o dorință a inimii de a petrece timp în natură comunicând cu Dumnezeuul naturii, Tatăl meu ceresc. Îi spun deseori soției mele că mă "cheamă" munții. Zâmbește și spune:

"Când vrei să mergi?"

Știe cât de schimbat sunt după o asemenea experiență.

De această dată simțisem chemarea de câțiva timp. I-am spus lui Dumnezeu că voi pleca de îndată ce se topește zăpada. Era primăvara târziu și luând o hartă a zonei muntoase în care locuim am început să caut un traseu cu orientare spre sud. Nu mai fusesem acolo, dar mă gândeam că în zona aceea s-a topit zăpada. Acest amănunt este foarte important, având în vedere faptul că locuim într-o zonă în care ninge foarte mult.

Cu o noapte înainte de a pleca, am ascultat radioul, iar prognoza meteo nu era deloc bună. Se apropia o furtună cu ploaie și vânt puternic. *Ei bine*, mi-am spus, *nu ies pe o vreme ca asta*. A doua zi vremea era mohorâtă. În timp ce mă plimbam dis-de-dimineată cu soția mea Alane, nori negri se ciocneau deasupra capetelor noastre. Ici și colo picuri de ploaie avertizau apropierea furtunii.

"Te mai duci?" întrebă Alane în timp ce privea această scenă.

Înainte să pot răspunde NU, Dumnezeu mi-a spus: "*Pe Mine M-ai întrebat ce ar trebui să faci?*"

“Păi, nu, Doamne, adică... știu că va veni furtuna și... chiar vrei să mă duc?”

“*Da, Tom, vreau.*”

Astfel am acceptat răspunsul Domnului și am spus:

“Da dragă, plec. Cred că Domnul a plănuțit ceva deosebit pentru mine în această călătorie.”

Sigur că mă gândeam la starea vremii, dar habar nu aveam cât de prețios avea să fie acest timp deosebit petrecut cu El.

M-am pregătit să plec după masa de prânz. Mă aștepta un drum de aproape cinci kilometri pe care trebuia să-l parcurg înainte de lăsarea serii. Când Alane a văzut lucrurile pe care le pregătisem pentru această călătorie, s-a îngrijorat:

“Dragul meu, nu cred că ai luat destulă mâncare.”

“Sunt sigur că am luat destulă,” am răspuns. “Mereu te îngrijorezi că nu mănânc destul. Am o grămadă de mâncare. De fapt, am atât de multă încât voi da jos o parte.” Alane nu a spus nimic, dar se uita întrebătoare în timp ce dădeam jos o parte din provizii.

Am pornit la drum având deasupra un cer mohorât, dar fără semne de furtună. Mă gândeam la ce înseamnă să te predai lui Dumnezeu, adică să te oferi Domnului cu totul, lăsându-L să-ți ia viața și să o folosească după cum dorește. Aceasta era ținta sau scopul acestei călătorii.

Cu aceste gânduri în minte, am înaintat destul de mult pe cărare, când ceva *mare și negru* a sărit din tufișuri și am tresărit! Involuntar am făcut un pas sau doi înapoi și am luat tubul paralizant pe care-l port mereu cu mine, în caz că mă atacă vreun urs. După ce mi-am revenit mi-am dat seama că nu era un urs, ci un câine de vânătoare, un Labrador foarte frumos. Inima îmi bătea cu putere în timp ce creierul se zbătea să proceseze informația că eram în siguranță. Era doar un câine.

Câinele a făcut și el câțiva pași înapoi, fiind la fel de speriat ca și mine. Dându-ne seama că nu era nici un pericol, am început să ne apropiem unul de celălalt. Cu siguranță era câinele mult iubit al vreunui proprietar. Era foarte cuminte și avea zgardă, așa că mi-era foarte greu să-mi imaginez cum a ajuns prin sălbăticie. Nu-mi place să recunosc acest lucru, dar primul gând pe care l-am avut despre acest câine adorabil a fost: O, nu! Acest câine îmi va distra atenția. Am venit aici pentru a petrece un timp deosebit cu Dumnezeu... singur.

Dorind să ocolesc problema, i-am spus câinelui:

“Șezi,” și mi-am continuat drumul.

Speram că stăpânii lui erau undeva prin apropiere și că acest câine îi va găsi, dar continua să mă urmeze. Nu aveam nici o idee ce să fac cu câinele așa că m-am rugat: “Bine Doamne, dacă dintr-un oarecare motiv vrei să petrec acest timp cu câinele, atunci iată ce voi face: îi voi spune să stea, iar eu voi merge mai departe. Dacă stă, știu că nu am de ce să mă îngrijorez, iar dacă mă urmează, atunci voi ști că acesta este planul Tău. Întorcându-mă din nou spre câine, am spus cu mai multă hotărâre:

“Șezi!”

Mi-am amintit imediat de momentele în care încercam să-mi impun autoritatea de părinte mai mult prin tonul vocii decât folosind autoritatea pe care ne-o oferă Dumnezeu atunci când “ne conectăm” la puterea Lui. Ei bine, dintr-un motiv necunoscut câinele a executat porunca, așa că eu mi-am continuat drumul în sus pe potecă, fericit că am putut evita o problemă.

Mă apropiam de micul lac de munte lângă care plănuisem să-mi pun cortul, am trecut de un delușor și m-am trezit înconjurat de o mare de zăpadă. Era evident că această zonă nu fusese expusă soarelui și am fost uimit să descopăr că nu mai aveam nici o potecă de urmat, iar zăpada era foarte mare. Știam că lacul este în apropiere, așa că am studiat harta și m-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute să-l găsesc. Pășeam anevoios, înaintând cu greu prin nămeți, până la extenuare. După o oră și jumătate m-am lăsat păgubaș și m-am așezat să mă odihnesc. După ce mi-am revenit, *o arătare mare și neagră* a ieșit din pădure și m-a speriat *din nou!* Mi-am dat seama imediat că era câinele și am spus în gând: Bine Doamne, cred că vrei ca acest câine să fie cu mine, dar ai bunăvoința să-mi spui odată unde se află lacul?

Răspunsul s-a auzit doar înăuntrul conștiinței mele. Dar în mintea mea a răsunat atât de puternic, de parcă cineva a vorbit cu voce tare. Dumnezeu a spus: *Da, am vrut de mult să-ți spun, dar nu M-ai întrebat niciodată. Ai vrut doar ajutorul Meu, iar Eu te-am ajutat, dar dacă vrei să-ți arăt, iată ce trebuie să faci: continuă să mergi pe creasta dealului până vei ajunge la râu, mergi în susul râului până ajungi la lac.*

Stăteam acolo printre pomi și zăpadă uimit de informația simplă, logică și corectă pe care am primit-o. Sigur că puteam urma râul până la lac. Pur

și simplu nu-mi trecuse prin cap că era cel mai bine așa. Am urmat acest plan și am ajuns la râu în mai puțin de zece minute. După încă zece minute eram lângă lac și eram gata să-mi așez cortul. Mai târziu am refăcut traseul corect și mi-a luat numai șase minute să ajung în locul unde mă pierdusem prima dată. Rătăcisem mai bine de două ore din cauza încăpățânării mele de a face totul după mintea mea.

Stând lângă lac, puteam vedea cum se dezlănțuie cerul. Ce spectacol înfricoșător! Vântul bătea în rafale deasupra suprafeței lacului creând valuri în timp ce nori întunecați se adunau deasupra mea, luminați de fulgere. Tunetele răsunau în ecoul munților. Furtuna anunțată era pe cale să se dezlănțuie și știam că trebuia să campez cât mai repede!

M-am grăbit să instalez cortul și în timp ce făceam acest lucru, mi-am dat seama că nu-l mai montasem niciodată singur. Întotdeauna am avut încă o pereche de mâini care să mă ajute. Din fericire, cortul nu mi-a dat bătaie de cap. Am aruncat rucsacul înăuntru și mă pregăteam să intru și eu când pământul a fost luminat de un fulger puternic. Tunetul a fost atât de aproape și de asurzitor, încât s-a zguduit pământul, iar *acel ceva mare și negru* a intrat în cort după mine!

Eram dispus să-mi petrec sfârșitul de săptămână cu acest câine, dar NU să și dorm cu el. Așa că am început să-l împing afară din cort. Săracul câine nu voia să mă părăsească și a durat ceva timp să-l împing înapoi afară până când doar capul i-a rămas înăuntru, dar mai mult de atât nu am putut. Am tras fermoarul de la intrare în jurul capului său și cu un ultim efort am reușit să-l dau afară. Am intrat în sacul de dormit în timp ce afară s-a declanșat furia furtunii, iar câinele se înghesuise în folia cortului și încerca să stea cât mai aproape posibil. S-a împins atât de tare în cort, încât picioarele mele stăteau pe corpul lui.

În noaptea aceea am experimentat cea mai înfricoșătoare furtună din viața mea, și eram singur! Întunericul era copleșitor și se părea că Satana se apropie, scoțând din subconștient toate temerile mele vechi. Mi-a amintit că nu mai era nici o ființă omenească pe o rază de câțiva kilometri și dacă se întâmpla ceva, eram neajutorat și *singur*. A reapărut frica de întuneric și de sălbăticie. Mereu și mereu trebuia să predau aceste temeri Domnului și să-L rog să le îndepărteze. În adâncul sufletului știam că Satana nu era prea încântat de faptul că doream să petrec acest timp deosebit cu Dumnezeu și încerca din răpputeri să-mi distragă atenția și să mă

descurajeze. Știa pe ce butoane să apese, știa de toate slăbiciunile mele, dar Dumnezeu era alături de mine! Înainte ca furtuna să se oprească, aveam liniște și pace în suflet pentru că m-am predat lui Dumnezeu.

De dimineață câinele era încă la picioarele mele, chiar la ușa cortului, cât i-am îngăduit de aproape și Dumnezeu mi-a vorbit în liniștea gândurilor mele.

Tom, mă tratezi ca pe un câine! Sunt mereu lângă tine. Niciodată nu te-am părăsit. Îmi spui când să intru și când să ies. Mă ignori și ori de câte ori vrei, sunt lângă tine pentru că te iubesc cu o iubire veșnică.

Nu pot exprima ce efect a avut asupra mea această constatare din sălbăticie. Avea dreptate! Așa Îl tratam în încercarea mea de a mă conduce singur. Dar El încă mă mai iubea, iar răspunsul inimii mele a fost dorința de a mă schimba. Mi-am luat angajamentul să am o relație mai strânsă cu Dumnezeu. Doream să fiu mai conștient de prezența Sa, să recunosc că este *mereu* cu mine și să-L las să fie Tovarășul meu de drum și Prietenul meu cel mai credincios.

M-am uitat la câine și după felul în care mă privea mi-am dat seama că îi era foame, era foarte flămând. Dintr-o dată mi-am dat seama că Dumnezeu dorea să împart mâncarea mea cu câinele. Cu ochii minții deja mă vedeam cum am luat mâncarea din rucsac când eram acasă și mă văitam în sinea mea: O, nu, soția mea avea dreptate! N-o să am destulă mâncare nici pentru mine iar acum trebuie să împart și cu câinele!

Nu voiam să împart cu nimeni. Scosesem proviziile din rucsac după ce mă ridicasem de la masă. Acum îmi era foame, dar proviziile erau prea puține pentru pofta mea de mâncare și în nici un caz nu aveam de unde să împart, dar știam că Dumnezeu dorea ca eu să fac asta. A trebuit să aleg.

“Bine Doamne, voi da jumătate.”

Tom, nu trebuie să dai jumătate. Tu ai 72 de kilograme, iar câinele nu cântărește mai mult de 20. Nu-ți cer să oferi jumătate, ci o parte din mâncare.

Nu este chiar atât de greu să te predai. Astfel, simțind pacea care a venit în urma alegerii mele și apreciind împărțirea proporțională făcută de Dumnezeu, am început să pregătesc o masă pentru amândoi. Când totul era pregătit, am mâncat dar, trebuie să spun aici și acum că am fost impresionat de manierele acestui câine. Era atât de flămând! Se putea vedea cu ușurință acest lucru din privirea lui pofticioasă dar nu a făcut

nici o mișcare să ia mâncarea până nu i-am oferit-o eu. Ce exemplu deosebit de stăpânire de sine și spirit altruist. Ce muștrare pentru atitudinea mea egoistă când mă zbăteam și nu voiam să împart cu nimeni.

Până miercuri noaptea, acel câine frumos a fost tovarășul meu și începusem să mă obișnuiesc cu el. Nu a lătrat, nici n-a mârâit vreodată cât a fost cu mine, așa că am fost șocat când în noaptea aceea a început să mârâie; la început mai ușor, apoi din ce în ce mai tare. Nu trebuia să știu prea multe despre câini ca să-mi dau seama că se întâmpla ceva afară. Am ieșit din sacul de dormit și am desfăcut fermoarul cortului. Nu vedeam nimic, dar câinele lătra cu putere uitându-se spre lac.

Pentru că terenul era puțin ridicat în dreptul apei, nu puteam vedea ce l-a deranjat. M-am ridicat în picioare ca să văd mai bine și astfel am zărit un elan mare și puternic. Era extraordinar că am avut ocazia să-l văd, dar câinele m-a trezit pentru că l-a văzut ca un potențial pericol și m-a avertizat. Nu puteam să nu mă gândesc la toate momentele în care Dumnezeu a făcut același lucru pentru mine și de fiecare dată am ignorat sau am îndepărtat sfatul Său. Din nou m-am hotărât să-L pun pe primul loc în viața mea și să-L am mereu alături.

Vineri știam deja că merg alături de doi tovarăși. De o parte îl aveam pe Dumnezeu universului, iar de cealaltă parte câinele pe care mi l-a trimis. Trecuseră doar câteva zile de când pășisem pe aceleași poteci, rugându-mă din când în când în timp ce înaintam, dar acum vorbeam tot timpul cu Dumnezeu. Când am pornit la drum am spus:

“Doamne, aș dori să vorbesc cu Tine mai des,” și imediat mi-a venit în minte gândul că pot vorbi cu El cum vorbesc cu Jim. Deci, iată-mă vorbind cu Domnul în timp ce mă plimbam, iar El îmi răspundea. Am avut o conversație minunată. La un moment dat, mi-am dat seama că numai eu vorbeam și puneam întrebări. M-am gândit să-I pun o întrebare lui Dumnezeu ca și cum te-aș fi întrebat pe tine, dacă te plimbai cu mine.

“Doamne,” am început, “despre ce vrei să vorbești?”

Nu-I mai pusesem niciodată o întrebare ca asta.

“*Despre cer,*” a fost răspunsul Său.

“Despre cer?”

“*Da, despre cer, unde ți-am pregătit o casă.*”

Aceasta nu este o noutate pentru cei care au citit Ioan capitolul 14 unde scrie: “În casa Tatălui meu sunt multe locașuri” și “Mă voi duce și

vă voi pregăti un loc,” dar efectul pe care l-a avut acest mesaj personalizat nu poate fi descris în cuvinte. Dumnezeu mă iubea și mi-a pregătit un loc! Am fost foarte atent la ceea ce a continuat.

Fiule, trebuie să înveți să depinzi cu totul de Mine, să înveți să te predai cu totul, ca să Mă poți primi. Dacă ești dispus, Îți voi spune în fiecare moment ce înseamnă acest lucru, la fiecare pas. Doar atunci când te predai voinței Mele, când singura ta dorință este să Mă iubești cu toată inima ta, așa cum te iubesc Eu pe tine, atunci vei descoperi că Cerul începe aici pe pământ și vei locui cu Mine în Cer.

Când am ajuns la camionetă și am deschis portbagajul ca să-mi pun rucsacul, câinele a sărit în mașină. Am închis ușa și mi-am spus: “Stăpânul acestui câine are camionetă”. Ajuns acasă, am avut parte de o primire călduroasă, deși trebuie să recunosc că noul meu tovarăș era în centrul atenției. Desigur că mă așteptau multe probleme și încercări, dar ceva se schimbase și familia mea a observat schimbarea imediat. De ce? Am venit din munți conștient de tovarășia lui Hristos. Eram hotărât să mă las condus de El și străluceam de bucuria pe care o simți doar atunci când te unești cu El.”

Pe tot parcursul zilei Tom a experimentat prezența lui Dumnezeu. Oricine poate experimenta aceasta, dar este foarte greu atunci când suntem prea ocupați pentru a asculta glasul lui Dumnezeu. În sălbăticie este mai ușor să-L auzi pentru că sunt mai puține lucruri care să-ți distragă atenția. Totuși nu trebuie să mergeți în sălbăticie pentru a obține o astfel de experiență. Ne putem concentra asupra glasului lui Dumnezeu chiar dacă suntem în New York sau Atlanta, *dacă* suntem dispuși să depunem efortul de a îndepărta lucrurile care ne distrag atenția. Oricine poate să-L asculte pe Dumnezeu și să se predea, dacă este dispus.

Aș dori să v-o prezint pe Janell. Avea treisprezece ani și era o adolescentă ca oricare alta care trăia într-un cămin “creștin”. Nu-i plăcea să facă treabă prin casă, se certa cu sora ei și purta haine care atrăgeau atenția băieților, inclusiv ceea ce ea numea un “bikini decent”. Era o adolescentă foarte sensibilă, ca mai toți cei de vârsta ei. Dorința sa de a fi creștină era ascunsă sub poleiala de toane și de impertinență a unei persoane care nu este împăcată cu sine sau cu Dumnezeu. Auzind despre Evanghelia practică în câteva dintre predicile noastre, Janell s-a decis să-I ofere lui Dumnezeu posibilitatea de a lucra în viața ei. O voi lăsa să-și spună povestea cu propriile cuvinte.

“Am cunoscut-o pe Sally, soția lui Jim, și chiar dacă îmi dau seama că nu a făcut-o intenționat, lucrurile pe care mi le-a prezentat m-au cutremurat. Sally nu vorbea *doar* despre Isus ci și despre experiența sa *cu* Isus. Ceea ce m-a atras la Sally a fost căldura plină de grație pe care o avea. Trăia genul de viață pe care mi-o doream eu, o viață despre care vorbeau părinții mei și mulți alții, dar pe care nu au reușit să o obțină. Vorbea tandru despre soțul și băieții ei și despre cum aceștia aveau grijă de casă, făceau mâncare și chiar se pregăteau pentru musafirii care trebuia să sosească înainte ca ea să ajungă acasă.

Mă simțeam vinovată. Blândețea sa și cuvintele sale tandre erau atât de diferite de cuvintele dure și tăioase din casa mea. Mai exact, mă simțeam vinovată din cauza obiceiurilor din casa noastră. Nu-mi plăcea să fac curat în casă și îmi evitam îndatoririle, inclusiv lucrurile simple ca spălatul vaselor. M-a uimit faptul că băieții, da *băieții*, puteau fi mai buni decât mine în acest domeniu. Mândria era rănită, dar ceea ce mă durea cu adevărat era că familia lor era creștină, în timp ce familia mea și cu mine nu eram. Am văzut în mod clar cât de mare era nevoia de schimbare deși nimeni nu-mi reproșase nimic. Plină de rușine și părere de rău m-am decis să mă schimb și imediat m-am dus să o ajut pe mama la lucrurile pe care trebuia să le facă.”

Povestea lui Janell nu se termină aici, dar eu mă voi opri pentru că vreau să studiem împreună viața ei și simplitatea Evangheliei. Nu a fost nevoie de o predică extraordinară de la amvon pentru a o câștiga ci a văzut pe cineva care-L reflecta pe Hristos. Se simțea vinovată. Nu cunoștea profunzimea prezentărilor biblice și nici termeni teologici, dar era dornică să pună în practică tot ce înțelegea și asta este tot ce ne cere Dumnezeu. Dacă menține această supunere, va continua să progreseze, pas cu pas, pentru că Dumnezeu va continua să-i facă cunoscută voia Sa. Și noi avem aceeași luptă. Vom face ce ne cere Dumnezeu? Dacă da, supunerea și dependența totală de Dumnezeu vor aduce o pace și o bucurie interioară în viețile noastre care depășește orice siguranță omenească. Niciodată nu am văzut acest lucru mai bine ilustrat decât în viața partenerului meu în lucrarea de slujire, Tom Waters.

Ne-am întâlnit mai multe familii pentru a petrece împreună o zi deosebită, de laudă la adresa lui Dumnezeu, într-o vale retrasă a unui munte. Mai întâi am fost îndemnat de Dumnezeu să iau cu mine pixul cel

mai bun. Nu aveam nici un motiv să iau un astfel de obiect pentru o plimbare pe munte. *E ridicol*, m-am gândit, dar am cedat acestui îndemn divin. Atunci când grupul nostru de mașini a ajuns la destinație, dintr-o dată am simțit că trebuie să parchez separat. Era atât de puternic acest sentiment, încât a trebuit să-mi întorc mașina. Nimeni nu a înțeles de ce eram atât de insistent și nici eu nu-mi puteam explica acest lucru. Trebuia să mă supun vocii interioare, în ciuda faptului că a deranjat câteva persoane care trebuia să-și mute mașinile ca să-mi facă loc.

Nu eram singurul care primea îndemnuri ciudate în dimineața aceea. Alane, soția lui Tom, a simțit că trebuie să umple micul recipient pentru cărbune activat pe care-l poartă în borsetă. Chiar și în timp ce îl umplea se lupta cu ea însăși. E ridicol, își spunea. Oricum, e nevoie de foarte puțin pentru o înțepătură de albină.

Valea aceea era o splendoare, înconjurată de un peisaj de munte extraordinar, iar în apropiere se putea vedea un vârf de munte maiestuos. Era un loc de o frumusețe primordială care ne îndrepta gândurile spre Creatorul nostru și ne făcea să ne dăm seama de nimicnicia noastră ca oameni, precum și de nevoia noastră de Mântuitor. Acolo, în mijlocul acelor munți grandioși, am studiat viețile creștinilor valdenzi care în timpul perioadei întunecate au fugit de persecuție în munți și în sălbăticie. Acești creștini remarcabili au păstrat lumina Cuvântului lui Dumnezeu și experiența adevăratei trăiri creștine. În cele din urmă discuția noastră s-a terminat și, inspirați de munții la care priviserăm toată ziua, unii dintre noi s-au decis să urce pe vârf. Eu nu am fost la locul faptei când lucrurile au început să o ia razna, așa că-l voi lăsa pe Tom să vă spună ce s-a întâmplat mai departe.

“Mergeam alături de fiul meu care pe atunci era destul de mic. Aproape de vârf, mi-am dat seama că mergeam mai încet decât ceilalți, așa că ne-am dat la o parte pentru a-i lăsa să treacă pe lângă noi pe poteca îngustă. Din nefericire, am dat peste un roi de viespi cu corn. Acest tip de viespi sunt foarte agresive și injectează venin până când sunt omorâte. În acel moment eram îngrijorat doar pentru fiul meu și l-am aruncat pur și simplu în brațele unui prieten care era mai sus, pentru a-l îndepărta de pericol. Totuși, viespile au început să-și facă lucrarea! M-am trezit cu două ciupituri urâte pe față. Nu mai făcusem niciodată alergii la o înțepătură, dar simțeam cum fața și gâtul încep să se umfle și din cunoștințele mele medicale

știam că acesta era începutul unui șoc anafilactic și că puteam muri pe vârful acestui munte frumos înainte de sosirea ajutoarelor. Trebuia să cobor de pe munte și asta *foarte repede!*”

În vale, Sally privea la grupul de pe munte. A văzut reacția lui Tom și și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă. A luat borseta de prim ajutor, dar prin intervenția divină, a luat-o pe cea a Alanei, cea cu recipientul umplut cu cărbune activat.

Eu conduceam grupul pe munte și fiind aproape de vârf, am văzut-o pe Sally ridicându-se și fugind spre poalele muntelui. Apoi am auzit strigătul că Tom este rănit. Probabil că Dumnezeu mi-a dat aripi pentru că am ajuns la Tom la scurt timp după Sally. Era o imagine oribilă. Fața lui era atât de desfigurată, încât l-am recunoscut cu greu. Respira greu și tot corpul său se umfla devenind dur și înțepenit. Sally deja puneă cărbune activat iar Alane i s-a alăturat. Tom s-a folosit de aceste momente de agitație pentru a mă instrui cum să-mi folosesc pixul pentru a face o traheotomie de urgență. L-am ascultat și am fost de acord să o fac în caz că era nevoie, dar doream să amân această procedură până când nu mai era absolut nimic de făcut.

“Tom, nu vei muri!” l-am asigurat. Știu că Dumnezeu ne-a pus pe amândoi în lucrarea de slujire, și știam ce spune Biblia așa că i-am repetat. “Tom, unul singur poate învinge o mie și doi pot învinge zece mii. Dumnezeu dorește ca amândoi să învingem zece mii. Încă nu și-a terminat lucrarea cu tine!”

Am spus acestea cu convingere, pentru că acum *știam* de ce am fost inspirat să întorc mașina. Mi-am dat seama că dacă Tom avea să moară în sălbăticie, Dumnezeu nu ar fi făcut atâtea pregătiri pentru a-l salva. Știam că Dumnezeu pregătise o cale de scăpare, așa că am ajutat la salvarea prietenului meu în suferință.

Tom spune:

“Cuvintele lui Jim erau încurajatoare. Iată-mă față în față cu moartea, dar cu toate acestea eram împăcat. În ziua aceea mă predasem lui Dumnezeu și acum, în mijlocul crizei, eram împăcat, gata să-mi las viața să se sfârșească acolo, în munți, dacă acesta era planul lui Dumnezeu. Acesta nu era un act de bravură, ci rezultatul unei relații trainice, construite de-a lungul timpului. Acum se manifesta roada păcii, în timp ce în jur se dezlănțuia o furtună de neazuri. Pentru că, vezi, atunci când privești

moartea în față, nu te poți minți singur spunând că ești gata să mori dacă nu ești cu adevărat gata.

După ce grupul m-a coborât în vale, eram în șoc. Nu vreau să fiu exagerat de dramatic, dar mulți oameni au murit în circumstanțe mult mai civilizate. M-au întins jos și mi-au ridicat picioarele, dar Sally a renunțat imediat la această procedură. Deși este o procedură standard pentru cazurile de șoc, dar observând că sistemul respirator cedează, era clar că trebuia să fiu mișcat. Dacă sistemul limfatic trebuia stimulat pentru a se lupta cu umflătura, trebuia să merg. Jim și un alt prieten mă susțineau din ambele părți și eram jumătate târât, jumătate cărat în încercarea de a ajunge la mașina lui Jim. Imediat m-au pus pe bancheta din spate a mașinii. Sally și Alane se străduiau să maseze lichidul care se strânsese în membrele superioare. Nu o știam atunci, dar umflătura era atât de gravă încât aceste două femei, ambele asistente medicale, se temeau că am atâta fluid în țesutul moale, încât sistemul cardiovascular era jefuit de fluidele necesare circulației oxigenului în sistemul traumatizat. Am ajuns la timp la medic unde am fost îngrijit și astfel mi-am revenit.

Astăzi mă aflu aici datorită eforturilor făcute de Dumnezeu pentru a-mi salva viața. Am rămas uimit de dragostea pe care o are pentru fiecare dintre noi și sunt recunoscător celor care au învățat cum să se *atașeze* și să *primească* mesajul Lui, astfel încât viața mea să fie cruțată. Dumnezeu putea face o minune extraordinară fără vreo intervenție omenească, dar a ales să folosească agenți umani pentru a-și aduce la îndeplinire planurile Sale cu viața mea.

Prietene, dacă vrei să trăiești cu adevărat, trebuie să te conectezi și să primești. Dacă vei cultiva această relație, și tu vei avea de povestit despre modul minunat în care te-a folosit Dumnezeu. Niciodată viața ta nu va mai părea ieșită de sub control sau fără rost pentru că Dumnezeu universului va fi Cel care te conduce și te îndrumă în fiecare zi”. “Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:5,6).

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 3

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere multă înțelepciune atunci când citești. Punerea în aplicare a acestor principii variază de la persoană la persoană și ai nevoie de înțelepciune din ceruri pentru a aduce la îndeplinire lucrările din viața ta după dorința Sa.

Activitate: Citește “Te conectezi și primești.”

Meditație: Care dintre aceste experiențe ilustrează cel mai bine relația ta cu Dumnezeu? Cum ai fi reacționat la o situație pe viață și pe moarte ca cea din sălbăticiie? Pune-te în situația celor prezentați. Dacă ai fi fost unul dintre salvatori, ai fi ascultat îndrumările lui Dumnezeu chiar și atunci când păreau că nu au nici o logică? Dacă ai fi fost în locul lui Tom ai fi acceptat cu resemnare moartea pentru că te încredeai în planul Domnului? Ai început să-ți dai seama ce înseamnă să fii dependent de o putere din afara noastră?

Luni:

Timp pentru rugăciune: În timp ce-L cauți pe Dumnezeu în această dimineață, amintește-ți de experiența lui Tom. Când vorbești cu Dumnezeu ești răsplătit, dar când Îl asculți și Îi auzi vocea, poți primi binecuvântări chiar mai mari. Fă un efort și petrece un timp ascultându-L pe Dumnezeu în această dimineață.

Activitate: Activitatea de astăzi îți cere să fii atent la condiția ta spirituală și să fii sincer atunci când te evaluezi. Vezi, după ce învățăm să ne predăm lui Dumnezeu, singura problemă cu care ne confruntăm este consecvența. S-ar putea să te ridici de la rugăciunea tainică și chiar în acel moment să-ți dai seama că de îndată ce ți-ai îndreptat genunchii, l-ai lăsat pe Dumnezeu în urmă. Datoria ta astăzi este să observi cât timp menții prezența lui Dumnezeu pe parcursul zilei. Dorința ta ar trebui să fie să observi că legătura cu Dumnezeu este în continuă creștere, dar nu te descuraja dacă se pare că pierzi foarte ușor legătura. În momentul când ai realizat că L-ai pierdut, oprește-te, reia legătura și mai încearcă o dată. Te lupti să învingi obiceiurile stabilite în decursul unei vieți și oricât de mult ne dorim schimbarea, în cele mai multe cazuri schimbarea nu este o experiență instantanee.

Meditație: Este ciudat să încerci să rămâi dependent în permanență? Ai găsit beneficiile trăirii într-o stare de predare?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Cum te-ai descurcat ieri? Acum mergi la Dumnezeu și întreabă-L cum te-ai descurcat. Întreabă-L ce poți să faci pentru a susține prezența Sa cu tine pentru o perioadă mai lungă de timp.

Activitate: Acum a sosit momentul să pui în aplicare ceea ce ți-a împărtășit Dumnezeu în timpul rugăciunii din această dimineață. Singurul scop al acestei cărți este să te învețe cum să devii dependent de Dumnezeu. Eu nu am înțelepciunea pentru a te îndruma, dar El o are și o va face *dacă* Îl lași. Dacă nu ești sigur ce îți cere, întoarce-te la El pentru mai multe instrucțiuni. Dar dacă nu îți dă alte îndrumări noi? Atunci acționează în conformitate cu ceea ce știi că este după voia Lui. Dumnezeu nu trebuie să te îndrume în acele domenii ale vieții unde știi deja care este voia Domnului.

Meditație: Ai descoperit că atunci când depinzi de îndrumarea lui Dumnezeu devii mai sensibil la glasul Său? Dacă da, gândește-te cât de sensibil poți deveni dacă ajungi să nu mai ai încredere în hotărârile și înțelepciunea ta și să cultivi dependența totală.

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Stăruie în efortul de a asculta glasul lui Dumnezeu în mod personal și profund. Consideră timpul petrecut cu Dumnezeu în fiecare dimineață ca o întâlnire cu o persoană deosebită. Amintește-ți că nu te străduiești să-ți întărești religia, ci relația.

Activitate: Astăzi vrem să devenim neîncrezători în noi, așa că roagă-L pe Dumnezeu să te sensibilizeze. Încearcă să găsești câteva lucruri astăzi pe care le faci fără să te gândești, activități pe care le consideri a fi “fără creier”, cum ar fi răspunsul la telefon sau să urci scările în loc să iei liftul sau chiar să răspunzi unei întrebări simple din partea soției sau soțului tău. În astfel de situații întreabă: “Doamne, ce vrei să fac?” Vezi dacă ceea ce dorește El să faci este diferit de ceea ce făceai tu până acum.

Meditație: Consideri că idealurile lui Dumnezeu chiar și pentru astfel de acțiuni simple erau mai mari decât te-ai fi gândit înainte? În trecut Dumnezeu mi-a arătat că îi pasă de tonul vocii mele, de atitudinea și de

limbajul trupului pentru că prin toate acestea vorbesc despre Tatăl meu din Ceruri, mai puternic decât printr-o mie de cuvinte.

Joi:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere putere să treci peste propria voință. Dependența de Dumnezeu este lucrul cel mai minunat pe care-l putem experimenta și cu toate acestea, pentru foarte mulți oameni este foarte greu să mențină o astfel de experiență tocmai pentru că trebuie să treacă peste voința lor și să se predea lui Dumnezeu. Este nevoie de mult curaj pentru a ne supune voința să aleagă ce este mai bine, chiar și atunci când nu ni se pare cea mai bună alegere.

Activitate: Săptămâna aceasta ai avut mult de lucru, așa că ceea ce trebuie să faci astăzi este ceva mai ușor, dar cu siguranță este foarte important. Astăzi trebuie să învățăm să ne bucurăm de Dumnezeu. Prea mulți se luptă să reușească și pentru că încă nu reușesc să obțină relația dorită, dublează eforturile și se luptă să se descurce, cât mai bine. Nu este greșit să-ți pui ținte înalte, pentru că Dumnezeu dorește să ajungem mai sus decât ne putem imagina. Experiența creștină este una a fericirii și a păcii și în timpul călătoriei spre cer, nu numai atunci când vom ajunge la destinație. Gândește-te la cel mai iubitor și înțelegător părinte pe care l-ai văzut vreodată. Dumnezeu este mult mai înțelegător și mai iubitor deși ca orice părinte, are standarde pe care noi trebuie să le respectăm. Astfel, atâta timp cât ești dispus să faci orice îți cere acum, chiar în acest moment, fii sigur că ești de partea Lui și că El zâmbește asupra ta. Luptă-te să te apropii mai mult de El astăzi și bucură-te că, după doar câteva săptămâni de căutare, ai străbătut un drum lung de unde erai înainte și că El este mulțumit de tine. Amintește-ți: “Acela care a început în voi o bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”.

Meditație: Poți să ți-L imaginezi pe Dumnezeu ca pe un Tată iubitor și nu ca pe unul sever? Amintește-ți că atitudinea noastră are un efect extraordinar asupra acțiunilor noastre. Este imposibil să iubești pe cineva care te înspăimântă. Dacă simți că nu te poți apropia de Dumnezeu, atunci mărturisește-I aceste temeri. Isus a spus: “Voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Chiar și faptul că citești această carte, că te interesează Dumnezeu este o dovadă că te atrage în mod personal. Dorește prietenia

ta. Ești dispus să-I permiți să se apropie destul de mult, încât să punei bazele unei relații de prietenie?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Asigură-te că aduci toate problemele de zi cu zi înaintea lui Dumnezeu. Dacă ești neliniștit din cauza unei neînțelegeri cu un prieten, pune această problemă la picioarele Domnului, căutând înțelepciunea Sa. Dacă ai fost rănit, adu și aceste sentimente. Cineva a comparat pe cel care-și poartă grijile și supărările singur cu un om care duce în spate o povară imensă. În timp ce acest om nefericit se lupta singur, un alt om care conducea o căruță l-a invitat să meargă cu el. După ce s-a urcat în căruță, s-a așezat plin de mulțumire, dar continua să țină greutatea în spate. Căruțașul, foarte surprins a exclamat: “De ce nu dai jos povara din spate?”

“O,” răspunse omul, “ar fi prea mare deranjul să mă cari și pe mine și povara.”

Să dăm dovadă de mai multă înțelepciune decât acest sărman om.

Meditație: Ai reușit să faci ceva progrese în aceste domenii astăzi? Se pare că este foarte greu să ne încredem în Dumnezeu și acest lucru este surprinzător, având în vedere faptul că ne-am încrezut în noi înșine și am căzut în nas. Vrei să-L lași să-ți controleze viața mult mai mult de acum înainte?

Sâmbătă:

Meditație: Bucură-te de o zi lipsită de activități și încearcă să pui deoparte un timp special pentru Dumnezeu. De multe ori sfârșitul de săptămână ne oferă timp să mergem în natură, acolo unde măreția creațiunii ne arată calea spre Însuși Creatorul. Sper că ați avut o săptămână binecuvântată de creștere.

CAPITOLUL 4

Încerci mai puțin, realizezi mai mult

“Să luăm dar bine seama, ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.” (Evrei 4:1)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să înțelegi mai mult ca niciodată că pentru a fi creștin cu adevărat, și nu unul superficial, presupune devotament total. Acest devotament ne poate costa multe lucruri pe care lumea și chiar prietenii noștri creștini le văd ca fiind de dorit, dar care ne împiedică să avem o relație mai profundă cu Dumnezeu. Dumnezeu oferă o cale pentru ca toți să obținem ce dorim, dacă vom învăța că, dacă ai realizat mai puțin ai câștigat mai mult.

Era o zi frumoasă de toamnă în Virginia de Sud. Scârțâitul pietrișului de sub picioare și adierea blândă a brizei crea o atmosferă plăcută de liniște și pace simțită de toți - în afară de Steve.

“Pur și simplu nu reușesc. La mine nu merge!” bâiguia el plin de amărăciune. “Te-am ascultat și în persoană și pe casete. Cred în mesajul tău din toată inima. Vreau să experimentez și eu lucrurile despre care vorbești tu, dar pur și simplu nu reușesc! Și nici măcar nu știu de ce,” sfârși el cu un suspin de exasperare. Steve avea o problemă pe care nici o zi plăcută sau ambient liniștitor n-o puteau rezolva.

Viață din belșug

“*Ce să spun, Doamne?*” m-am rugat în tăcere.

Când sunt chemat să consiliesz suflete care strigă după ajutor, cum era și cazul lui Steve, sunt deseori foarte tulburat pentru că eu nu am înțelepciunea sau cunoștința care să poată satisface dorința care tocmai a fost exprimată. Sunt temător pentru că știu că mă confrunt cu realități eterne. Este în pericol mântuirea cuiva și am nevoie de îndrumarea Domnului mai mult decât în alte cazuri. În timp ce mă rugam în tăcere Domnului pentru înțelepciune, m-am simțit inspirat.

“Steve, povestește-mi despre viața ta,” am spus, “tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni”.

În următoarele nouăzeci de minute Steve a descris în detaliu rutina de acasă, îndatoririle de la serviciu și alte obligații și activități. A fost un exercițiu prețios, care mi-a deschis ochii și în urma căruia știam fără nici o îndoială unde se afla problema.

“Steve,” am strigat, “încerci să înoți cu zece oameni în spinare. Dacă aș fi în locul tău și mie mi-ar fi greu să fiu creștin și în același timp să am stilul tău de viață. Nu-i de mirare că nu merge! Nu ai nevoie de mai multă cunoștință sau de o înțelegere mai profundă. Trebuie să-ți schimbi stilul de viață în mod radical! Se pare că momentan toate lucrurile sunt împotriva ta.”

Steve nu este singurul. Am cunoscut sute de “Steve”. Sunt bărbați buni, onești, stâlpi în comunitățile și în bisericile lor. Doresc din toată inima să-L caute și să-I slujească lui Dumnezeu și cu toate acestea esența creștinismului le lipsește cu desăvârșire. Nu este o pură întâmplare faptul că se poticnesc. Inamicul sufletelor a lucrat de-a lungul anilor să creeze o atmosferă ostilă dezvoltării creștinismului veritabil. A reușit peste așteptările sale, și faptul că a avut succes în Statele Unite ale Americii, o țară cunoscută pentru libertatea sa religioasă, demonstrează cât de subtile sunt pericolele cu care ne confruntăm.

Nu a mai existat niciodată o societate care să fie atât de prosperă dar în același timp atât de stresantă. Îndatoriri, obligații și angajamente se năpustesc zilnic asupra noastră lăsându-ne neliniștiți, extenuați și gata să dăm frâu liber stărilor de iritație, nerăbdare și compătimire jalnică. Pentru majoritatea dintre noi viața a început să se asemene cu un carusel care se învârte mai repede și mai repede cu fiecare zi ce trece, până când ne învârtim atât de repede încât ne este teamă să sărim. Și partea cea mai rea este că indiferent de cât de repede te-ai învârti nu ajungi nicăieri!

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Bisericile din ziua de astăzi suferă din cauza acestei probleme. Sunt înțepenite - nu merg înainte. Este un declin în spiritualitatea adevărată în timp ce *forma* creștinismului este în continuă creștere. Lucrările de slujire au crescut în număr direct proporțional cu scăderea introspecției. Prozelitismul a înlocuit pioșenia. Religia personală dispare treptat din biserici în timp ce religia publică înflorește. Viețile membrilor nu au fost niciodată mai aglomerate și mai lipsite de satisfacție, umplute cu doar o formă de religie, nu cu adevărata religie. Bisericile încearcă *mai mult* și realizează *mai puțin!*

Cu câțva timp în urmă un pastor m-a chemat ca să se plângă de mesajele mele. A terminat în grabă cu formalitățile și a trecut direct la subiect.

“Jim, tocmai m-am mutat într-o biserică unde ai ținut trei seminarii în ultimii trei ani și vreau să-ți spun... am probleme!”

“De ce?” am întrebat.

“Ei bine, multor oameni din biserică le-a plăcut mesajul tău și câteva familii au încercat să pună-n aplicare în viețile lor principiile despre care ai predicat și acum nu mai vin la *toate* întâlnirile mele! Nu se mai implică în *toate* eforturile de evanghelizare ale bisericii! Când îi întreb de ce, spun că se concentrează asupra propriilor familii. Se pare că nu mai susțin programele bisericii și este numai vina ta!”

“Au o atitudine critică sau negativă?” am întrebat.

“Nu. Sunt persoane extraordinare.”

“Trăiesc după principiile biblice?”

“Da. Respectă principiile.”

“Atunci, cum sunt familiile lor?” l-am întrebat mai departe. “Se poartă frumos cu soții, soțiile și copiii lor?”

“Pur și simplu nu înțelegi, Jim. Sunt familii nemaipomenite, cele mai bune familii din biserică. De aceea am nevoie de ei la toate întâlnirile.”

Tot ce îl interesa era programul bisericii și acum, că avea membri care puneau pe primul loc viața lor spirituală și a familiilor lor, nu-i mai plăcea. Acele familii nu mai au timp de toate acele programe pentru că urmează programul lui Dumnezeu. Programele nu sunt rele sau nepotrivite, în afara cazului în care ne răpesc timpul sau ne fac să neglijăm lucrurile cu adevărat importante. Trebuie să avem ce transmite pentru a putea transmite în mod eficient. Mulți pastori se concentrează atât de mult asupra “lucrării de evanghelizare”, încât

par că nu mai pot recunoaște *adevărata* lucrare a Evangheliei atunci când aceasta apare în bisericile lor.

Planul lui Dumnezeu pentru poporul său este creșterea continuă. Creștinismul nu înseamnă să faci un lucru o singură dată și să te mulțumești cu atât. Nu, adevăratul creștinism presupune o creștere continuă și se aseamănă foarte mult cu creșterea unui copil. Atunci când se naște, un copil este neajutorat și nu se poate îngriji singur. Și cu toate acestea ne place să avem grijă de copii, chiar și să curățăm ce au murdărit. Credem că la ei totul este adorabil. Dar dacă după patru, șase sau chiar zece ani nu au avansat, nu au crescut și încă mai au nevoie de multă îngrijire, mai considerăm această situație ca fiind adorabilă?

Atunci cum se face că nu vrem să creștem? Un creștin de rând nu se deosebește aproape cu nimic de vecinul său necreștin. Religia a devenit superficială. Nu are loc lepădarea de sine, acceptarea harului și nici recunoașterea că Isus este mereu prezent prin Duhul Sfânt. Aceia care pretind că sunt creștini urmează același sistem de angajare ca toți ceilalți. Patronii mereu cer să se facă sacrificii în viața de acasă, dacă angajatul vrea să promoveze. Și cei care pretind a fi creștini sacrifică de bună voie căminul pe altarul modern al succesului, așa cum păgânii obișnuiau să-și sacrifice copiii.

Aceleași familii cu probleme și aceiași tineri răzvrățiți, care sunt plaga acestei lumi, a marcat și căminele creștine de astăzi. Călătoresc și vorbesc în multe biserici și vă spun că familiile din aceste adunări se află într-o stare deplorabilă. Este în mare parte rezultatul încercărilor de a se ridica la nivelul așteptărilor celorlalți. Am adunat rând pe rând toate jugurile oferite de această lume, de prietenii și familiile noastre și, nu în ultimul rând, jugul de a ne câștiga existența. Împreună au devenit o greutate zdrobitoare. Mai rău decât atât, am adăugat și jugurile create de noi prin încăpățânarea de a nu renunța la dorințele noastre și acum lanțurile grele ale datoriilor ne trag de călcâie până când ne prăbușim.

Biserica ar trebui să fie un refugiu, dar Satana a învățat cum să transforme o binecuvântare într-un blestem. La jugurile lumești se adaugă jugul îndatoririlor din biserică, obligațiile și comitetetele. Apoi mai este și școala ta, a copiilor sau a amândurora. În sfârșit, mai este și jugul lucrărilor de întreținere a casei, a mașinii, îndatoririle civice, naveta, evenimentele sportive și acestora li se pot adăuga alte și alte juguri, formând un șir nesfârșit de cereri care ne răpesc timpul.

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Hristos ne cheamă să luăm jugul Său și să învățăm mai multe despre El. Jugul Său este ușor și povara suportabilă. I-am spus lui Steve că avea zece oameni în spate, dar era doar o metaforă. Adevărul este că avea prea multe juguri și se îneca sub greutatea lor. Dar tu? Unii dintre voi încercați să înotați cu câte opt, alții se scufundă pentru a treia oară cu cincisprezece juguri legate în jurul gâtului. Deci, cum ai de gând să scapi de ele?

Într-un fel sau altul acele juguri trebuie să cadă, dacă vrei să mai ai vreo speranță să obții ceva din ce îți dorești de la o viață de creștin. Există o metodă de a îndepărta acele juguri și garantez că va funcționa pentru toată lumea – persecuție, tortură și o celulă de închisoare. Atunci când vei fi arestat și închis pentru religia ta, cu siguranță vor cădea toate jugurile. Știu acest lucru datorită unui om remarcabil numit Noble Alexander. Un prieten mi-a împrumutat cartea lui, *Voi muri în libertate*, în care autorul povestește despre cei douăzeci și doi de ani petrecuți în închisorile din Cuba pentru credința sa. A îndurat cel mai inuman tratament pe care un om îl poate inventa pentru a tortura pe un altul, și cu toate acestea credința sa a crescut. Este o poveste extraordinară, și atunci când am restituit cartea prietenului meu, l-am întrebat dacă știe ce s-a întâmplat cu Noble după ce acesta a fost eliberat și a emigrat în Statele Unite.

“Este pastor pe undeva prin New England,” a răspuns prietenul meu.

“Sunt sigur că a pierdut profunzimea experienței lui, am comentat eu.”

“Cum poți să spui așa ceva, Jim? Acel bărbat a avut multe de îndurat din pricina credinței lui, iar noi nu am trecut prin așa ceva.”

“Știu, dar deși păstrează legătura cu Hristos, totuși cred că acum, în țara asta, a pierdut acea experiență deosebită pe care a avut-o în închisoare.”

Prietenul meu nu era de acord cu mine și sigur că nu aveam cum să-mi verific teoria, dar l-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să mă întâlnesc cu Noble pentru a verifica dacă ceea ce credeam era adevărat. Vorbeam la o biserică din New Hampshire când pastorul a exclamat: “Jim, n-o să-ți vină să crezi cine vine astăzi la biserică!”

“Cine?”

“Noble Alexander.”

“Nu se poate.”

“Ba da! A spus că vrea să audă o predică de-a ta.”

“Minunat! Am o întrebare pentru el.”

“O, ce îl vei întreba?”

După ce i-am explicat despre discuția pe care am avut-o cu prietenul meu, mi-a spus pe un ton foarte ciudat:

“Sper că nu vorbești serios.”

“De ce nu? Oamenii spun că sunt destul de agresiv!”

Din păcate, anumite evenimente din biserica lui l-au împiedicat pe Noble să vină, dar am vorbit la telefon în aceeași săptămână. I-am spus că i-am citit cartea și că îl admir pentru încercările prin care a trecut. Apoi i-am spus de conversația pe care am avut-o cu prietenul meu.

“Acum, Noble, vreau să nu te grăbești, ci să te gândești bine înainte de a răspunde la întrebare.”

“Nu am nevoie de timp pentru a mă gândi la această întrebare. Deseori doresc să mă întorc la experiența pe care am avut-o în închisoare, a răspuns el liniștit.”

La acea dată nu știam, dar în următorul an, alți doi pastori au recunoscut același lucru. Unul dintre ei fusese pastor în închisorile din Cuba și a recunoscut că în Statele Unite a pierdut acea experiență spirituală deosebită. Al doilea este un om care l-a găsit pe Dumnezeu în închisoare în timp ce executa o sentință de doisprezece ani.

“În închisoare eram liber,” mi-a spus el. “Acolo credința nu se clatină! Atunci când ieși ai parte numai de zdruncinări!”

Am insistat și l-am întrebat pe Noble:

“De ce, Noble? De ce se pierde atât de ușor aici?”

“Jim, știi *de ce*. Simplul fapt că ai știut să îmi pui o întrebare atât de profundă îmi demonstrează că știi deja răspunsul.”

“Noble, vreau să aud răspunsul tău. Vreau să pot spune oamenilor că am permisiunea să spun ce ai spus tu.”

L-am întrebat de trei ori în timpul conversației ca să verific dacă am într-adevăr permisiunea lui să împărtășesc acest lucru. A spus: “Jim, dintre toate locurile de pe pământ, în America este cel mai greu să ai tipul de experiență despre care predici tu. Când eram în închisoare Dumnezeu era foarte real pentru mine și nevoia mea de El era la fel de reală. Eram concentrat! Dar aici mereu mi se distrage atenția. Ceea ce este cel mai greu aici este să te concentrezi!”

Am spus:

“Noble, bine ai venit în America!”

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Prieteni, mai există o posibilitate și aceasta se numește închisoarea voluntară. Nu, nu detenția solitară, ci detenția voluntară. Nu este un stil de viață ca cel adoptat de mănăstiri. Mănăstirile din trecut nu au reușit să-i aducă pe oameni mai aproape de Dumnezeu pentru salvarea lor. Nu, nu vrem să rupem orice legătură cu lumea, oricât de mult am dori să limităm abuzurile lumii și ale bisericii asupra vieților noastre. Asta înseamnă să învățăm să spunem “Nu” cu blândețe, nu doar lucrurilor rele care vor să ne răpească timpul, dar și lucrurilor bune, astfel încât să ne rămână timp doar pentru ce este cel mai bun! Ioan Botezătorul, Moise, Enoh și Însuși Domnul Isus Hristos au practicat detenția voluntară. Trebuie să practic acest lucru până când voi reuși să încetinesc ritmul vieții mele atât de mult încât să stau pe loc și să știu, dar să știu cu adevărat, că El este Domnul. Lucrul și mai important este că vreau ca viața mea să iasă din ritmul nebun al acestei vremi, pentru a putea simți prezența Lui alături de mine.

Dumnezeu crede în ideea “încerci mai puține, realizezi mai mult.”. În Ioan 15:2, chiar Isus spune: “Pe orice mlădiță, care este în mine și nu aduce roadă El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește (încerci mai puține), ca să aducă și mai multă roadă (realizezi mai mult).” Atunci când cureți un pom, te descotorosești de toate crengile uscate, dar în același timp vrei să scapi și de părțile care nu aduc roade și de frunzișul excesiv care împiedică pomul să fie roditor și îi seacă energia.

Dar crengile nu sunt bune? Nu aduc și ele un fel de roade? Răspunsul este “Da” la ambele întrebări dar, dacă vrei ca pomul să fie foarte roditor, înseamnă că trebuie să scapi și de unele părți bune pentru ca rodul să fie de cea mai bună calitate. Ți-ai dat seama care este paralela cu viețile noastre? Dacă vrem să fim creștini și să aducem roade cu adevărat, va trebui să îndepărtăm nu doar lucrurile rele din viețile noastre, dar și foarte multe lucruri care sunt bune. Lucrurile bune sunt de obicei ceea ce ne împiedică să obținem ceea ce este cel mai bun și să ne atingem țelurile. Aici se împotmolesc atât de mulți oameni sinceri și nu reușesc să obțină acea relație deosebită cu Dumnezeu, după care tânjesc. Atunci când vin din lume, lasă în spate lucrurile rele și bisericile au atâtea lucruri “bune” cu care să umple locul lăsat de lucrurile rele, astfel încât majoritatea nici măcar nu se întreabă dacă lucrurile bune îi împiedică să obțină ceea ce este cel mai bun. (Cu toate acestea în multe, chiar foarte multe cazuri,

este exact ceea ce se întâmplă.) Suntem atât de stresați și de îngrijorați, nu cu grijile acestei lumi, ci cu încercările noastre de a servi lumii, încât nu avem timp să dezvoltăm adevăratul caracter creștin. Ispita, care stă mereu înaintea noastră, este să credem că tocmai pentru că facem lucruri bune suntem oameni buni și deseori nu înțelegem că “bun” este cel mai mare dușman al lui “cel mai bun”. Țelul nostru nu este să devenim oameni buni, ci să devenim ca Isus; și acest lucru, prietene, este cel mai bun. Problema cu care ne confruntăm este că ceea ce este “bun” este mai greu de eliminat din viețile noastre decât ceea ce este rău.

Dați-mi voie să vă împărtășesc o parabolă modernă. Mie îmi plac roșiile! Mă scuzați dacă nu sunt alimentul vostru preferat. Sunteți liberi să alegeți orice alt aliment pentru a înlocui roșiile și pentru a intra în această experiență alături de mine. Te simți foarte emoționat pentru că ai fost invitat la un restaurant și nu la orice restaurant, ci la unul faimos, o instituție de renume mondial care este specializată în servirea celor mai mari și mai frumoase roșii care există! Când ajungem în acest local ni se face o primire călduroasă, atmosfera este plăcută, iar porțelanurile sunt excelente. Ardem de nerăbdare după ce comandăm faimoasa roșie. După un timp incredibil de scurt, chelnerii ne aduc imensele platouri garnisite ca niște adevărate opere de artă, și pe un pat de salată frumos ornamentată se află o roșie amărâtă de doi centimetri pe care puteai să o cumperi de la oricare magazin. Închipuie-ți dezamăgirea urmată de mânie fără limite!

Ei bine, asta suntem noi în fața lumii – o adunătură de roșii pricajite! Noe, Ioan Botezătorul, Pavel și o suită de alte personaje biblice erau roșii mari. Ei erau exact ca imaginea din reclamă, dar noi suntem roșii mici. Mergem în lume și vorbim oamenilor despre restaurantul nostru de primă mână și apoi ei se uită la noi, dar trebuie să fim sinceri și să recunoștem că, nu sunt deloc impresionați.

Cum faci să primești roșii mari? Îmi amintesc de o vizită pe care am făcut-o unui prieten și ne-am întâlnit cu soția lui care era în grădină și rupea flori de roșii. Pe atunci nu știam prea multe despre grădinărit, așa că am întrebat-o:

“Florile astea nu o să rodească? De ce le rupi?”

Îmi aduc aminte că a izbucnit în râs și mi-a explicat:

“Ba da, Jim, ai dreptate, roșiile ies din flori. Dar vezi tu, lui Stanley îi plac roșiile mari și zemoase! Rup florile ca să mă asigur că nu vor fi prea

multe roșii pe o singură tulpină. Astfel, întreaga energie a plantei se îndreaptă doar spre cele câteva roșii pe care le face cele mai bune și cele mai frumoase.”

Mai suportați o altă poveste despre restaurant? Călătorind prin țară și prin lume am mâncat în multe restaurante. Majoritatea sunt cam la fel. Așa că, într-una din călătoriile mele, am fost încântat când gazda mea m-a informat că vom lua masa la cel mai mare restaurant vegetarian din lume.

“Totul este natural, nimic nu este artificial și îți face foarte bine, spuneau ei plini de entuziasm.”

Am intrat în restaurant și chiar înaintea ochilor mei erau trei tipuri de salată. Arătau atât de bine încât cred că mă săturam doar cu salatele, dar asta nu era tot. După salate era un bufet în care erau aliniat în ordine diferite tipuri de garnituri aranjate foarte frumos. Și nu știu cum se face, că atunci când am ajuns la aperitive, toate erau preferatele mele! Pâinea și chiflele erau nemaipomenite, toate erau proaspete, abia scoase din cuptor și aranjate cu gust. Mirosul lor proaspăt plutea prin toată încăperea. Apoi, m-am trezit privind la trei deserturi foarte tentante.

“Mă simt de parcă m-aș uita la finaliștii unui concurs de frumusețe. Cum să aleg? Toate sunt frumoase!” i-am spus lui Sally.

Și nici măcar nu trecusem pe la barul cu sucuri naturale. Fiecare suc era 100% natural și proaspăt stors. Îi simțeam aroma înainte de a-l gusta.

Acum, să zicem că-mi iau tava și o umplu cu două salate, trei garnituri, o mână de chifle, două feluri principale, trei feluri de desert și două sucuri. E formidabil, nu? Adică, toată mâncarea este bună, cea mai bună pe care o poate oferi lumea aceasta. Ce se întâmplă dacă iau toată mâncarea asta bună și o mănânc? Nu-i așa că îți pare rău pentru stomacul și digestia mea? Oricât ar fi de bună, dacă mănânc prea multă sau prea multe feluri, organismul meu nu o poate asimila și rezultatele sunt rele, foarte rele. Dacă vreau să mă bucur cu adevărat de acest restaurant vegetarian cu hrană sănătoasă, trebuie să pun în aplicare principiul detenției voluntare.

Viața este ca un bufet pe care sunt aliniat diferite tipuri de mâncare și abundă în lucruri bune. Cum putem să spunem NU acestor lucruri bune? Se numește detenție voluntară – poți să te lipsești de multe și să supraviețuiești. Înaintea ta stau o multitudine de alegeri pentru că viața

este ca acel restaurant. În această carte v-am prezentat câțiva pași simpli pe care trebuie să-i faceți pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, dar oricât ar fi de bune aceste lucruri, dacă nu facem alegerile potrivite, vom cădea de fiecare dată. Primele capitole ale acestei cărți sunt cheia pentru o viață de creștin adevărat. Acest capitol ne ajută să găsim timpul necesar în viețile noastre aglomerate și programele încărcate pentru a deveni creștini adevărați. Deci cum putem realiza acest lucru?

Trebuie să reducem activitățile vieții la minimum posibil. Mulți ne uităm la viețile noastre și tot ce vedem este o listă întregă cu lucrurile pe care trebuie să le facem. Apoi încercăm să le comasăm în decursul unei zile. Cea mai bună cale este să descoperi care este minimum posibil și să încerci să-ți construiești programul în jurul acestuia. În viața mea minimum posibil este împărțit în trei categorii. Primul și cel mai important, trebuie să am timp să fiu creștin, să studiez, să mă rog și să meditez. Apoi a trebuit să pun deoparte un timp necesar pentru a menține căsnicia mea cu Sally și pentru a-i iubi și a mă juca cu copiii mei. Și în cele din urmă cu toții trebuie să ne luăm timp pentru muncă, fie acasă fie în afara casei, pentru a întreține familia. Și asta-i tot! Toate celelalte a trebuit să dispară. Era greu să renunț la unele lucruri din foarte multe puncte de vedere, dar la sfârșit a fost foarte ușor să fac un program și dintr-o dată viața a început să fie mult mai plăcută!

S-ar putea să spuneți: “Stai așa, n-am văzut în program nici un timp dedicat activităților din biserică, activități de slujire, evanghelizare, sport, nu ai lăsat timp și pentru... ei bine, măcar jumătate din lucrurile pe care le fac în fiecare zi! Și ai dreptate! Nu este timp! Indiferent de câte activități bune trag de corzile inimii tale, cele care sunt cu adevărat esențiale sunt acelea care te asigură că tu și Dumnezeu sunteți una, că ai grijă de soția și de copiii tăi și te îngrijești de munca necesară pentru satisfacerea nevoilor fizice. Toate celelalte sunt în plus, chiar și lucrarea de slujire pentru cei din jur. Viețile noastre au devenit atât de instabile încât s-ar putea să vi se pară foarte ciudat să începeți să puneți lucrurile la locul lor potrivit. Dacă viața ta este instabilă, acest lucru ar trebui remediat, altfel lucrarea de slujire și câștigare de suflete nu va avea nici un rezultat. Filipeni 4:5 spune: “Cumpătarea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.” (trad. KJV) Problema este că nu am trăit vieți echilibrate și rezultatul este devastator: tineri pierduți și căsnicii distruse în biserica creștină.

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Este greu să-ți pui iarăși viața în ordine, dar merită. Reducând până la minimum, vei învăța cum să trăiești în așa fel încât pacea și armonia cerului să fie prezente în căminul tău. Unele dintre activitățile care trebuie eliminate acum pot fi reintroduse mai târziu, pe măsură ce Domnul te conduce și începi să înțelegi ce înseamnă practicarea detenției voluntare în fiecare aspect al vieții tale.

Iată câteva întrebări practice care te vor ajuta să te gândești mai bine la ce trebuie să renunți. Cât trebuie să câștig cu adevărat? Trebuie să câștig atât de mult încât să fiu un cheltuitor nechibzuit? Cum putem să mai reducem? Lucruri simple ca întocmirea unui buget de care să ții cont s-ar putea să te ajute, dar dacă ești încurcat cu plățirea unei ipoteci care-ți ia o mare parte din venit, atunci s-ar putea să fie nevoie să te muți. Bunii mei prieteni Barry și Pam au descoperit că Barry trebuia să renunțe la câteva ore de lucru pentru a petrece timpul necesar alături de familia sa și pentru a obține timpul pe care să-l petreacă cu Dumnezeu. Barry era foarte muncitor și de aceea patronul a fost de acord cu această cerere neobișnuită de a-i scurta programul de lucru, ceea ce nu se mai întâmplase în meseria lui. Domnul le-a arătat la ce trebuie să renunțe pentru a se descurca cu un venit mai mic. Dumnezeu binecuvântează alegerile făcute din principiu și făcute pentru a apropia membri familiei unul de altul și de Dumnezeu.

Mulți oameni li s-a părut o idee romantică să plece în sălbăticie unde să-și construiască o casă. Par a fi puțin șocați când le spun:

“Sper să nu treceți prin experiența de a vă construi propria casă.”

E altceva când ești constructor profesionist, dar am cunoscut foarte multe persoane care au pornit foarte bine intenționați, dar care nu și-au dat seama cât de mare era sarcina la care s-au înhamat. Motivul cel mai bun pentru a te muta este să oferi familiei tale o atmosferă propice dezvoltării unor caractere creștine și să reduci cheltuielile de întreținere.

James și Donna au trei copii: Trever, Allison și Seth. Ca mulți alți părinți, aceștia priveau cum cresc copiii lor și-și doreau ceva mai bun pentru ei. S-au decis să se mute din Great Plains în Montana, plănuiind să-și construiască propria casă și să trăiască adevărata viață de creștin despre care învățau. Îi voi lăsa pe ei să vă împărtășească povestea lor:

“După ce ne-am vândut casa, ne-am mutat în Montana unde țelul nostru era să găsim un teren și să construim cu mâinile noastre, în familie, o

cabană din bârne. Urma să-mi iau concediu un an pentru a putea construi cu toate că mai contribuiam la venitul nostru lucrând ca suplinitor.

Cu ajutorul unui agent imobiliar am găsit un teren foarte frumos de opt hectare și am început să ne construim casa. Trebuia să locuim undeva în timp ce construim această casă, așa că mai întâi am construit un garaj ce măsoara șaptezeci de metri pătrați. În următorii patru ani ne-am construit casa visurilor noastre. M-am întors la munca mea, dar casa era pasiunea noastră mistuitoare. Proiectul s-a extins de-a lungul anilor. Am adăugat tot felul de schimbări de decor pe care le recomandau alții și care la acel moment ni se păreau propuneri rezonabile, dar nu ne-am oprit să ne asigurăm că era și ce dorea Dumnezeu pentru noi. Chiar dacă veniserăm în Montana să-L găsim pe Dumnezeu, L-am găsit împins la o parte prin treburile vieții.

După *patru* ani interiorul a fost în cele din urmă terminat, iar afară mai rămăseseră de făcut doar câteva lucrări. Casa era încântătoare. Era completă, cu generator propriu de energie. Aveam chiar și instalație pentru apă caldă. Ne-am mutat triumfători în frumoasa noastră casă de trei sute de metri pătrați, dar toate aceste schimbări ne-au costat mai mult decât plănuiserăm. În loc să reducem datoria noastră făcuserăm exact opusul! Suma pe care o datoram din cauza acestei case era acum de ordinul sutelor de mii de dolari. Nu era ceea ce ne doream!

Partea cea mai rea era că nici unul dintre noi nu era mulțumit de noua casă. După ce trăiserăm în garaj timp de patru ani, noua casă părea mult prea mare. Nu ne plăcea să fim atât de departe de ceilalți membri ai familiei. Am pierdut patru ani și mai multe mii de dolari pentru a construi o casă pe care, odată terminată, nimeni nu o mai plăcea. Dar mai mult decât atât pierduserăm dorința și viziunea a ceea ce doream cu adevărat – să învățăm cum să umblăm cu Dumnezeu și cum să menținem o legătură vie cu El. Asta pierduserăm! Mai puteam să simțim acea dragoste și să ne întoarcem?

Noi am pierdut viziunea, dar din fericire, Dumnezeu nu, și El ne-a oferit o a doua șansă. Ne-a inspirat să vindem casa, să folosim banii pentru a ieși din datorii și să cumpărăm o casă nouă dar mult mai mică pe un teren de două hectare unde puteam să începem cu adevărat să umblăm cu Isus, în loc să muncim zi și noapte. Timp de patru ani învățaserăm cum să muncim împreună, dar acum Dumnezeu dorea să ne învețe cum să ne jucăm împreună și, pur și simplu să ne bucurăm împreună.

Încerci mai puține, realizezi mai mult

Astăzi, în timp ce ne luptăm să aplicăm principiile predării voinței noastre lui Dumnezeu, murind în fiecare zi față de dorințele firii, învățând să ascultăm glasul lui Dumnezeu și încercând să menținem o legătură trainică și vie cu Hristos, familia noastră experimentează bucuria luării unor decizii grele pentru a o lua de la capăt. Îl slăvim pe Dumnezeu pentru că El ne-a readus gândurile și eforturile pe drumul cel bun.

Este foarte ușor să ți se distragă atenția atunci când faci schimbări majore, așa cum au făcut James și Donna. Lui Satana nu-i pasă *cum* ne distrage atenția. Singura lui țintă este să ne împiedice să-L căutăm pe Dumnezeu. Îi convine să folosească chiar și lucrurile “bune”, atâta timp cât acestea ne țin departe de Dumnezeu.

În prezent, prietenii și coautorii mei, Tim și Julie, locuiesc aproape de marginea unuia dintre cele mai populate regiuni din țară, dar dacă le-ai vizita căminul, ai descoperi că este o casă mărginașă, în pădure, iar vizitatorii lor permanenți sunt urșii. Tim încă mai lucrează într-o zonă urbană, dar, urmând un program de lucru neobișnuit parcurge drumul până la serviciu evitând aglomerația traficului. Toți cei care caută să trăiască departe de centrele urbane și să limiteze timpul petrecut la serviciu vor beneficia de costuri reduse la întreținere. Nu contează dacă alegi o casă liniștită în suburbia orașului sau o cabană în munți. Ceea ce contează cel mai mult este dorința minții și a inimii care te-a determinat să faci o asemenea alegere. Foarte mulți oameni s-au mutat din mijlocul lumii civilizate și cu toate acestea religia lor constă doar în mândria pe care o au pentru că au putut lăsa atâtea în urmă. Acesta este fanatism nu creștinism. Totuși, o altă familie se poate muta într-o zonă la fel de izolată, lăsând în urmă același confort și în această zonă ei simt atmosfera cerului pentru că singura lor motivație este să-L caute pe Dumnezeu. Viața la țară poate fi un avantaj pentru creștin pentru că nu este constant expus răului. Dar aceasta este doar o *unealtă* folosită de Dumnezeu pentru a te ajuta să obții o legătură vie, dar nu este *produsul finit*.

Poate unii vor spune că eu susțin ideea că ar trebui să muncim numai cât să ne menținem familiile la un nivel minim de trai, dar nu acesta este scopul meu. Tații și mamele dau tonul în cămin și dacă obțin o legătură cu Dumnezeu, își pot îndruma copiii pentru a avea și ei o astfel de legătură. Dacă sunt excesiv de stresati, este aproape imposibil să-și ia timpul necesar pentru a-L căuta pe Dumnezeu, și din această cauză suferă întregul cămin.

Unele familii, din cauza circumstanțelor sau a deciziilor din trecut, s-ar putea să fie nevoite să lucreze câte cincizeci de ore pe săptămână pentru a satisface nevoile căminului, în timp ce alții, pentru că nu au datorii sau pentru că au salarii mult mai mari pot lucra numai douăzeci sau treizeci de ore. Duhul Sfânt te va inspira ce trebuie să faci atunci când îți vei prezenta cazul înaintea Lui.

Lumea ne-a sedus cu ideea că, cu cât suntem mai ocupați, cu atât se presupune că suntem mai importanți. Mai demult am ascultat din greșeală o conversație dintre două femei. Suna cam așa:

“Susan, nu te-am mai văzut de ani de zile. Ce ai mai făcut?”

“Păi, știi cum e... treabă, treabă, treabă.”

“Asta-i bine,” a răspuns prietena acesteia.

Vă spun că m-am abținut foarte greu ca să nu intervin în conversația lor. “Nu, nu este bine!” îmi venea să strig. Am fost seduși să credem într-o idee greșită. Diavolului îi place să ne țină afundați în angajamente pentru că nu numai că ne ține departe de Dumnezeu, dar în același timp ne și descurajează. Majoritatea suntem ca Steve, care încerca să înoate cu zece oameni în spate și dacă nu-i dai jos vei eșua în încercarea de a deveni creștin veritabil. Te vei îneca chiar înainte de a învăța cum să înoți. Există un motiv dacă în primele trei săptămâni ale acestui program ți s-a părut greu să pui în aplicare principiile. Probabil că trebuie să te înhami la mai puțin pentru a obține mai mult.

Foarte rar mi se întâmplă să călătoresc singur, dar vara trecută am fost în Midwest să vorbesc la o conferință și pentru că eram foarte aproape de casa mamei mele, m-am hotărât să pun deoparte o săptămână numai pentru ea. A îmbătrânit, dar am petrecut o săptămână binecuvântată. Am mers cu ea la cumpărături și am scos-o în oraș să mâncăm. M-am hotărât ca la sfârșit de săptămână să merg la vechea mea biserică – prima biserică unde am fost membru ca adult. Acei oameni deosebiți au fost alături de mine în trecerea de la un neștiutor în materie de creștinism și de Dumnezeu, la un fruntaș al bisericii. A fost o întâlnire deosebită cu acei oameni foarte dragi!

După programul de la biserică toți s-au adunat în jurul meu și m-au invitat acasă la ei. Ne-am bucurat împreună, am vorbit și am aflat noi lucruri despre ei. A fost minunat! Am stat de vorbă mai mult decât stăteam de obicei, tocmai pentru că îmi era greu să-i părăsesc. M-am întors acasă

Încerci mai puține, realizezi mai mult

destul de târziu și mama deja dormea. M-am rugat și m-am cuibărit în patul meu moale și plăcut. Aproape ajunseseam pe tărâmul viselor când Dumnezeu mi-a vorbit în liniștea minții și a spus:

Nu, Jim, să nu dormi! Vreau să te ridici. Vreau să vorbesc cu tine.

“Dar, Doamne, sunt obosit.”

Ridică-te odată! Vreau să revizuiești evenimentele prin care ai trecut astăzi.

“Păi, Doamne, nu trebuie să mă chinui prea tare. Le văd foarte clar în mintea mea. A fost minunat!”

Vreau să te întorci înapoi cu douăzeci de ani și vreau să revizuiești aceleași vieți, aceleași fețe, aceleași căsnicii.

Asta m-a pus pe gânduri și știi ce am observat? Sunt la fel! Acei oameni pe care i-am iubit atât nu s-au schimbat, nu au mai crescut în mai mult de două decenii. Deodată am început să plâng și am spus:

“Doamne, le lipsește ceva, nu-i așa?”

Da. Asta am vrut să-ți arăt, Jim, iar tu nu le-ai spus. Tu doar te-ai bucurat de evanghelia socială.

Nu sunt negativist și nu sunt critic. Vă împărtășesc ceea ce mi-a arătat Dumnezeu în noaptea aceea și mi-a arătat aceasta cu un scop. Atunci când se naște un copil, este neajutorat și ne place să avem grijă de el. Ne face plăcere să curățăm în urma lui, să-i facem baie și să-l îmbrăcăm, dar dacă trec cinci ani și nu s-a schimbat, nu s-a maturizat, nu a crescut, situația asta nu ni se mai pare chiar așa de frumoasă. Dar ce ziceți de douăzeci de ani care trec fără vreo schimbare sau vreun semn de maturizare? Acum nu mai privi la biserica mea, ci la tine. Te-ai schimbat în ultimii cinci, zece, douăzeci de ani? Adică, te-ai schimbat cu adevărat?

Dumnezeu spune în Psalmul 55:19: “Căci în ei nu este nici o nădejde de schimbare, și nu se tem de Dumnezeu.” Ai crescut și te-ai schimbat în viața ta de creștin sau ai rămas la același stadiu la care te aflai acum câțiva ani? Dacă nu ești mulțumit unde te află acum, dacă ai făcut câteva progrese dar ai dori să mergi mult mai departe, chiar dacă descoperi că ai regresat, nu renunța acum. Este momentul să încerci mai puține pentru a obține mai mult decât ai experimentat vreodată.

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 4:

Duminică:

Timp pentru rugăciune: În acest capitol este nevoie de introspecție sinceră care deseori depășește voința noastră. Cere un duh umil și dispus să învețe pentru ca Dumnezeu să-ți poată arăta ce vrea să realizezi.

Activitate: Citește capitolul patru, “Încerci mai puține, realizezi mai mult.”

Meditație: Meditează la lucrurile pe care tocmai le-ai citit. Ai văzut cumva o reflecție a vieții pe care o duci acum?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Înveți să asculți glasul lui Dumnezeu? Caută să ai o legătură puternică astăzi în timp ce ne examinăm viețile și încercăm să găsim soluții la problemele cu care ne confruntăm.

Activitate: Ia o coală de hârtie și trece toate activitățile din această zi, de dimineața până seara. Chiar dacă nu este o activitate prea strălucită, se va dovedi a fi foarte folositoare.

Meditație: Ai descoperit că ești atât de ocupat încât și înșiratul pe hârtie a lucrurilor pe care le-ai avut de făcut a fost o adevărată corvoadă? Dacă ar putea vedea și alții o zi din viața ta, ce ar zice?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dea înțelepciune să vezi domeniile din viața ta unde ai nevoie de mai multă atenție și de schimbare.

Activitate: Ia-ți câteva minute și examinează-ți ziua în timp ce ai lista cu activități în față. A fost cumva o goană continuă după treburi neterminate? Ai avut vreun moment de respiro sau ai stat toată ziua într-un stres continuu? Care sunt cei zece oameni din spatele tău care nu te lasă să înoți?

Meditație: Cum ar fi viața ta dacă aceste lucruri care-ți distrag atenția ar fi scoase din viața ta? Ce ai fi dispus să faci pentru a scăpa de ele?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Introducerea unui obicei nou poate părea uneori la fel de stresant ca încercarea de a renunța la unul vechi. Acest lucru este absolut firesc, pentru că noi avem tendința să ne agățăm de lucrurile cu care suntem obișniți, chiar când acestea nu sunt bune. Caută curaj să ieși din obișnuit, dacă asta îți cere Dumnezeu.

Activitate: Ia o altă bucată de hârtie și încearcă să-ți reduci activitățile din viața ta la minim. Fă o listă cu toate acele lucruri care trebuie eliminate sau reduse pentru a aduce viața la acest ideal.

Meditație: Ești dispus să te desparți de acele lucruri care sunt scrise pe lista cu “eliminări”?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Amintește-ți că scopul schimbărilor este să obții o relație deosebită cu Dumnezeu. Roagă-L pe Isus să te ajute să înțelegi cât de neimportante sunt acele lucruri de pe lista cu eliminări pe care ai întocmit-o ieri.

Activitate: Fă lista ta practică astăzi. Încearcă să-ți reorganizezi viața, vezi ce elemente pot fi eliminate imediat și care sunt obligațiile care trebuie respectate, cum ar fi contractele legale. Altele, cum ar fi angajamentele sociale și cele pentru biserică sunt contracte sociale care pot fi rupte, chiar dacă este greu. În sfârșit, s-ar putea să te confrunți cu anumite neînțelegeri, dar nu te teme pentru că au fost foarte mulți care au înțeles greșit intențiile Domnului Isus. Întocmește-ți noul program, așa cum ai vrea să fie, chiar dacă s-ar putea să dureze câteva luni până te vei putea elibera de toate piedicile. Va fi un lucru încurajator să-ți vezi viața reorganizată și îndreptată spre scopul tău.

Meditație: Aproape fără nici un pic de îndoială vor fi mulți care nu vor înțelege noul tău program sau țelurile tale. Anticipă problemele și găsește-le rezolvare. Probabil că vei fi descurajat atunci când un prieten bun te va critica chiar atunci când sperai că te va susține, și într-un fel toți cei care aleg să-L urmeze pe Dumnezeu cu adevărat trebuie să meargă singuri pe această cale.

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Caută alinare la Tatăl ceresc și primește încurajare din faptul că El este de acord cu drumul pe care l-ai ales. Spune-I tot și fii sigur că El te va conduce.

Activitate: Astăzi să acționezi debarasându-te imediat de orice activitate care trebuie eliminată. Asta înseamnă că va trebui să scrii niște scrisori de demisie din comitetul școlii pentru controlul alimentației sau din comitetul bisericii. Nu te aștepta ca toată lumea să primească foarte ușor acest lucru, dar amintește-ți că vei câștiga ceva ce este mult mai prețios decât dezaprobarea lor. Ține minte că nici un creștin adevărat nu te va împiedica să ai o legătură mai strânsă cu Dumnezeu.

Meditație: S-ar putea să eziți sau să fii îngrijorat în legătură cu lucrurile pe care le-ai tăiat din programul tău și poate că ești și mai îngrijorat cu privire la lucrurile pe care plănuiești să le reduci în viitor. Nu plănuim să lăsăm un gol, ci să înlocuim aceste activități cu unele care ne vor ajuta să învățăm mai multe despre ce înseamnă umblarea cu Dumnezeu. Gândește-te ce ți-ar plăcea să faci cu acele momente rămase libere. La început vei avea doar câteva perioade de timp liber, dar prețuiește aceste momente și folosește-le în mod înțelept și astfel îți vei construi o viață pe care o vei iubi.

Sâmbătă:

Meditație: Bucură-te de o zi liniștită. Dacă te-ai angajat cu adevărat în activitățile acestei săptămâni, probabil că te simți extenuat. Hristos te invită: “Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin”(Marcu 6:31). Odihniți-vă în dragostea Sa și să știți că, dacă schimbarea s-ar putea să fie grea, va aduce o recoltă sigură și fericită.

Partea a doua

*O căsnicie
puternică*

CAPITOLUL 5

Pierdut și găsit

“Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai pierdut dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (Apocalipsa 2:4,5)

ȚINTA CAPITOLULUI:

Să vă ofere o imagine a speranței pentru căsnicia voastră, indiferent cât de lipsite de speranță par a fi lucrurile. A fost o vreme când vă iubeați, și cumva acum lucrurile nu mai sunt ca odinioară. Dragostea voastră poate fi recâștigată dacă găsiți ce s-a pierdut.

Din mașină se puteau vedea lanuri nesfârșite de porumb. Rândurile ordonate păreau să mășăluiască solemn de-a lungul drumului; ici și colo se puteau zări câteva pâlcuri de copaci.

Alane, încă proaspăt căsătorită, contempla această scenă într-o tăcere ciudată. Doar zgomotul înfundat al mașinii și sunetul respirației lui Tom trădau faptul că nu era singură și din nou se umplu de amărăciune. Vocea sa tremura de emoție atunci când s-a întors spre Tom și l-a întrebat: “De ce nu mai vorbești cu mine?”

Mâinile lui Tom au strâns și mai tare volanul. Și-a încordat maxilarul. Era foarte nervos. Gândurile mânioase se năpusteau în mintea lui. *Nu se poate! Iarăși! Mereu e vina mea! Se supără indiferent ce spun!* Simțea nevoia să se manifeste, să-și exprime exasperarea; și-a strâns pumnul și a lovit geamul.

Viață din belșug

Mai târziu, când Alane mi-a descris ceea ce simțea a spus: “Știam că nu mă va răni niciodată, dar m-am înspăimântat când am văzut această reacție furioasă. Îmi era frică pentru că simțeam cum se prăbușește căsnicia noastră, iar eu nu puteam face nimic pentru a o ține. De ce mi se întâmpla asta tocmai mie? Cum putea un lucru care începuse atât de frumos să se transforme în ceva atât de oribil în doar câteva luni?”

Să cunoaștem un alt cuplu, Denny și Brenda, care locuiesc în Hawaii. Dacă i-ar fi cunoscut pe Tom și pe Alane, ar fi înțeles foarte bine prin ce trec. Iată povestea lor:

Brenda spune:

“Când eu și Denny ne-am căsătorit, credeam că visele noastre au devenit realitate. Fiecare dintre noi supraviețuise unei căsnicii ratate, dar credeam că de data asta puteam reuși pentru că acum eram creștini. Simțeam că Dumnezeu dorea să fim împreună și, pentru că am plătit pentru greșelile noastre și am învățat lecția din căsniciile noastre ratate, acum eram pe cale să fim cel mai fericit cuplu. Habar nu aveam ce ne aștepta. Primul an a fost un coșmar.

“Denny era șofer pe camion și lucra ore în șir, iar eu lucram ca agent la un birou de asigurări. Amândoi eram ocupați, dar încă mai visam că într-o zi voi putea să-l întâmpin la ușă după o zi obositoare și că vom putea cina împreună. Știam că se duce la fosta lui soacră ca să-și vadă copiii și uneori trecea pe la mama lui să mănânce. Cumva credeam că aceste lucruri se vor schimba din moment ce s-a căsătorit cu mine. Nu se schimbaseră nimic și eram distrusă. Am încercat să fiu înțelegătoare și să-mi păstrez calmul, dar inevitabil, îl întâmpinam într-un fel în care îl făcea să nu mai vrea să vină acasă.”

Denny spune:

“Așa este. O soție cicălitoare și enervantă era ultimul lucru la care doream să mă întorc după o zi obositoare. Știa că aveam obligații în urma primei căsnicii și mă așteptam că va înțelege. Făceam lucrurile acestea și înainte să apară ea. Mă deranja când se plângea, mai ales când știa că e bine să mă ocup de copiii mei.”

Brenda spune:

“Sigur că nu puteam să înțeleg! Și nici măcar nu părea că-i pasă de ce simt. Comunicam foarte puțin; doar certuri și cuvinte aspre. Ne înfruntam des. Mă compara cu fosta lui soție și zicea că vorbesc exact ca ea. Vă dați

seama cât de mult îmi plăcea să aud asta! Ripostam și-i spuneam că din moment ce și ea și eu spuneam aceleași lucruri, însemna că este adevărat. Mai erau și alte subiecte de ceartă. Eu îmi doream o familie. El avea deja patru copii și *nu* mai dorea alții. Cuvântul *divorț* a fost menționat de foarte multe ori în acel prim an dar amândoi eram mult prea încăpățânați ca să acceptăm înfrângerea, prea mândri ca să-i ascultăm pe cei care ziceau: ‘V-am spus eu’”.

Un prieten a avut și el o astfel de relație cu probleme. Edwin se afla la ziua de naștere a fiicei sale și, printre strigătele de fericire ale copiilor, și-a dat seama cu un regret amar că nu cunoaște acest copil cu care a stat timp de șapte ani. În inima sa dorea să fie un tată adevărat pentru copiii săi, dar cum să-și facă timp pentru asta? Fiecare moment al vieții sale era absorbit de practicarea medicinei și de predarea acestei arte și altor viitori medici. Greșelile pe care le făcuse în căsnicia sa erau prea deprimante și nu suporta să se gândească la ele. La spital era Dr. Minunat. Acolo era un om de succes. După cum spunea el: “Munca mă absorbea, iar eu nu opuneam rezistență.”

Ce se întâmplase cu bunul meu prieten? Diagnosticase problemele a sute de persoane, dar când se puneau problema propriilor greșeli de acasă, se părea că acest om strălucit nu știa că are probleme. Și nu este singurul. Mulți oameni nu văd ceea ce este evident și merg în continuare pe acest drum, merg mai departe, ignorând adevăratele nevoi ale soților lor până în momentul când este deja prea târziu. Așa erau și coautorii mei. Tim lucra câte șaisprezece ore pe zi, săptămâni întregi, câștigând foarte mult și lăsându-și acasă adorabila soție cu doi copii mici. Haideți să ne alăturăm lor într-una din acele zile rare când Tim chiar este acasă.

“Mă bucuram de o seară liniștită când Julie m-a chemat. Ceva în glasul ei m-a făcut să-mi ridic ochii. Mi-am dat seama că este foarte serioasă și teribil de nervoasă în legătură cu lucrul pe care dorea să-l discutăm. Atitudinea ei mi-a atras atenția și când s-a apropiat de mine mi-a spus foarte simplu: ‘Am probleme. Am început să simt ceva pentru un alt bărbat.’

Nu pot să spun că eram șocat. În fond eu o neglijasem, dar pur și simplu nu era genul de femeie care să aibă o aventură. Era o femeie ocupată cu creșterea copiilor, era o bună creștină și părea aproape uimită că acest lucru i s-a întâmplat chiar ei. Nu a fost un adulter propriu zis, dar această

situație era chiar mai gravă. Pierdusem locul din inima ei, sentimentele ei, dragostea ei. Unde să te duci să le recuperezi?”

Bună întrebare. Cum recâștigi inima partenerului, după ce ai pierdut-o prin neglijare? La un moment dat din existența lor, în toate aceste cupluri fiecare a avut inima celuilalt. Aveau relații extraordinare și erau siguri că aveau să reziste în timp și că relația lor va dura pentru totdeauna. Cu toate acestea ceva nu a mers în relațiile lor. Același lucru s-a întâmplat și în căsnicia mea și aceeași problemă există și în relația ta sau este pe cale să se întâmple în viitorul apropiat.

În Statele Unite 50% dintre căsătorii se destramă, iar dintre cele care rezistă, doar câteva au calitatea la care visăm atunci când facem marele pas de a deveni soț și soție. Dacă vrem să evităm să devenim o statistică trebuie să ne dăm seama care este problema. Pentru foarte mulți dintre noi răspunsul este deprimant de simplu. Să privim la viețile cuplurilor menționate mai înainte și să vedem dacă descoperim ceva comun.

Tom și Alane

Alane spune:

“Când l-am cunoscut pe Tom, eram asistentă la un spital mare din Midwest. Îmi făceam treaba foarte bine, în liniște, iar acest lucru nu a scăpat neobservat de către superiorii mei și m-am bucurat de acceptul și de laudele lor. Tom, supervizorul de seară de la secția de radiologie, era robust, iubitor de distracție și îi plăcea să flirteze. Chiar dacă eram diferiți din foarte multe puncte de vedere, eram foarte atrași unul de celălalt.

“Ajungând să-l cunosc mai bine pe Tom, am văzut că și în inima sa se oglindea aceeași dorință de a-i servi lui Dumnezeu. Pe atunci nu prea știam cum să facem acest lucru, întrucât cunoștințele noastre despre Dumnezeu erau mult mai limitate, dar eram sigură că Tom este cel pe care Dumnezeu l-a ales pentru mine.”

Tom spune:

“Alane avea calități deosebite. Era diferită de toate celelalte femei. Mai ieșisem și cu alte femei, dar ea avea ceva deosebit în felul în care se mișca, iar hotărârea ei de a-l sluji Domnului mă atrăgea și mă încuraja să mă ridic la un standard mai înalt. Găsisem femeia credincioasă cu care puteam să am o curtenie potrivită și genul de căsnicie la care visasem.

Știam că Dumnezeu a făcut să ne întâlnim și că viața de cuplu urma să fie o binecuvântare!

Ei bine, nu a fost o binecuvântare. După ce ne-am întors din luna de miere și am reînceput munca, ne-am dat seama că viața nu este numai veselie. E multă muncă grea. Tendința mea era să mă întorc la aceleași activități și să gravitez în jurul acelorași prieteni de pe vremea când eram burlac. Uneori chiar mă trezeam purtându-mă de parcă aș fi fost încă burlac. Pe atunci încă nu-mi dădeam seama prea bine de faptul că eu devenisem viața lui Alane, în timp ce ea era doar o parte din viața mea. Sunt o persoană foarte sociabilă și încă mai simțeam nevoia de a ieși în oraș pentru a mă distra. Nu făceam nimic rău, dar din când în când mai tachinam pe cineva puțin sau îmbrățișam vreo prietenă de-a mea și, în timp ce unora nu li se părea că fac ceva rău, soției mele nu-i convenea deloc. Nu o puteți învinui, nu? Adică, iată-mă, proaspăt căsătorit, tocmai îi promisesem soției mele că vom avea o căsnicie și un cămin după voia Domnului și cu toate acestea încă mai eram atras de vechiul meu stil de viață.

Când Alane, femeia ale cărei standarde și principii înalte mă atrăseseră, s-a opus purtării mele, am respins-o. Credeți că am ales să-mi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele și mi-am schimbat viața? Nu, sigur că nu! Am învinuit-o pe ea. Era problema ei că nu poate accepta acțiunile mele. Mă gândeam că *ar trebui să o lase și ea mai moale*. În trecut nu trăisem o viață socială bazată pe principii. Chiar dacă mă hotărâsem să mă ridic la un nivel mai înalt și aveam idealuri mult mai înalte când m-am căsătorit cu Alane, atunci când mă întâlneam cu vechii mei prieteni era mereu aceeași poveste. Doream să mă port la fel. Nu puteam să fac acest lucru atunci când Alane era prin preajmă, așa că am început să o descurajez să mai vină cu mine la meciuri și la alte activități pentru că nu doream să mă simt stânjenit de prezența ei.

Am început să-i critic defectele. Uneori nu o făceam intenționat, nu doream să o rănesc, dar insultându-o pe ea, mă simțeam mai bine în privința lucrurilor cu care mă luptam eu. Aceasta s-a dovedit a fi o sabie cu două tăișuri pentru că deja devenise un obicei să mă iau de ea, și la un moment dat o simplă sugestie o lua drept critică. Situația devenise atât de gravă încât nici măcar nu-i puteam sugera să prăjim mai tare pâinea pentru că ar fi luat-o ca pe o insultă. Cu cât exagera mai tare, cu atât aveam tendința să

mă retrag și făcând asta, ea se simțea din ce în ce mai respinsă și mai ignorată. Acest cerc vicios s-a extins fără ca măcar să ne dăm seama de ce se întâmplă, și stresul dintre noi a crescut din ce în ce mai mult.”

Alane continuă:

“Tom avea dreptate când spunea că relația noastră era din ce în ce mai tensionată. M-am avântat în această căsătorie cu ceea ce eu credeam că sunt așteptări rezonabile. Tot ce doream era să-l fac pe Tom fericit și să mă iubească. Îmi doream să vrea să fie lângă mine și să mă aprecieze pentru felul meu de a fi, dar indiferent cât de mult mă străduiam, se întâmpla mereu opusul.

Tom, cel care în perioada curteniei fusese soarele meu, acum devenise tăcut și retras. Am încercat să vorbesc cu el, dar devenea chiar și mai tăcut. Mă simțeam atât de rănită și atât de respinsă. Îmi doream să spun cuiva ceea ce simt, oricui, dar nu se putea. Deseori luam telefonul să o sun pe mama, dar n-am făcut-o niciodată. Cum aș fi putut? Știam deja că, după părerea ei, perioada curteniei a fost prea scurtă, iar căsătoria era prematură. Mă luptasem mult prea mult să o conving cât este Tom de minunat, matur și sensibil. Dacă o sunam acum, aș fi fost umilită și poate trebuia să recunosc că făcusem o greșeală, deși în inima mea știam că nu era o greșeală. Credeam că Dumnezeu a fost Cel care a făcut să ne întâlnim și chiar dacă aveam ceva probleme de acomodare, asta nu schimba cu nimic faptul că Tom era alesul.

Din păcate, nu aveam cum să rezolv această situație incomodă. Cu siguranță, între noi lucrurile nu se îmbunătățeau. S-au înrăutățit, iar eu am învățat să reprim durerea. Desigur, nu puteam să o reprim, și ea creștea ca apa în spatele unui dig. Aveam nevoie disperată de cineva în care să am încredere și m-am gândit la prietenele de la serviciu, dar am respins acea idee. Îmi amintesc cu părere de rău că una dintre ele a venit la mine pe vremea când ieșeam cu Tom și mi-a spus: “Hai să-ți spun cine este *adevăratul* Tom Waters.” Mi-a spus totul despre acest bărbat căruia îi plăcea foarte mult să flirteze și cu care aveam o relație, dar nu eram dispusă să o ascult. “O, nu” am spus, apărându-l, “nu este așa.” Nu. Nu era nimeni alături de mine căruia să-i pot spune suferințele mele și în timp ce Tom mă critica, sentimentele mele de respingere s-au transformat în disperare.

Uneori aceste sentimente mă cuprindeau atât de tare, încât plângeam fără control, ghemuită pe covor într-un dormitor pe care l-am făcut birou.

Eram foarte emoționată când eram în preajma lui Tom. Mă simțeam de parcă nu puteam să fac nimic cum trebuie. Eram atât de agitată încât, dacă eram în bucătărie făcând ceva și intra el, fie mă tăiam, fie mă frigeam.

Am încercat atât de mult să-l fac să mă iubească. Duminica îi aduceam micul dejun la pat. Oricum, mă trezeam mai devreme decât el, așa că pregăteam toate cum trebuie și i le aduceam pe tavă împreună cu flori și lumânări. Îi plăcea acest gen de atenție și mereu îmi spunea cât sunt de minunată, dar am început să interpretez greșit aceste cuvinte de admirație. ‘Tot ceea ce-ți place la mine este felul în care gătesc,’ mă văitam eu furioasă. Nu mă ridicam la înălțimea așteptărilor și acesta era unul dintre puținele domenii în care el încerca să mă aprecieze. Dar pentru că nu știam cum să-mi predau sentimentele lui Dumnezeu și să-L las pe El să le îndepărteze, singurul mod în care puteam face față situației era fie să plâng, fie să ripostez cu critici sarcastice. Sufeream atât de tare și îmi doream atât de mult să rezolvăm problemele, dar tot ceea ce făceam era să mă rănesc singură prin faptul că îl îndepărtam și mai mult pe Tom.

Așa era viața mea în primele luni de căsnicie. Nu plângeam în fiecare zi, dar de câteva ori mă retrăgeam pe podeaua biroului sau în dormitor și plângeam până la epuizare. Mă simțeam atât de neiubită și de neapreciată.

Singura constantă din viața mea era munca și fără acea părțică mică de viață normală aș fi fost în mare pericol. Se părea că la muncă eram în stare să-mi *revin* și asta îl enerva pe Tom”.

Tom spune:

“Are dreptate! Performanța ei de la serviciu mă enerva, dar asta nu pentru că nu doream să se descurce, ci pentru că la spital părea a fi o altă persoană. În zilele libere parcă era un babuin plângăcios, iar când se ducea la serviciu se transforma imediat în Doamna Profesionistă. De ce nu putea să se poarte așa și acasă? “Hai, revino-ți!” îi spuneam, dar replica asta nu funcționa niciodată. De fapt, nimic nu a mers până în ziua când a avut loc marea evadare.

Avuseserăm una din acele zile groaznice și Alane s-a retras pe podeaua din birou iar eu m-am dus în beci. *Hai că iar o luăm de la capăt!* gândeam eu, în timp ce contempnam cele câteva luni de căsnicie. Lucrurile păreau atât de sumbre. Am încercat tot ce puteam pentru a o face pe Alane să se schimbe și acum era o cauză pierdută. Pretindeam că sunt creștin, dar nu știam nimic despre cum ne vorbește Dumnezeu, așa că am fost șocat atunci

când acest gând a venit clar în mintea mea: *Dacă nu încetezi să-ți tachinezi soția, o vei distruge.*

Am rămas înmărmurit atât de mesaj cât și de intensitatea vorbelor lui Dumnezeu. Am stat și am meditat la ceea ce tocmai auzisem. Păi, dacă nu o tachinez... Vrei să spui că...s-ar putea să fie vina mea, Doamne? Această viziune asupra lucrurilor îmi era total necunoscută pentru că între timp ajunseseam să o desconsider atât de tare pe Alane încât aveam impresia că ea este cauza tuturor problemelor cu care ne confruntam. Acum vedeam lucrurile dintr-o altă perspectivă și dintr-o dată aveam mult mai multe lucruri la care să meditez, dar Dumnezeu nu terminase.

“Tom, trebuie să scrii zece lucruri bune despre soția ta.”

M-am gândit un timp la aceasta și singurul lucru care mi-a venit în gând a fost că gătește bine! Nu puteam să scriu asta. Era exact ceea ce o scotea din sărite. *Doamne, ajută-mă! Nu găsesc nimic.* Treptat, puțin câte puțin, permițând Duhului Sfânt să mă îndrume, am început să văd lucrurile bune, dar atunci m-am confruntat cu o altă problemă. Intenția mea era să mă duc la ea și să-i spun: “Iată câteva lucruri bune pe care m-a ajutat Dumnezeu să le scriu despre tine.” Vă dați seama ce terapeutic ar fi fost! Din fericire, chiar dacă nu înțelegeam cum să-L las pe Dumnezeu să-mi conducă viața, m-a asigurat că această listă nu era pentru Alane, ci pentru a-mi schimba mie atitudinea față de ea. Mi-am dat seama că trebuie să mă concentrez asupra calităților ei. Cu câteva luni înainte fusesem îndrăgostit nebunește de ea, dar privind în mod negativ, ajunseseam să nu mai pot vedea aproape nici un lucru bun. Știam că din acel moment trebuia să înlocuiesc orice gând negativ cu un lucru bun de pe listă. În acea noapte am petrecut mult timp cu Dumnezeu în beci și când m-am întors în casă aveam o altă viziune asupra soției, a căsniciei și asupra mea.”

Alane spune:

“Nu știu cât a stat Tom în beci, dar a fost destul de mult. Stăteam pe podeaua biroului cu coatele pe genunchi, epuizată. Plânsul îmi luase toată energia. Stătea în ușă și mi-a spus niște cuvinte care m-au uimit. ‘Draga mea, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat cu tine. Nu m-am purtat cum trebuie. Te iubesc.’ Imediat am izbucnit în lacrimi. Îmi dorisem atât de mult să aud acele cuvinte și eram foarte fericită că le aud. Și cu toate acestea era ceva dureros, iar lacrimile exprimau amalgamul de emoții. Sunt sigură că probabil se întreba ce am! Își mai ceruse iertare

și altădată prin formule pline de frustrare ca: ‘Îmi pare rău că am lovit geamul. Știi... sunt doar frustrat – asta-i tot. Vreau ca toate astea să înceteze!’

Acum venise la mine și m-a asigurat că mă iubește, m-a ajutat să mă ridic de pe podea și m-a îmbrățișat. Deși atunci nu mă puteam exprima, știam că se întâmplase ceva foarte important și toate acele sentimente înăbușite de dragoste și reținere față de Tom au început să iasă la suprafață.

În următoarele câteva luni ne-am reconstruit relația din cenușa trecutului. Tocmai începusem să mă simt fericită și mulțumită când am rămas însărcinată. Nu doream să fiu însărcinată. Copiii nu erau în planurile noastre decât peste cinci ani, iar noi eram căsătoriți de numai opt luni dintre care primele șase fuseseră foarte dificile. Îmi amintesc că odată zăceam în pat, îmi era atât de rău încât nici nu mă puteam gândi să mă dau jos și să-i spun vestea lui Tom cu – ați ghicit – multe lacrimi! A fost extraordinar când i-am spus. Nu era dezamăgit deloc.

Nu am ales să avem un copil în acea perioadă din viața noastră și nu încercam să avem un copil, dar Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, știa că acest lucru era exact ce l-ar fi motivat pe Tom să devină genul de soț de care aveam nevoie.”

Tom spune:

“Alane are dreptate. Eram emoționat și motivat! Când eram mai mic, părinții mei îngrijeau copii pentru Societatea de Întrajutorare a Copiilor, și îmi aminteam foarte bine cum acei copii sărmani se săturaseră de căminele lor în care domneau tensiunile emoționale. Știam că nu-mi puteam permite să o supăr pe soția mea pentru că doream ca influențele prenatale asupra copilului să fie plăcute și liniștitoare. Am învățat să nu mai reacționez la fel față de Alane, ci să o întăresc și să o încurajez. Când a devenit nesigură și temătoare că iubeam mai mult copilul decât pe ea, îi răspundeam cu dragoste și siguranță, ceva de genul: ‘Nu exagera. Revino-ți!’”

Alane continuă:

“A fost minunat! În timp ce Tom învăța zi de zi cum să-L lase pe Dumnezeu să-i controleze faptele și vorbele, s-a transformat din Domnul Insensibil în Domnul Minunat! Mă lua la meciuri pentru că acum *dorea* să fiu cu el. Nici măcar nu stătea alături de ceilalți suporteri, ci stătea cu mine în tribune, și mă ținea strâns lângă el. Mă simțeam atât de iubită și

de dorită încât am început să cresc și să devin femeia pe care mă chemase Dumnezeu să fiu. De atunci, relația noastră a continuat să crească și să se dezvolte. Cu toate acestea, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu intervenea Tatăl nostru iubitor care ne-a unit și care nu ne-a lăsat să ne sacrificăm căsnicia pe altarul mândriei personale.

Astăzi avem o căsnicie excelentă. În trecut am avut lucruri despre care nu puteam discuta, lucruri pe care era mai bine să le omitem din discuțiile noastre pentru a evita cearta. Acum nu mai există nimic despre care să nu putem vorbi și ce libertate este atunci când între noi nu se interpune nimic. Astăzi ne iubim mai mult și mai profund decât ne-am fi putut imagina atunci când ne-am căsătorit. Privim spre viitor cu multă încredere și asta nu pentru că știm ce ne aduce ziua de mâine, ci pentru că știm că indiferent de ce aduce ziua de mâine, o vom întâmpina împreună și alături de Dumnezeu care ne întregește relația!”

Denny și Brenda

Brenda spune:

“Nimeni nu știa de certurile noastre în afară de vecini care nu se puteau abține să nu audă. Știau ce fel de căsnicie avem. Denny era diacon în biserica noastră, iar eu eram instructoare la copii. Nu aveam copii și nici planuri de a avea copii, așa că ne-am înscris în călătoriile misionare în țări îndepărtate, fără să ne gândim vreun moment dacă avem ceva de oferit pe plan spiritual. Când, deodată, s-a întâmplat. Eram însărcinată! I-am împărtășit vestea lui Denny, al cărui răspuns a fost: “O, nu! Ce-am făcut?” I-a luat două luni să accepte situația și să mă susțină. A fost foarte greu. Îmi doream ca și Denny să fie la fel de încântat. Chiar dacă eram însărcinată, am plecat să țin un seminar care fusese deja programat în statul Washington.

Denny spune:

“Brenda are dreptate. A fost o perioadă dificilă. Îmi era foarte greu. Deja plăteam pensie alimentară pentru patru copii și ultimul lucru de care aveam nevoie era un al cincilea. Când Brenda era plecată la seminariile ei, eu am citit un articol scris de Jim Hohnberger. După ce l-am citit mi-am spus: ‘Acest bărbat înțelege adevărata însemnătate a Evangheliei și ne va salva de noi înșine.’ Doream foarte mult să-l cunosc și să stau de vorbă cu el. Apoi am auzit că, peste câteva săptămâni, Jim va fi printre vorbitorii

Pierdut și găsit

de la aceste întâlniri din Washington. Acolo se află Brenda! Am luat legătura cu Brenda să văd dacă este dispusă să stea acolo încă o săptămână pentru a merge la întâlniri cu mine. A fost de acord. Am reușit să-mi iau liber câteva zile. După cum vedeți, eram disperat! Dumnezeu lucrase. Puteam participa împreună la aceste întâlniri și îl puteam cunoaște pe Jim Hohnberger.

“Ideile lui Jim erau cu totul noi pentru noi. Vorbea despre viața lui din cămin și de felul în care familia sa punea în practică principiile pe care ni le împărtășea. Lucrul cel mai impresionant este că principiile funcționau. Ne-a spus că nu trebuia să așteptăm ca partenerul nostru de viață să înțeleagă mesajul și să înceapă să facă schimbări, ci să trăim noi înșine vieți creștine biruitoare – chiar acum! Ei bine, acesta a fost începutul. Amândoi L-am lăsat pe Isus să ne schimbe ascultând de El, și nu mai încercam să ne schimbăm unul pe celălalt. Sigur că succesul s-a lăsat așteptat, dar a sosit și ne-a schimbat enorm căsnicia.”

Brenda spune:

“Când cădeam în vechiul obicei al certurilor, Îl întrebam pe Domnul ce să spun. Când în minte îmi veneau doar mesajele pe care dorea să le rostească firea, am învățat să tac. Denny devenea din ce în ce mai mult bărbatul de care aveam nevoie. A început să petreacă mai mult timp cu mine, fără să-și neglijeze datoria față de copii. În sfârșit, am început să ne purtăm cu dragoste și a fost nemaipomenit!

Când au trecut prin Honolulu, Jim și Sally au venit pe la noi și am luat masa împreună. Am fost surprinsă când, după masă, cei doi băieți ai lor s-au ridicat imediat și s-au dus să spele vasele. Doream ca și familia noastră să fie la fel! Funcționa în familia lor. Băieții erau dovada. Am pus din ce în ce mai multe întrebări, iar ei au răspuns.”

Denny spune:

“Problema era că în timp ce Brenda învăța aceste lucruri noi, dorea să schimbe totul imediat! Pentru mine era prea mult, prea repede. I-a luat ceva timp soției să-și dea seama că acesta nu era un lucru de care să mă convingă prin cicălire, ci mai degrabă, trebuia să mă încurajeze să devin acel soț și tată deosebit pe care Dumnezeu mă chemase să fiu, ca să putem avansa împreună. Era foarte greu pentru amândoi.

În timp ce aplicam principiile în cămin, membri bisericii erau de părere că idealurile noastre sunt mult prea greu de atins și că în cazul lor nu

puteau funcționa. În fond, spuneau ei, nu se puteau aștepta ca și copiii să facă astfel de lucruri, sugerând bineînțeles, că nici noi n-ar fi trebuit să ne așteptăm la un asemenea comportament din partea alor noștri.”

Brenda spune:

“Abia atunci când fiul nostru de doi ani învăța versetele de memorizat din Biblie, stătea liniștit până termina de mâncat și în general dădea dovadă de stăpânire de sine, spre deosebire de copiii de vârsta lui, oamenii au început să pună întrebări despre felul în care îl creșteam. Unii dintre cei care la început ne catalogau drept nebuni acum ne felicitau pentru purtarea fiului nostru. Familia noastră s-a mărit cu încă doi copii, iar căminul nostru este atât de transformat încât oamenilor le este foarte greu să ne creadă atunci când le povestim despre cât de rău stăteau lucrurile la început.

În tot acest timp îmi doream să mă mut la țară, dar Dumnezeu avea alte planuri. Locuiam în Honolulu, într-un apartament mic din spatele unui garaj al socrului meu. Inițial fusese concepută ca o cameră de joacă pentru copii și era foarte aglomerată, cu extrem de puțin spațiu pentru noi, ca să nu mai vorbim de copii. Cu timpul, ne-am dat seama că Dumnezeu dorea ca noi să ne schimbăm și să experimentăm umblarea cu El, chiar acolo unde ne aflam. Au trecut mai bine de șapte ani și încă mai locuim în acea cameră mică, dar cu Isus, este ca un colț de cer pe pământ. Suntem convinși că este aproape timpul când va trebui să ne mutăm din oraș, dar Dumnezeu a fost bun cu noi aici și ne-a învățat cu răbdare cum să aplicăm ce știm în circumstanțele date. Tot ce a dorit de la început, a fost inimile noastre în totalitate pentru a putea domni în ele și știm că în planurile Sale El știe mai bine când va fi momentul potrivit să ne mutăm în locul cel mai bun pentru noi.”

Edwin și Maria

Maria spune:

“Edwin era atât de minunat. Când mă întorceam acasă după schimbul de noapte de la spital (unde lucram ca asistentă), găseam mici lucruri făcute de el, ca să mă ajute, măcar că era un doctor de familie foarte ocupat. În timpul primului an de căsnicie abia ne vedeam, dar încă mă mai consideram binecuvântată pentru că mi-am unit viața cu un om atât de blând și de grijuliu.

Pierdut și găsit

În cele din urmă am descoperit defecte la tovarășul meu de viață care în aparență era fără cusur. Îmi doream foarte mult să am ceva timp liber pe care să-l putem petrece împreună. Începusem să nu mai suport prietenii și membri bisericii care concureau cu mine pentru timpul și atenția lui. Era unul dintre conducătorii bisericii la care mergeam noi și avea foarte multe responsabilități. Rămâneam la mesele comune care se țineau după program, mergeam și la întâlnirile de după-amiază și eram mereu ultimii care plecam.

Foarte mulți îl căutau iar el nu se opunea chiar dacă eu mereu doream mai mult timp alături de el. Într-o după amiază, după programul de la biserică am început să fiu din ce în ce mai nervoasă. Trecuseră câteva ore după masa în comun și tot mai mulți doreau să vorbească cu el despre problemele din biserică și altele. Era atât de greu să-l aștept liniștită să termine și să vină cu mine acasă. Am încercat să-mi umplu timpul stând de vorbă cu alte femei care veniseră la biserică în ziua aceea, dar ceea ce doream cu adevărat era compania soțului meu. În sfârșit mi-am pierdut răbdarea și m-am decis să fac cumva să-l scot de acolo și să merg acasă cu mine.

Avea o discuție lungă cu un alt lider al bisericii. Când m-am dus la el, am încercat să întrerup discuția politicoasă și l-am informat că trebuie să merg acasă pentru că nu mă simțeam bine. L-am întrebat dacă puteam pleca în acel moment sau dacă preferă să-mi dea mie cheile să plec... fără să mă gândesc vreun moment că ar putea alege ultima variantă. Prietenul cu care vorbea s-a oferit să-l ducă chiar el acasă, iar Edwin a fost de acord. Am luat cheile mașinii și am plecat, simțindu-mă extrem de rănită și furioasă.

Sentimentele negative pe care le-am hrănit în acea după-amiază m-au copleșit în timp ce mă îndreptam singură spre casă. Eram hotărâtă să-i dau o lecție. Când am ajuns acasă, mi-am sunat părinții care locuiau la patruzeci de minute de mine. Voiam să fiu plecată până se întorcea Edwin și nu intenționeam să las vreun mesaj. L-am întrebat pe tata dacă poate să vină să mă ia pentru că vreau să-i vizitez, iar Edwin are nevoie de mașină. Simțind că ceva nu este în regulă între noi, chiar dacă nu i-am povestit despre cele întâmplate, m-a refuzat, sugerând cu înțelepciune să rămân acasă pentru a soluționa problema.

Când s-a întors Edwin eram rece față de el și necomunicativă. Nu-mi stă în fire să ascund sentimentele pentru mult timp, așa că în curând am explodat, exprimându-mi durerea și mânia.”

Edwin spune:

“Într-adevăr Maria a explodat, iar temperamentul meu este diferit de al ei pentru că tind să fiu mai mult pasiv decât activ în relații. Probabil asta se datorează faptului că am crescut cu o mamă, o soră și mulți veri care aveau un temperament ca și al Mariei. Preferam rolul pasiv pentru că era mai ușor să-mi dau seama ce dorea sau ce simțea o persoană doar dacă ascultam, și nu trebuia să mă străduiesc prea tare pentru a discuta lucrurile pe larg. Doream să fiu înțeles, dar nu mă zbăteam prea tare pentru a realiza acest lucru. Doream să fiu plăcut, astfel că preferam să fiu împăciuitor, nu agresiv. Preferam să mă las dus de val decât să acționez după principii. Nu voiam să fiu eu cel care pune piciorul în prag dacă asta însemna să stric pacea în familie. Acest joc pe care-l jucam eu se numește COMPROMIS. Din moment ce pentru mine era foarte important să fiu iubit și acceptat, încercam să satisfac nevoile prietenilor oferindu-le timpul meu. Aceasta era prima dată când Maria era foarte supărată pe mine. Acum era directă. Mi-am cerut iertare și am făcut tot ce am putut pentru a readuce pacea.”

Maria continuă:

“Am crezut că din acel moment Edwin se va schimba. Lunile au trecut, iar eu am început să lucrez schimbul de zi și mi-am dat seama că dorința mea de a avea o comunicare mai bună și o prietenie mai apropiată cu el erau foarte greu de realizat, chiar dacă acum ne puteam petrece serile împreună. Încă părea foarte gânditor și, deși acum făcea diferite lucruri prin casă pentru a mă ajuta, nu-și lua timp să stăm de vorbă cu adevărat ca să mă simt mulțumită.”

Edwin spune:

“După ce Maria și cu mine ne-am căsătorit, citeam sau ascultam muzică ore în șir. Aveam o imaginație bogată și deseori aveam grijă să o hrănesc cu povestiri interesante - în special povestiri științifico-fantastice. Dacă mă suna cineva răspundeam politicos, dar erau rare cazurile în care să fiu eu cel care sună. Preferam prietenii care mă acceptau așa cum eram și nu încercau să mă schimbe. Puteam să fiu cum voiam, când introvertit, când extrovertit. Când eram singur sau cu familia puteam să-mi văd de ale mele, dar dacă voiam, puteam fi foarte sociabil. În primii ani de căsnicie obișnuiam să iau casetofonul cu căști sau o carte cu mine când mergeam pe la prieteni și le scoteam ori de câte ori conversația devenea plictisitoare.

Maria s-a lovit de același tip de comportament și în cămin. Nu mă deranja să ajut la treburile casnice. Deseori spălam vasele în locul ei, dădeam cu aspiratorul sau uneori curățam baia. De cele mai multe ori aveam probleme cu prietenii pentru că soțiile lor lăudau ajutorul meu, dându-mă drept exemplu. Prietenele Mariei mereu o invidiau. Din acest motiv, Maria a început să tolereze lipsa mea de comunicare. Dorea să comunice. Eu doream să citesc. Ea dorea să folosească orice ocazie pentru a vorbi. Eu doream să ascult știrile, să citesc reviste ca Newsweek sau Times, să mă uit la televizor, să lucrez pe calculator. Era aproape imposibil să devină o relație cu adevărat intimă. Preferam să primesc o informație interesantă decât să ofer informații.”

Maria spune:

“Deși niciodată nu mă simțeam pe deplin mulțumită, cu timpul am reușit să accept atitudinea lui Edwin ca fiind ‘normală’ pentru personalitatea lui. M-am gândit că are o grămadă de calități care să le acopere pe cele care nu-mi plăceau. Încă mai consideram că am o căsnicie fericită, dar căutam prietenia altor femei pentru a-mi satisface nevoia de a împărtăși gândurile mele cu cineva.”

Edwin spune:

“Maria a găsit o modalitate de a se descărca și de a-și exprima gândurile și sentimentele, iar la mine a crescut nevoia de a afla informații din ce în ce mai palpante. Deseori călătoream în interes de serviciu și urmăream filme până noaptea târziu. Filmele erau captivante, ademenitoare și pornografice. Nu puteam rezista. La început le urmăream doar la hotel când eram plecat, dar mai târziu am început să le urmăresc acasă după ce Maria și copiii se culcau. Uneori, când un film era difuzat la o oră prea târzie, îl înregistram ca să-l urmăresc altă dată. Filmele au devenit dorința și viața mea secretă.

Și mai târziu inevitabilul s-a produs! Într-o zi Maria dorea să arate unei prietene apropiate o casetă cu ceva. Lăsasem din greșală o casetă fără titlu printre celelalte casete. A dat peste această casetă și a vrut să vadă despre ce este vorba și a urmărit ce am înregistrat eu.”

Maria spune:

“Când mi-am dat seama de ceea ce făcuse Edwin, am fost șocată, m-am simțit rănită și mi-a fost rușine! Când a ajuns acasă, l-am înfruntat. Niciodată nu ne exprimaserăm sentimentele și gândurile deschis, iar

aceasta nu era o excepție. Explicațiile lui nu m-au satisfăcut. În lunile care au urmat am încercat să discut diferite probleme spirituale cu el. Simțeam nevoia ca Dumnezeu să-și facă simțită prezența în casa și în viețile noastre. Edwin răspundea mereu ca și cum mă înțelegea și îmi împărtășea sentimentele. La un moment dat mă întrebam dacă nu cumva totul este doar o farsă. Mă simțeam atât de înșelată, încât aveam impresia că niciodată nu voi mai reuși să am încredere în el.

Cu toate acestea, chiar și atunci, nefiind obișnuită să discern glasul Duhului Sfânt, credeam că Dumnezeu îmi cere să fiu calmă și răbdătoare cu soțul meu și să-I dau Lui toate frământările mele. Astfel am încercat să mă stăpânesc, să mă rog pentru el și să-l las să-și analizeze sentimentele.”

Edwin spune:

“Nu-i puteam da Mariei un răspuns satisfăcător pentru purtarea mea. Din această cauză era neliniștită și rușinată. Eram foarte deprimat. M-am decis să caut ajutor. Chiar mi-a plăcut să stau de vorbă cu psihologul. Îmi punea întrebări și asculta fără să mă judece. Am descoperit că motivul depresiei mele era inconsecvența dintre ceea ce spuneam, ce credeam cu adevărat și ceea ce făceam. Am vorbit despre rolul meu pasiv în relații, despre nevoia mea de dragoste și de acceptare, despre stângăcia mea în a oferi mângâiere, despre rolul de împăciuitoare și despre dorința mea de a-i face pe plac soției prin ajutorul dat în casă. Psihologul a fost de părere că sunt un ‘îngrijitor’ care își neglijează propriile nevoi și m-a încurajat să mă ocup mai mult de mine. Astfel am început să nu mai fac lucrurile pe care obișnuiam să le fac în mod normal, adică nu o mai ajutam pe Maria cu treburile din casă. Acum vasele așteptau în chiuvetă ca Maria să le spele.”

Maria spune:

“Cât timp Edwin mergea la psiholog, adesea eram bulversată. Mă întrebam dacă, după terminarea ședințelor de terapie, mă voi trezi căsătorită cu un bărbat total diferit de cel pe care-l cunoscusem. Singurul lucru pe care am putut conta întotdeauna, în toți acești ani, a fost ajutorul pe care mi-l oferea ori de câte ori aveam nevoie, disponibilitatea lui de a-mi ușura greutatea atunci când eram ocupată, grăbită sau obosită. Apreciam ajutorul lui, iar acum, că aveam copii, mă simțeam neajutorată.”

Edwin spune:

“Maria era nedumerită de comportamentul meu, dar în rest toți ceilalți mă considerau un om minunat și-mi spuneau asta. Pacienții mă lăudau,

membri bisericii mă apreciau și căutam, desigur, și mai multă atenție! Eram mereu disponibil pentru alții. Cu timpul, Maria a devenit din ce în ce mai nemulțumită, iar eu am devenit mai pasiv în relația noastră. Partea spirituală nu era o prioritate. Nu mă mai uitam la filme pornografice, dar relația noastră nu s-a îmbunătățit. Și eu am devenit din ce în ce mai nemulțumit de felul în care mergeau lucrurile între noi. Îmi iubeam soția și nu doream să punem capăt relației. Dar pur și simplu nu eram fericit. Îmi amintesc că acel an a fost cel mai nefericit din viața mea.

Dar ca să continuu povestea, viața noastră spirituală nu este undeva într-un vid. Este o parte din viața de zi cu zi, cu probleme reale și una dintre ele fiind banii. Deși câștigam bine ca medic, ne afundam din ce în ce mai mult în datorii. Știam că Dumnezeu nu dorește să avem datorii, dar nu prea eram siguri ce să facem. Într-o dimineață, când Maria a plecat să alerge, a observat în cartierul nostru o casă mică de vânzare. *Poate că acesta este răspunsul Domnului la o parte din problema datoriilor, s-a gândit ea.* Ne-am decis să ne interesăm și, câteva săptămâni mai târziu, ne-am mutat din casa noastră de 280 de metri pătrați într-una mult mai mică de 80 de metri pătrați cu un garaj. Casa cea mică a costat doar jumătate din prețul celei mari!”

Maria spune:

“Edwin a fost de acord cu ideea mea de a locui într-o casă mai mică, dar prietenii și părinții noștri au crezut că am înnebunit. Indiferent ce au gândit ei, această casă mică s-a dovedit a fi o binecuvântare, nu doar pentru noi, din foarte multe puncte de vedere. Îmi era mult mai ușor să o întrețin și am învățat într-un mod foarte simplu că mai puțin înseamnă de fapt mai mult. Toate lucrurile care nu au încăput în casă le-am depozitat în garaj. Lunile au trecut și la un moment dat mi-am dat seama că am uitat ce era în garaj. Era atât de plin încât nici nu am putut intra să verific. Oricum, nu avuseserăm nevoie de toate acele lucruri. Nici măcar nu le-am dus dorul.”

Edwin spune:

“Am observat timp îndelungat că Maria căuta să se apropie mai mult de Dumnezeu. Cu toate că și eu îmi doream ceva mai bun, nu aveam aceeași foame spirituală și simțeam că din acest punct de vedere Maria mă depășește. Ca de obicei, m-am ascuns și nu am vrut să știe că sunt distant și descurajat.”

Maria spune:

“Edwin se purta ca și cum era de acord cu toate aceste schimbări pe care mi le doream și sigur că nu-l deranja că plata întreținerii era acum cu mult redusă. Poate că nu știam de toate greutățile prin care trecea Edwin, dar știam că ceva nu este în regulă. Îmi doream ca soțul meu să fie liderul spiritual în casa noastră. Privind în urmă, am constatat că el începuse să conducă dar mi-am dat seama că eu am fost unul dintre cele mai mari obstacole în calea sa pentru că îi criticam eforturile și încercam să-l fac să conducă așa cum credeam eu că trebuie.

Începuse un curs biblic cu un grup de prieteni foarte apropiați. Unul dintre subiectele de discuție alese a fost locuitul la țară. Se pare că idealul Domnului pentru noi nu este în orașele foarte populate, ci în zonele rurale unde ochiul poate admira creația și unde gândurile se pot îndrepta spre ceruri. Prietenii noștri s-au simțit îndemnați să-și scoată casele la vânzare. Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a oferit posibilitatea să se mute. În câteva luni i-am ajutat să-și mute lucrurile.

Îmi doream foarte mult să mă mut la țară și pe măsură ce dorința mea creștea, Edwin a fost de acord să scoatem casa la vânzare, dar era sceptic și bineînțeles că nu-l învinuiam pentru asta. Stătuserăm în mica noastră casă doar un an, și Edwin era sigur că nu ne vom putea recupera banii prea curând.”

Edwin spune:

“Maria era atât de dornică să se mute la țară, dar eu nu eram convins că era timpul potrivit pentru a face acest lucru. Totuși, din moment ce casele din cartierul nostru nu prea erau căutate și decât să refuz și să o dezamăgesc, m-am gândit să o scot la vânzare și astfel un timp voi fi în siguranță. Duminică am trecut casa pe listele de vânzări, dar am refuzat să pun o plăcuță pe gazonul din fața casei. Nici colegilor de la serviciu nu le-am spus despre planurile mele de a mă muta la țară. Asta a fost pentru siguranță! Marți a sosit un agent imobiliar cu un client pentru a vedea casa. Nici că și-a ales un moment mai nepotrivit! Tocmai plouase și acoperișul picura. Oamenii veneau și plecau. Nu puteau să nu vadă și singuri care era problema. *Nu vor fi interesați*, mă gândeam.

Miercuri m-a sunat Maria. Se părea că oamenii care au văzut casa erau interesați. Agentul lor imobiliar trebuia să vină în seara aceea cu o ofertă. Voi fi foarte sincer. N-am fost prea încântat la aflarea veștii. NU

eram pregătit să mă mut atât de repede. Am sosit acasă tocmai când parca agentul nostru imobiliar. I-am spus că nu vând, decât dacă cumpărătorii sunt de acord să accepte un preț fix care nu include și reparațiile acoperișului. Maria nu era mulțumită de îndrăzneala mea. Credea că este imposibil să vindem casa astfel. Și de fapt asta căutam!

Câteva minute mai târziu, agentul imobiliar al cumpărătorilor a sosit și mi-a oferit exact suma de bani cerută. Clientul nici măcar nu dorea să repar acoperișul pentru că oricum intenționa să-l dea jos complet pentru a construi încă un nivel. Agentul nostru imobiliar a rămas cu gura căscată, ca și mine de altfel. Nu-mi venea să cred. Am renunțat. Dumnezeu era Cel care conducea totul. Nu avea nici un rost să mă mai lupt și să mă mai opun. Am învățat să nu-L mai pun pe Dumnezeu la încercare, dacă nu sunt gata să acționez atunci când El răspunde la rugăciunile făcute din toată inima sau chiar și la cele spuse cu jumătate de inimă care sunt în acord cu voința Lui. “

Maria spune:

“Poate că Edwin a fost îngrozit, dar eu eram încântată. Ne-am mutat într-o casă veche și încântătoare din Michigan. Casa avea nevoie de redecare și reparații, dar era așezată pe un teren de șaisprezece hectare cu pădure și dealuri încântătoare. Prezența lui Dumnezeu era mai ușor de simțit în acel loc. Dar curând eram prea ocupați pentru a profita de acest lucru.

După ce eu și Edwin ne-am mutat doream să fac schimbări majore în familie și să pun în practică principiile adevăratului creștinism. Odată cu trecerea timpului, mi-am dat seama că nu progresam și nu puteam să-mi dau seama din ce cauză. Am mers într-o tabără pentru familii, sponsorizată de Restoration International. Întâlnirile au fost nemaipomenite și m-am întors acasă inspirată, gata de reușită, dar încă părea că făceam pași mici.”

Edwin spune:

“Cu toate că Maria se simțea inspirată, eu nu eram așa. În mintea mea i-am pus pe vorbitori și experiențele despre care vorbeau pe un pedestal mult prea sus, pentru ca un biet muritor ca mine să poată ajunge la ele. Astfel, Maria se lupta din nou singură și, ca de obicei, nu-i împărtășeam ce se petrecea cu adevărat în inima mea.

Mai târziu, în același an, ne-am confruntat cu pericolul de a pierde un copil din cauza a ceea ce se credea a fi un melanom malign. Dumnezeu a

fost îndurător și diagnosticul inițial a fost greșit, dar cu această ocazie ne-a ajutat să ne dăm seama ce este cel mai important pentru noi.

M-am implicat în multe lucruri în locul în care ne mutaserăm și mi-am dat seama că trebuie să renunț la ele și să mă concentrez asupra familiei. A fost nevoie de o criză pentru a-mi atrage atenția, dar acum știam ce trebuie să fac. Am demisionat din comitetul de conducere al spitalului. M-am retras din toate comitetele și am renunțat la toate acele întâlniri care obișnuiau să mă țină seara departe de casă. Am scris în jurnalul meu: *“Sunt convins că trebuie să cresc foarte mult din punct de vedere spiritual. Până în prezent, Dumnezeu m-a chemat să slujesc căminului. În acest moment nu sunt chemat de Dumnezeu să slujesc comunității. Nu mă voi juca cu Dumnezeu. Nu mă pot angaja în nici o altă lucrare de slujire până când nu am permisiunea din partea Domnului. Este contrar înclinațiilor mele, pentru că îmi place să fac acest lucru foarte mult, dar sunt hotărât să-I slujesc lui Dumnezeu. Sunt gata să urmez acest drum și nimic nu mă va împiedica, chiar dacă aceasta înseamnă să pierd dragostea și respectul celor pe care-i iubesc și la care țin foarte mult. Aceasta este lupta mea!”* Demisiile mele nu au fost primite prea bine și a fost un lucru foarte greu de făcut, dar știam și o știu și acum că era bine ceea ce făceam!

Anul următor am mers în tabăra pentru familii și ce bucurie ne aștepta! Mi-am exprimat sentimentele de inferioritate spirituală și pentru prima dată Maria a aflat despre luptele mele. Dintr-o dată mi-am dorit mai mult decât orice altceva să am o relație deosebită cu Dumnezeu.”

Maria spune:

“Uau! După acele întâlniri de tabără parcă aveam un alt soț. Edwin se implica în toate eforturile noastre, iar familia noastră a început să crească în salturi. A căutat din ce în ce mai mult să-și păstreze timpul petrecut cu noi. A încetat să mai lucreze la firma tatălui său și nu mai viziona programe de televiziune. Ca familie, aveam tendința să petrecem mult timp în afara casei vizitând prieteni. Copiii noștri preferau să petreacă mult mai mult timp cu prietenii decât cu familia.

Într-o seară ne întorceam acasă după o zi petrecută cu prietenii noștri. Somnoroși, copiii s-au așezat confortabil în mașină. Mi-am dat seama că în acea zi nu petrecuserăm prea mult timp împreună, ca familie. S-au bucurat cu prietenii lor, iar noi cu ai noștri. Oare la ce s-au gândit în acea zi? Mă simțeam ca o străină față de ei. Oare s-au gândit la Isus?

Discutând această problemă cu Edwin, mai târziu am ajuns la concluzia că, deși prietenii cu alte familii sunt o binecuvântare, trebuia să petrecem mai mult timp dezvoltând relații de prietenie în familia noastră. Am început să ne asigurăm că nici o altă problemă presantă nu ne întrerupea timpul petrecut seara în familie. Atunci când copiii au devenit prioritatea noastră, atitudinea lor s-a schimbat, iar familia noastră a început să fie unită. Peste câteva luni am decis să vizităm câțiva prieteni, într-o seară, dar fiul nostru mai mare a întrebat: ‘Dacă plecăm în seara asta cum rămâne cu timpul petrecut în familie?’ Știam că își iubește prietenii și că în trecut ar fi sărit imediat dacă se ivea ocazia să petreacă un timp cu ei. Am fost încântată să văd că ține la timpul petrecut cu familia.”

Edwin spune:

“În vara anului 1997 am fost împreună în New Mexico. Familia mea era captivată de frumusețea pădurilor și a munților și deseori încercam să ne închipuim cum ar fi să trăim într-o astfel de zonă. Cam în același timp am simțit că Dumnezeu mă cheamă să-mi iau un an sabatic pentru El și familia mea. Nu eram sigur ce ar fi trebuit să fac, dar eram pregătit dacă Dumnezeu îmi deschidea calea. Anul următor am făcut încă o călătorie pentru a explora posibilitățile. Am vizitat diferiți agenți imobiliari și am discutat despre proprietăți. Soția și copiii erau foarte entuziasmați și participau la discuții, dar, cu toate acestea, simțeam că pentru această mutare era nevoie de mai multă credință decât aveam eu la acea vreme. Și, ca de obicei, nu eram dispus să recunosc acest lucru.

Era ziua în care trebuia să plecăm acasă. Aveam corturile lângă un lac încântător, înconjurat de dealuri. Maria dorea să vadă apusul de soare, așa că a propus să mergem în pădure ca să găsim un loc mai bun. Am mers din ce în ce mai departe, urmând o cale care probabil ne-ar fi dus la drumul principal. Pe măsură ce mergeam, ne-am trezit înaintând prin nămeți din ce în ce mai mari. În cele din urmă am ajuns la un deal unde ne-am blocat. O, nu, m-am gândit. Iată-ne blocați în mijlocul pădurii naționale, la mile depărtare de oricine și de orice, fără ajutor până la primăvară! Familia mea considera totul o aventură extraordinară, dar eu nu eram prea încântat!

Ne-am pregătit să înnoptăm acolo, la căldură, bine hrăniți și adăpostiți, dar blocați. Nu am dormit bine. M-am luptat toată noaptea încercând să caut o soluție și eram supărat pe mine însumi pentru că am ales acest drum fără să știu care era starea lui.

La răsăritul soarelui am început să vorbesc cu Dumnezeu, dar mereu îmi apărea aceeași întrebare pe care mi-a pus-o El: “*Ai încredere în Mine?*”

“Când Dumnezeu îți pune o întrebare ca aceasta nu poți să minți. Nu, Doamne, cred că nu am. Mi s-a frânt inima. Mă numeam creștin, eram născut în biserică, eram copil de misionar, un copil de pastor. Eram prezbiter, eram predicator și învățam pe alții, dar concluzia este că nu aveam încredere totală în Dumnezeu. Trebuia să dețin controlul.

Umblarea mea cu Dumnezeu a început din momentul în care am recunoscut că nu am încredere în Dumnezeu. Dimineața am luat micul dejun, am dezăpezit mașina, am ieșit din pădure și ne-am întors acasă. O săptămână mai târziu, în timp ce aveam niște momente deosebite alături de Dumnezeu, am început să mă gândesc cu îngrijorare la posibilitatea de a ne muta. Ce voi lucra? Ce se va întâmpla cu casa mea? Unde? Când? Cum? Înaintea mea stătea frica de necunoscut. Doream să am credință, dar nu aveam. Tendința mea era să nu iau nici o decizie până când nu cercetam toate posibilitățile, astfel ca să nu mai las loc pentru o alegere bazată pe credință. Din nou a apărut acea întrebare cunoscută: *Ai încredere în Mine?*

M-am hotărât, indiferent de sentimente, și înainte să mă răzgândesc, am anunțat spre încântarea familiei, că ne mutăm în New Mexico. Acum locuim la doar câțiva kilometri de locul memorabil unde am rămas înzăpeziți.”

Maria spune:

“Eu și Edwin nu regretăm nimic. Locuim de mai bine de un an în această zonă izolată iar încercările și problemele cu care ne-am confruntat aici au fost mai grele ca niciodată. Aceste încercări au dezvoltat viața de dependență de Dumnezeu pe care ne-o doream. A fost minunat să explorăm pădurile împreună. De pe vârful dealului unde este casa noastră se vede un canion unde toamna vin elanii să pască. Ne-am împrietenit cu o mică pasăre care intră și iese pe fereastra noastră, hrănindu-se cu semințele puse pe masă pentru ea. Copiilor le place această activitate și multe altele. Prin harul Domnului ne-am redescoperit, iar copiilor le place să fie împreună. Împreună învățăm să mergem, clipă de clipă, predați pe deplin voinței lui Dumnezeu. El a luat căsnicia noastră, una foarte bună după standardele lumesti, și a făcut-o una mult mai bună. A remodelat-o după modelul ceresc și pentru aceasta Îi vom fi veșnic recunoscători!

Tim și Julie

Julie spune:

“Furioasă, curățam podeaua, sperând că aceasta mă va ajuta să mă calmez. Aveam nervii la pământ. Aveam un gol în stomac și știam că trebuie să aleg. Pe care bărbat îl doream mai mult – pe cel care m-a făcut să mă simt frumoasă, iubită și interesantă sau pe bărbatul căruia i-am promis viața mea, tatăl copiilor mei?

Cum am ajuns în încurcătura asta? M-am întors în timp și mi-am amintit de prima sarcină. Era o perioadă atât de liniștită și de minunată. Tim mă trata ca pe o prințesă. Eram “copilul” lui și gravita în jurul meu cu o atenție inepuizabilă. Absorbeam toată această atenție ca un burete. Îmi pregătea mâncare apetisantă și se interesa să știe ce era bun și ce nu era bun pentru un stomac asaltat de grețurile de dimineață. A descoperit că cel mai bun era sucul din fructul pasiunii și biscuiții. Prietenii de la serviciu ne tachinau fără milă, dar era distractiv și pentru noi.

Nașterea Ellenei a fost o experiență minunată. Am discutat despre acest eveniment mai multe zile și prin comparație, ziua nunții noastre părea mult mai neinteresantă. Tim era un tătic atât de bun. El a fost cel care i-a făcut prima baie pentru că mie mi-era mult prea frică să nu-i rup vreun oscior. Îmi amintesc de momentele deosebite de părtășie din fiecare seară, când Tim cânta la chitară, iar Ellen stătea liniștită în brațele mele și pisica noastră încerca plină de gelozie să-și recâștige locul din brațele mele. Viața era minunată exceptând un singur lucru – banii.

Visam să pot fi o mămică devotată și timp de un an ne-am luptat să facem ca acest vis să devină realitate, dar era din ce în ce mai greu. Curând ne-am dat seama că trebuia să mă întorc la lucru. Știam că așa trebuie să fie, dar în inima mea eram plină de resentimente. Doream să dau vina pe Tim. Știam că nu este numai vina lui, dar doream să dau vina pe el oricum.

Nu era timp pentru stat. Am găsit un post și în curând a devenit o parte din viața mea. Problema presantă era Ellen. Eram siguri că nu trebuia să ducem fetița noastră într-o creșă. Lucrasem într-o astfel de instituție mai înainte și nu eram încântată. În final ne-a venit ideea să lucrăm în schimburi diferite. Eu lucram în timpul zilei, iar Tim seara. Și astfel au început cei mai grei patru ani din viața noastră. Mă duceam la serviciu de dimineață, iar Tim avea grijă de Ellen și de casă toată ziua. Când era rândul lui să meargă la serviciu o puneam pe Ellen în mașină și conducea

timp de o oră până la spitalul unde lucram amândoi și ne întâlneam la intrare. Făceam schimbul și după un la revedere grăbit, el se ducea la serviciu în timp ce eu mă îndreptam spre casă pe același drum lung pe care venise el. Totul era stabilit, sau cel puțin așa se părea.

Eram mereu obosită după o zi lungă și navetă pe deasupra. Era foarte ușor să îl învinuiesc pe Tim pentru ce făcuse sau nu făcuse cât timp am fost eu plecată. Vorbeam la telefon ca să știm ce se mai întâmplă. Dar se părea că toate problemele cu care se confruntă orice cuplu căsătorit erau înlăturate sau măturate sub preș pentru că niciodată nu era timp să le discutăm. Speram să am timp la sfârșitul săptămânii, dar acele zile erau pline de activități la biserică și lucruri de făcut prin casă, astfel încât luni dimineață să o putem lua de la capăt. În curând am început să ne simțim ca niște colegi de cameră sau ca niște vapoare care trec unul pe lângă altul în timpul zilei.

Lucrurile s-au îmbunătățit din punct de vedere financiar și patru ani mai târziu se părea că, în cele din urmă, visul meu va deveni realitate. Urma să avem încă un copil și puteam sta acasă. M-am gândit că *acum va fi altfel. Voi fi fericită*. Am avut o sarcină ușoară. Nu am mai fost atât de bolnavă, dar acum eram mult mai stresată. Tim nu avea timp să mă dădăcească, iar relația noastră se deteriorase mult față de anii trecuți. Neînțelegerile erau dese.

Era mult mai bine când eram acasă. Aveam mai multă energie, dar mi-am dat seama imediat că m-am înșelat pentru că nu era chiar atât de ușor să stai acasă. Trebuia să îngrijesc doi copii, o casă și să mai și gătesc. La serviciu știam ce trebuia să fac. Programul era deja stabilit și apreciau munca asiduă pe care o depuneam și eforturile pe care le făceam. Acasă trebuia să mă descurc singură cu toate și nimănui nu-i păsa cât de mult munceam. Lucrul cel mai greu era singurătatea. Tim lucra mult. Îl apăsa responsabilitatea financiară și când nu lucra, era ocupat cu întâlnirile și programele de la biserică. Aceste întâlniri păreau nesfârșite. Îmi petreceam serile alături de copiii mei obosiți și plictisiți. Nu era nimeni care să-mi ridice greutatea de pe umeri sau să-mi spună un cuvânt de încurajare.

Lucrurile păreau într-adevăr foarte sumbre – asta până când un prieten de-al nostru a trecut pe la noi. Era interesant și plăcut. Îi plăceau copiii și își lua timp să se joace cu ai mei. Vorbeam despre religie și despre viață și

în cele din urmă despre noi și sentimentele noastre. Conversațiile noastre au devenit din ce în ce mai serioase și vizitele lui erau tot mai dese. Aceste vizite mă făceau să mă simt puțin stânjenită pentru că Tim nu era acasă dar compania lui îmi făcea mare plăcere. Tim știa, așa că m-am gândit că totul este în regulă. A început să facă diferite lucruri pentru mine și să repare lucrurile care îmi dădeau bătaie de cap.

În timp, prietenia a crescut. Lucrurile păreau aceleași pe dinafară. Nu făceam nimic diferit, dar treptat a devenit din ce în ce mai mult o parte din viața mea. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva. Se părea că inima mea avea propriile ei raționamente.

Câteodată nu ne vedeam pentru o vreme și, după ce ne reîntâlneam, îmi dădeam seama că i-a fost dor de mine. Vocea sa era prietenoasă și caldă și știam că acea căldură era doar pentru mine. Inima îmi bătea mai tare. Era un pic înfricoșător, dar în același timp atât de minunat. În acea seară, înainte de plecare, mi-a spus: “Cred că m-am îndrăgostit de tine.” A fost un moment crunt de sinceritate și singurul lucru pe care l-am putut spune a fost: “Știu”. Un zâmbet larg i-a luminat fața în timp ce contempla răspunsul meu. M-am întors, neștiind ce să fac. Știam că aveam o problemă.

Mă simțeam vinovată. Lucrurile merseseră prea departe și cu toate acestea nu eram sigură dacă voiam să înceteze. Îmi iubeam soțul, dar eram îndrăgostită de altcineva. Nu aveam o căsnicie împlinită. Tim nu avea timp pentru mine. Prietenul meu avea. Mă făcea să mă simt iubită și deosebită. Conștiința mă deranja atât de tare încât într-un final m-am decis să-i spun totul soțului meu.

Tim a fost minunat... atât de înțeleghător, atât de stăpân pe sine. La început credea că este doar o pasiune trecătoare. Dar pe măsură ce îi împărtășeam mai multe și și-a dat seama cine și cum era implicat, a început să vadă cum stăteau lucrurile cu adevărat. Și-a dat seama că, dacă lucrurile nu luau sfârșit, căsnicia se distrugea. Și-a luat timp liber de la serviciu și s-a dus să discute cu prietenul meu și să-i spună că relația trebuia să înceteze. Apoi a venit la mine și mi-a spus: “Julie, trebuie să alegi. Nu te voi forța să rămâi.”

Doream acele sentimente bune pe care mi le oferea celălalt bărbat, dar în același timp îmi doream familia și căminul. Îmi era teamă că am înaintat prea mult pe drumul cel rău – că am păcătuit prea mult, că Dumnezeu nu mă mai dorea. Eram blocată în valea nehotărârii. Texte

biblice îmi inundau mintea, cum ar fi: “Dacă ne mărturisim păcatele Dumnezeu este credincios și drept ca să ne ierte”; și: “pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”. Știam că erau adevărate, dar oare se aplicau și în cazul meu? Puteam să mă iert dacă mă hotăram să plec? Știam că, dacă alegeam să stau, tot ce mai rămăsese era doar umbra unei căsnicii. Nu prea mă atrăgea. Într-un final am ales să stau cu soțul și familia mea pentru că așa era corect.”

Tim spune:

“Când Julie m-a ales în locul acelui bărbat, nu mi-am dat seama, pe de o parte, că motivul pentru care a făcut-o a fost frica ei că, dacă va abandona căsnicia era posibil ca Dumnezeu să nu o ierte, iar pe de altă parte că fiecare fibră din ființa ei dorea acea împlinire pe care părea că acel om o poate oferi. Mai rău decât atât, pentru că locuiam în aceeași zonă, trebuia să-l vadă din când în când, chiar dacă doar în trecere.

“Credeam cu naivitate că din moment ce acel bărbat a ieșit din viața ei, puteam să ne reluăm viața și să mergem mai departe. Curând am descoperit că nu puteam relua vechea căsnicie – murise cu mult timp înainte, din cauza neglijenței. Trebuia să construim cumva o nouă căsnicie și o nouă relație. Noi, sau cel puțin eu, nu aveam nici o idee cum să realizăm acest lucru și am petrecut mult timp bâjbâind prin întuneric în încercarea de a face imposibilul.

Simțeam nevoia ca cineva să mă consilieze, dar nu era nimeni. Eram prezbiterul bisericii noastre și lucrasem foarte mult alături de pastori. Știam că aceștia au o experiență religioasă cu o putere de transformare la fel de lipsită de putere ca și cea pe care o aveam eu și Julie. Între timp am făcut rost de niște casete cu predici prezentate de Jim Hohnberger. Partea cea mai importantă era că prezenta lucrurile din perspectiva experienței și a eșecului propriu. Am reușit să ne înscriem pentru o întâlnire de o săptămână programată în toamnă. Dacă lucrurile nu se schimbau până atunci eram hotărât să-i cer sfatul. În fond, era din afara statului și mă gândeam că poate nu va fi prea șocat să afle de o aventură în familia unui prezbiter.

Relația dintre mine și Julie s-a îmbunătățit. Ne purtam mult mai civilizată și am început să stăm de vorbă, dar eram aceleași persoane, cu aceleași porniri. Ea continua să-și dorească să mă schimb și să fiu bărbatul de care avea nevoie. Și să fiu sincer, nici eu nu eram mulțumit de ea. Când lucrurile nu mergeau bine, tendința de a dezgropa trecutul era foarte

mare. Spre disperarea noastră, ne-am dat seama că religia noastră nu avea nimic de oferit. Tânjeam după ceva mai bun, ceva care să ne schimbe. Am încercat și am tot încercat, dar se părea că tot ce făceam eșua. Știam că trebuie să fie mai mult în creștinism decât ce descoperiserăm noi. În final am hotărât că, dacă nu reușim să facem să meargă, vom renunța cu totul. Poate că acest vorbitor nou avea ceva de oferit. Tot ce puteam face era să sperăm.”

Julie spune:

“Tim habar nu avea cât de mult m-am luptam în cele opt luni care au urmat aventurii. Doream din toată inima să fiu “cuminte” și să fac ce trebuie, dar inima încă mai tânjea după prietenia lăsată în urmă. Părea că în viața mea este o gaură imensă. Totul îmi amintea de el. Prețuiam amintirile și sentimentele generate de acesta. Lucruri mici și neînsemnate înviau aceste amintiri și se părea că eu nu aveam nici o putere să le înlătur. Tânjeam după cineva cu care să pot vorbi, dar nu îndrăzneam. Nimeni nu știa și nu puteam să risc să mă fac de rușine.

La început Tim a fost foarte puternic, dar curând am descoperit cât de adâncă era rana și cât de mândros era în interior. Și eu sufeream pentru că știam că sunt de vină. Se temea că mă voi răzgândi și că niciodată nu vom fi în stare să ne mai îndrăgostim unul de altul. Alternau sentimentele de gelozie și disperare. Doream ca eu să mă schimb și să devin femeia pe care și-a dorit-o mereu, dar doream ca el să mă iubească așa cum eram. Era o dispută teribilă!”

Tim spune:

“Da, eram nervos. Nu doream să mă zbat prea tare pentru a repara stricăciunile. Nu voiam. Cred că în adâncul sufletului eram măcinat de altceva. Eram chinat de ideea că aș fi putut fi eu în locul ei. În decursul anilor în care am trăit mai mult despărțiți, am poftit alte femei. Ceea ce m-a împiedicat de la aceeași soartă a fost lipsa ocaziei, și orgoliul meu de bărbat era jignit. Eu trebuia să fiu cel care are astfel de escapade, în loc să joc rolul bărbatului încornorat. Astfel, am început să fiu sarcastic cu Julie pentru că asta mă făcea să mă simt mai bine, atunci când aproape că-mi pierdusem respectul de sine.

Când a sosit și timpul să-l ascult pe Jim Hohnberger eram dispus să fac *orice* lucru care ar fi îndreptat situația. M-am dus la o plimbare cu Jim și am început conversația cu următoarele propoziții: ‘Jim, suntem disperați!’

Dacă nu putem găsi o modalitate prin care creștinismul să funcționeze, renunțăm complet.’

Jim m-a privit și a făcut ceva la care nu m-aș fi așteptat niciodată. A zâmbit și mi-a spus: ‘Mă bucur să aud asta. Exact așa eram eu cu Sally când am plecat în munți.’

Am mers până pe un vârf de munte și ne-am uitat la văi. În timp ce vulturii zburau pe bolta cerului și un vânt cald de toamnă fremăta printre frunze, Jim mi-a împărtășit fundamentele umblării cu Dumnezeu. Nu era nici o noutate în lucrurile pe care mi le spunea, dar el le pusese în aplicare și, pentru prima dată în viața mea, am văzut cum trebuie să funcționeze adevăratul creștinism în viața reală. Când a auzit povestea relației noastre cu probleme, a spus doar: ‘Trebuie să te muți. Nu face provizii pentru trup. Nu-ți lăsa nevasta în situația în care să fie permanent ispitită de celălalt bărbat.’

“Nu avem banii necesari,” am protestat.

“Economisește,” a răspuns.

Julie spune:

“Nu știu ce i-a spus Jim soțului meu, dar eram sceptică. Am acceptat oricum. Orice era mai bun decât ce aveam. Nu aveam nimic de pierdut.

Îmi era teamă să pierd singurul cămin pe care l-am avut timp de șapte ani, dar în același timp, o parte din mine era bucuroasă că părăsește amintirile. În sfârșit, ne-am decis să plecăm. Am început să strângem bani iar în primăvara următoare aveam destui și am plecat.

Era mai ușor să uit și să plec într-un loc nou. Dumnezeu ne-a ales o casă minunată din lemn. Noua casă era de tipul unei căsuțe de stațiune, cu o cadă imensă și un șemineu, lucruri mărunte care invitau la intimitate și părtășie. Multe răni au început să se vindece. Nu aveam prieteni pe care să-i vizitez, așa că am început să caut compania soțului meu. Ne bucuram unul de altul. Am încercat să mă dedic copiilor. Lucrurile au început să se îmbunătățească. Eram încântată.”

Tim spune,

“Julie are dreptate. Era mult mai bine, dar procesul schimbării a fost treptat și nu schimbarea de peste noapte după care tânjeam. A durat doi ani pentru a construi o nouă relație, dar acum căsnicia noastră este mult mai bună față de ce am avut vreodată. Familia noastră este unită și preferăm să fim împreună decât oriunde altundeva. Julie de acum este femeia la

care am visat și nu cea cu care m-am căsătorit acum paisprezece ani. Am descoperit că nu puteam repara vechea căsnicie. Trebuia aruncată și înlocuită cu una nou nouță. Acum nu suntem doar prieteni, ci cei mai buni prieteni, iar căminul nostru este locul în care învățăm să umblăm cu Dumnezeu. Și relația deosebită pe care o avem cu Dumnezeu universului este ceea ce face ca toate aceste binecuvântări să fie posibile.

Asta nu înseamnă că suntem produse finite. Nu, nu am atins tot ce ne dorim, dar suntem pe drumul cel bun. Și, deși s-ar putea să ne împiedicăm și să cădem de foarte multe ori, privim cu speranță spre viitor pe măsură ce Dumnezeu ne descoperă mai mult din planurile Sale cu privire la viețile noastre, iar noi urmăm calea ce ne-a fost arătată.”

Din mai multe puncte de vedere mă identific cu toate cuplurile care și-au prezentat experiențele și îmi închipui că și tu la fel. Când vorbesc despre dragoste, toate povestirile sunt diferite, dar au un element comun. Te-ai văzut pe tine, pe soția ta, căsnicia ta în povestirile acestor cupluri? Știu că atunci când căsnicia noastră nu era așa cum ne-am fi dorit, tânjeam nu neapărat după o relație sau un partener nou, ci după abilitatea de a face ca această căsnicie să devină ceea ce am visat. Toți bărbații și toate femeile din aceste capitole au fost în această situație. Toți au în comun disperarea cu care erau dispuși să încerce altceva, să riște să facă ceva diferit.

Astfel, înainte de a examina uneltele, cheile, dacă vrei, prin care să îți revitalizezi căsnicia, trebuie să decizi dacă vrei să faci o schimbare. A face o schimbare în bine presupune să faci câteva sacrificii și să dai dovadă de lepădare de sine. Ești dispus? Căsniciile minunate nu sunt o pură întâmplare. Sper că v-am putut ajuta să căpătați speranță, o viziune asupra făgăduinței ce poate fi a ta, dacă vrei. Imaginează-te în această istorisire și alege-ți destinul pe care-l vrei.

Așteptând să iau un prieten de la aeroportul din Portland, Oregon, am avut una dintre acele experiențe care îți schimbă viața și despre care îi auzi pe unii oameni vorbind – cele care se strecoară în viața ta pe neașteptate. Aceasta s-a întâmplat la numai un metru de mine.

Străduindu-mă să-l văd pe prietenul meu printre pasageri, am observat un bărbat care se îndrepta spre mine, având în mâini două genți ușoare. S-a oprit chiar lângă mine pentru a-și saluta familia.

Mai întâi și-a întins mâinile spre fiul său mai mic (de vreo șase ani). A urmat o îmbrățișare lungă și plină de dragoste. Când s-au despărțit destul

de mult încât să se privească, l-am auzit pe tatăl spunând: Ce bine îmi pare că te văd, fiule. Mi-a fost atât de dor de tine!” Fiul său a zâmbit oarecum sfios, și-a îndepărtat privirea și a răspuns șoptit: “Și mie, tată!”

Apoi, bărbatul s-a ridicat, a privit în ochii fiului său mai mare (poate de nouă sau zece ani) și luându-i fața în mâini i-a spus: “Ești deja un bărbat. Te iubesc foarte mult, Zach!” Și s-au îmbrățișat cu o îmbrățișare tandră și iubitoare.

În acest timp, o fetiță (poate de un an sau un an și jumătate) se zbătea plină de entuziasm în brațele mamei ei, fără să-și ia vreun moment ochii de la minunata priveliște a întoarcerii tatălui. Bărbatul a spus: “Bună, fetița mea!”, luând-o cu blândețe din brațele mamei ei. A sărutat-o pe obrăjori, a ținut-o aproape de pieptul său și o legăna. Fetița s-a liniștit imediat și și-a pus capul pe umărul lui, rămânând nemișcată într-o încântare candidă.

După câteva momente, a înmânat fetița fiului său mai mare și a spus: “Am păstrat ce era mai bun pentru la urmă,” și a sărutat-o pe soția sa. A fost cel mai lung și mai pasional sărut din câte îmi amintesc să fi văzut vreodată. A privit în ochii ei câteva secunde și a spus încet: “Te iubesc atât de mult!” Priveau unul în ochii celuilalt, zâmbindu-și fericiți, în timp ce se țineau de mână. Pentru un moment mi-au amintit de un cuplu proaspăt căsătorit, dar luând în considerare vârsta copiilor lor, era imposibil.

M-am gândit la aceasta un timp, după care mi-am dat seama cât de absorbit eram de această demonstrație extraordinară de dragoste necondiționată care era la doar un braț depărtare de mine. Deodată m-am simțit stânjenit, ca și cum invadam ceva sacru, dar am fost uimit să aud propria voce întrebând cu emoție: “Uau! De când sunteți căsătoriți?”

“Suntem împreună de paisprezece ani în total, dar căsătoriți de doisprezece,” a răspuns, fără să-și ia privirea de la fața încântătoare a soției sale.

“Păi, atunci, de când ești plecat?” l-am întrebat. În cele din urmă bărbatul s-a întors și m-a privit, păstrându-și acel zâmbet strălucitor. “De două zile întregi!”

Două zile? Eram înmărmurit. Judecând după intensitatea acelei întâlniri, am presupus că fusese plecat de cel puțin șapte săptămâni – dacă nu de câteva luni. Știu că m-a trădat expresia feței și am spus aproape fără să vreau, sperând să-mi închei intervenția inoportună cu o urmă de politețe

Pierdut și găsit

(și să mă întorc la misiunea de a-mi căuta prietenul), “Sper ca și căsnicia mea să fie atât de pasională după doisprezece ani!” Deodată bărbatul nu a mai zâmbit. M-a privit direct în ochi și cu o forță care mi-a pătruns direct în suflet, mi-a spus ceva care m-a schimbat pe loc:

“Nu spera, prietene... decide!”

Apoi mi-a oferit iarăși un zâmbet minunat, mi-a strâns mâna și a spus: “Dumnezeu să te binecuvânteze!”

Făcând asta, el și familia lui s-au întors și au plecat împreună. Încă mai priveam cum se îndepărtează acel om extraordinar și familia lui deosebită, când, prietenul meu vine și-mi spune: “Hei, la ce te uiți?”

Fără ezitare și cu un aer ciudat de siguranță am răspuns: “La viitorul meu!”

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 5

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Atunci când te confrunți cu probleme personale este greu să separi emoțiile de realitate. Prea des tindem mai degrabă să ne justificăm decât să privim cu sinceritate de la cauză la efect în relațiile noastre. În acest timp petrecut cu Domnul caută să-ți deschizi inima, ca El să-ți poată descoperi exact mesajul pe care-L are pentru tine în acest capitol.

Activitate: Citește “Pierdut și găsit.”

Meditație: Cum este căsnicia ta? Crezi că este fără speranță, că nu poate fi o căsnicie împlinită? Este prea distrusă pentru a deveni vreodată ca cele menționate mai sus? Dacă da, ai dreptate. Despărțit de Dumnezeu nu poți rezolva problemele din relația ta, dar cu ajutorul lui Dumnezeu poate fi mai bună decât ai fi sperat vreodată.

Luni:

Timp pentru rugăciune: Astăzi, mai mult ca oricând, ai nevoie de sfaturi practice. În afară de căsnicie, foarte puține lucruri ne influențează destinul spiritual atât de mult. Caută înțelepciunea lui Dumnezeu pentru situația ta.

Viață din belșug

Activitate: Gândește-te la căsniciile pe care le cunoști, pot fi căsniciile unor prieteni sau oricare. Sunt ele tipul de căsnicie pe care ți-o dorești? Care sunt elementele care lipsesc din relația voastră?

Meditație: Gândește-te la soțul sau soția ta. Dacă ar fi să răspundă la întrebarea despre ce lipsește din căsnicia voastră, ce ar răspunde? Ce poți face în legătură cu asta?

Marți:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să fii obiectiv atunci când examinezi problemele din căminul tău. Nu încerca să te justifici sau să dai vina pe altcineva. Caută soluții.

Activitate: Amintește-ți de perioada curteniei, de acele sentimente romantice. Te face să zâmbești cu nostalgie sau îți produce durere când te gândești la ce a ajuns căsnicia ta?

Meditație: Crezi că este posibil ca aceste cupluri să aprindă din nou flacăra iubirii? Crezi că acest lucru este posibil în căsnicia ta? Îți dorești să se întâmple aceasta?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Și cu Dumnezeu experimentezi o perioadă de curtenie, punând bazele unei relații. Timpul deosebit petrecut alături de El și o comuniune sinceră sunt cheile pentru o viață devoțională mai mult decât o simplă formalitate. Asigură-te că Îl cauți pe Dumnezeu în mod individual și nu ca făcând parte din rutină.

Activitate: Este posibil ca în trecut să fi făcut ceva împreună care v-a ajutat pe fiecare dintre voi să-i spuneți celuilalt că este cea mai deosebită persoană din lume. Continuați să aveți astfel de activități sau faceți din partenerii voștri victime ale vieților voastre mult prea ocupate?

Meditație: Dacă ar fi să revii la vechile obiceiuri, cum te-ai simți – ciudat, încântat sau amândouă? Cum ar reacționa partenerul tău?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Astăzi gândește-te la nivelul de unitate pe care o ai cu Dumnezeu. Este destul de puternică pentru a rezista încercărilor pe care le aduce viața sau este o prietenie superficială? Întreabă-L pe Dumnezeu cum o poți întări.

Pierdut și găsit

Activitate: Când te gândești la conflictele pe care le-ai avut în căsnicia ta, cred că vei descoperi că cele mai dureroase și mai tăioase certuri au avut drept cauză dorința unuia dintre voi sau a amândurora de a acționa după bunul plac. Ce ai învățat până aici despre lepădarea de sine care te va ajuta în viitor?

Meditație: Ai fi dispus să te predai lui Dumnezeu dacă ți-ar cere acest lucru, chiar dacă atitudinea partenerului tău ar fi egoistă?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îți ofere o minte liberă pentru a putea vedea ce poate deveni căsnicia ta prin puterea Sa.

Activitate: Fă planuri pentru felul în care ai vrea să fie căsnicia ta și asta nu înseamnă că trebuie să spui: "Păi, vreau să facă cum spun eu și atunci voi fi fericit." Nu! Ceea ce vreau să plănuiești este imaginea a ceea ce ar putea fi o adevărată căsnicie creștină, cu toate acele cuvinte dragăstoase, obiceiuri altruiste și dragoste pasională îndreptată spre cel de alături, o dragoste care lipsește din atâtea relații.

Meditație: Ești dispus să-ți dai toată silința pentru a obține căsnicia pe care ți-o dorești?

Sâmbătă:

Meditație: Astăzi ia-ți ceva timp și observă-ți partenerul de viață. Încearcă să vezi acele lucruri pozitive care te-au atras la început dar pe care treptat ai început să nu le mai vezi. Speră și visează la viitor. Scânteia iubirii poate reapărea între voi. Te aștept mâine când vom discuta despre cum să aprinzi flacăra.

CAPITOLUL 6

Aprinde flacăra!

“Păzește-mă ca lumina ochiului, ocrotește-mă, la umbra aripilor Tale.” (Psalm 17:8)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să te învețe cum să începi din nou să-ți cucerești partenerul de viață. Toți cei care au fost îndrăgostiți vreodată au câștigat inima cuiva cel puțin odată, iar tu o poți face din nou. Nu trebuie să fii tânăr sau să arăți bine pentru a răspunde dorinței partenerului tău.

După ce eu și Sally ne-am vândut casa din Wisconsin și ne-am mutat în sălbăticie, am învățat atâtea lecții încât am rămas uimiți. Într-un mediu natural ne era mult mai ușor să înțelegem și să punem în aplicare principiile vieții noastre spirituale. În acest mediu eram satisfăcuți pe toate planurile – fizic, mintal și spiritual. Era un mediu favorabil dezvoltării căsniciei și familiei, încât mi-e greu să găsesc cuvintele potrivite pentru a-l descrie. Dar dintre toate lecțiile învățate în acei ani, poate că nici una nu a avut o mai mare aplicație sau un mesaj mai puternic decât cea a vechiului nostru cuptor. Cabanei noastre de lemn îi trebuia un cuptor adevărat și, deși ne doream ce era mai bun, nu ne puteam permite decât unul folosit. După ce am căutat o perioadă am găsit în cele din urmă un cuptor Majestic, folosit, care avea aproape optzeci și cinci de ani. Știu că foarte puțini dintre cei ce citesc această carte au folosit vreodată un cuptor cu lemne, așa că permiteți-mi să vă explic. După părerea, mea cuptorul Majestic pe care l-am găsit noi a fost, la vremea lui, cel mai performant, cu ornamente foarte frumoase din crom.

Aprinde flacăra!

Un observator neavizat nu ar fi fost de acord cu această declarație dacă ar fi văzut acest cuptor vechi când l-am primit. Era acoperit de funingine, straturi de mâncare arsă, murdărie și rugină. Mi-a luat o lună să-i redau forma originală. Mai întâi a trebuit să frec murdăria și funinginea. Apoi, am scăpat de rugină. Am periat, răzuit, curățat, frecat și lustruit acel cuptor vechi. Am vopsit zonele care trebuia vopsite și i-am atașat un boiler pentru a avea apă caldă. În cele din urmă l-am instalat în casă, strălucind de vopseaua proaspătă și cromul lustruit. Deși nu știam, acest cuptor avea să facă lucruri mărețe.

Era doar o bucată rece de oțel, dar când am aprins focul, a încălzit toată casa. Mâncarea pe care o cocea era nemaipomenită și aveam tot timpul apă fierbinte din partea acestui servitor neobosit. Am construit un uscător deasupra lui și bătrânul Majestic a devenit un excelent uscător de alimente. În timpul iernilor aspre, specifice zonei, dacă te așezai lângă acest cuptor, te înconjură cu valuri de căldură, ca brațele unui prieten, chiar dacă veneai de afară unde temperatura era cu mult sub zero grade. Nici nu știu de câte ori ne-am întors din aventurile noastre prin zăpadă și ne-am întins hainele ude în jurul lui, iar el le usca și le încălzea fără șovăire, până când noi eram pregătiți să ieșim din nou.

Acel cuptor vechi a devenit singura și cea mai importantă unealtă din casa noastră. Fără el nu puteam să mâncăm, să ne spălăm sau să ne încălzim. Da, acel cuptor vechi se descurca de minune, dar asta nu înseamnă că nu avea pretenții. Am învățat că dintre cele cinci tipuri de pomi care creșteau în jurul meu în Montana, cuptorul era mult mai eficient dacă foloseam un anumit tip de lemn. M-am străduit să-i ofer lemnul cu care funcționa cel mai bine. Înțelegând nevoile cuptorului, am început să-mi dau seama că relația mea cu fata cu care m-am căsătorit este asemănătoare. Dacă doream o relație de “performanță maximă”, atunci trebuia să am grijă să ofer cel mai bun combustibil pentru a întreține focul acelei persoane deosebite cu care m-am căsătorit.

Astfel a început călătoria reexaminării căsniciei mele de douăzeci de ani. În tot acest timp am avut privilegiul să consiliesc sute de cupluri pentru a avea succes și a prospera. Principiile pe care le voi împărtăși sunt bazate pe Biblie și sunt practice. Recunosc că în încercarea mea de a înțelege aceste principii, m-a ajutat lucrarea deosebită a lui Gary Chapman, *Cele cinci limbaje ale dragostei* (publicată în 1992).

Dragostea nu rezistă, nu va rezista și într-adevăr nu poate supraviețui mult timp fără a fi exprimată. Acesta este un truism, în ciuda tendinței filmelor și literaturii moderne de a prezenta într-o lumină romantică dragostea neexprimată și neîmpărtășită. Dragostea neexprimată este o tragedie, atât pentru cei lipsiți de beneficiile ei, dar mai ales pentru cei care o dețin. Îmi aduc aminte că am auzit de un om care a călătorit într-o țară fierbinte și aridă. A observat că foarte multe dintre cântecele localnicilor vorbeau despre apă și a întrebat o cunoștință despre acest lucru. “Da,” a răspuns, “avem tendința să cântăm și să visăm despre ceva ce este foarte rar. De aceea toate cântecele voastre sunt despre dragoste?”

Multora dintre noi nu ne place să recunoaștem, dar dragostea, cel puțin dragostea mult dorită, acea dragoste care-ți hrănește sufletul, este la fel de rară ca și ploaia în deșert. Mulți dintre noi privim la partenerii noștri și sunt atâtea lucruri pe care am dori să le schimbăm. Unii dintre parteneri încearcă să întrețină focul din inimile noastre, dar câți dintre noi tânjesc după lemnul potrivit? Unii ne oferă stejar, când de fapt avem nevoie de molid. Alții, un lemn potrivit, dar care este verde, neuscat suficient. Tindem să ne îndepărtăm de ceea ce am fi putut fi, de adevărata dorință a inimii noastre. Privim la părțile bune ale soțului nostru și încercăm să ne convingem că acestea contează mai mult decât combustibilul potrivit. Ne petrecem viața mocnind și fumegând, luptându-ne să întreținem focul, când ar putea fi mult mai ușor dacă am avea măcar un pic din substanța combustibilului potrivit.

Majoritatea încearcă să aprindă flacăra, sau cel puțin am încercat până când am renunțat plini de frustrare. Oare de ce dăm greș? Pentru că pierdem perspectiva pe care o aveam în perioada curteniei. Știm cu toții că sunt mai multe modalități de a spune te iubesc, și la un anumit nivel ne dăm seama că această persoană deosebită, de care suntem interesați, răspunde cel mai bine la una dintre aceste căi sau combustibil. Atunci când începeți să vă cunoașteți, încercați intuitiv fiecare tip de lemn pentru a hrăni flacăra partenerului. Unii se descurcă mai bine decât alții și curând aflăm plăcerile și preferințele celuilalt, însă după căsătorie încetăm să mai facem acele mici atenții și, fără să ne dăm seama, revenim la vechile obiceiuri și la vechiul mod de gândire. Deseori încercăm să oferim partenerului acel tip de combustibil pe care îl dorim pentru noi. În afara cazului în care descoperim că și ei răspund la aceleași lucruri ca și noi, ceea ce este foarte

Aprinde flacăra!

puțin probabil, vom descoperi că devin din ce în ce mai nemulțumiți și neîmpliniți în această relație. Deci, cum descoperim zona de împlinire a partenerului nostru de viață?

După părerea dr. Chapman, există cinci limbaje ale dragostei și, după părerea mea, cinci modalități universale de a le descoperi. Fiecare dintre noi răspunde într-o anumită măsură la fiecare dintre ele; adică, ne putem bucura și putem aprecia oricare dintre limbaje, dar există unul singur care ni se potrivește mai bine decât oricare altul, și acela este limbajul inimii noastre. Cum le descoperim? Vom discuta patru metode în acest capitol, păstrându-l pe al cincilea pentru mai târziu.

Știți, întotdeauna mi s-a spus că la un moment dat, luna de miere va lua sfârșit și că după un an sau doi căsnicia noastră își va pierde scânteia și va deveni ca oricare alta. Cu trecerea timpului, experiența mea a confirmat cuvintele acestor profeți fataliști. Dar când am descoperit principiile despre care vom vorbi în acest capitol, am observat că sentimentele pe care le-am avut pentru Sally a mea, în perioada curteniei, și care muriseră din cauza neglijenței mele, s-au reaprins. Am descoperit că dragostea în căsnicie nu trebuie să devină rece, formală, plictisitoare și obosită. Astăzi simt flăcările dragostei pentru acea fată cu care m-am căsătorit mai mult decât le simțeam pe vremea când o curtam; și tu poți experimenta acest lucru, descoperind nevoile partenerului tău și asigurându-te că au fost împlinite. Ambii parteneri trebuie să facă acest lucru. Partenerul tău dorește ca tu să-i oferi combustibilul potrivit. O vei face? Soților, mârâiți cumva gândind: *Acum ce trebuie să mai fac?* Ai nevoie de mai multă motivație? Vă voi împărtăși un secret pe care l-am învățat din proprie experiență. Este imposibil să oferi prea mult unei femei! Cu cât îi oferi mai mult, cu atât îți răsplătește efortul, înconjurându-te cu valuri uriașe de dragoste. Este o investiție în fericirea ei și a ta, și este mult mai profitabilă decât orice investiție lumească.

Privind la metodele universale de descoperire, să fim atenți, nu doar să recunoaștem limbajul la care răspundem noi, dar să fim foarte atenți la acel tip unic de combustibil după care tânjește persoana deosebită cu care ne-am căsătorit. Totuși, trebuie să vă avertizez în privința acestor principii, și, dacă nu țineți cont de acest avertisment, nu veți atinge pe deplin ceea ce doriți. Avertismentul este acesta: putem să ne zbatem cu propriile forțe să oferim ceea ce-și dorește partenerul nostru și rezultatul va fi unul bun.

Dar dacă suntem atenți la îndrumările Duhului Sfânt care ne conduce viața și ne lăsăm îndrumați când și cum să aplicăm cele învățate, vom avea o căsnicie ce depășește cu mult imaginația noastră limitată. Căminul tău poate deveni cu adevărat un colț de rai pe pământ, unde domnește pacea și armonia. Încep să experimentez aceasta cu fata pe care o iubesc, cu Sally, și din moment ce o cunosc atât de bine, dați-mi voie să vă spun mai multe despre ea și despre ce fel de combustibil are nevoie.

Sally are nevoie de cuvinte de încurajare și complimente. Aceste cuvinte nu ne costă nimic și cu toate acestea fac atât de mult, mai ales atunci când sunt spuse sub îndrumarea Duhului Sfânt. Adesea ne gândim că partenerul nostru de viață are nevoie de ceva nemaipomenit pentru a se simți împlinit, dar regula care se aplică în toate aceste domenii este: "Mici atenții, dar dese." Așa stau lucrurile cu micul meu cuptor cu lemne, și tot așa este și cu cei pe care-i iubim. Aici ne concentrăm asupra partenerilor, dar aceste principii pot fi aplicate și cu copiii, părinții, familia și prietenii noștri. Pentru a oferi complimente sincere înseamnă să detronăm sinele și să dezvoltăm o atitudine de recunoștință față de cei din jur. De exemplu, chiar astăzi, în timp ce scriu aceste cuvinte, Sally a pus o nouă copertă albumului foto pe care-l luăm cu noi atunci când mergem să ținem seminarii. Aceste albume sunt foarte răsfoite pentru că oamenii sunt curioși să afle mai multe despre căminul nostru, despre stilul nostru de viață. Vechea copertă devenise cam tocită, astfel că Sally a înlocuit-o cu una nouă. Era simplă, atrăgătoare și mai mult decât toate reda esența a cine și ce suntem. S-a dedicat acestui proiect și arăta bine. Când am intrat și am văzut coperta, puteam răspunde în mai multe feluri. Puteam să spun "Mulțumesc", ceea ce Sally ar fi apreciat, dar ar fi fost un tip de lemn nepotrivit. Mai rău decât atât, aș fi putut spune: "Era și timpul să-i pui o copertă nouă. Am crezut că va trebui să aștept să se desprindă cu totul cea veche." Acesta este echivalentul verbal pentru aruncatul cu apă pe foc. Văzând ce a făcut, am simțit îndrumarea Duhului Sfânt să o laud pe Sally, să-i apreciez eforturile și s-o încurajez. Am spus: "Uau! E minunat! Draga mea, este foarte atrăgătoare și cu siguranță va atrage atenția oamenilor. Ai fost foarte creativă!" Dacă ați fi văzut o înregistrare cu reacția pe care a avut-o ea la aceste cuvinte! A fost minunat. I s-a luminat fața și era atât de mulțumită și de încurajată. În altă zi mi-a făcut o plăcintă cu afine, și când am terminat masa și m-am ridicat, mulțumit, am spus: "Draga mea,

a fost nemaipomenită! M-ai dat gata!” Când cineva aude astfel de cuvinte, îi ridică moralul. Deși s-ar putea să spui: “Mare lucru!” dacă ai încerca să spui mai des cuvinte încurajatoare, ai ajunge la concluzia că aceste cuvinte *sunt un lucru mare*.

Mici formule de politețe ca: “Te rog,” “Mulțumesc,” “Cu plăcere,” și “Scuză-mă” sunt necesare în societate printre necunoscuți, dar foarte des sunt ignorate acasă. Cine este mai vrednic de politețe decât cel care ne iubește cel mai mult? Oare chiar vrem să transmitem mesajul că persoanele străine merită mai mult eforturile noastre? Am văzut familii în care acest mesaj este transmis clar și răspicat prin soție sau copii, și acest lucru ruinează relația.

Când îmi curăț mașina și mă străduiesc să o fac să arate bine, lustruind-o pe dinăuntru și pe dinafară, Sally spune adesea: “Uau! Ia uite cum strălucește!”

Mi-a mai spus asta de multe ori și nu simt nevoia de cuvintele încurajatoare, dar îmi place să o aud spunând asta. Încă îmi mai place să știu că timpul și eforturile mele sunt apreciate. Foarte mulți oameni simt nevoia să fie apreciați. Nu trebuie să vă avântați în laude false și exagerate. Majoritatea oamenilor vor doar ca eforturile lor să fie recunoscute.

Am un prieten pastor care a venit la mine pentru că soția sa nu a spus niciodată, dar niciodată, ceva despre predicile lui, și avea nevoie de feedback. Nu știa că tot ce-și dorea el era ca ea să fie interesată. Când ne curtam, mulți dintre noi ne împărtășeam liber gândurile și sentimentele în timp ce exploram și ne familiarizam cu persoana de lângă noi lăsând-o să ne cunoască așa cum suntem. După ce ne căsătorim, soții și soțiile noastre nu încetează să fie oameni interesați. Încă mai descopăr lucruri noi despre Sally, lucruri pe care nu le știam, întâmplări, talente ascunse, sentimente și griji, și toate acestea după treizeci de ani de căsnicie. Aștept cu nerăbdare următorii treizeci!

Sally este deosebită din multe puncte de vedere. Aș putea scrie o carte despre lucrurile pe care le face și pe care le apreciez, dar lucrul cel mai interesant este felul în care se îngrijește. Întotdeauna se îmbracă frumos. Arată bine și este mereu aranjată. Acest lucru îi ia timp și efort, și asta nu pentru că ar avea o grămadă de lucruri care să-i răpească timpul. O face doar pentru mine, indiferent dacă avem musafiri sau nu, pentru că vrea să-mi demonstreze că sunt la fel de important pentru ea ca și musafirii. Și

eu, la rândul meu, vreau să mă asigur că ea știe cât de mult apreciez efortul ei. O femeie vrea să știe că soțul ei o consideră atrăgătoare, că încă îl mai încântă. Nu spun asta în sensul atracției fizice, ci are nevoie să știe că el încă o place.

Am dezvoltat câteva metode pentru a-i spune lui Sally acest lucru. Când intră în cameră, am un atac de frumusețe. Probabil că vă întrebați *ce* este un atac de frumusețe. Ei bine, când o privesc, imaginea ei îmi încântă privirea și sunt copleșit. Îmi încrucișez brațele pe piept și mă zbat în agonie înainte să mă prăbușesc, și singurul mod prin care Sally mă poate reanima este prin resuscitare gură la gură! Îi place foarte mult joaca asta; am făcut acest lucru chiar și când aveam musafiri. Acest tip de “joacă” păstrează vitalitatea căsniciei noastre. Cuplurile ar trebui să se distreze împreună și este cu atât mai bine dacă vă place să vă exprimați. Emoția curteniei nu ar trebui să se termine la altar, ci ar trebui să continue să crească și să se dezvolte în fiecare an.

Foarte multe femei nu sunt încurajate și lăudate pentru inteligența lor, deși acest lucru este foarte important. Deși gândesc diferit față de dumneavoastră, domnilor, asta nu înseamnă că sunt aiurite, așa cum au tendința unii soți să-și acuze soțiile. Mie îmi plac situațiile în care Sally vine cu ideea cea mai bună sau cu comentariul potrivit și o laud. “Cum de ți-a venit ideea asta? Mie mi-ar fi luat o mie de ani. Ești formidabilă!” Și să știți că aceasta nu este vorbărie goală. Dumnezeu a promis bărbatului un ajutor și Sally este ajutorul, frumosul echilibru din viața mea. Este atât de încântată când spun asta, și așa ar trebui să fie pentru că sunt sincer când îi fac un compliment. Asta ridică o altă problemă: trebuie să fim sinceri atunci când folosim un limbaj pentru că altfel nu vom reuși să oferim ceea ce își dorește partenerul. Poți să exagerezi puțin într-un mod jucăuș, și eu o fac. Flirtează cu soțul sau soția ta, fă-i cu ochiul, aruncă-i o privire pe furiș, țineți-vă de mână pe sub masă sau scrieți-vă bilețele. Chiar și atunci când îi faci cu mâna în mulțime îi arăți multă dragoste. Aceasta spune: “Ești o persoană deosebită și chiar dacă toată lumea îmi stă în cale, eu tot te privesc.” Poți fi galant și prin cuvinte: “Uau! Ce atrăgătoare ești!” Nu neglijați acele nume drăgălașe pe care vi le-ați pus atunci când vă curțați. Ștergeți praful de pe ele dacă nu le-ați mai folosit de mult, pentru că secretele împărtășite întăresc intimitatea.

Când am primit invitația pentru cea de-a douăzeci și cincea reuniune de clasă, Sally s-a uitat la invitație, după care și-a luat privirea de la ea,

m-a privit în ochi și mi-a spus: “Dragă, știi că au fost mai mult de șase sute șazececi în generația noastră, dar nici unul nu se compară cu tine. Îl am pe cel mai bun!” Trebuie să recunosc că acele cuvinte au avut un impact asupra mea! După atâția ani, acele cuvinte chiar au întărit relația noastră.

Lui Sally îi place grădinăritul. Nimic nu-i face mai mare plăcere decât să vizitez alături de ea serele de legume sau grădinile de flori. Le-am văzut în fiecare zi, dar tot mă duc cu ea. Aș putea spune: “Da, e o roșie frumoasă!”, dar nu spun asta. Prefer să spun: “Ia uită-te la roșia aia! Ia uite ce frumos cresc roșiile astea! Fantastic! Nu-mi vine să cred ce mari s-au făcut – sunt mai mari decât o mingie de golf! Incredibil! Ai făcut o treabă nemaipomenită!”

Cuvintele încurajatoare sunt importante, mai ales când acesta este combustibilul dorit. Vă amintiți de Edwin și de Maria? Simțea nevoia să fie recunoscut și se afunda în tot felul de activități și slujbe, neglijând dorința soției sale de a petrece timp cu el; făcea orice, atâta timp cât oamenii recunoșteau și apreciau munca deosebită pe care o făcea. Totuși, chiar dacă dorința de a fi apreciat era satisfăcută de laudele celor din jur, ceea ce-și dorea cu adevărat era să fie lăudat de Maria, un lucru ce părea aproape imposibil. Edwin căuta să-și satisfacă nevoia în altă parte, dar în tot acest timp se simțea nenorocit. Doar atunci când el și Maria au început să ofere combustibilul potrivit, au început să fie cu adevărat fericiți și împliniți. Au încercat prin forțe proprii să aibă o căsnicie fericită, dar și-au dat seama că nu au nici o putere, ca niște jucării fără baterii. Au început să facă pașii necesari pentru o relație împlinită doar după ce s-au supus lui Dumnezeu și eul a fost preluat de Isus.

Atitudinea de recunoștință și încurajare este un principiu fundamental al caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu încurajează. El spune:

“Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14:18)

“V-am iubit, zice Domnul!” (Maleahi 1:2)

“Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5)

“Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului.” (Matei 18:20)

“Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41:10)

Chiar și Domnul nostru Isus Hristos avea nevoie de recunoaștere, și Tatăl I-a oferit-o prin aceste cuvinte: “Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.”

Cerul nu este un loc pentru o atitudine dură și plină de importanță, ci mai degrabă sursa unui izvor minunat de dragoste și încurajare care se revarsă prin univers spre binele ființelor nemuritoare. Cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu Fiului Său dorește să le spună fiecăruia dintre noi: “Acesta este fiul Meu preaiubit; aceasta este fiica Mea preaiubită în care Îmi voi găsi plăcerea.” Dumnezeu ne încurajează să ne înălțăm tot mai mult, privind mereu spre Cer, cu gândul că succesele de ieri pot fi o piatră de marcaj pentru victoriile răsunătoare de astăzi, și idealul lui Dumnezeu pentru noi depășește cu mult slaba noastră imaginație. El este mereu alături, spunând ca un părinte copilului lui timid: “Poți s-o faci, Jim. Știu că poți. Ia mâna Mea și ai încredere în Mine; îți voi arăta cum.” Cu un astfel de Dumnezeu la cârmă, care ne arată cărarea și ne încurajează, cum putem refuza să oferim ceea ce își doresc alții?

Poate că de mult n-ai mai spus anumite lucruri, încât nici nu mai știi cu ce să începi. Mulți oameni se tem că vor părea proști sau falși atunci când încearcă, pentru prima dată, să spună ceva încurajator – mai ales dacă au fost obișnuiți să folosească cuvinte dure și neîubitoare. Dar chiar și cei mai nepricepuți la vorbe pot scrie un bilet.

Un bilet de încurajare este o binecuvântare pentru cei cărora conversația li se pare o încercare grea. Unii sunt mai pricepuți în exprimarea pe hârtie, dar în conversații nu pot gândi destul de repede. Dar oferiți-le timp pentru a reflecta, și din stiloul lor poate ieși o operă de artă în materie de încurajare. Spre deosebire de textul oral, textul scris poate fi citit în mod repetat și prețuit de destinatar mai mult decât o frază spusă ocazional. Recent am primit acest bilet de la Sally:

*Dragă Jim,
Ești comoara vieții mele, bătaia inimii din fiecare zi și
bucuria fiecărei clipe.
Cu dragoste,
Sally*

Pe cealaltă parte era desenată o inimă pe care scria: “*Tu ești bărbatul meu,*” și a adăugat o față zâmbitoare. Biletul ei a fost echivalentul unui atac de frumusețe.

Numele de alint sunt o expresie a intimității voastre, dar aceste nume pot de asemenea să apropie inimile. Îi spun adesea soției mele că este culoarea care lipsește din curcubeu. Fiul meu a preluat ideea și a început să-i spună prietenei lui că este steaua care lipsește de pe cer. Un astfel de compliment spus pe neașteptate sau de față cu alții, mai ales acompaniat de elementul surpriză, poate fi încântător.

Când am fost cu cortul, am asistat la un astfel de moment. Traversam o vale plină de flori mici, sălbatice, de diferite culori, iar unele erau aproape albe cu o tentă de roz. Observând acest lucru, fiul meu s-a apropiat de prietena lui și i-a spus: “Privește, chiar și florile roșesc în prezența ta.” Apoi, deodată, nu doar florile erau cele care roșeau în acea vale. Cât de adevărate sunt cuvintele Scripturii din Proverbe 18:21: “Moartea și viața sunt în puterea limbii.” În căsnicia mea și a ta, moartea și viața stau într-adevăr în puterea limbii.

Tocmai terminasem de vorbit și am ieșit din biserică într-un părculeț, bucurându-mă de ziua aceea și de oamenii prietenoși pe care am avut privilegiul să-i cunosc. Lângă un lac am văzut un grup de băieți care părea că loveau ceva cu bețele. Aceasta mi-a stârnit interesul și m-am dus să văd despre ce este vorba. Am aflat că o broască țestoasă a ieșit din lac și băieții, ca băieții, au înghiontit-o cu bețe. Broasca s-a ascuns în carapace și în acel moment am rămas uimit de câte “broaște țestoase” am întâlnit în bisericile din întreaga lume. Atâția soți, soții și copii stau ascunși în carapace, se apără de bețele vânturate de cei care pretind a fi cei dragi. Atunci când folosim un limbaj dur și tăios cu soțul sau cu soția este ca și cum l-am înghiontit cu un băț. Fraze ca: “Ești prost”. “Tu nu gândești mai întâi?”. “Nu poți să faci nimic cum trebuie?” Sau gesturi care îi lovesc și îi umilesc, sau amenințări verbale cu ruperea relației care îl rănesc pe partener sunt ca și cum ai arunca apă pe foc.

Putem chinui soții și soțiile cu probleme și încercări. Uneori, când un bărbat vine acasă, soția lui aruncă toate greutatea asupra lui iar acesta este aproape zdrobit chiar înainte de a-și scoate haina. Proverbe 12:23 explică: “Neliniștea din inima omului îl doboară, dar o vorbă bună îl înveselește.” Unii dintre cei dragi tânjesc după o vorbă bună. Pentru unii ar fi lucrul cel mai prețios din lume. Vedeți, dragostea nu înseamnă numai să obții ceea ce vrei, ci mai degrabă să oferi altcuiva ceea ce-și dorește.

Vă amintiți că Alane a povestit despre ce simțea și cum a reacționat când s-a simțit ne iubită? S-a retras în carapace și plângea, și plângea. Nu era imposibil de reparat, dar a trebuit ca Tom să părăsească ideea că era doar vina lui Alane și să învețe să asculte de glasul lui Dumnezeu.

Am vizitat, am consiliat și am stat cu foarte multe cupluri care nu mai înțeleg focul. Mulți dintre ei se consideră a fi buni creștini și poate că nu aruncă apă pe cuptor, dar au lăsat flăcările să moară din neglijență. Dacă vreți să lăsați ca flăcările dragostei să moară în căsnicia voastră, este foarte simplu – nu faceți nimic. Este garantat că funcționează de fiecare dată. Spune-i partenerului: “Nu acum, sunt prea ocupat. Nu vezi că am lucruri importante de făcut?” Se vede pe fețele lor cum flacăra pâlpâie și moare.

Adesea, modalitatea prin care ne adresăm altora este mult mai importantă decât cuvintele în sine. Și acum mi-l aduc aminte pe tata cum stătea în capul mesei și spunând ca din întâmplare mamei: “Berenice, aruncă-mi plăcinta aia.”

“Henry! Gândește-te la copiii tăi și la ce exemplu le dai.”

“Berenice, aruncă-mi plăcinta aia!” spuse el răspicat.

Nu am mai văzut-o niciodată pe mama făcând ceva de acest gen, dar a ridicat platoul cu plăcintă și a țintit impecabil – direct în față. A urmat un moment de tăcere, de așteptare, în care ne-am ținut cu toții respirația, așteptând să vedem dacă puteam să râdem. Tata a rămas înmărmurit în timp ce bucăți de măr și aluat alunecau de pe fața lui pe cămașă. “Ei bine,” spuse el, “plăcintă am vrut, plăcintă am primit.” Apoi a început să râdă, permițând întregii familii să reacționeze la această situație comică.

Dacă te îndoiești de veridicitatea cuvintelor încurajatoare, spune cuvinte de îmbărbătare partenerului timp de o săptămână. Vei fi uimit de efectul pe care-l va avea. Dacă descoperi că aceste cuvinte încurajatoare sunt felul în care persoana dragă vrea să fie iubită, atunci extinde acest experiment pentru tot restul vieții.

O altă modalitate prin care încurajăm sau întărim iubirea noastră este prin daruri. Nu, nu mă refer la darurile oferite de sărbători sau cu ocazii speciale, ci acelea pe care un prieten de-al meu le-a numit daruri “pur și simplu”. Un dar este un semn vizibil care spune: “Astăzi m-am gândit la tine.” În acest cadou este întruchipată dragostea căreia îi pasă destul de mult încât să aleagă ceva deosebit pentru persoana iubită.

Întotdeauna sunt încântat când primesc un cadou, mai ales dacă vine de la soția sau de la copiii mei. Mă cunosc atât de bine încât darurile lor, mai mult decât toate celelalte, demonstrează grija pe care o au atunci când aleg un lucru care să aducă o îmbunătățire în stilul de viață sau bucurie în activitățile de recreere. De exemplu, Sally știa că voiam un anumit cuțit și o trusă de unelte pentru gospodărie. Nu i l-am cerut dar când l-a văzut, mi l-a cumpărat. Îmi citise dorința, chiar dacă rămăsese neexprimată și s-a străduit să-mi facă acest cadou “pur și simplu” pentru că știa că îmi va face plăcere.

Într-o zi Dumnezeu mi-a dat inspirația să-i fac lui Sally un cadou de tip “pur și simplu”. Călătoria până în oraș durează, în cel mai bun caz, trei ore, ca să nu mai punem la socoteală orele petrecute la cumpărături. Cum să-i ofer un cadou? Am decupat poza bluzei pe care o admirase într-un catalog și am pus-o pe birou cu un bilețel: “O poți comanda. Pur și simplu.” I-am oferit acest cadou chiar dacă nu îl aveam în mână.

Cadourile pot fi foarte ieftine. Când Sally și cu mine ne curtam, nu aveam bani de cheltuit. Studenții au foarte rar bani de cheltuit. De fapt, strângeam banii pe care îi aveam pentru ca să ne putem întâlni la sfârșit de săptămână. În loc să cumpărăm cadouri, ofeream felicitări făcute acasă și la picnicuri mâncam hrană pregătită în casă.

Nu cu mult timp în urmă, împreună cu Sally și cu niște prieteni mergeam cu mașina pe un drum lăturalnic de țară, când deodată, aerul s-a umplut de parfumul florilor de câmp. Am oprit brusc mașina, făcându-i pe toți să se întrebe dacă s-a întâmplat ceva. Nu am stat să răspund; am ieșit din mașină și m-am întors cu un buchet pentru Sally: “Flori pentru floarea mea,” am spus, topindu-mă în căldura zâmbetului ei încântător.

Uneori cadoul nu este doar un lucru. Poate fi darul de a face ceva neașteptat. S-ar putea ca un telefon dat de la serviciu să vă ia câteva minute, dar pentru partener acesta poate fi cel mai important eveniment din acea zi! Julie își amintește cu plăcere de momentul în care familia sa i-a făcut un dar neașteptat.

“Fusesem ocupată toată ziua și nu am avut timp să plănuiesc nimic pentru timpul special pe care trebuia să-l petrec cu familia. Tim și copiii au sugerat ca în seara aceea să mergem în parc, nu departe de casa noastră, iar eu am fost mai mult decât dispusă. Ajungând în frumosul parc cu lac liniștit și cu priveliște frumoasă, am început să mă destind. Am fost de

acord când copiii s-au hotărât să meargă de cealaltă parte a parcului și să vadă campingul. Erau foarte multe corturi frumoase. Ba cel care era chiar în fața noastră arăta nemaipomenit. Probabil că și lui Tim i s-a părut interesant pentru că a încetinit mașina ca să se uite la el. “Oamenii aceia au cort ca al nostru,” am spus.

“Da, așa este,” spuse el în timp ce parca mașina, și curând mi-am dat seama că *era* cortul nostru. Copiii și soțul meu făcuseră în secret toate pregătirile pentru aceste zile. Ce surpriză mi-au făcut cu acest sfârșit de săptămână deosebit, dar ceea ce l-a făcut și mai deosebit a fost un sconcs care s-a gândit să ne facă o vizită și a trecut pe lângă noi doar la câțiva centimetri depărtare. Ce ne-am distrat privind cum scormonește în gunoiul nostru căutând mâncare!”

Atunci când un cuplu este îndrăgostit, toți cei din jur își dau seama de acest lucru. De ce? E mai mult decât privirea lor, mai mult decât bucuria pe care o au unul în prezența celuilalt. Este vorba despre atingerea tandre: brațul protector al partenerului, îmbrățișările ce par a fi rupte din rai, săruturile interminabile și mâinile care se prind una de cealaltă ori de câte ori au ocazia, lucruri care marchează această fază a curteniei. Problema este că, treptat, majoritatea lăsăm această fază în spate, dar nu lăsăm și nevoia de a fi atinși.

Un copil căruia îi sunt satisfăcute doar nevoile fizice, dar nu este niciodată ținut în brațe, mângâiat sau dacă nimeni nu se joacă cu el, are un proces de creștere deficitar și este foarte posibil să moară repede. Toate acestea nu pentru că atingerea tandră ar fi o opțiune, ci pentru că este o nevoie absolută pentru orice ființă omenească, indiferent de stadiul de dezvoltare.

Soției mele îi plac atingerea tandre. Ne îmbrățișăm și ne sărutăm des, dar este mai mult decât atât. De mai multe ori am venit pe la spatele ei în timp ce scria la computer și vedeam că este obosită. Energia începea să o lase și arăta ca o plantă din grădină care are nevoie de o gură de apă. Așa că, i-am masat cu blândețe umerii și brațele. În câteva secunde, ca și acele plante care sunt udate, și-a revenit imediat. I-am transmis din energia mea prin atingere și prin asigurarea că o iubesc. Uneori își dă seama că sunt stresat, mai ales dacă ziua a fost plină de întâlniri publice și consiliere. După felul în care îmi întorc capul, își dă seama că mă doare capul sau gâtul. Preia comanda și curând problema este rezolvată de mâinile ei înzestrate.

Atingerile tradiționale sunt foarte importante. Îmbrățișările și săruturile la plecare și la venire unesc inimile și pot fi mult mai mult decât o simplă formalitate. Am urmărit mulți bărbați sărutându-și nevestele de rămas bun, din obligație, după ce mă văd pe mine sărutând-o pe Sally, și credeți-mă, soțiile lor știu că fac lucrul acesta din obligație.

Îmi amintesc foarte bine de o astfel de soție care a încercat din răsuferință să-i transmită soțului său mesajul că atingerile tandre sunt importante pentru ea; aceasta era metoda prin care ea putea fi cucerită. M-a văzut stând cu Sally și cum ne țineam de mână în timpul rugăciunii, cum îi sărut de fiecare dată mâna înainte să-i dau drumul. Nu pot să merg lângă Sally fără să ne ținem de mână, și când suntem aproape, nu mă pot abține să nu-mi pun brațul în jurul ei. În timpul unei vizite, această soție ne-a urmărit și curând am văzut-o apropiindu-se mai mult de soțul ei, dar știi ce a făcut el? S-a îndepărtat de ea și mai tare. Am privit cum l-a urmărit pe toată canapeaua. Tot nu s-a prins! Îi puteam simți frustrarea. Soțul ei era tipul de om care la plecare zice: “Ne vedem mai târziu”. Poate că uneori îi mai spunea pe același ton și: “Te iubesc”.

M-am simțit atât de rău pentru această sărmană femeie încât l-am invitat pe soțul ei la o plimbare și i-am explicat care este dorința soției lui. A doua zi am stat să văd ce se întâmplă. Și-a pus brațul în jurul ei, îi vorbea frumos, iar ea era leșinată după el. Era atât de fericită și mulțumită de acele gesturi mici, încât aveam impresia că va exploda. Acele gesturi mici înseamnă mult și dacă le neglijezi, nu știi ce pierzi.

Voi adăuga, totuși, un cuvânt de avertizare. Dacă aceste mici atenții au dispărut din neglijență și singura dată când le folosiți este în momentele de intimitate fizică, s-ar putea ca partenerului să nu-i placă la început, pentru că s-a învățat ca aceste activități să fie un preludiviu pentru ceva mai mult. S-ar putea să observe că-i acorzi o atenție deosebită și să interpreteze greșit mesajul. Cu timpul, și prin perseverență, îi vei câștiga inima. Nu dispera.

Am ajuns, în cele din urmă, la partea mea preferată – cea care îmi spune, mai mult decât orice, că sunt iubit. Este vorba despre faptele bune. Atunci când cineva face tot posibilul să mă ajute, îmi spune că mă iubește. Când cineva se îngrijește de mine, îmi ajunge la inimă. Am avut musafiri la masă și după ce au urmărit-o pe Sally, s-au gândit că este o soție chinuită. Nu pentru că aș abuza-o fizic, ci pentru că mereu mă servește. Uneori,

când stăm la masă și arunc o privire spre frigider gândindu-mă ce aș vrea, Sally este deja în picioare gata să-mi ofere orice, chiar înainte să mă ridic sau să spun ceva. Mă servește pentru că mă iubește, nu pentru că o forțează cineva. Îi place să mă servească și îi place dragostea pe care o primește de la mine făcând asta.

Acum, pentru că ea nu preferă să fie cucerită astfel, credeți că Sally nu-și dorește niciodată un serviciu din dragoste? Sigur că-și dorește. Într-o seară, fiul meu și cu mine am fost să scoatem cartofi din grădină. I-am spălat pentru ea și asta nu pentru că noi trebuia să facem acest lucru, ci pentru că știam că are nevoie de ajutor și că va fi încântată. A servi pe alții nu este numai creștinește, dar din foarte multe puncte de vedere, este esența creștinismului. Atunci când ne dăm seama că trebuie să avem o legătură strânsă cu Hristos pentru a ne ajuta soțul, soția sau copiii să-L găsească pe Dumnezeu, ne dăm seama de fapt că lucrul cel mai important pe care-l putem face pentru ei este să menținem o legătură strânsă cu Dumnezeu. Deseori, din iubire pentru alții, s-ar putea să facem pentru ei lucruri pe care nu le-am face pentru noi.

Aceste acțiuni pot fi și lucruri simple, cum ar fi să repara o țeavă spartă, să zugrăvești dormitorul în ziua ta liberă, să-i gătești mâncarea preferată sau să îi calci rufe. Nici una din aceste acțiuni de slujire nu este măreață, dar nici nu trebuie să fie pentru a câștiga inima celui care răspunde la ele. Pentru unul ca mine, intenția și dragostea sunt cei mai importanți factori.

Așadar, te-ai regăsit pe tine sau pe partenerul tău în vreunul din cazurile prezentate? Dacă da, știi ce trebuie să faci pentru a le oferi combustibilul de care au nevoie pentru a menține flacăra aprinsă în inima lor. Ești dispus să faci acest lucru? Veți face pașii necesari pentru ca atunci când vă vor vedea cei din jur să creadă că sunteți un cuplu proaspăt căsătorit?

Căsătoria a fost creată de Dumnezeu ca să vă ofere plăcere și împlinire. Căsnicia a fost oferită și lui Adam și Evei înainte ca păcatul să intre în lume, iar Dumnezeu dorește ca și căsnicia voastră să fie la fel de fericită ca și cea din Eden. Te provoc să abordezi activitățile acestei săptămâni ca pe un experiment, explorând cum să-ți satisfaci partenerul și pe tine. Fie ca Dumnezeu să vă trimită multe binecuvântări în timp ce vă luptați să aprindeți flacăra.

ACTIVITĂȚILE SĂPTĂMÂNII 6

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îți ofere o minte clară ca să-ți amintești ce a fost atât de deosebit la relația voastră, încât ai avut certitudinea că ți-ai găsit perechea.

Activitate: Citește “Aprinde flacăra!”.

Meditație: Ați observat ceva cu care erați familiarizați în timpul curteniei și care era foarte important pentru voi, dar care s-a pierdut?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere atât inventivitate în planuri cât și afecțiune pentru partener.

Activitate: Astăzi este ziua în care îți plănuiești activitățile pentru acest sfârșit de săptămână. În fiecare zi să încerci să te concentrezi asupra uneia dintre abordările universale despre care ai citit. S-ar putea să necesite mai multă ingeniozitate, dar în același timp va fi distractiv să vezi reacția soțului sau a soției tale.

Meditație: Ți-a fost greu să te concentrezi asupra lucrurilor care-i plac? Dacă da, de ce?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să fie cu tine la prima încercare. Atât pentru a îndeplini activitățile acestei zile cât și pentru a obține rezultatele dorite, va fi nevoie să privești situația dintr-o altă perspectivă și să încerci să citești răspunsul partenerului, care s-ar putea să fie nonverbal.

Activitate: Ceea ce trebuie să faci astăzi este să spui cuvinte încurajatoare ori de câte ori este posibil. Dacă observi că trece ziua fără să apară de la sine vreo ocazie, înseamnă că nu ești obișnuit să o vezi. Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să creezi o ocazie înainte să se termine ziua.

Meditație: Partenerul a fost mulțumit? Șocat? Sau pur și simplu nu știa ce te-a apucat?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Ia-ți timp să te pregătești emoțional, pentru că partenerul tău s-ar putea să te privească suspicios. Ziua de ieri a fost neașteptată. Dar astăzi va fi a doua rundă de atenții noi sau demult uitate. Ființele omenesti sunt atât de neobișnuite cu atențiile date din dragoste, încât tind să creadă că oricine le folosește încearcă pur și simplu să le manipuleze pentru a-și atinge scopul dorit. Caută să-ți lași eul să moară pentru ca să poți rămâne în Hristos, chiar dacă ești înțeles greșit.

Activitate: Astăzi trebuie să oferi un dar. Oamenii din această lume așteaptă să li se ofere daruri pentru motive tradiționale. Astăzi este o zi “pur și simplu”. Poate fi un simbol ieftin, câțiva trandafiri, sau poate o felicitare făcută în casă. Ceea ce contează mai mult decât banii este mesajul – pur și simplu “Te iubesc! Pentru mine ești o persoană deosebită. Încă mă mai atragi.” Acest gen de cadouri sunt mult mai pline de semnificație decât acele cadouri date de sărbători sau la aniversări. Cu toate acestea, dacă partenerul răspunde acestor atenții, nu neglija ocaziile tradiționale în care poți oferi cadouri. Un dar este, în multe privințe, un compliment. Un bărbat care-și desface pachetul cu prânzul pregătit de soție și găsește un bilet de dragoste nu se poate abține să nu zâmbească. În timp ce colegii de la serviciu te tachinează în legătură cu florile de pe birou sau sanvișurile în formă de inimă, orice comentariu gelos întărește valoarea darului.

Meditație: Cum a fost astăzi? De ce? La care dintre cele două abordări universale a răspuns cel mai bine?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere înțelepciunea să alegi activitatea potrivită pentru a fi pe plac persoanei iubite. Roagă-L să te facă un slujitor săritor cum a fost Isus. S-ar putea să te simți descurajat dacă nu răspunde de la prima încercare. Nu dispera. Și lui Isus I-a luat ceva timp pentru a ajunge la inima ucenicilor.

Activitate: Astăzi mergem mai departe la activități de slujire. Dacă partenerul tău preferă această modalitate de a i se îndeplini nevoile, îi va plăcea aproape orice faci pentru el sau ea, de la spălatul rufelor la spălatul mașinii. Dar încearcă să alegi ceva care trebuie făcut urgent. Amintește-ți că nu orice efort de a servi este un ajutor adevărat. Dacă cineva are tendința

să fie ordonat, poate face curat pe birou, ca un gest din dragoste, dar să arunce documente importante.

Meditație: Ei bine, cum a fost? Ai găsit abordarea specială a partenerului tău? Poate că mai ai puțin.

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Atunci când Îl vei căuta pe Dumnezeu, gândește-te cum era pentru Adam și Eva să meargă cu El prin grădina Eden. Îl țineau de mână, Îl îmbrățișau când Îl vedeau, Îl sărutau de rămas bun? Momentan aceste întrebări nu au răspuns, dar reflectă atitudinea noastră față de aceste aspecte ale afecțiunii fizice.

Activitate: S-ar putea ca activitatea de astăzi să fie dură pentru că foarte multe cupluri au lăsat ca intimitatea fizică să fie singura formă de atingere tandră pe care o pot oferi. Ființele omenești au nevoie de atingere fizică pentru a putea fi fericite și pentru a prospera pe toate planurile – fizic, mintal sau spiritual. Suntem ființe sociabile – și chiar și animalele din sălbăcie folosesc atingerea tandră. Se curăță unele pe altele, se scarpină în locuri unde nu pot ajunge singure, dar ceea ce este și mai important este că folosesc atingerea tandră pentru a-și manifesta grija protectoare. Caută să descoperi o anumită atingere care să-i întărească partenerului tău respectul de sine, nu să se simtă sufocat. Poate că o alegere bună și inofensivă ar fi un masaj.

Meditație: Ai încercat patru sau cinci abordări universale. În timp ce ai încercat să-i faci pe plac partenerului ai descoperit-o pe cea care îți place ție cel mai mult? Dar pe cea a partenerului tău? Dacă nu, s-ar putea s-o descoperi săptămâna viitoare pentru că vom discuta despre ultima abordare universală.

Sâmbătă:

Meditație: Dacă ai găsit activitatea preferată a partenerului tău, petrece ceva timp gândindu-te la cum poți să continui să-i satisfaci nevoile.

De vorbă

“Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul.” (Isaia 1:18)

ȚINTA CAPITOLULUI

A comunica într-un mod nou și diferit poate fi o provocare, dar putem învăța să renunțăm la dispute și să începem experiența de a judeca împreună.

“Tată, știi că trebuia să termin de făcut ceva din lemn pentru proiectul de la școală,” m-a anunțat Andrew pe un ton retoric, aruncându-mi o privire îngrijorată. Sigur că știam de cerințe, eu eram cel care a venit cu ideea de a introduce această cerință în programa școlară. Ceea ce mă îngrijora era privirea lui neliniștită. Privirea aceea trăda o luptă care se dădea într-o minte de 12 ani, și următoarele cuvinte au stabilit problema.

“Nu vreau să mai fac vreo colivie sau vreo altă lucrare pentru copii. Vreau să fac ceva mare și greu de realizat.”

Deodată îmi apăru o amintire prăfuită din adâncul minții, o imagine clară cu veranda bunicului meu. Parcă-i vedeam pe cei mari stând în șezlonguri în răcoarea serii. Cei mici se jucau cu jucării pe podeaua de lemn a verandei. De obicei îmi aduceam camionul de jucărie și mă jucam la picioarele bunicii ascultând conversația veselă a mătușelor și a unchilor, acompaniat de clinchetul continuu al andrelor bunicii și de scârțâitul leagănului. Imaginea era atât de caldă și plină de siguranță. I-am spus lui Andrew: “De ce nu faci un leagăn ca cel de pe prispa străbunicii?”

Dacă i-ai fi văzut fața! Grija a dispărut și a exclamat: “Serios tată?”

“Sigur că da, dă-i bătaie! Cred că avem și lemnul necesar. Când termini îl punem între cei doi pomi,” l-am încurajat, arătând locul unde m-am

gândit eu să-l punem. Nici nu am terminat de spus că a și fugit să-și pună planurile în aplicare.

Andrew s-a dedicat acestui proiect, dar nu era ușor. A trebuit să-și folosească inventivitatea pentru a rezolva câteva probleme, iar câteva idei au fost chiar ingenioase. În scurt timp a construit un leagăn care era atât atractiv cât și confortabil. Când a terminat, am cumpărat niște lanțuri și era extrem de mulțumit când și-a văzut leagănul între cei doi pomi, o demonstrație a tenacității și talentului său în devenire.

Acum că era terminat, ce puteam face cu el? Și încă o dată memoria mi-a venit în ajutor. Familia mea era una tradiționalistă în care mama stătea acasă, iar tata lucra. Ceea ce spărgea tiparul tradiționalismului era că, spre deosebire de colegii săi de lucru care în drum spre casă se mai opreau pe la bar, tata se întorcea acasă fără nici o întârziere. Obișnuiam să mă întreb de ce este el mai deosebit, dar nu am reușit niciodată să meditez asupra acestui fapt. M-am gândit că poate este unul din acele mistere ale oamenilor mari. Tata era atât de punctual încât îți puteai fixa ceasul după sosirea lui. Venea de la serviciu la patru și jumătate și mama mereu îl aștepta în ușă cu un fel de băutură pregătită pentru el. Când era vreme frumoasă stăteau de vorbă vreo oră pe verandă până când era timpul să luăm cina, când se aduna toată familia. Acest mister a fost dezlegat de mama câțiva ani mai târziu, când s-a gândit că eram destul de mare să învăț ceva important.

“Știi de ce tatăl tău vine direct acasă și nu se oprește să bea pe la baruri cum fac colegii lui?”

“Nu știu,” am răspuns, dându-mi seama că mama avea de gând să-mi împărtășească un secret.

“Jimmy, este aici pentru că are mereu la ce să se întoarcă acasă.”

Nu am uitat niciodată acea replică înțeleaptă. Când ne-am mutat în munți, am simțit că Sally are nevoie să-i acord mai mult timp pentru a sta de vorbă, dar din moment ce eu nu lucram în afara casei, viața tradițională a părinților mei nu prea se potrivea cu stilul nostru de viață. Ne-am decis să punem deoparte o jumătate de oră pe seară, pentru a vorbi despre tot ce aveam pe inimă. Lăsăm treaba la o parte, indiferent cât de importantă era, și ne duceam să stăm în leagăn și să ne relaxăm împreună. În scurt timp abia așteptam acest moment al zilei și astfel s-a născut “timpul pentru legănat”.

Dacă nu rămâi cu nimic altceva din această carte în afară de subiectul acestui capitol, viața și căsnicia ta vor fi îmbunătățite în mod remarcabil. Unii dintre voi poate că ați descoperit că nici una din abordările prezentate în capitolul anterior nu este satisfăcătoare. Asta pentru că mulți dintre noi vor *timp*, mai mult decât orice. Timp petrecut împreună. Dacă ai descoperit că una dintre celelalte abordări este preferata ta, nu înseamnă că aceasta trebuie ignorată. Indiferent de lucrul pe care inima ta îl dorește sau la care răspunde, nici o relație nu poate rezista pentru mult timp fără a investi timp.

Vreau să vă avertizez! Înainte de a stabili când vrei să ai acest “timp de legănat”, trebuie să-ți spun că foarte mulți dintre noi nu știm cum să comunicăm în mod eficient unul cu altul. Nimic nu distruge dorința de a petrece timp împreună ca experiența de a fi petrecut un moment stresant și neplăcut în locul unuia care să ne lege viețile cu legături de milă și înțelegere.

Să vă povestesc despre Marvin și Sue. La o lună după ce vorbisem în biserică, Sue m-a sunat într-o după amiază și era neliniștită: “Am auzit în predică de acest timp de legănat și ne-a plăcut ideea. Am început să avem și noi timpul nostru pentru legănat, dar după două sau trei săptămâni soțul meu nu a mai vrut. Vrei să-l suni să vorbești cu el?”

“Nu, Sue. Nu pot. Dacă este dispus să vorbească despre asta, spune-i să mă sune. Eu sunt dispus să discut cu el, dar nu o voi face fără permisiunea lui.”

Câteva seri mai târziu am primit un telefon de la Marvin: “Jim, m-am săturat de acest timp pentru legănat! De fiecare dată când vin acasă și încercăm să stăm de vorbă, dezgroapă ceva din trecut și îmi pune ștreangul de gât cât ai clipi. M-am săturat! Așa că stau la serviciu până mai târziu și nu mă deranjez să ajung devreme acasă.”

“Marvin, ai tot dreptul să te simți astfel și nu ești singurul. Este o capcană în care cad foarte mulți. Atunci când cuplurile nu au mai comunicat de mult, unul sau ambii parteneri au o listă lungă cu lucrurile care au fost neglijate atunci când între ei nu exista comunicare. În foarte multe privințe, căsnicia este ca o chiuvetă care s-a înfundat și trebuie desfundată pentru a funcționa bine, dar tot gunoiul care s-a strâns acolo poate fi foarte neplăcut și cu cât a stat mai mult cu atât nu vrem să ne ocupăm de el. De aceea timpul de legănat, ca și oricare altă activitate în familie, trebuie petrecut

sub îndrumarea Duhului Sfânt. Soția ta acumulasese multe și când a văzut că ești dispus să stai de vorbă, a fost atât de încântată încât a început să se descarce. Ca și tine, ea nu este învățată să-L întrebe pe Dumnezeu ce ar trebui să spună. A încercat să se descurce cum a putut mai bine și a stricat lucrurile, așa cum facem noi oamenii când încercăm să ne rezolvăm singuri problemele.”

Marvin nu a spus nimic timp de un minut, după care a recunoscut treptat: “Cred că ai dreptate, dar cum rămâne cu timpul de legănat? Nu mă deranjează să stăm de vorbă, dar nu-mi place cum se desfășoară conversația.”

“Marvin, timpul de legănat este ca oricare alt moment în care poți sta de vorbă. Biblia spune că este o vreme pentru vorbit și o vreme pentru tăcere. Amândoi trebuie să învățați când trebuie să tăceți și când să vorbiți. Voi ați făcut primul pas spre comunicare eficientă – ați pus timp deoparte pentru a sta de vorbă – și asta este foarte bine. Acum vine partea mai grea, și anume de a transforma acest moment al zilei într-o perioadă de creștere și de bucurie alături de partenerul de viață. Asta nu înseamnă că nu veți discuta niciodată probleme grele, dar veți aborda aceste probleme dificile la timpul hotărât de Dumnezeu și vă veți strădui împreună să găsiți o soluție, în loc să dați vina unul pe altul.”

“Uau, ce bine că-mi spui asta! Deja începusem să o consider pe Sue că este judecătorul, juriul și călăul.”

“Te înțeleg, Marvin. Și eu cu Sally ne-am confruntat cu aceeași situație. Dă-mi voie să mai vorbesc cu Sue și vom vedea dacă reușim să vă aducem pe drumul cel bun folosind ceva care ar putea cu adevărat să vă transforme relația.”

Sue a revenit la telefon și am reluat ce îi spusese și lui Marvin, după care am continuat: “Orice relație pe care o avem, fie în căsnicie, fie în prietenie sau de afaceri, reflectă abilitatea noastră de a comunica eficient. Avem tendința ca obiceiurile de comunicare create acasă să le aplicăm și în celelalte relații. Timp de ani de zile voi doi ați înăbușit durerea și ați încercat să ignorați conflictele dintre voi, și pun pariu că faceți la fel când cineva vă rănește sau când aveți o confruntare cu cineva de la serviciu sau de la biserică. E timpul să transformați acest obicei prost într-unul de comunicare eficientă. Primul pas este să reluați obiceiul de a avea un timp de legănat. Dar n-o să faceți cum ați făcut până acum, nu-i așa?”

“Nu,” au răspuns ei.

“Bine, înseamnă că deja ați făcut primul pas. Folosiți acest timp nu doar pentru a clarifica anumite probleme, ci și pentru a vă admira unul pe altul, pentru a sta pur și simplu de vorbă, a planifica o vacanță, a visa așa cum obișnuiți să o faceți pe vremea curteniei; atunci când veți ajunge la o problemă mai dificilă, luați-o ușor, ca și cum ați curăța o ceapă. Îndepărtați câte un strat, pe rând, în loc să încercați să scăpați de toate odată. Fiecare strat aduce cu el lacrimi, dar veți descoperi că, cu fiecare strat îndepărtat, vă veți apropia și mai mult de problema de bază.”

“Am încercat,” se plânse Sue, și asta l-a supărat și l-a enervat pe Marvin.”

“Păi, dacă unul dintre voi dă de o problemă mai dureroasă și devine din ce în ce mai nervos încercând să-l forțeze pe celălalt să vadă lucrurile din punctul său de vedere, e timpul să lăsați discuția pentru altă dată. Niciodată nu dați frâu liber sentimentelor! În schimb, încercați să-ți faci partenerul să se simtă bine și să se bucure de aceste momente. Chiar și atunci când trebuie să discutați niște probleme mai delicate, asigurați-vă unul pe altul că preferați să faceți acest lucru împreună și cu nimeni altcineva.”

“Te înțeleg, Jim. Dar este extrem de greu să faci acest lucru în mijlocul acțiunii,” a recunoscut Marvin.

“Ai dreptate, Marvin. Nu te poți descurca de unul singur și asta ne aduce la un al doilea principiu al comunicării eficiente, care este un lucru obligatoriu, mai ales când ai de-a face cu o zonă de conflict. Comunicați cu Dumnezeu înainte de a începe să comunicați unul cu altul. 90% din problemele care apar între soț și soție se datorează faptului că nu ne filtrăm cuvintele prin Dumnezeu înainte de a le pronunța. În acele momente suntem conduși de sentimente, pasiuni, emoții sau de impuls, și după cum ați descoperit și voi, chiar acest lucru distruge timpul de legănat și toate posibilitățile de comunicare pe care le aduce. Trebuie să învățăm, după cum spune în Iacov 1:19: “Orice om să fie grabnic la ascultare și încet la vorbire.” Regula de aur de a face altora ce vrem să ne facă nouă alții este obligatorie, mai ales cu acel cu care ne-am căsătorit.

Filtrarea nu se reduce doar la cuvinte. Putem comunica volume întregi prin atitudine sau prin limbajul corpului. Trebuie să ne asigurăm că atunci când comunicăm cu alții suntem supuși lui Dumnezeu, cu firea stăpânită,

iar scopul nostru este să căutăm să facem voia Domnului, indiferent cât de mult ne deranjează. După cum scrie în 1Samuel 12:7: “Acum, înfățișați-vă, ca să vă judec înaintea lui Dumnezeu.” Aici este cheia rezolvării eficiente a unui conflict. Rațiunea trebuie să domnească și ambele părți trebuie să-și controleze firea și purtarea, ca și cum ar fi în prezența lui Dumnezeu pentru că deși este nevăzut, El este mereu alături de noi.”

“Jim, pare o idee măreață, dar mai sunt și alte cupluri care fac asta?” m-a întrebat Marvin.

“Da,” a fost de acord Sue, “eu nu cunosc un astfel de cuplu.”

“Da, sunt câțiva,” i-am asigurat, “dar ai dreptate, nu sunt prea mulți. Din fericire cei din jurul nostru nu sunt un exemplu demn de urmat, dar nici nu ne dorim genul de căsnicie pe care o au ei. Idealul spre care tindem este să fim ca Hristos în conversații. “Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl care locuiește în Mine,” spune Ioan 14:10. Toți ne putem aminti de situații în care cuvintele noastre au creat probleme în relația cu cineva drag. Uneori și Hristos a trebuit să spună anumite cuvinte mai dure pentru a îndrepta pe cineva sau pentru a îndrepta o situație, dar am descoperit că aceste momente sunt cele mai grele, pentru că firea preia controlul. Și deseori Dumnezeu îmi cere să mă confrunt cu o situație dificilă exact în momentul în care mă simt cel mai nepregătit să fac față provocării acestui conflict. Nu ne putem încrede în sentimentele noastre și avem nevoie de îndrumarea unui Dumnezeu atotștiutor care știe întotdeauna când este timpul cel mai potrivit și care nu dorește nimic altceva decât să fim fericiți.”

“Jim, am încercat să vorbesc cu Marvin adoptând o atitudine potrivită, dar niciodată nu reușesc să-mi termin gândul sau argumentul că mereu mă întrerupe. Mă enervez și toate intențiile bune se spulberă.”

“Nu ești singura, Sue. Aceasta este cea de-a treia regulă pentru a avea o comunicare eficientă. Fiecare are nevoie de timp pentru a-și exprima grijile fără a fi întrerupt. Oricine poate sta liniștit să asculte pe cineva cum vorbește, dar este mult mai greu să stai liniștit și în același timp să dai dovadă că ești receptiv la ceea ce spune. De foarte multe ori am întrerupt-o pe Sally sau pur și simplu i-am tăiat vorba fără nici un cuvânt. Nu era nevoie să spun ceva când limbajul trupului îi spunea destul de clar ce simțeam. Fiind neliniștit și agitat, îi transmiteam mesajul că nu am răbdare

ca ea să termine ce are de spus. În alte ocazii m-au trădat ochii. Sigur că tăcea din moment ce nu putea vedea nici un semn de simpatie din partea mea, ba chiar vedea cum îmi pregătesc riposta. Să vă povestesc ceva.

Într-o zi Sally s-a întors din oraș foarte fericită pentru că le cumpărase băieților trei perechi de blugi cu numai 21 de dolari bucata. În familia noastră Sally este cheltuitoarea. Ea este mereu mult mai disponibilă să se desprindă de un dolar decât mine. Motivul pentru care era atât de încântată era că acești blugi erau la reducere de la prețul de 26 de dolari și de aceea i s-a părut că a făcut o afacere. Cu toate acestea, eu nu am fost chiar atât de îngăduitor în judecată. Nici măcar nu i-am dat ocazia să explice tot. M-am gândit: *Iarăși începe. Știe că puteam comanda din catalogul de oferte blugi la fel de buni cu numai 15 dolari. Ce risipă!* Am făcut un calcul mintal și mi-am dat seama că a pierdut 18 dolari la toată afacerea, echivalentul unei perechi de blugi. Sally încerca să-și termine prezentarea, dar am oprit-o și i-am spus hotărât: “Poți să-mi spui ce vrei. Dar nu a fost o afacere bună. Îi vei duce înapoi.”

“Dar...”

“Las-o baltă Sally. Nimic din ce îmi vei spune n-o să-mi schimbe părerea, așa că nu-ți mai pierde timpul.” Aveam dreptate, nu? Am observat că este amezită și frustrată, dar pur și simplu nu mi-a păsat. Știam că a făcut o afacere dezavantajoasă și nu mă interesa care a fost impulsul prostesc care a îndemnat-o să cumpere blugii. Contrar opiniei mele, nu cumpărăturile soției mele constituiau problema, ci faptul că Jim *NU* asculta. Nu o lăsam să-și spună părerea. Am întrerupt-o luând o decizie înainte ca ea să-și termine pledoaria, și odată ce eu am făcut aceasta, nu am mai văzut nici un motiv pentru care să o mai ascult.

A doua zi de dimineață, în momentele mele de liniște, Dumnezeu mi-a reamintit de această situație. Deși părerea mea nu se schimbase în legătură cu achiziția, mi-am dat seama că nu i-am dat timp destul lui Sally să-și exprime motivul. Acum mă simțeam rău pentru că știam că nu am tratat-o cu respectul cuvenit. În acea dimineață m-am dus la ea și i-am mărturisit că îmi pare rău că nu am lăsat-o să spună ce avea de spus. Aceasta a fost mereu o încercare pentru că, spre deosebire de mine, Sally nu spune lucrurile într-o manieră directă. Mă lupt pentru că trebuie să-i ofer posibilitatea să-și exprime părerea în felul ei. Tendința mea este să spun: “Hai, treci odată la subiect!”

Văzând că în sfârșit sunt interesat de ce avea de spus, Sally a explicat: “Știu că îmi puteam achiziționa la un preț mult mai mic din catalog, dar aveam nevoie de acești blugi pentru călătoria de o lună pe care o vom face în doar câteva zile. Nu am fi putut obține comanda la timp decât dacă plăteam taxe speciale de transport, și dacă făceam așa ne-ar fi costat mai mult decât cei cumpărați de la magazin.

“De ce nu mi-ai spus?” am întrebat. Adică, sunt un om rezonabil. I-am dat dreptate când mi-a explicat. De ce nu mi-a spus asta cu o zi înainte?

Sally mă privea pur și simplu cu un zâmbet înțelegător pe față, de parcă ar fi vrut să spună: “Pentru că nu m-ai lăsat.”

Acum, Sue și Marvin, chiar dacă aceasta nu a fost o conversație “de leagăn”, se aplică aceleași principii. În Isaia 41:1 Dumnezeu spune: “Să ne apropiem și să ne judecăm împreună.” Dacă Dumnezeu universului care, spre deosebire de Jim Hohnberger care mai face câte o greșeală, invită ființele căzute să se apropie și să vorbească cu El, Dumnezeu are o încredere mare în puterea principiilor comunicării. Parcă ar spune: “Lăsați-i să vorbească și nu-i întrerupeți chiar dacă nu o fac în modul cel mai politic.”

“Jim, nu-mi vine să cred că i-ai făcut asta lui Sally! Nu știi de câte ori mi-a făcut și mie Marvin asta. Chiar înțelegi prin ce am trecut, nu-i așa?”

“Din păcate înțeleg, Sue, dar nu este numai atât. Fiul meu a fost un vorbăreț încă de la primele scâncete. Când a învățat câteva cuvinte, se rostogoleau la gura lui într-un tumult de bâiguiri copilărești. Era atât de tentant să-l ignor sau să-i spun să tacă. În fond, nu aveam timp pentru asemenea prostii. Nu-i de mirare că la adolescență copiii noștri nu mai sunt dispuși să vorbească cu noi. Dacă încă de la o vârstă fragedă sunt învățați cu lipsa de comunicare, aceasta devine obișnuință. Dacă ați blocat căile de comunicare în familie sau în căsnicie, va fi nevoie de mai mult efort din partea ta pentru a restabili relația, așa cum a trebuit să fac eu cu Sally când m-am dus să-i cer iertare pentru că nu am ascultat-o.

Celălalt lucru care trebuie amintit în această categorie este nevoia de a înțelege ceea ce se spune cu adevărat, în loc să ascuți doar cuvintele folosite. Unii oameni nu se exprimă la fel de clar ca alții, dar noi trebuie să le acordăm libertatea de a fi ei înșiși, ascultând intenția conversației lor fără să ne agățăm de anumite cuvinte. Facem acest lucru în conversațiile

zilnice fără ca nici măcar să ne dăm seama. Dacă cineva îmi spune: “Copiii mei și-au luat zborul,” eu nu înțeleg prin asta că au început să prindă aripi și să zboare, ci că și-au părăsit căminul. În același mod, dacă spui: “Fug până la farmacie,” nu mă voi aștepta să-ți pui adidașii cei mai buni și să începi să alergi. Dacă putem face asta cu lucrurile de zi cu zi, cu siguranță putem da dovadă de înțelegere față de ceilalți în timpul conversației. Motivul pentru care de obicei nu ne dăm unul altuia libertatea este pentru că ne poticnim în ceea ce spune celălalt și, în loc să acceptăm ceea ce ne spune, trecem în defensivă după care atacăm *cuvintele* celui care a îndrăznit să ne jignească.

În Împărăția lui Dumnezeu nu este loc pentru așa ceva. Invitația Sa este: “Apărați-vă pricina, - zice Domnul - arătați-vă dovezile cele mai tari” (Isaia 41:21). Dacă Dumnezeu este dispus să asculte, înseamnă că și noi trebuie să-i ascultăm pe cei din jur – nu doar cuvintele, ci și semnificația.

Cel de-al patrulea principiu pentru comunicarea eficientă este orientat spre rezolvarea problemelor.”

“Ce vrei să spui?” a întrebat Marvin. Nu este acesta motivul pentru care discutăm problemele?”

“Ai dreptate, dar ați găsit vreo rezolvare în urma discuțiilor voastre?”

“Nu, doar o grămadă de resentimente și învinuiri.”

“Nu sunteți singurii. Majoritatea cuplurilor se luptă să găsească o rezolvare fără să se concentreze asupra rezolvării ei, după care sunt uimiți că încercările lor dau greș și sunt supărați și furioși. Am descoperit acest lucru atunci când am început să consiliesc cupluri. O întrebam pe soție care este problema și ea expunea ore în șir o listă întreagă cu inconveniente, întreruptă sporadic de obiecțiile soțului. Apoi rolurile se inversau. Vorbele aruncate ricoșau înapoi și încolo ca la un meci de ping-pong. Între timp, nimeni nu se apropia de soluționarea problemei.”

“Sună destul de familiar,” a recunoscut Sue cu un râs jalnic.

“Sue, noi a trebuit să învățăm aceeași lecție în căsnicia și în familia noastră. Ne-am decis să schimbăm modul în care rezolvăm conflictele în familia noastră, și a funcționat atât de bine încât am început să-l recomandăm și familiilor pe care le consiliem. După ce am văzut rezultatele nu ne-am mai întors niciodată la vechiul obicei.”

“Nu ne mai ține în suspans, Jim. Ce e?” a întrebat Marvin.

“Este foarte simplu. Ne oprim cinci minute asupra problemei și tot restul timpului căutăm o soluție. De fapt, nu este nevoie de mai mult de câteva minute pentru a prezenta problema din toate unghiurile, după care aplicăm regula familiei care susține că nimeni nu are voie să vorbească decât dacă prezintă o soluție. Dacă știți că și voi aveți probleme în privința aceasta, permiteți-mi să vă povestesc despre un cuplu care a venit la unul din seminariile pe care le-am ținut în Vest.

Gerald și Linda au venit în căutare de ajutor pentru căsnicia lor. Linda avea de gând să intenteze divorț pentru că nu-și mai putea suporta soțul. “M-am săturat de duritatea lui, de negativismul lui și de plângeri. M-am săturat de toate acestea și m-am săturat de el,” mi-a explicat.

L-am privit și l-am întrebat dacă este adevărat și când a început să vorbească, toate cuvintele lui erau atât de negative încât parcă erau amare. Atitudinea lui era atât de disprețuitoare, încât mi-am dat seama că la mijloc era o problemă gravă. Linda chiar nu exagerase, așa cum au tendința să o facă majoritatea partenerilor atunci când au de discutat o problemă. “Mereu e așa... negativ?” am întrebat.

“Da.”

“Gerald”, am început eu, cât am putut de blând, “obiceiul tău de a fi negativ pune în pericol această căsnicie. Dacă vrei ca aceasta să mai aibă ceva speranțe, trebuie să renunți la acest obicei. Pe tot parcursul conversației, de fapt pe tot parcursul taberei, nu ai voie să mai spui nici un cuvânt dacă nu este un compliment, cuvinte afirmative, sau o soluție pozitivă la problemele cu care tu și Linda vă confrunțați. Acum, Gerald, nu sunt sigur, dar presupun că motivul pentru care ești atât de negativ față de oamenii cu care trăiești este pentru că Linda te întâmpină cu toate problemele ei. Copiii își varsă problemele lor iar la acestea se adaugă și cele pe care le-ai avut toată ziua la serviciu. Probabil că te-ai săturat de atâtea probleme.”

I-am studiat expresia feței și tot nu a spus nimic, dar arăta de parcă ar fi cărat pe umeri o greutate imensă. “Dacă îți vei învăța familia să expună problema pur și simplu, timpul petrecut pentru a o rezolva se va reduce, iar căminul tău va fi mult mai plăcut. Orientarea spre soluționarea problemelor rezolvă o grămadă de certuri și de conflicte în cămin. O vei face?” Gerald a dat din cap fără prea mare entuziasm. Au plecat la scurt timp după aceea pentru că din moment de Gerald a început să pună în aplicare lucrurile pe care i le spusese, conversația a încetat.

A doua zi m-am întâlnit din întâmplare cu Linda. Am întrebat-o: “Cum merge?”
“De ieri n-a mai scos nici un cuvânt.”

“Jim, acest lucru l-ar face pe Marvin un înger!” a exclamat Sue. “Atunci când îți faci o idee despre încercările prin care trec alții, te face să îți numeri binecuvântările. Ce s-a întâmplat cu ei?”

“Ei bine, Sue, soția lui Gerald l-a părăsit 30 de zile mai târziu. Mă durea inima pentru el pentru că știam că are niște calități minunate, dar obiceiul său de a privi lucrurile în mod negativ era atât de înrădăcinat încât era nevoie de mult efort și rugăciune din partea lui pentru a-l depăși, iar el nu a fost dispus să facă o astfel de investiție. I-am împărtășit lui Gerald că a fi orientat spre rezolvarea problemelor înseamnă ca uneori să ieși din zona de confort și poate uneori să alegi să faci un compromis cu lucrurile care nu sunt neapărat bune sau rele, ci doar preferința noastră. Fiecare vrea să facă doar ce-i place, dar să crezi că întotdeauna poți face asta este nerealist și extrem de egoist.

Sally și cu mine ne-am confruntat de-a lungul anilor cu problema lucrurilor pe care ea dorea să le cumpere, iar eu consideram că nu avem nevoie de ele! Într-o zi Sally mi-a spus că are nevoie de timp de legănat pentru acest subiect. Fiecare dintre noi a venit înarmat până în dinți cu argumente și ne-am prezentat cazurile. Ne puteam certa ani de zile pe acest subiect pentru că fiecare aveam opiniile noastre la care țineam și nu era vorba despre o alegere între bine și rău. Pur și simplu aveam opinii diferite care ne-au condus la concluzii diferite.

Am prezentat problema timp de câteva minute după care am aplicat regula pe care v-am prezentat-o mai înainte. Nu ne-am permis să vorbim până când nu aveam o soluție pentru această problemă. În cele din urmă i-am spus lui Sally: “Și tu ai dreptul să decizi cum trebuie cheltuiți banii. În fond sunt și ai mei și ai tăi. Ce-ar fi să punem deoparte o anumită sumă lunară pentru ca tu să poți achiziționa orice îți dorești? Dacă te întreb ceva și tu îmi spui că a fost cumpărat din acea sumă, atunci nu voi mai spune nimic.”

“Serios?” a spus Sally entuziasmată.

“Sigur. Voi fi pisicuța ta.”

“Uraaa. Astfel voi putea să-mi cumpăr un cântar de baie.” Vedeți, Sally își dorea de mult un cântar de baie nou, dar în felul meu, tipic bărbătesc, nu consideram că cel vechi are vreo problemă. Acum își putea

cumpăra lucrurile pe care și le dorea fără să-mi dea socoteală, ceea ce este, ei bine, aproape imposibil. Dacă veți aplica acest principiu, veți avea un cămin mult mai fericit.”

“Jim, această soluție chiar nu te-a costat prea mult și a făcut-o pe Sally foarte fericită. Poate că voi încerca această metodă pentru câteva neînțelegeri pe care le-am avut cu Sue. Lucrurile nu se pot înrăutăți mai tare,” a spus Marvin.

“Știi, Marvin, unul dintre oamenii cei mai orientați spre soluționarea problemelor a fost Daniel. După capturarea și ducerea lui în Babilon, s-a confruntat cu o problemă pentru că, după credința sa religioasă, interdicția dată de Dumnezeu de a evita mâncărurile necurate, nu era înțeleasă sau binevenită de către cuceritorii săi caldeeni. Biblia, în Daniel 1:8, spune că Daniel “s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul, și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.” Dar când căpetenia, de frica împăratului, i-a refuza cererea, Daniel nu a insistat asupra problemei și nici nu a cerut să se facă după voia lui. Daniel era orientat spre soluționarea problemelor. A propus o altă opțiune și a cerut să se încerce timp de zece zile ca un experiment. De data aceasta a acceptat iar Dumnezeu a binecuvântat această încercare așa că prințul și eunucii au fost convinși că obiceiurile lui Daniel erau mult mai bune, și i-a fost aprobată cererea.”

“Dacă Daniel insistă cu încăpățănare în convingerile sale, regele i-ar fi îndepărtat cu plăcere capul și acolo se termina povestea. Ironia este că majoritatea facem așa. Suntem încăpățânați și susținem cu insistență că părerea noastră este cea mai bună și majoritatea ne pierdem cumpătul în focul certurilor.”

“Niciodată nu am privit așa povestea lui Daniel. Îți oferă o perspectivă cu totul diferită asupra povestirii,” spuse Sue.

“Sunt de acord cu tine, Sue, și cred că și cel de-al cincilea principiu ți se va părea la fel de folositor. Este ceea ce eu numesc “pauză”. Când jucam fotbal și jocul nu mergea prea bine, dacă cealaltă echipă era în avantaj, iar noi nu mai știam ce strategie să mai folosim, puteam cere o pauză pentru a ne echilibra. Dacă vedeți că o conversație începe să se deterioreze, dacă se încing spiritele, dacă sunt trezite anumite emoții care amenință pierderea controlului, atunci ambii parteneri trebuie să ceară o pauză, iar problema va fi amânată, fără nici o discuție. Acest principiu

este mult mai dificil decât pare și necesită o alegere făcută din principiu, pentru că atunci când nervii sunt tensionați, este foarte greu să te stăpânești. Va trebui să te abții și să nu dai frâu liber emoțiilor, iar majoritatea dintre noi NU suntem obișnuiți cu așa ceva. Vă garantez că nu vi se va părea prea plăcut la început, dar rezultatul va fi că stăpânirea de sine vă va oferi valoarea ei. Dacă puneți frână și discuția este oprită pentru a fi continuată altădată, nu va mai trebui să vă confrunțați cu rezultatul cuvintelor spuse cu mânie și astfel veți evita orice neplăcere. O pauză, nu numai că ajută conversația să nu se transforme într-o serie de acuzații dureroase, dar îi și face pe ambii parteneri mai dispuși să asculte anumite lucruri mai dure din partea persoanei iubite, pentru că știu că pot întrerupe discuția atunci când devine prea greu de suportat.

Am avut un prieten care mi-a cerut să-i spun sincer care sunt defectele lui, evident ceva ce nu-mi place să fac, dar acest om cu siguranță și-a dat seama că ceva din felul lui de a se purta îndepărta oamenii. El chiar nu știa despre ce este vorba. Mi-a cerut să-i spun pentru că avea această convingere: “Știi că tu îmi vei spune adevărul.”

Am început să-i spun și amintisem doar de două sau trei defecte când acesta m-a întrerupt: “Gata, gata. Am înțeles, Jim! Am destul de lucrat la acestea.” Și desigur că m-am oprit. A primit atât cât a putut duce și avea nevoie de o pauză. Trebuie să facem la fel cu cei pe care-i iubim. S-ar putea ca ceea ce dorim să discutăm cu ei să fie un lucru total străin lor, și este bine să li se ofere timp destul pentru a reflecta, la fel cum și tu ai avut timp să te gândești înainte să le spui. Psalmul 60:3 spune: “Ai făcut poporul Tău să treacă prin lucruri grele, ne-ai adăpat cu un vin de amețire.” Dacă deschizi o conversație, cu adevărat s-ar putea să bei vinul uimirii atunci când vei afla ce gândesc alții. Vei avea nevoie de ceva timp pentru a procesa aceste gânduri noi.

Când îi întrebăm ceva pe cei din jur, vrem să ne dea un răspuns imediat, fără să aibă timp să se gândească. Dacă sunt împinși să răspundă pe moment, este foarte probabil să urmeze înclinația normală și general umană de a se justifica și a se apăra. Cu toate acestea, dacă aceleași persoane i se oferă timp să reflecteze cu rugăciune asupra problemei, poate că va recunoaște că a urmat un drum greșit și se va pocăi. Atitudinea noastră față de ei și considerația pe care o arătăm în conversația noastră influențează dispoziția lor de a răspunde și răspunsul pe care-l vor da.

“Ai dreptate, Jim. Adică este posibil să primesc un răspuns mai favorabil de la Sue dacă sunt dispus să-l aștept,” a spus Marvin suspinând.

“Știi că te-am *lovit* cu o mulțime de informații, Marvin, dar vreau să-ți mai spun de un ultim principiu care te va ajuta să dezvolti o comunicare eficientă. Este un element de bază al vieții creștine și s-ar putea să te întrebi de ce îl menționez, dar este ceva pe care tindem cu toții să-l facem - să păstrăm în suflet vechile nedreptăți. Atunci când ne confruntăm cu o problemă în viața noastră, avem cu toții tendința să vorbim mai degrabă despre ratările din trecut ale celor dragi decât să ne ocupăm de problema în sine. Dar dacă Sally este nemulțumită de temperamentul meu, pot rezolva problema dacă încep să discut despre lipsa ei de promptitudine? Asta nu înseamnă că nu poți discuta despre probleme din trecut, dar este un timp și un loc potrivit pentru toate, și atunci când Sally vrea să vorbească despre temperamentul meu, probabil că acel moment nu este cel mai potrivit pentru a discuta despre lipsa ei de promptitudine. Dacă sunt probleme care nu au fost tratate corespunzător în trecut, aceleași defecte de caracter vor ieși la suprafață și vor crea probleme în prezent. Acesta este momentul pentru a le rezolva. În căsnicie este foarte ușor să uiți că soțul sau soția este diferit astăzi și să încerci să-l privești prin prisma trecutului, fără să apreciezi creșterea și schimbările pe care le-a făcut, chiar dacă sunt doar unele mici.”

“V-am spus multe până acum. Credeți că mai puteți suporta încă o poveste?”

“Jim, ne-ai oferit o nouă speranță,” a recunoscut Marvin. “Chiar te rog.”

“Nu am primit un răspuns de la Sue, dar știam că este acolo pentru că am auzit-o cum scotea șervețele dintr-un pachet, după care a urmat un foșnet încet al acestora în timp ce-și ștergea lacrimile. Nu a fost intenția ei să-l îndepărteze pe Marvin. Încă mai era îndrăgostită de el, dar nu avea elementele de comunicare potrivite pentru a se confrunta cum trebuie cu această situație în care se afla, odată ce au început să-și vorbească din nou.”

“Bine, Sue și Marvin, fiți atenți. I-am cunoscut pe Victor și Janis acum câțiva ani când am fost la Victor ca să mă tratez. Mă loviseam și aveam nevoie de un specialist, iar Victor era bun. Chiar dacă nu era în apropiere, acesta a fost recomandat ca fiind cel mai bun medic pentru

problema mea și am început să ne cunoaștem mai bine în timpul acestor întâlniri.

Am aflat că Victor era creștin, iar soția lui, Janis, care lucra ca managerul lui, s-a alăturat curând conversațiilor noastre. În câteva luni deja ne vizitaserăm unii pe alții acasă și am pus bazele unei prietenii adevărate. Așa că atunci când am fost programați să vorbim la un sfârșit de săptămână într-un loc relativ aproape de biroul lor, i-am invitat să vină și ei la aceste întâlniri.

Nu am știut, dar acești oameni dragi nouă nu-și vorbiseră cu adevărat de zece ani. Trăiseră în aceeași casă, lucraseră în același domeniu și erau împreună într-un fel sau altul aproape în fiecare zi. Își creșteau împreună copiii, acum adolescenți, și cu toate acestea, comunicarea dispăruse cu desăvârșire și ridicaseră bariere enorme între ei. Când au fost la prima întâlnire au venit de la serviciu în mașini separate. Vă vine să credeți? Au luat mașini diferite de la același birou, la aceeași întâlnire, ceea ce vă arată cât de mult s-au îndepărtat unul de altul și cât de mare era această distanță.

Îmi plănuisem dinainte mesajul pe care doream să-l transmit în seara aceea, dar cu cât se apropia timpul să vorbesc, pur și simplu nu puteam să mă acomodez cu prezentarea mesajului pe care îl plănuisem. Se părea că Domnul îmi trimitea inspirații puternice să-mi schimb mesajul din acea seară cu unul pe care îl scrisesem mai demult și pe care l-am numit: “Rănind inimile.”

Această impresie era atât de persistentă și de neliniștitoare încât am renunțat și mi-am schimbat mesajul în seara aceea. Când se întâmplă așa ceva, și nu se întâmplă foarte des, știu că Dumnezeu vrea să ofer un alt mesaj. Nu știu a cui inimă vrea Dumnezeu să atingă; eu doar cooperez și Îl las pe El să conducă. Seara aceea urma să fie una din acele seri ciudate în care am avut posibilitatea să văd exact ce dorea Duhul Sfânt când mi-a spus să-mi schimb predica. Am privit pe tot parcursul predicii cum Duhul Sfânt se lupta cu o inimă de om.

“În seara aceea, uitându-mă la public, părea că singura persoană pe care o puteam vedea era Victor. “Rănind inimile” este un mesaj despre cum îi putem răni chiar pe cei pe care îi iubim prin cuvintele și prin acțiunile noastre, și vedeam că acest mesaj era potrivit pentru el. Se foia pe scaun și nu-și găsea locul. Uneori arăta ca un cal nărvaș gata să lovească puternic. Îmi doream să mă pot duce lângă el, să-mi pun brațul în jurul lui și să-i spun: “E bine. Lasă Duhul Sfânt să-și facă lucrarea în viața ta. Nu

vei regreta.” Dar sigur că acest lucru era imposibil fără să-l îmbrățișez pe sărmanul om, care era deja destul de supărat. Am încheiat predica sugerând, așa cum fac de obicei că, dacă cineva simțea nevoia să corecteze o greșeală din trecut, dacă-și dădea seama că rănise inima cuiva, ar trebui să îndrepte lucrurile, să o facă chiar în acea noapte, chiar atunci în biserică sau în mașină, în drum spre casă și să nu mai amâne. Seara în care Dumnezeu îi roagă este momentul cel mai bun pentru a acționa și a îndrepta lucrurile, pentru că glasul Lui nu va fi niciodată mai puternic și nici nu vor fi mai motivați ca în acea seară. Dacă lasă ca zilele să treacă, va trece intenția de a îndrepta lucrurile și, orice le spune Dumnezeu acum, este foarte important ca ei să încerce!

Știam că pe Victor îl încerca un sentiment de vinovăție așa că, încă de cum am părăsit amvonul, m-am îndreptat spre el. Mă temeam că va neglija impulsul Duhului Sfânt și doream cu disperare să-l încurajez să ia atitudine, dacă acest lucru era posibil. Ceea ce s-a întâmplat mai departe mi-a îndepărtat orice teamă. Stăteam la amvon și privind în ochii mei i-a spus: “Janis, te-am rănit în toți acești ani și chiar aici, înaintea lui Jim și lui Sally, vreau să-mi cer iertare.”

Și-a păstrat ochii ațintiți spre mine, de parcă îi era teamă să nu-și piardă curajul în caz că se uita la soția sa. Am privit-o pe soția lui și am observat uimirea de pe fața ei. Știam de asemenea că atunci când cuplurile au astfel de reușite ca acestea nu le oprești datorită unor lucruri neînsemnate cum ar fi somnul. Astfel, chiar dacă eram cam somnoros, i-am încurajat să continue și am mai stat de vorbă încă o oră. Nu mai aveam nici o întâlnire de dimineață, așa că în cele din urmă am spus noapte bună și am plecat la gazda mea care se afla la o oră depărtare. Înainte de plecare, am spus: “Voi doi trebuie neapărat să veniți la întâlnirea de mâine. Vom vorbi despre lucruri foarte importante care vă vor ajuta, din moment ce vreți să o luați de la capăt. Veți veni, nu-i așa?” am întrebat observând expresia întunecată de pe fața lui Victor.

“Nu, Jim, mi-am făcut deja alte planuri.”

“Ce poate fi mai important decât încercarea de a salva căsnicia?” l-am constrâns.

“Jim, pur și simplu nu înțelegi. Mâine este ziua de deschidere a sezonului de vânatoare. Eu și prietenii mei mergem mereu împreună,” a explicat Victor.

O simțeam pe Sally cum se enervează lângă mine, indignată din pricina sistemului de valori pe care-l avea acest om, și doar o privire către soția sa i-a dezvăluit o concluzie amară cu privire la importanța ei în comparație cu prietenii lui. Am încercat de câteva ori să-l fac să vadă situația mai clar, dar am văzut că era deja hotărât, așa că m-am simțit inspirat să încerc o altă tactică. “Ce-ar fi dacă eu și Sally am veni pe la voi după întâlnirile de duminică de la biserică? Astfel vom putea continua discuția.”

Victor a fost de acord și duminica următoare ne aflam pe drumul înconjurat de o priveliște superbă ce ducea spre casa lor impunătoare. Așezată pe un deal, era exact cum te-ai fi așteptat să fie casa unui medic, și prin ușa cu vitraliu l-am zărit pe Victor care stătea în șezlong - dormea. Janis ne-a poftit înăuntru, ne-a spus că trimiseseră fetele să stea la un prieten de familie pentru noaptea aceea și șoptind a spus cu repeziciune: “Nu ne-am mai vorbit de vineri noapte!”

Eram curios ce o să găsesc și acum știam. Eram foarte bucuros că ne-am oferit să-i ajutăm. Sunt multe cupluri care trăiesc experiența cuplului Janis și Victor. În ciuda mărturisirii pe care Victor a făcut-o doar cu două nopți înainte, se pare că nu au putut umple golul lipsei de comunicare ce s-a creat între cei doi. Aceste situații ajung la proporții uriașe și par imposibil de trecut, astfel încât cuplurile renunță și acceptă ce au, ca și când aceasta au dorit. Este imposibil pentru un cuplu, care a ajuns în această situație, să se schimbe fără intervenția lui Dumnezeu și deseori este nevoie de intervenția omului sub forma unui mediator. Acest pas nu este niciodată atât de simplu, pentru că mediatorul nu numai că trebuie să fie predat lui Dumnezeu, dar trebuie să fi cultivat talentele interpersonale pentru rezolvarea situațiilor conflictuale, astfel încât să poată feri cuplul de căile de comunicare greșite. Trebuie să înțelegem că lui Satana îi place nespun de mult atunci când bărbați și femei căsătoriți nu mai comunică, pentru că astfel, cei doi nu mai pot descoperi niciodată în celălalt împlinirea pe care Dumnezeu a rânduit să o găsească și în felul acesta, amândoi devin vulnerabili. El are grijă ca, odată rupte relațiile, să nu mai poată fi restabilite și încurajează comunicarea distructivă care îndepărtează cuplul și mai mult. Putem spune lucruri *adevărate* dar care sunt destul de delicate și nu fac altceva decât să-l deranjeze pe cel cu care ne-am căsătorit. Când facem acest lucru Satana ne-a prins în capcană și ne folosește ca pe niște pionii pentru a împiedica soluționarea problemei.

Victor și Janis trebuia să înceapă ceva nou. Amândoi tânjeau după posibilitatea pe care au văzut-o în fața ochilor, dar nu știau cum să obțină acest lucru. Părea imposibil de obținut, dar nu era chiar atât de greu dacă își puneau ținte realiste. Primul pas era dorința de a se schimba. Simpla dorință după ceva mai bun este dovada că Dumnezeu a lucrat la inimă și a pregătit calea pentru schimbare. Nu aveau să fie transformați peste noapte, dar era în regulă dacă, și numai *dacă*, își reorganizau viața, o prețuiau și se bucurau de fiecare pas mic făcut în direcția corectă.

I-am ajutat să urmeze îndrumarea Duhului lui Dumnezeu și au trecut prin procesul de corectare a problemelor de comunicare pe care le-au avut timp de ani de zile. S-au hotărât să aibă timpul lor pentru legănat de două ori pe săptămână, duminica și miercuri seara. Mai mult decât atât, fiecare dintre ei își dorea o seară în care unul dintre ei să conducă discuția, astfel că s-au decis să facă acest lucru pe rând.

Ei nu și-au dat seama, dar au început să vorbească din ce în ce mai mult unul cu altul și tot mai puțin cu noi. Am luat cina împreună, iar după ce am strâns masa și am spălat vasele, s-a înfundat chiuveta. “O repar eu,” s-a oferit Janis veselă, ducându-se după ventuză.

“Nu, o repar eu,” interveni Victor.

“O vom face împreună!” au strigat amândoi, râzând pentru prima dată după multă vreme.

Ei bine, au pus ventuza și înghesuindu-se unul într-altul, au tras de ea cât au putut de tare printre răsete.

“Gâlg!” făcu chiuveta. “Gâlg,” se auzi pe țeava de canalizare. Să-i fi văzut pe cei doi cum au lăsat ventuza și și-au unit mâinile victorioși. Victor a învățat-o pe Janis prin bucătărie triumfător. Arătau din nou de parcă ar fi fost proaspăt căsătoriți.

“Uau! Uitați-vă la voi!” am exclamat. “Dacă v-ați descurcat cu o chiuvetă stricată, împreună puteți înfrunta tot ce vă stă în cale. Noi plecăm acum,” am spus cuplului care zâmbea în timp ce se priveau, uniți într-o îmbrățișare puternică. “Cred că mai departe vă descurcați și singuri!” Și știi ce? Ei au reușit. Și tu poți face la fel!

Dă-mi voie să închei cu cuvintele unei tinere ai cărei părinți au aplicat principiile comunicării eficiente în căminul lor și le-au folosit pentru a aduce fericire și în familia lor.

Învățând cum să comunicăm într-un mod nou, diferit
Renunțând la argumente pentru un timp al legănării
Și simțind unul cu altul, viața-n doi dă loc schimbării
Și deschide-a noastre inimi către dragoste și har.

Janice Van Petten

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 7:

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Astăzi apropie-te de Dumnezeu. Spune-I ce te apasă. Bucură-te de acest timp deosebit petrecut cu Dumnezeu. Se pare că în această carte v-am trimis foarte des la Dumnezeu, pentru a obține o minte liberă și acesta este lucrul cel mai important pentru a avea o perspectivă a ceea ce ar putea fi, astfel încât visul să poată deveni realitate.

Activitate: Citește “Timp pentru legănat.”

Meditație: Ai putut să-ți imaginezi cum ar fi ca tu și partenerul tău să comunicați în felul acesta? Dacă nu, de ce, și ce ai putea face pentru a remedia situația? Amintește-ți că nu orice căsnicie reușită folosește metoda “timp de legănat”, dar toate folosesc un anumit mod de a comunica.

Luni:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți ofere multă înțelepciune pentru a stabili un moment potrivit pentru timp de legănat.

Activitate: Plănuiește această “ședință de legănat” ca și cum ai fi un general care plănuiește o luptă decisivă. Indiferent câte probleme ar fi între voi doi, ține minte că aceasta este o investiție pe termen lung în fericirea voastră, o investiție de pe urma căreia nu veți putea profita dacă vă puneți partenerul pe fugă, pentru că faceți ca aceste momente să fie dezagreabile. Dacă vă luați o zi să plănuiți, șansele de a rămâne pe drumul cel bun vor crește, și veți trece cu succes la o nouă activitate.

Meditație: Ai o metodă de abordare pentru partenerul tău? Poate să funcționeze și fără intervenția harului lui Dumnezeu asupra inimii tale și a partenerului tău?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să cooperezi cu El pentru ca persoana iubită, cu care vrei să petreci un timp deosebit, să vadă timpul de legănat ca o ocazie bună pentru dezvoltare, și să fie dispusă să coopereze cu tine pentru a o lua de la capăt.

Activitate: Stabilește întâlnirea pentru timpul de legănat. Nu există nici o tehnică perfectă pentru a face acest lucru, dar Îi poți cere lui Dumnezeu să te conducă să ai o atitudine pozitivă față de partener, chiar dacă acesta are îndoieli. Ar fi cel mai bine să faci acest lucru vineri. Vei avea mai mult timp pentru a te pregăti și deseori toată lumea este mai relaxată la sfârșitul săptămânii.

Meditație: A fost vreo problemă, neplăcere, ciudățenie? Oare a fost așa datorită felului în care ai tratat problemele în trecut?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Acum că planurile tale au luat formă, întreabă-L pe Dumnezeu ce poți să faci pentru a contribui la acest proces, dacă există ceva în inima ta pe care trebuie să-l rezolvi din timp.

Activitate: Oricare a fost gândul pe care ți l-a oferit Dumnezeu în timpul rugăciunii, ar trebui să acționezi. Sunt o serie de factori exteriori care pot împiedica comunicarea eficientă. Dacă în casă este dezordine, dacă copiii fug de colo colo, dacă mâncarea dă în foc, dacă ești îngrijorat de bani, dacă ți-ai îngăduit să începi o ceartă în legătură cu ceva care te-a cam deranjat, este lesne de înțeles că prima încercare de a avea un timp de legănat nu va fi deloc productivă. Vezi ce poți face pentru a preveni unele dintre aceste opreliști pe care le-am menționat.

Meditație: Ai avut emoții? Te-ai simțit de parcă erai la prima întâlnire?

Joi:

Timp pentru rugăciune: În momentele de liniște alături de Dumnezeu, roagă-L să te ajute să revizuiști principiile comunicării eficiente pe care le-am învățat săptămâna trecută. Amintește-ți că acestea sunt uneltele oferite de Dumnezeu pentru a vă îmbunătăți relația, dar vor fi cu adevărat eficiente doar dacă le folosești sub îndrumarea lui Dumnezeu.

Activitate: Tot ce trebuie să faci astăzi este să-i amintești partenerului de întâlnirea programată. Sună destul de simplu, dar multor femei acest

lucru li se pare o insultă adusă inteligenței lor, în timp ce mulți bărbați consideră acest lucru cicăleală. Așa că ce facem? Poți face orice. Folosește orice metodă atâta timp cât ești nerăbdător să petreci acest timp deosebit alături de partener. Poartă-te ca și cum nu te îngrijorezi că s-ar putea să uite. Scoate în evidență importanța acestui lucru pentru tine și abține-te, oricât ar fi de greu, să insinuezi că s-ar putea să uite. Nu va uita și dacă îi vei oferi șansa să-și împărtășească gândurile într-un mod pașnic, și celălalt va aștepta cu nerăbdare aceste momente.

Meditație: Ți s-a părut prea complicat să vorbești pur și simplu cu partenerul tău? Amintește-ți că orice lucru care merită cere multă muncă.

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Predă-te lui Dumnezeu ca să fii extrem de sensibil la influența Sa.

Activitate: Dacă ți-ai programat întâlnirea pentru sfârșitul săptămânii, acum ar fi momentul cel mai potrivit. Dacă ți-ai făcut treaba cum trebuie, va deveni o parte din viața ta. Nu toate vor necesita atâtea pregătiri, dar este foarte important ca prima încercare să nu fie lăsată în voia soartei. Stabilește deja următoarea întâlnire. Dacă este posibil, programează-le cât mai des.

Meditație: A meritat străduința ta? Sper că ai avut o sclipire a ceea ce ar putea fi în viitor. Nu dispera dacă a fost un pic ciudat; pe viitor va fi mai relaxant.

Sâmbătă:

Meditație: Gândește-te cât este de important într-o căsnicie timpul dedicat comunicării. Ce ai învățat din aceasta pentru a aplica în relația ta cu Dumnezeu?

Îndepărtarea ghimpilor

“Căci în ei nu este nici o nădejde de schimbare, și nu se tem de Dumnezeu.” (Psalm 55:19)

ȚINTA CAPITOLULUI

Fiecare dintre noi avem anumite caracteristici și obiceiuri care sunt ca niște ghimpi care îi deranjează pe cei dragi. Îndepărtarea lor este vitală în umblarea cu Dumnezeu. Progresul practic, vizibil în viețile noastre, este esențial atât pentru încurajarea noastră cât și pentru a-i lumina pe alții.

Mie îmi place să tai lemne. Această îndeletnicire are ceva care mă satisface în mod deosebit. Acum, înainte să crezi că statul în sălbăticie mi-a cam dăunat, dă-mi voie să îți explic. Știu că implică mult efort, dar acesta este doar unul din motivele pentru care îmi place această muncă. Dar mai este un alt motiv, mult mai profund, mai personal și mai greu de exprimat, deși este tangibil și real.

Pentru mine lemnul este libertate și independență. Când știi că poți să încălzești casa, să faci mâncare și să faci dușuri fierbinți, toate cu prețul muncii, ai un sentiment de independență. Dar dincolo de considerentele pur economice, focul are ceva aproape magic. Din lemne care arată normal, iese lumină și căldură într-un spectacol fascinant și inedit de lumină, sunet și culoare. Focul este mereu legat de ideea de intimitate, alungă neplăcerile și deschide inimile tuturor celor ce se strâng în jurul lui. Chiar și atunci când ești singur în sălbăticie, focul este o companie deosebită cu care îți

poți petrece seara, nu te plictisește niciodată și în același timp te luminează și îți dezvăluie secretele sale cele mai intime.

Datorită atitudinii pe care o aveam, băieților mei a început să le placă și lor să taie lemne, și deja pe la vârsta de zece și respectiv doisprezece ani nimic nu le plăcea mai mult decât să ajute la tăiatul lemnului. De ce nu? Cred că dorința de a trăi din rodul pământului, pentru a te descurca în sălbăticie, este la fel de proprie americanilor ca și plăcinta cu mere. De fapt, probabil este motivul pentru care oamenii din toate colțurile pământului se recunosc în istorisirile mele despre supraviețuirea în sălbăticie, datorită unui instinct primar ce recunoaște trăsături comune de viață de mult apuse, ce își are originea în căminul fericit din Eden, de unde ne tragem cu toții. Cred că toți bărbații au, într-o anumită măsură, dorința să își îndeplinească visul de a fi un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, și băieților mei, chiar dacă erau atât de mici, le plăcea să taie lemne tocmai pentru că așa fac bărbații.

Din păcate, vârsta, mărimea și judecata în curs de dezvoltare îi împiedica să folosească drijba și astfel le era imposibil să despică lemnul. Erau un ajutor de nădejde pentru că ei încărcau remorca și stivuiău lemnul pe care îl tăiam. Îmi făcea plăcere compania lor și sunt sigur că simțeau asta.

Eram la una din aceste expediții de strâns lemne când lui Andrew i-a scăpat un lemn din mâini și i-a intrat o așchie mare, ba chiar foarte mare, în palmă. Îl durea tare. Știam că-l doare. Îmi era atât de milă de săracul copil, pentru că vedea așchia aceea imensă cum iese din piele, și primul impuls a fost să mă duc să o scot. Andrew nu a vrut și i-am sugerat să o lase pe Sally să o scoată. În fond este soră medicală și știam că va fi foarte blândă. Dar simplul gând de a o îndepărta era insuportabil. Așchia, ghimpele din carnea sa era foarte dureros, dar ideea de a-l scoate era și mai dureroasă. Orice părinte se poate gândi la sentimentul pe care îl ai când copilul tău are o așchie și multe mame și mulți tați și-au ajutat copiii să scape de aceste așchii. Dar Sally și cu mine ne-am decis că la zece ani, Andrew era destul de mare să învețe o lecție importantă în viață, așa că dacă nu voia să o îndepărteze, trebuia să așteptăm până era gata să o facă. Știam ce avea să se întâmple și i-am explicat lui Andrew că rana se va umfla și se va infecta din moment ce corpul se luptă să îndepărteze acel corp străin. Mâna urma să îl doară din ce în ce mai tare, și dacă nu era în

stare corpul să scoată așchia, infecția ar fi putut avea drept repercusiune amputarea mâinii.

Sally și cu mine nu aveam nici o intenție să lăsăm lucrurile să ajungă la acest punct. Eram încrezători că durerea îl va determina să scoată așchia înainte să ajungă în acel punct periculos, și chiar așa s-a întâmplat. După câteva zile de durere și infecție Andrew veni sfios la mama lui și i-a întins mâna bolnavă pentru ca să-i scoată așchia.

Gândul că urma să o scoată era încă înspăimântător. Lacrimile îi curgeau, dar încerca să fie curajos. Într-un timp scurt dar dureros așchia a fost scoasă. Andrew a scăpat de acest ghimpe, dar l-a costat câteva lacrimi și ceva durere. Deși îndepărtarea așchiei a provocat lacrimi, nu se mai puneau la socoteală pentru că era eroul meu. A învățat din experiență și a ales un pic de durere pentru a se bucura și mai mult de o viață lipsită de durerea provocată de așchie. Astfel a făcut o demonstrație a problemei cu care ne confruntăm mulți dintre noi, în majoritatea căsniciilor. Spre deosebire de Andrew, noi nu am învățat cum să îndepărtăm așchiile și continuăm să suferim degeaba.

Care sunt așchiile care te rănesc și te deranjează în fiecare zi? Cu siguranță, chiar în momentul în care citești aceste rânduri, îți apar în minte două sau trei exemple. Dacă este așa, din căsnicia ta ai de îndepărtat câțiva ghimpi. Ceea ce se întâmplă de obicei este că privim acești spini și de fiecare dată când îi atingem sunt atât de dureroși încât pe viitor încercăm să-i evităm. Odată cu trecerea anilor descoperim noi ghimpi și aceștia devin extrem de dureroși, până când, neștiind cum să-i scoatem sau fiindu-ne frică să încercăm, alegem amputarea, cu alte cuvinte, divorțul. Apoi căutăm un alt partener, despre care credem cu naivitate că nu are ghimpi. Desigur că ne aflăm pe tărâmul basmelor dacă gândim astfel. Deși partenerul cel nou s-ar putea să aibă alte trăsături față de primul, vom trece din nou prin același proces. Ar fi mult mai bine dacă am repara ce avem, și nu cred că asta înseamnă să te limitezi la mai puțin sau să încerci să te mulțumești cu o situație mai puțin decât ideală.

Indiferent cât de lipsită de speranță pare a fi căsnicia ta, poți schimba lucrurile în bine. Exercițiile incluse în acest capitol nu sunt concepute să transforme o căsnicie într-o săptămână. Ele sunt formulate în mod special pentru a te aduce pe drumul schimbării și pentru a reduce speranța că relația ta poate fi și altfel. Înainte de a începe, să vedem cum a funcționat

acest proces în viețile altora; urmați-mă pe baricade, unde mă lupt să salvez o căsnicie din Midwest.

Atunci când Karl a venit la mine, știam că ceva nu este în regulă. Avea o privire îngrijorată și abătută ca a unuia pentru care trag clopotele soartei. Fața lui mi-a destăinuit că este doar la un pas de orice i-a hărăzit nenorocita soartă: “Jim, eu și soția mea am dori să stăm de vorbă cu tine. Ne putem întâlni mâine după seminar? Avem nevoie de consiliere.”

“Ei bine, da... avem ceva timp liber în program,” am răspuns, dar îmi dădeam seama din expresia feței că era ceva mai mult decât atât. “Și soția ta dorește acest lucru?”

“Nu, Jim, nu vrea,” spuse el. “Vrea să vină la întâlniri, dar deja s-a hotărât. Luni dimineată vrea să intenteze divorț.”

Acum înțelegeam de ce arăta atât de îngrijorat. “Spune-i soției tale să-mi acorde doar cincisprezece minute. Dacă după cincisprezece minute nu zărește nici o speranță e liberă să facă ce vrea.”

Karl avea îndoieli, ca și cum i-ar fi fost frică să riște atât de mult pentru un joc de cincisprezece minute, dar din moment ce nu avea nimic mai bun de oferit a dat din cap posomorât și a plecat. Reacția lui era una tipică și chiar dacă nu știam mai nimic despre Karl sau soția sa, sau despre problemele cu care se confruntau, eram sigur că acele probleme fuseseră discutate, reluate și repetate ore întregi, zile, săptămâni, poate chiar ani la rând, fără nici o rezolvare. Nu-i de mirare că avea îndoieli cu privire la soluția de cincisprezece minute. Tu nu ai avea? Există o cale mai bună? Cred că da.

Din păcate, majoritatea dintre noi cresc mari fără să învețe cum să rezolve o problemă în mod practic. Părinții, profesorii și prietenii noștri aveau fiecare propriul mecanism pentru a face față situației, care de obicei includea tăcerea, măturarea problemelor sub preș sau cearta lungă de câteva ore. Dacă am fi sinceri, am recunoaște că nici una nu a funcționat și știm de asemenea că durează doar câteva minute pentru a spune care este problema, nu-i așa? Și dacă ne-am acorda unul altuia aceste câteva minute pentru a prezenta problema, nu-i așa că asta ar însemna că rămâne mult mai mult timp pentru a vorbi despre rezolvare? Să vedem ce se întâmpla cu Karl și Mary.

Cei doi mă așteptau la sfârșitul prezentării mele. Atitudinea lui Mary era sub orice critică. Nici nu știu cum să o descriu altfel. Nu ne spuseserăm

nici un cuvânt, dar atitudinea ei îmi spunea deja clar și răspicat că nimic din ce doream să spun sau să fac nu urma să-i schimbe părerea. Era hotărâtă să amputeze. Mary venise doar din obligație. Parcă spunea: “Nu vreau ca cineva să mă privească de parcă aș fi personajul negativ, așa că am să vin, dar în cincisprezece minute am și plecat!”

Aveam inima strânsă. Din punct de vedere omenesc, această situație era destul de sumbră și mă gândeam la o mie de locuri în care aș fi preferat să fiu în acele momente. Nu aveam nici un fel de asigurare că lucrurile se vor rezolva de minune. Sunt foarte mulți cei care pretind a fi creștini și oferă ceea ce se numește consiliere creștină, dar nu oferă sfaturi sănătoase. Chiar și minoritatea care oferă sfaturi bune nu poate citi viitorul fiecărui caz cu care are de-a face. Nu, a oferi sfaturi sănătoase înseamnă să perseverezi atunci când toate par a fi fără speranță, nu pentru că știm ce ne așteaptă, ci pentru că Îl știm pe Dumnezeu și dragostea pe care o are pentru persoanele în necaz cu care ne aduce în contact. Și cu acest gând în minte m-am apropiat de Mary.

“Mary, nu vreau să bat câmpii. Vreau să îți pun trei întrebări. Vrei să răspunzi sincer?” Mi-am dat seama după expresia feței că am luat-o prin surprindere cu această abordare. A venit pregătită să audă o predică și s-a îmbărbătat să reziste cincisprezece minute. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Nu urmam ideile ei preconcepute și a arătat ceva interes.

“Întreabă-mă,” răspuse ea cu răceală, aproape fără să vrea.

“Ce te deranjează foarte tare la Karl?” și m-am străduit să clarific mai întâi această problemă foarte importantă. “Care sunt lucrurile pe care le face, care sunt ca niște ghimpi în pielea ta - care te enervează și te deranjează?”

Mary s-a gândit un moment, pentru că de obicei nu este nevoie de mai mult atunci când pui o astfel de întrebare. Partenerul îți poate spune exact care este problema celeilalte persoane, iar Mary nu făcea excepție.

“O să-ți spun ce mă enervează la tipul ăsta,” spuse gesticulând energic. “Se duce la biserică și face pe creștinul - pretinzând că este religios și spiritual. Toată lumea ascultă discursurile lui și toți cred că este un om minunat și credincios. Ha! Ce n-aș da să-l vadă și acasă! Știi ce face acasă în fiecare noapte?”

M-am uitat la ea plin de mirare, așteptând să continue. Manierele sale nu erau nici pe departe creștine, dar am înțeles frustrarea care influența

această purtare. A continuat: “Stă acasă și se uită în fiecare noapte la televizor la luptele alea dezgustătoare. Și cum rămâne cu mine? Cu copiii? De ce nu se interesează mai mult de noi decât să urmărească programele acelea stricate? Parcă ar fi îndrăgostit de ele.”

“Și ai vorbit cu el, i-ai spus părerea ta despre ele?” am întrebat.

“Da, i-am spus! Și știi care este răspunsul lui atunci când nu fac ce vrea el? Mă amenință cu divorțul! Mereu dă din gură degeaba! Doar asta e în stare să facă – să arunce vorbe-n vânt. Ei bine, m-am săturat. Mereu mă amenință cu divorțul... îl intentez eu. Călătorie sprâncenată!”

M-am oprit un moment pentru a cere îndrumarea lui Dumnezeu înainte de a pune a doua întrebare. “Mary, dacă ar fi să se schimbe Karl, dacă ar lăsa programul cu lupte pentru următoarele treizeci de zile și s-ar concentra asupra ta și a copiilor tăi, ai fi de acord să amâni intentarea divorțului până la expirarea celor treizeci de zile?”

Mary stătea tăcută în timp ce se gândea la ce am spus, după care s-a întors și și-a privit soțul. Dacă ați fi văzut privirea disprețuitoare cu care îi cerceta sufletul. Îmi era milă de el, deși știam că și el avea partea lui de vină pentru criza în care se aflau acum. S-a întors la mine și mi-a spus: “El? Imposibil!”

M-am întors spre Karl și l-am întrebat: “Înțelegi seriozitatea problemei pe care o dezbatem aici? Auzi ce spune Mary? Și să știi că are dreptate. Este imposibil să faci ceea ce îți cer indiferent cât de mult ți-ai dori. Karl, trebuie să recunoști aici și acum că bateriile nu sunt incluse.” I-am explicat starea sa lipsită de putere și i-am prezentat pe scurt soluția. L-am întrebat cu insistență: “Ești dispus să dedici următoarele treizeci de zile familiei tale, trăind pentru prima dată ca un bărbat condus de Dumnezeu și nu ca unul condus de tine însuși?”

Răspunsul său a fost sincer și adânc. “Fac orice, Jim. Am decăzut foarte mult, dar nu vreau să-mi pierd familia și copiii. Vreau din toată inima să fiu creștin, dar niciodată nu am știut cum să fac. Până acum nimeni nu mi-a explicat vreodată în mod practic și logic. Da, sunt dispus să fac orice este nevoie.”

Mary stătea impasibilă, interiorizând totul. “Și cum rămâne cu amenințările lui cu divorțul?” întrebă ea.

I-am pus aceeași întrebare lui Karl și a fost din nou de acord ca pentru următoarele treizeci de zile să nu mai existe nici o ceartă și

nici o amenințare, ci doar multă rugăciune și dedicare totală pentru soție și copii.

“Ei bine, Mary, acum mingea este în terenul tău. Ai văzut cu ce a fost de acord Karl. Acum ești dispusă să îi oferi cele treizeci de zile pentru a începe procesul de vindecare în căsnicia voastră?” Această întrebare a fost întâmpinată de tăcere și pe măsură ce momentele au devenit minute, atmosfera a devenit atât de tensionată, încât am crezut că va exploda camera. În mod normal, răspunsul firesc al omului este să încerce să spună ceva pentru a reduce din tensiune. Din fericire, Dumnezeu m-a învățat că în acele momente tăcerea era cea mai bună alternativă, iar Duhul Sfânt și-a putut face lucrarea nestingherit. Singură în această liniște inconfortabilă, Mary s-a luptat timp de cinci minute în timp ce eu mă rugam. Sunt sigur că și Karl se ruga. Știam că decizia ei, oricare ar fi fost aceasta, urma să fie finală. După ceea ce a părut a fi o eternitate, a ridicat capul și a spus: “Da”.

Karl și cu mine nu am sărit în picioare să strigăm: “Mărit fie Dumnezeu”, dar personal așa doream să fac. Karl arăta de parcă cineva a îndepărtat o greutate de o tonă de pe umerii lui. Știa că încă nu era în afara pericolului, dar i se oferise un răgaz în care avea șansa să își salveze situația.

“Mary,” am spus, “sunt încântat să-ți aud decizia. Știu că nu a fost ușor, și nici următoarele treizeci de zile nu vor fi ușoare pentru că schimbarea este mereu dificilă. Până acum am vorbit despre partea lui Karl - de ceea ce trebuie să faci, dar căsnicia implică două persoane. Karl a fost de acord să îndepărteze cei doi ghimpi care te enervau cel mai tare. Ești dispusă să faci același lucru pentru el?” am pus cu grijă cea de-a treia întrebare.

Urmă încă o perioadă lungă de liniște care a umplut camera. Ea a crezut că doar el va fi cel care se va schimba. Pentru aceasta era nevoie de lepădare de sine. După două sau trei minute de tăcere, a spus în cele din urmă, îngândurată: “Păi, ce trebuie să schimb?”

Nu era tocmai cel mai entuziast răspuns pe care l-am primit vreodată, dar era de ajuns. L-am privit pe Karl și l-am întrebat: “Care sunt cei mai mari ghimpi din viața lui Mary care te enervează cel mai tare?”

“Jim, știi de ce mă uit la lupte în fiecare noapte?”

“Nu, Karl, nu știu. E un lucru atât de prostesc; nu-mi pot imagina ce te atrage. Știi că sunt trucaje, nu-i așa?”

“Păi da, știu, dar în fiecare noapte Mary ia copiii cu ea la culcare... în patul nostru.”

“E adevărat, Mary?” A dat din cap și în același timp a ezitat ca și cum ar fi vrut să spună: “Da, dar...” după care ar fi urmat o întreagă listă cu motive pentru care face acest lucru. Le-am îndepărtat pentru că nu încercam să dezbaterem cine are dreptate și cine nu. Căutam o soluție. “Mary” am spus eu încet, “auzi ce îți spune Karl?” Auzise. Știa că acesta se simțea dat afară din propriul pat. Am mers mai departe și am discutat despre cel de-al doilea ghimpe, și anume faptul că încă mai alăpta copilul de doi ani. Puteți dezbate pe această temă. Fiecare are părerea lui cu privire la durata optimă pentru alăptat și fiecare încearcă să-și susțină teoria. De fapt adevărata problemă a cuplului era că, prin alăptare, Mary avea parte de sentimente pozitive - sentimente pe care căsnicia și soțul său nu i le mai ofereau, astfel că îi era greu să renunțe. Cu toate acestea singurul lucru de care se prinsese, ca un lucru pozitiv în viața ei, se transformase într-un lucru negativ pentru că s-a interpus între ea și soțul ei. În cele din urmă, Mary a fost de acord să înțarce copilul de doi ani și să îi învețe pe copii să doarmă în paturile lor.

Am fost încântat de faptul că era dispusă, dar m-am simțit dator să-i spun același lucru pe care i-l spusese și lui Karl, “bateriile nu sunt incluse”.

I-am spus că va avea succes doar dacă va învăța cum să-L facă pe Dumnezeu Puterea centrală și dominantă din viața ei. I-am spus cum să-L asculte și să I se supună lui Dumnezeu, după aceleași principii prezentate în primele capitole ale acestei cărți. De data aceasta, când m-a privit, am zărit o altă Mary. “Am fost creștină toată viața,” începu ea, “și nimeni nu mi-a explicat creștinismul astfel. Au fost perioade când Hristos era în viața mea, dar au fost doar câteva momente. Acum văd ce am pierdut în toți acești ani – o legătură continuă cu Isus. Mulțumesc!” termină ea plină de entuziasm.

Expresia lui Mary se schimbă. Ostilitatea pierise și era într-adevăr o altă Mary. Atât Karl cât și ea zâmbeau și erau gata să o ia de la capăt. “N-ai vrea să te muți aici?” întrebă Karl entuziasmat.

Am zâmbit. Știam ce voia să spună de fapt. Erau gata să pună bazele unei relații, dar nu era nimeni care să-i ajute cu problemele lor în timp ce se luptau să o ia de la capăt. Aceasta se întâmplă peste tot unde călătoresc

cu Sally. Căsniciile sunt într-o stare jalnică, iar posibilitățile tradiționale de a primi ajutor din partea consilierilor, a pastorilor, sau din partea prietenilor și familiei, nu sunt în stare să rezolve cu adevărat problemele cu care se confruntă un cuplu.

În consiliere am folosit doar ceea ce știam că a funcționat în viața mea și a altora. Foarte puțini dintre aceia care caută consiliere își iau timp să examineze viețile și căsniciile celor de la care primesc sfaturile, pentru a vedea dacă sugestiile lor chiar funcționează. Din mai multe puncte de vedere, schimbările pe care ți se cere să le faci pentru a salva căsnicia, necesită o dovadă de credință, și este chiar rezonabil să pui aceeași întrebare pe care am pus-o eu fraților Wright dacă-mi spuneau să zbor cu avionul lor: “Zboară?” Dacă primești un răspuns de genul: “Păi, conform ultimelor studii, va zbura,” sau “Doctorul Cutărescu a elaborat această metodă după ani de studii în domeniu,” sau chiar “analiza științifică indică faptul că ar trebui să funcționeze,” îndepărtează-te. Tot ceea ce te interesează este să știi dacă zboară sau nu. În căsniciile lor funcționează? I-a transformat pe alții? Arată-mi acest lucru, și astfel nu mai am nevoie de studii guvernamentale pentru a valida principiile. Astfel, cu acestea în minte, vreau să vă povestesc despre un ghimpe pe care eu și Sally a trebuit să-l îndepărtăm din căsnicia noastră.

Mult timp după ce Sally și cu mine am rezolvat multe din problemele noastre de cuplu, am dezvoltat și întreținut un ghimpe care ne enerva pe amândoi, dar ne-a luat ceva timp să ne dăm seama ce era cu adevărat și să îi îndepărtăm influența nefastă pe care o avea asupra vieților noastre. Să vă dau un exemplu. Eram absorbit de lumea mea imaginară, concentrându-mă asupra unei scrisori, când Sally m-a speriat de nu mai puteam gândi: “Jim, unde vrei să mergi în vacanță anul acesta?” a întrebat.

Despre ce vorbește? Ce i-a venit să mă întrebe așa ceva? m-am gândit eu. Nu vreau să mă deranjeze cu asemenea întrebări acum. M-am făcut că nu o aud și am continuat cu treaba mea. Nu i-am răspuns și probabil că ea a crezut că nu am auzit, așa că nu m-a mai întrebat. Ei bine, păcatele mici nu rămân niciodată mici pentru prea mult timp și am dezvoltat acest obicei de a o ignora pe Sally atunci când eram ocupat cu alte treburi. Astfel, scenariul era cam așa: vocea lui Sally se auzea din bucătărie “Dragă, ce vrei să mănânci la prânz?” Nu am răspuns nici când a întrebat din nou, zece minute mai târziu. Mă obișnuisem atât de mult să nu-i mai dau atenție,

încât nici măcar nu am observat. Sally a început să-și dea seama de acest lucru și se simțea foarte rănită și jignită. Nimănui nu îi place să fie ignorat, mai ales că ofensatorul apare la masă și spune: “De ce ai făcut mâncarea *aceasta?*” Grație stăpânirii de sine și a blândeții lui Sally, nu am sfârșit niciodată cu ceva mâncare pe mine.

Mă deranja atunci când Sally mă întrerupea, iar ei nu-i plăcea să fie ignorată. Când am discutat despre sentimentele noastre și am căutat o soluție, am descoperit că soluția era chiar simplitatea. Sally a fost de acord să păstreze întrebările neimportante pentru momentele când eram amândoi liberi, iar eu am fost de acord ca atunci când avea să pună o întrebare care avea nevoie de un răspuns imediat, îi voi da prioritate și informația pe care o dorea. Mai mult, am căzut de comun acord ca atunci când Sally îmi va pune o întrebare care nu necesită un răspuns imediat, voi scrie problema și mă voi asigura că o vom discuta de îndată ce voi fi liber.

Nimic din ce am propus noi nu era o descoperire cutremurătoare în domeniul consilierii, dar trebuie să vă spun că efectele în căsnicia noastră au fost extraordinare. Eu nu mă mai simțeam deranjat de întreruperi pentru că tot ce trebuia să fac era să scriu un răspuns sau să scriu care era problema, iar Sally nu se mai simțea marginalizată sau ignorată.

Ceea ce tocmai am împărtășit a funcționat în căsnicia mea și principiul “îndepărtarea ghimpilor” încă mai funcționează la noi. Atunci când fiecare persoană acceptă să îndepărteze un ghimp și este dispus să pună în aplicare acest lucru timp de treizeci de zile, își vor forma un nou obicei, iar acest obicei nou le va transforma caracterele. Acum, doar pentru că ne-am format un obicei nou nu înseamnă că nu mai există cale de întoarcere la vechile obiceiuri. O facem chiar foarte ușor. Cele treizeci de zile de-abia te pun pe picioare. S-ar putea să dureze treizeci, șaiszeci sau nouăzeci de zile până când vei schimba vechea modalitate de a reacționa și vei învăța una nouă, dar ce binecuvântare aduce atunci când certurile și neînțelegerile sunt înlocuite de pace și armonie, iar dragostea înlocuiește sentimentele rănite și amărăciunile.

Este un principiu atât de simplu încât oricine l-ar putea înțelege, deși punerea lui în aplicare s-ar putea să fie ceva mai dificilă. După cum îmi spunea un bărbat în timpul unei ședințe de consiliere: “Jim, dacă tu și Sally nu ați fi fost aici, acum am fi sărit unul la gâtul celuilalt.” Probabil că acest om chiar spunea adevărul. Foarte multe cupluri au nevoie de un

mediator pentru a-i ajuta să îndeparteze ghimpii, pentru că uneori aceste probleme au devenit în timp atât de enervante, iar vechile metode greșite de a le aborda sunt atât de înrădăcinate, încât soluționarea nu este posibilă fără o intervenție din exterior. Așa s-a întâmplat cu prietenii mei Connie și David.

Am fost șocat când i-am văzut croindu-și drum prin mulțime ca să vorbească cu mine. Îi mai consiliasem cu câteva luni în urmă, dar aceasta a fost la 965 de kilometri depărtare de unde ne aflam acum. Știam că ceva nu era în regulă, de i-a determinat să facă un drum atât de lung și de obositor. Imaginea lor era încă proaspătă în mintea mea. Mi-am amintit de David - liderul, cu mari realizări, respectat și plăcut de toată lumea, dar dur și critic acasă. Apoi, de Connie - drăguța, amabila Connie, care uneori era cam flusturatică. Și în cele din urmă mi-am adus aminte de fetele lor, două adolescente care, ca și mama lor, nu se puteau ridica la înălțimea așteptărilor tatălui lor. Întreaga familie a fost zguduită destul de rău când au aflat că ambele fete și-au pierdut virginitatea și asta în biserica și școala creștină, într-un anturaj care ar fi trebuit să le protejeze. Au vorbit, s-au rugat cu noi și s-au decis să facă anumite schimbări în bine în căminul lor. Acum, la șase luni de atunci încă puteam citi disperarea pe fețele lor.

“Cu noi pur și simplu nu merge, Jim,” izbucni Connie acuzator. În fond, eu am fost cel care i-a învățat despre creștinismul practic și i-am încurajat să încerce să aplice principiile. “Nu facem altceva decât să ne certăm întruna. Cu noi pur și simplu nu merge,” încheie ea deznădăjduită.

M-am uitat la David și acesta a dat din cap aprobator. Apoi a exclamat: “Copiii s-au răsculat împotriva noastră. Nici măcar nu au vrut să vină cu noi. Lucrurile au mers din rău în mai rău în vestimentație, muzică și limbaj. Nici măcar nu ne mai înțelegem cu ele. Sunt atât de diferite de ceea ce am încercat să le învățăm, sunt atât de lumești. De ce, Jim? De ce?”

După un moment de tăcere am întrebat: “Păi, ce văd acasă?” Connie îl împunse pe David cu o privire cu subînțeles. Am ignorat-o și am continuat: “Vreți să vă salvați copiii sau nu? Depinde de voi.”

Această întrebare i-a trezit și au răspuns cu un “Da!” răsunător.

“Bine,” am răspuns. “Mă gândeam eu, dar dacă aceasta este într-adevăr dorința voastră, atunci va trebui să faceți cum a făcut Hristos în Ioan 17:19, unde spune: “Și Eu Însumi mă sfințesc pentru ei...” Va trebui să vă sfințiți de dragul copiilor voștri. Aceasta înseamnă să faceți totul diferit de cum

ați făcut până acum. “Practic, acest lucru înseamnă că în ultimele luni, dorința de a avea un cămin liniștit și o căsnicie mai bună nu a fost suficientă pentru a produce în voi schimbările necesare. Lui Dumnezeu nu Îi este străin faptul că pentru a-i salva pe cei dragi facem anumite lucruri pe care nu le-am face doar pentru noi. Dacă vreți să recâștigați inima adolescentelor voastre, va trebui să trăiți acasă religia pe care o pretindeți în public.”

“Nu putem! Am încercat, Jim, chiar am încercat, dar nu am reușit!”

“Știi că ați încercat, și știu că nu ați reușit, și mă bucur că sunteți conștienți de acest lucru, pentru că acum sunteți în starea în care aveți cele mai mari speranțe ca Dumnezeu să facă o lucrare măreață în viețile voastre. Vedeți, pentru că acum vă dați seama că nu aveți putere să vă schimbați viața, sunteți în sfârșit dispuși să depindeți de Dumnezeu, și toate greșelile din trecut vă vor aminti că victoria vine prin Dumnezeu și nu prin forțe proprii. Doar harul Său vă va salva și nu tăria sau înțelepciunea voastră. Iată cum funcționează: Le-am împărtășit, așa cum am făcut în prima parte a acestei cărți, secretele funcționării creștinismului în lumea reală - în căminele și în familiile noastre. “Când voi doi vă veți schimba atitudinea unul față de celălalt și vă veți transforma relația, veți influența copiii să facă aceleași alegeri de schimbare a vieții pe care le-ați făcut voi și nu va fi nevoie să spuneți nici un cuvânt. Sunteți dispuși să îndepărtați ghimpii – pietrele de poticnire din relația voastră, astfel încât copiii să-L vadă pe Dumnezeu în viețile voastre?”

“Da, Jim, suntem disperați,” spuse David. “Nu ne place ce se întâmplă cu copiii noștri și nu ne simțim prea bine împreună. Sigur că ne-ar plăcea ca aceste lucruri să se schimbe, dar am dat greș de atâtea ori încât nu cred că este posibil să câștigăm copiii astfel.”

“Ascultă, Dave, am credință în ceea ce îți spun. Va merge cu siguranță. Cel puțin încearcă. Doamnele mai întâi, așa că hai să începem cu tine, Connie. Care sunt lucrurile care te deranjează cel mai mult la David?”

S-a gândit câteva minute după care a spus: “Păi, e mereu negativist. Mereu mă desconsideră, îmi spune greșelile și defectele mele. Uneori sunt atât de descurajată încât nici nu mai vreau să încerc.”

“E adevărat, David?”

“Da... păi, uneori,” a intrat în defensivă și mi-am dat seama că are ceva de spus, dar l-am rugat să mai reziste până termină Connie.

“Continuă, Connie,” am încurajat-o. “Care este cel de-al doilea ghimpe care te rănește?”

“Îmi doresc să fie același lider spiritual acasă, cum este în public. E bun la teorie, dar nu și la practică.”

Am discutat puțin timp și David a recunoscut că este adevărat, că trebuie și vrea să depășească acest lucru. Astfel am venit cu o soluție pentru ca el să înceapă procesul de schimbare. Pentru următoarele 30 de zile a fost de acord să spună numai cuvinte încurajatoare soției sale. Și dacă nu se putea gândi la ceva frumos să-i spună, trebuia să tacă decât să o rănească așa cum a făcut în trecut. Pentru ce-a de-a doua etapă din drumul său spre schimbare a fost de acord să preia rolul de lider spiritual în cămin și să conducă momentele spirituale. Și în cele din urmă, trebuia să-și asume responsabilitatea disciplinării copiilor și să n-o paseze mamei. A înțeles că, pentru a avea timpul necesar, trebuia să scurteze din timpul pentru știrile de la televizor sau din ziar. Nu mai avea să stea până târziu la serviciu, iar navigatul pe internet era deja de domeniul trecutului. Era nevoie de lepădare de sine, dar din expresia feței lui David îmi puteam da seama că era dispus să renunțe la toate acestea pentru a obține ce își dorea. L-am privit un moment după care l-am întrebat: “Și Connie? Care sunt cei doi ghimpi care te deranjează?”

A răspuns imediat: “Jim, ar fi atât de bine dacă nu m-ar mai jigni în fața copiilor. Mă înjosește și vorbește despre cât de rău am făcut o treabă sau alta. Știu că nu sunt perfect, dar îmi distruge abilitatea de a conduce. Cea de-a doua problemă este atunci când luăm o decizie și am impresia că ne străduim împreună, dar pe parcurs refuză să o ducă la bun sfârșit. Sunt frustrat! Vrea ca eu să conduc, dar nu primesc nici un fel de cooperare!”

Începând să discutăm despre cealaltă parte a situației, Connie era vehementă. “Sunt îngrijorată și trebuie să mă exprim.” Aceasta este o problemă foarte obișnuită în familiile în care soția a fost forțată de greșelile soțului să își asume ambele roluri. Vrea ca el să conducă dar nu are încredere că soțul ei va face totul corect, așa că vrea să-l ajute puțin ca să nu o ia pe vreo cale greșită. Femeile chiar nu văd aceste mici sugestii sau corectări ca fiind cicăleală, dar din păcate bărbații așa le consideră.

Au hotărât ca pe viitor Connie să-i spună grijile ei doar atunci când nu-i auzeau fetele. În al doilea rând, Connie a fost de acord ca atunci când

faceau o schimbare să scrie aceasta pe un cartonaș pe care să-l țină mereu la îndemână. Astfel putea ține pasul mai bine. Și-a dat seama că avea tendința să abandoneze noile programe, și asta nu pentru că nu dorea să se schimbe, ci pentru că vechile obiceiuri păreau să preia controlul și deseori nu-și mai amintea ce fusese de acord să facă.

Să fi văzut ce față aveau acum! Speranța a renăscut! Cu fețele radiind de fericire, am făcut o rugăciune frumoasă și ne-am luat la revedere. M-au sunat trei săptămâni mai târziu și mi-au spus plini de entuziasm: “Trebuie să-ți spunem ce se întâmplă. Vrem să știi că acum avem un cămin fericit! În numai trei săptămâni de când urmăm acest program, copiii noștri au văzut schimbări în noi și deja au început să facă lucrurile pe care întotdeauna le-am așteptat de la ei. Nu te-am crezut când ai spus că modalitatea prin care ne putem schimba copiii este să ne schimbăm pe noi, dar era adevărat, și la noi funcționează.”

Prieteni, și pentru voi poate funcționa. Îndepărtați ghimpii din relația voastră și atunci când scăpați de unul, îndepărtați încă unul și încă unul. Într-un an veți descoperi că ați scăpat de patru, șase sau chiar opt ghimpi și foarte puține relații au mai mult decât atât. Este o metodă simplă dar atât de generoasă. Fie ca Dumnezeu să te îndrume în efectuarea exercițiilor permițându-I să scoată penseta și să îndepărteze toți ghimpii din viața ta.

ACTIVITĂȚILE SĂPTĂMÂNII 8:

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îndepărteze această stare de defensivă atât de comună firii păcătoase la care suntem părtași cu toții și să te ajute să fii obiectiv. Roagă-L să-ți dea înțelepciunea și curajul de a rezolva orice problemă care apare.

Activitate: Citește “Îndepărtarea ghimpilor.” Te vezi pe tine, căsnicia, căminul sau familia în această prezentare? Meditează cu rugăciune asupra problemelor care vă deranjează în cuplu, după care meditează la ce s-ar putea să nu-i placă partenerului la tine dacă i s-ar oferi posibilitatea să-și exprime sincer sentimentele.

Luni:

Timp pentru rugăciune: Trebuie să-L cauți pe Dumnezeu pentru a te preda pe deplin, fiindcă activitatea de astăzi poate culmina cu o ceartă adevărată dacă nu acționezi sub îndrumarea Duhului Sfânt.

Activitate: Abordează partenerul după principiul de îndepărtare a ghimpilor. Fii încrezător în legătură cu lucrurile pe care le veți câștiga. Acest lucru este foarte important, mai ales dacă partenerul încă nu a citit capitolul. Dacă o faci să sune ca o plimbare în pădure, probabil că nu vei avea nici o șansă. Tot ceea ce îți dorești astăzi este să pui în aplicare acest concept. De detalii te vei ocupa în zilele următoare.

Marti:

Timp pentru rugăciune: Caută îndrumarea lui Dumnezeu ca fiind cea mai bună cale de a începe. Roagă Duhul Sfânt să îți îndrume gândurile, pentru a ști care este cea mai bună cale de urmat. De data aceasta trebuie să o faci într-o altă manieră, altfel te vei trezi că ai căzut în aceleași capcane. Amintește-ți că tehnicile nu au nimic magic. Sunt doar niște metode pe care le folosește Dumnezeu pentru a ne îndruma.

Activitate: Meditează cu rugăciune asupra relației tale. Gândește-te la cum reacționezi în situații de stres și încearcă să îți dai seama dacă un mediator ar ajuta. Mediatorul trebuie să fie un consilier profesionist sau un pastor. Poate fi oricine a cărui maturitate spirituală este evidentă și în a cărui judecată te încrezi. Foarte multe cupluri se simt mult mai bine

alături de un alt cuplu. Acest lucru este foarte bine atâta timp cât sunt dispuși să se iubească și să te ajute. Trebuie să fie persoane de încredere care pot păstra secrete. Uneori cuplul pe care-l alegi poate avea la rândul său un ghimpe sau doi, astfel vă puteți ajuta și susține reciproc. Ca o regulă de bază foarte importantă am găsit că, dacă oricare dintre cei doi parteneri crede că este nevoie, atunci cu siguranță este nevoie. Dacă vă decideți că vă trebuie un mediator, v-a venit cineva în minte?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu ca astăzi să îți ofere tact și diplomatie. Vei fi foarte vulnerabil dacă îi vei cere cuiva să te ajute, ba chiar și mai vulnerabil dacă voi doi ați ales să urmați singuri acest drum. Ai grijă să rămâi predat și dispus să-L lași pe Dumnezeu să conducă.

Activitate: Întreabă consilierul sau consilierii dacă sunt de acord să medieze o conferință pentru a începe procesul de schimbare așa cum a fost descris în acest capitol. Împărtășește-le și lor învățăturile acestui capitol și stabilește o dată în viitor pentru a începe discuțiile.

Meditație: Ți s-a părut greu să ceri ajutor sau să recunoști că aveai probleme? De ce?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Apropie-te și mai mult de Dumnezeu în această dimineață și încearcă să te pierzi în El, astfel încât să pornești ziua predat și dispus să iei în considerare punctul de vedere al partenerului.

Activitate: Dacă voi doi veți încerca împreună, luați-vă timp pentru o plimbare sau o activitate asemănătoare și împărtășiți-vă unul altuia grijile voastre. Amintește-ți ca atunci când împărtășești lucruri dificile să eviți contactul vizual, iar limbajul trupului să nu fie unul defensiv. Fraze ca: “tu niciodată...”, “tu meru...” sau “nu poți măcar odată să...”, nu numai că nu sunt adevărate, dar trântesc ușa în nas comunicării. Petreceți doar cinci minute pentru a prezenta problema după care nu mai spuneți nimic care nu vă ajută să găsiți o soluție. Dacă vă poticniți sau vă blocați, NU mai continuați. Lăsați conversația pe altă dată și dacă tot nu puteți să vă adresați civilizată unul altuia, atunci aveți nevoie de un mediator. Folosește

ziua de astăzi pentru a plănui discuția și prezenta problema în așa fel încât să fie cât mai plăcut posibil pentru partenerul tău.

Meditație: Simplul gând că trebuie să discuți această problemă face să-ți crească pulsul? Te simți neplăcut? Ce poți face pentru a deveni mai ușor de abordat?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Dacă te-ai decis să îndeplinești niște ghimpi, cere ajutor de la Dumnezeu pentru a face acest lucru. Amintește-ți că ceea ce trebuie să faci este să îndeplinești ceea ce-l deranjează pe partenerul tău. De el depinde eliminarea ghimpelui care te deranjează pe tine; concentrează-te asupra propriei îndatoriri. Dacă aștepti un mediator, hotărăște chiar acum că vei merge mai departe, indiferent cât de dureros s-ar putea să fie, chiar contrar voinței tale. Dacă faci acest pas vei fi mult mai bine pregătit atunci când va sosi momentul.

Activitate: Dacă ai de îndeplinit un ghimp înfipt adânc, a venit timpul să o faci. Fii îngăduitor dacă partenerului tău îi este greu să se schimbe, așa cum și tu ai vrea să fie răbdător cu tine în caz că revii la vechile obiceiuri. Dacă încă nu ai vorbit despre ghimpi, alege ceva ce crezi că nu-i place partenerului tău și încearcă să-l elimini chiar acum fără să îți se spună.

Meditație: Ți s-a părut greu să schimbi vechile obiceiuri și atitudini? Dacă tu și partenerul tău v-ați angajat deja în îndeplinitul ghimpilor, l-ai văzut făcând eforturi pentru a se schimba? Dacă da, încurajează-l exprimându-ți aprecierea. Ține minte că nimeni nu a învățat să facă acest lucru perfect peste noapte. Ca la un copil care învață să meargă, vor fi multe căderi și vânătăi în timp ce înveți.

Sâmbătă:

Meditație: Bucură-te de această zi alături de Dumnezeu și bucură-te că ai început acest proces de schimbare. Aceasta este cea mai mare demonstrație că Dumnezeu lucrează în viețile voastre!

Viața din belșug

Partea a treia

*O familie
puternică*

Atomi independenți

“Și dacă o casă este dezbinată împotriva ei însăși, împărăția aceea nu poate dăinui.” (Marcu 3:25)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să vedem în povestirile altora o explicație la ce s-a întâmplat cu familia și să fim motivați să corectăm aceste probleme cu orice preț.

Nu am prea des ocazia să mă întorc în orașul natal. Și când am această șansă, timpul este ocupat cu obligații de familie, așa că foarte rar îmi revăd prietenii cu care am crescut, dar din când în când se întâmplă. Ni se întâlnesc drumurile și noi, bărbați de vârstă mijlocie, privim uimiți unii la alții cu ochi care nu s-au mai privit de ani de zile. Ne prezentăm familiile și vorbim despre anii care au trecut, lungind momentul despărțirii, știind probabil că nu vom mai avea niciodată o astfel de ocazie, și acest rămas bun s-ar putea să fie ultimul.

Dar anul trecut a fost diferit. Am avut o conversație cu un prieten, care a trecut de limitele superficialului. M-a întrebat: “Ce s-a întâmplat cu noi, Jim? Mi-am pierdut copiii, și nu sunt numai eu în situația aceasta, mai sunt și alții. Și ai tăi - sunt fericiți, încă... inocenți. Ce s-a întâmplat, Jim?”

L-am asigurat pe prietenul meu că ceea ce se întâmplase nu a fost un accident sau destinul, ci mai degrabă rezultatul logic al unei capcane așezate cu grijă ce a fost deghizată cu multă dibăcie. În fălcile acestei capcane au căzut mulți părinți și tineri, și ca un animal răutăcios, sfâșie fiecare părticică din familia noastră. I-am împărtășit o versiune a aceleiași

povestiri pe care o voi împărtăși cu voi pe larg, povestea atomilor independenți și complotul de a realiza acest lucru.

* * * * *

Alarma ceasului a trezit-o pe tânăra de treisprezece ani, Katie Miller. Atinse amețită butonul de oprire, cerând încă cinci minute de odihnă. Trei alarme mai târziu, la 5:09, se trezi în sfârșit, se dădu jos din pat și se târî până la baie. Apoi se aplecă asupra unor probleme de algebră pe care nu reușise să le termine în timpul nopții. A mâzgălit ceva cu pixul în timp ce fredona melodia unui cântec. Aruncă o privire la posterul de pe perete al artistului. Pieptul dezgolit și pantalonii mulați ai cântărețului adaugă un farmec în plus cuvintelor sale de dragoste și trezesc în ea poftă ciudate. Se întrebă dacă prietenii ei simt și gândesc ca ea. Cu o ultimă privire la poster, oftează adânc și se întoarce la treabă.

După un duș scurt, în care este opărită și înghețată consecutiv pentru că toată lumea din casă încearcă să folosească dușul în același timp, petrece o jumătate de oră plină de nervi în care încearcă să decidă ce să poarte din șifonierul plin cu haine care nu-i mai plac. Prost dispusă din cauza îmbrăcămintei, i se alătură fratelui său Caleb la masa din bucătărie pentru a mânca un castron de cereale reci. Mama vorbește la telefon în timp ce încarcă mașina de spălat vase. Mașina tatălui deja era plecată de acasă, iar Katie și-a amintit că el primise un telefon pentru a se duce de urgență la serviciu. Nu este nici urmă de Nancy, sora ei mai mare; probabil a plecat mai devreme. Este șapte și ceva iar Nancy are un curs dis-de-dimineată.

Mama termină convorbirea telefonică, frustrată. “Katie, întâlnirea mea a fost schimbată. Poți să-l conduci pe Caleb la autobuz înainte să pleci? Dacă nu plec acum nu voi mai reuși să ajung la timp din cauza aglomerației de dimineată.”

“OK,” mormăi Katie cu gura plină, “dar nu pot să aștept autobuzul cu el. Autobuzul meu pleacă cu zece minute înaintea lui.”

“Nu-i nimic. Dacă-l duci până acolo se va descurca el timp de câteva minute. Ne vedem după meciul de hockey.”

“Ar fi mai bine să-ți strângi cărțile,” îi spuse Katie fratelui său la câteva minute după plecarea mamei. Nici un răspuns. “Caleb, trebuie să plecăm!” Nimic. Începe să strige: “*Caleb!*”

El își ia privirea de la desenele animate și spune: “*Ce e?*”

“Trebuie să *plecăm*, asta e!” Fuge până la televizor și îl oprește.

Caleb se îndreaptă spre dormitorul său ca să-și strângă cărțile, amărât și bombănind ceva. Pe teancul de cărți se află învoirea pentru excursia cu clasa. Seara trecută a uitat de ea pentru că a ajuns prea târziu acasă. “O, nu!” se vaită izbuclind în lacrimi.

“Acum ce mai ai?” întrebă Katie. După ce îi explică despre ce este vorba, aceasta ia învoirea și o semnează, *K. Miller*.

“E bine ce faci?” întrebă el cu frică.

“Sigur că da. Oricum avem aceleași inițiale.”

Fuge în stație unde mai avea puțin și pierdea autobuzul. Din autobuz privi fața mică și întunecată a lui Caleb. Arăta trist și singur, pregătindu-se să aștepte acele zece minute lungi până la sosirea autobuzului lui.

Școala este prinsă într-un vârtej de activități. La 16:30 Katie joacă hockey. După meci o vede pe mama ei oprind în parcare. Aleargă nerăbdătoare spre ea pentru a-i spune toate noutățile zilei, dar mama vorbește la telefon cu tata, organizează activitățile acelei seri. Caleb era deja la orele suplimentare, dar trebuia să termine pe la cinci, așa că mama se grăbește să o lase pe Katie la orele de pian pentru a ajunge la timp să-l ia pe Caleb. Este chiar în cealaltă parte a orașului, iar mama nu va putea ajunge la timp să o ia pe Katie din cauza traficului, așa că va trece tata să o ia în drum spre casă și se vor întâlni cu toții la dentist.

Mai târziu, cu aparatul dentar abia strâns, Katie nu prea se simte în stare să mănânce. Ia doar niște înghețată la restaurantul fast-food și în timp ce familia ei mănâncă, ea citește câteva pagini dintr-un roman împrumutat de la o colegă.

După o ultimă oprire pentru a lua o machetă pentru un proiect la biologie, familia ajunge acasă foarte târziu. Au trecut 12 ore de când a plecat Katie și acum are teme de făcut. Lucrează din greu în camera ei, deranjată doar de muzica de la casetofon și de telefoanele dese de la prieteni. Ia o scurtă pauză pentru a urmări programul de televiziune preferat și bea o cola dietetică. Își face griji din cauza greutății. E atât de greu să rămâi slab.

Pe la ora 11 noaptea a terminat deja treaba și începe să bârfească la telefon cu prietena ei cea mai bună. Când mama strigă noapte bună fără să deschidă ușa camerei, Katie nu se deranjează să răspundă. Este mult

prea ocupată să-i spună prietenei ei, cu ochii ațintiți la poster, cum ar “muri” pur și simplu dacă l-ar vedea în persoană.

Katie Miller este un pseudonim, cu toate acestea ea reprezintă o întreagă suită de tineri din ziua de astăzi care trăiesc împreună, și totuși despărțiți de familiile lor. Pe nesimțite, au ajuns victimele celui mai mare cal troian dat vreodată omenirii. Din foarte multe puncte de vedere suntem exact ca grecii antici care se îndrăgostesc de lucruri ce par a fi valoroase, corecte și edificatoare. Se pare că nu avem puterea să vedem că exact acele lucruri pe care le îmbrățișăm sunt cele care încearcă să neucidă. Nu este nici un accident faptul că în secolul XXI viața este o continuă vânatoare după lucruri care în cea mai mare parte ne înstrăinează. De ce?

Să întoarcem paginile istoriei cu șaiszeci de ani în urmă, undeva în jurul anului 1945, după cel de-al doilea război mondial. În mijlocul unei păduri frumoase, acolo unde dealurile formează un amfiteatru natural, o ființă extraordinar de frumoasă se adresează unui mic grup de adepți. Cu o voce maiestuoasă și o statură nobilă, Satana se destăinuie generalilor săi. “Familiile!” spuse el cu infatuare pășind prin fața lor. “Controlez aproape toată această planetă, dar nu pot realiza nici măcar jumătate din ceea ce vreau din cauza acestor amărâte de familii! Ei bine, trebuie să punem capăt acestei situații.

Trebuie să plănuim cu grijă pentru că, începând cu căsnicia din Eden, familiile au îndurat războaie, foamete, insecuritate politică și socială. În mijlocul tuturor acestor revoluționări care au loc în societate, familiile continuă să funcționeze. Desigur că le-am stricat, dar cu toate acestea încă mai rezistă, oricât ar fi de imperfecte, ca o citadelă speriată dar măreață care își apără membrii de miile de căi ale influenței noastre. Trebuie să schimbăm această situație! Familiile nu pot fi eradicate, așa că trebuie să le stricăm puterea de apărare în timp ce lăsăm exteriorul intact, astfel încât aparent totul să fie în ordine. Trebuie să împrăștiem membrii familiei în atâtea direcții încât să pară că sunt *atomi independenți*. Da, da, acum îmi dau seama,” râse el diabolic. “Pentru a aduce la îndeplinire acest plan este nevoie de toată dibăcia și răbdarea noastră pentru a aștepta timp de mai mulți ani rezultatele... dar merită.

Mai întâi, oferiți-le prosperitate! Prosperitatea a fost mereu aliatul nostru, iar biserica niciodată nu s-a descurcat sub influența ei. Acum, să o încercăm în familii. Faceți ca modul lor de a gândi să se întoarcă împotriva

lor. Forțați-i să pună accentul pe educație. În timp ce acest lucru îi ajută pe termen scurt, nu vor vedea niciodată dinții capcanei pe care o întindem generațiilor următoare. Cei care merg acum la facultate sunt bărbați maturi, cu vârste ce depășesc vârsta celor recrutați pentru război. Ei cred și își susțin convingerile. Tinerii următoarelor generații nu vor mai fi atât de norocoși. Ei vor fi o pradă ușoară, îi vom putea influența cu ușurință atât prin profesorii lor, cât și prin colegi.

Vă amintiți cum aproape că am distrus copiii lui Israel la granița țării promise? Distracția a deschis calea către infidelitate și acest lucru se va repeta. Vom folosi noua tehnologie în avantajul nostru și deși va fi nevoie să treacă mai multe generații până le vom perverti cu totul gusturile, nu am mai avut *niciodată* un acces atât de mare în casele lor. Nu vom folosi doar televizorul, ci și alte căi de comunicare în masă. Vom face loc senzualității în reclame, articole și poze, așa cum am făcut în Sodoma. Privind imaginile ei vor fi schimbați și asta fără ca nici măcar să-și dea seama. Ha! Ha! Ha! Îmi place la nebunie,” râse el, iar îngerii cei răi ascultau cu admirație. Atmosfera devine din nou serioasă, întrucât Satana continuă: “Cel mai important lucru este timpul lor. Trebuie să inventăm orice sistem posibil pentru a le consuma timpul. Nu contează dacă fac lucruri bune sau rele. Atâta timp cât îi ținem ocupați, familiile lor vor avea de suferit și *automat* va începe procesul despărțirii.

Acum, cu acestea în minte, permiteți-mi să vă ofer câteva repere cronologice. Am plănuțit deja totul,” i-a asigurat el. “În primele decenii, ajutați-i să aibă succes și să prospere. Căminele lor să semene cu acelea în care au crescut, dar mai introduceți un element: televizorul. Determinați-i să se mute în case mai mari și mai bune în suburbii. Aceste cartiere noi nu au nici un fel de rădăcină; nu există nici un bunic sau bunică prin preajmă care să observe mica noastră pătrundere subtilă. Un număr mare de femei au muncit în timpul războiului. Unele au continuat și după aceea să lucreze cel puțin cu jumătate de normă, iar altele s-au oferit să lucreze voluntar în afara casei.

Fiecare moment furat de la familiile lor este o victorie și pregătește calea pentru o repetare. Această generație este obosită. Au supraviețuit Crizei, apoi au luptat și au câștigat războiul, dar în realitate sunt înfrânți. Și-au pierdut tinerețea, iar atenția lor se îndreaptă asupra dorinței de a trăi, căutând să recupereze timpul pierdut. Foarte puțini vor fi cei interesați

de nedreptățile sociale, cum ar fi segregatia sau drepturile femeii, și aceasta va pregăti perfect calea pentru generația următoare care îi va privi ca ipocriți sau oameni care au eșuat în a se ridica la nivelul libertății pe care o proclamă.

În al doilea deceniu, deja putem deveni mai activi în eforturile noastre. Acum, că graba reconstrucției s-a dus, vom manipula evenimentele astfel încât reușita să presupună mai multe ore și mai multă muncă. Prin dezvoltarea căilor de transport, călătoriile vor fi mult mai accesibile și trebuie să facem din deplasările la depărtare de casă o parte din serviciu pentru cât mai mulți oameni, mai ales pentru cei din posturi executive. Acești lideri sunt esențiali. Dacă ei se conformează, vor trage după ei și companiile lor. Nu vedeți unde duc toate?” își întrebă supușii.

“În graba lor de a recupera timpul pierdut, această generație va acumula ceva de care părinții lor s-au ferit - *datoriile*, și datoriile în combinație cu o economie precară vor da naștere familiei moderne cu două venituri. În trecut, nevoia a fost mereu cea care a forțat mamele să lucreze, dar cele care lucrează acum sunt pionierii unei schimbări puternice de atitudine. Aceasta este prima generație care va părăsi căminul pentru a menține mai degrabă un stil de viață decât viața.

Famiiliile trebuie să se transforme subtil pentru a se acomoda acestor schimbări, și treptat ‘normele’ de comportament acceptat se vor schimba și ele. Famiiliile mai slabe vor începe să se prăbușească sub presiune, acestea fiind primele roade ale planului nostru.

Apoi va urma un potop de descoperiri științifice care ne vor deschide noi căi de atac. Medicina și tehnicile avansate de care ar beneficia omenirea dacă L-ar urma pe Dumnezeu, vor avea ca rezultat păcătoși mai sănătoși. Dezvoltarea metodelor contraceptive va domina în următorul deceniu, când vom altera atât de tare valorile morale încât oamenii nu-și vor mai reveni niciodată de sub efect, și aceasta este exact ceea ce vrem.” Satana râde, după care continuă.

“În generațiile anterioare, muzica era un element unificator în familie. Muzica era o parte din cămin doar atunci când părinții cântau la un instrument sau cântau împreună diferite melodii. Mai târziu, chiar și radioul era ascultat împreună în familie. În trecut, orice lucru îndoielnic era studiat cu un ochi critic iar schimbarea se producea lent. Acum, în sfârșit, avem posibilitatea extraordinară de a schimba totul și nu vom rata. Tinerii acestui

deceniu au fost deja despărțiți de părinții lor pentru că au pus școala pe primul loc, atât pentru dezvoltarea educațională cât și pentru cea socială. Activități de interes comunitar cum ar fi dansul, pe vremuri un eveniment important în familie, a fost cedat școlii. Un nou deceniu, un nou gen de muzică și ‘vremurile fericite’ ale rock ‘n roll-ului îi vor captiva pe tineri. Pentru prima dată muzica, marea forță unificatoare, va deveni o barieră despărțitoare între generații și, dacă suntem atenți, poate rămâne astfel pentru totdeauna.

Iar televizorul va fi controlat de noi. La început va părea foarte nevinovat și atrăgător. Îl vom lăsa să crească și să înflorească cu programe distractive și sofisticate. Această perioadă va fi considerată “perioada de glorie” a televizorului, cu multe programe îndrăgite, dedicate familiei. Îi vom conduce pe calea spre distrugere. Procesul lent de corupere va avansa suficient de mult, chiar și în această primă etapă, încât foarte puțini își vor da seama ce văd. Milioane de oameni o vor iubi pe Lucy, fără să-și dea seama că este o mitomană care calcă în picioare principiile legii lui Dumnezeu, în timp ce râd cu poftă. Căminul certăreț pe care îl întruchipează este plin de haz, pentru că într-o anumită măsură telespectatorii se identifică cu el prin experiența lor. Semințele plantate se vor descurca de minune,” se lăuda Satana.

“În cel de-al treilea deceniu vom începe să strângem roadele eforturilor noastre. Tinerii care au crescut fără disciplina severă și privațiunile de care au avut parte părinții lor, într-o cultură care prețuiește mai mult forma religiei decât substanța ei, nu vor lua în seamă sistemul de credințe al părinților lor și vor căuta împlinire într-un stil de viață senzual și în activism social. Uniți de această stare de fapt, mai mult din dezgust decât dintr-o viziune coerentă a viitorului, vor îmbrățișa aproape orice concept care este diametral opus sistemului comportamental ‘normal’ pe care îl văd în viața părinților și pe care îl consideră ipocrit. Muzică și droguri, intimitate și comunism alături de dragostea liberă și libertinaj vor altera preceptele unei generații și modul de a gândi al unei lumi întregi.

Până la jumătatea deceniului, femeile vor lua cu asalt locurile de muncă. Creșele vor prolifera. Copiii își vor părăsi părinții mai repede ca niciodată. Studii efectuate cu superficialitate vor demonstra rezultatele ‘benefice’ ale acestor anturaje. Pe lângă bone, copiii vor crește în fața televizorului, media numărului de ore petrecute în fața acestuia

ridicându-se la numărul orelor unei slujbe cu normă întreagă. În timp ce părinții vor petrece din ce în ce mai puțin timp cu copiii lor, își vor da seama intuitiv că acest lucru este greșit și de aceea trebuie să fim gata să introducem conceptul de *timp de calitate* pentru a le liniști conștiința vinovată, și în tot acest timp permitem ca procesul de separare să continue. Vor fi divorțuri din belșug și odată cu introducerea procedurii de divorț amiabil, ceea ce odată era în mod clar înțeles ca un eșec rușinos, acum poate deveni o opțiune acceptabilă. Putem prezenta la mii de oameni ideea de a trăi împreună. Normal că văzând efectele devastatoare ale unui divorț vor începe să se întrebe ce mai contează o bucată de hârtie.

Ceea ce trebuie să faceți este să vă asigurați că tumultul vremurilor se reflectă în muzică, în filme și în artă, toate acestea putând să accelereze lucrurile.” Satana își instruieste demonii: “Depuneți un efort deosebit pentru a vă asigura că nimic nu rămâne subiect tabu sau în afara limitelor. Crime terifiante, folosirea drogurilor, imoralitatea și chiar homosexualitatea pot fi acum explorate prin astfel de canale, pregătind mințile pentru asalturi viitoare. În spiritul activismului, fiecare trup este încurajat să se ridice și să-și ceară drepturile. Curțile judecătorești să permită avortul ca fiind dreptul femeii. Extindeți acest activism și în biserici și vom răvăși credințe vechi.

Și pentru a încorona acest deceniu, ispitiți pe cei mai mari lideri din țară să calce legea și apoi să mintă pentru a acoperi fapta. Aduceți fapta în fața națiunii și prezentați fiecare detaliu oribil, astfel încât să-și piardă încrederea în oamenii statului, iar guvernul să fie forțat să demisioneze. Aceasta va produce o atmosferă de haos și, în mijlocul furtunii și al controverselor, oamenii vor descoperi că vechile standarde în care se încrezuseră au fost înlăturate, lăsându-i să plutească pe fluxul schimbărilor culturale.

Vedeți, oamenii vor fi atât de degradați și dezgustați încât vor intra în cel de-al patrulea deceniu al planului nostru complet inconștienți de hăul în care îi vom duce. Revoluția aceasta i-a neliniștit puțin și trebuie să ne mișcăm încet acum sau s-ar putea să devină prea conștienți de pericolul în care se află și să se întoarcă la Dumnezeu,” și scuipe numele cu dezgust. “Aduceți timpuri grele asupra lor. Le vor distra atenția. Aceasta nu numai că va încuraja ambii părinți să muncească și va aduce mai mult stres, dar este un camuflaj excelent pentru atacul următor.

Acum vom lua forma umană pentru a-i seduce să păcătuiască și pentru a-i împinge spre idolatrie, așa cum am făcut cu Israel, dar vom accelera programul și vom grăbi procesul. Fiecare program de televiziune, orice revistă, și toate panourile publicitare vor abunda de imagini care sugerează gânduri stricate. Încă nu trebuie să fie explicit, pentru că foarte mulți vor cenzura asemenea imagini, dar ne putem transmite mesajul și prin activități imorale sugerate. Însă filmele ne vor permite prezentări explicite și vom încuraja producătorii să arate astfel de imagini fără rușine. De fapt, prin privire începe să cedeze fondul moral al unei societăți. Odată ce s-a creat apetitul pentru astfel de lucruri este nevoie de foarte puțin efort pentru a transforma orice vânzător de la chioșc sau de la benzinărie într-un pește care vinde pățimașilor reviste cu femei pentru aur și argint. Să vedeți ce se întâmplă mai departe,” exaltă șeful.

“Violența și crima vor crește și oamenii vor privi știrile saturate de crime oribile, rușinoase, plini de aceeași fascinație bolnavă pe care o rezervă și filmelor.

Ținându-i ocupați și îngrijorați de greul vieții, îndreptați-le privirea spre viitor și puneți în ei speranța deșartă că, atunci când cutare problemă se va rezolva, vor putea să se liniștească și vor avea timp. Totul este doar o iluzie.” Râsul oribil al Satanei răsună peste adunare trimitând fiori tuturor celor care îl ascultau. “Aceasta nu se va întâmpla niciodată, și pentru a ne asigura trebuie să fim cu un pas înaintea lor punând bazele unui sistem computerizat de talie internațională care îi va grăbi și mai tare.

Sub povara aceasta inteligentă nu se vor prăbuși doar căsniciile slabe, ci și cele aparent puternice. Oamenii se vor recăsători, iar acest lucru va deveni atât de obișnuit, încât familiile rezultate din căsniciile multiple vor adăuga mai mult stres, slăbind și mai tare șansele de reușită. Părinții vor simți din ce în ce mai tare presiunea economică de a câștiga mai mulți bani și de a lucra mai mult timp. Oricât ar fi de bună educația pe care o au, își vor dori mai multă educație și astfel își vor forța copiii să devină mari realizați. Copiii lor trebuie să ajungă în facultățile cele mai bune, ca să nu fie nevoiți să se lupte ca mama și ca tata. Treptat, facultățile nu vor viza doar excelența academică, ci și capacitatea de a conduce în cluburi și în competiții sportive. Tinerii vor fi încurajați să participe la tot mai multe activități în afara căminului și astfel se pregătește cea de-a cincea etapă a planului nostru.”

“Ia priviți ce mare succes vom avea!” strigă el, iar îngerii cei răi se prind cu mândrie de fiecare cuvânt. “Nu a trecut nici măcar jumătate de secol în planul nostru măreț și deja vedem rezultate uimitoare. Sunt prea hărțuiți și grăbiți să fie în stare să opună rezistență! Se vor adapta situațiilor de stres și se vor mândri în mod aproape pervers cu capacitatea lor de a fi copleșiți de muncă. Acum este timpul să mărim pasul,” chicotește cu răutate Satana, și-i întărită și mai tare. “Nașterea societății de internet va părea o binecuvântare pentru aceste persoane grăbite care acum nu trebuie doar să răspundă celor din jur, dar și numeroaselor scrisori, telefoane, email-uri. Timpul este arma pe care o vom folosi împotriva lor. Chiar și cataloagele și fluturașii din cutia poștală ne ajută. Dați-le servicii de așteptare a apelurilor, astfel încât atunci când sunt întrerupți de un telefon, întreruperea lor să mai aibă încă o întrerupere. E revoltător, nu?” întrebă Satana, iar supușii săi dau din cap aprobator.

“Familiiile vor fi atât de ocupate încât cei doi vor fi ca două vapoare trecând unul pe lângă altul în noapte. Fără timp pentru intimitate adevărată, nevoile lor nesatisfăcute îi vor împinge spre orice cale de împlinire. Copiii cărora li se oferă mâncare, haine și sute de jucării se vor simți ca niște orfani în propria casă. Privăți de atenția iubitoare a părinților, care ar trebui să fie dreptul lor prin naștere, sunt lăsați să se îngrijească singuri și petrec din ce în ce mai mult timp cu prietenii lor – totul din cauză că mama și tata sunt *prea* ocupați.

În al șaselea deceniu, familia, cândva un fundament al societății, se va prăbuși și odată cu ea va începe să se dărâme și civilizația. O, dar ‘familia’ încă mai dăinuie, însă este ca un pom putrezit în interior, nu mai are putere și tot ce rămâne este exteriorul. Acum totul este acceptabil, în afară de standardele biblice învechite, și asta este exact ce vrem.” Satana zâmbeste satisfăcut. “Puținii care încă se mai țin de asemenea antichități sunt priviți ca fanatici dezechilibrați psihic sau reduși, demni de milă sau ură din partea membrilor mai luminați ai societății.

Tinerii confuzi ai anilor ‘60 au crescut o generație și mai confuză de copii cinici și pesimiști care, la rândul lor, vor reuși să crească tineri la fel ca și părinții lor sau poate și mai depărtați de copiii lor. Această generație de părinți va primi un strigăt de trezire inimaginabil. Acești copii vor începe să manifeste o asemenea ostilitate față de părinții lor și față de ceilalți, aceeași pe care o manifestă societatea față de ei. Dar nu vă

îngrijorați, nu se vor trezi,” asigură audiența marele lider. “Nici măcar nu vor înțelege cauzele.”

“Vedeți, dacă îi îndepărtăm pe copiii de părinți la o vârstă fragedă, aceștia sunt privați de privilegiul unei copilării inocente. Părinții cărora le pasă doar să nu fie deranjați de copiii le oferă acestora toate capcanele succesului, toate jucăriile imaginabile pentru a se distra, lăsându-i singuri, fără cineva care să-i îndrume și să-i ajute cu problemele lor. E de mirare că acești copii privesc lumea ca pe un loc ostil?” rânjește el. “Este de mirare că îi putem convinge cu ușurință să urmărească filme care nu sunt demne să fie arătate în iad și joacă jocuri video gândite de cei mai inventivi dintre diavolii noștri? Mai mult, nu este foarte clar și răspicat mesajul că mama și tata sunt niște ticăloși pentru că vor omorî milioane și milioane de copii nenăscuți într-un măcel de proporții atât de mari încât centrele naziste de exterminare vor arăta *îngăduitoare*?” spuse el cu un râs sarcastic. Demonii săi erau vrăjiți de planul grotesc ce se prezenta înaintea ochilor lor.

“Evreii, vânați atât de brutal în timpul războiului din Europa, vor păstra amintirile în memoria colectivă din generație în generație. Cu toate acestea, îi vom păcăli atât de tare pe părinții moderni încât, în timp ce le pare rău de soarta evreilor, vor fi ferm convinși că uciderea a de șase ori mai mulți copii nu va avea nici un efect asupra generațiilor viitoare. Apoi, când copiii se ridică împotriva părinților lor sau a colegilor și îi omoară, aceiași părinți care au manifestat desconsiderare totală față de viața umană vor fi atât de păcăliți încât vor fi uimiți de faptul că acești copii nu au nici un fel de respect față de viața altor ființe umane”.

“Vedeți,” explică Satan, “fără un reper moral - pentru că l-am distrus de mult - lucruri respinse odinioară, acum nu numai că vor fi tolerate, ba chiar socotite normale. Acum treizeci de ani, politicienii plăteau scump pentru indiscrețiile publice, dar nu și acum. Minciuna și adulterul vor fi trăsături mai mult decât tolerate la persoanele publice. Societatea va avansa atât de tare încât acum președintele Statelor Unite ale Americii se poate deda la cele mai dezgustătoare acte în timp ce va ridica minciuna la rang de virtute. Populația va întâmpina acest comportament ridicând din umeri și nimic mai mult. Una dintre înșelătoriile noastre cele mai eficiente va fi să-i fac să creadă că toată lumea o face. Vor cădea în cursa de a crede că nu prea contează caracterul. Poți avea succes și fără el. Ceea ce contează cu adevărat este stilul. Moralitatea va decădea, fiind jertfită pe altarul

plăcerii. Pentru că, vedeți voi, adevărata problemă în condamnarea păcatelor publice este că foarte mulți fac asemenea lucruri în ascuns și mult mai mulți care nu au fost destul de curajoși să o facă, au poftit în inima lor.” Se oprește să-și întrebe adepții. “Înțelegeți?” Aceștia dau viguros din cap aprobator. “Atunci voi continua. Distracția va ajunge la culmi cu incredibil de multe posibilități de alegere. Vor avea vești non-stop prin televizor sau Internet. Publicații de toate formele și pe toate gusturile, chiar și cărți de citit pe Internet, vor fi foarte accesibile. Vor putea lua înregistrări cu orice film, despre orice subiect, fără nici o limită sau restricție. Odată cu apariția Internet-ului nu va mai fi nevoie nici măcar să se deplaseze la magazin pentru a obține imaginile obscene pe care și le doresc. Prin Internet îi putem corupe chiar și la serviciu. Oricine are un computer va fi capabil să înregistreze ore întregi de material cu, să spunem, conținut *îndoielnic*,” spuse el cu un rânjet de satisfacție.

“În cel de-al șaptelea deceniu, societatea și guvernul, ambele construite pe fundația unor familii șubrede, se vor afla în curs de prăbușire. Acum nu mai putem face mai mult, dar stați deoparte, bucurați-vă de priveliște și anticipați recolta. *Dacă* ne facem treaba cum trebuie, și știu că o vom face,” spuse el aruncând o privire înfricoșătoare demonilor, “familiile, fără nici un refugiu în astfel de timpuri confuze, vor fi distruse iar noi ne vom putea exercita controlul total asupra balamucului care rămâne în urmă. Astfel, prieteni, victoria poate fi obținută în mai puțin de șaptezeci de ani - într-o viață de om.” Satana făcu un semn cu mâna, după care își încheie marea cuvântare și privi triumfător asupra audienței atente.

O mână timidă se ridică din spatele mulțimii. “Preamărite lider,” începu cu ezitare un admirator, “oamenii care mi-au fost dați mie nu vor cădea în această cursă. Îi am pe cei cu adevărat religioși,” bombăni plin de răutate.

“Te îngrijorezi din cauza lor?” răspunse marele lider. “Nu ai de ce; sunt la fel de creduli ca și ceilalți, dar oricum am ceva deosebit pentru ei. În timp ce-i ademnim pe oamenii lumești să fie ocupați cu visurile lor, faceți ca membrii bisericii să fie ocupați cu fapte bune: prea ocupați cu evanghelizarea, ocupați cu îndatoririle pastorale, prea ocupați cu activitățile bisericesti, prea ocupați cu controversile teologice și cu activitățile sociale. Nu contează că sunt activități *bune*”. “Doar asigură-te,” ordonă demonului, “că nu au nici măcar o secundă liberă. Vezi să nu aibă timp să se gândească la viața lor, să nu aibă timp să contemple sau, și mai rău, să vorbească cu

Dumnezeu,” răbufni el extrem de agitat. Revenindu-și continuă: “Și astfel, prietenii mei, mergeți cu legiunile voastre spre victorie.”

Cu trecerea timpului, ecourile acestei întâlniri s-au pierdut, lăsându-ne să analizăm doar rezultatele. Trăim în cel de-al șaptelea deceniu al planului întocmit de diavol și după părerea mea a avut mai mult succes decât a visat vreodată. Familiile din ziua de astăzi nu sunt decât o umbră a ceea ce ar fi trebuit să fie. Timpul petrecut în familie este un concept aproape străin. Chiar și cina este un obicei de mult apus în majoritatea caselor, iar în cele în care mai există acest obicei, cina este luată în fața televizorului. Întâlnirile de la sfârșitul săptămânii au dispărut treptat, din moment ce membrii familiei sunt împrăștiați pe tot continentul.

Nesiguranța părinților în legătură cu serviciul a trecut de la grija pentru educația copiilor lor la ciudățenie. Unii părinți chiar angajează experți care să le testeze copiii, nu pentru facultăți faimoase ci pentru grădinițe prestigioase! Oare chiar am înnebunit? Unii părinți au mers atât de departe pe acest drum încât cred că fiecare acțiune din viața copilului lor trebuie plănuită cu scopul final de a ajunge la Harvard sau Yale.

Materialismul distruge atât lumea cât și căminele ce pretind a fi creștine. Am stat în case în care șifonierele sunt atât de pline încât nu mai au unde pune o haină. Personal am numărat douăzeci și cinci de perechi de pantofi în camera fetei unei astfel de familii și am vizitat o casă în care am admirat cel mai frumos set de vase de porțelan pe care l-am văzut vreodată, doar pentru a fi informat că: “Noi nu mâncăm din astea. Le-am cumpărat ca să se potrivească cu draperia.” Aceste persoane sunt atât de dragi inimii mele pentru că îmi amintesc de viața pe care am dus-o și eu. Să fi văzut casa și lucrurile mele acum câțiva ani.

Mi-a rămas în minte o familie foarte frumoasă. Erau atât de stresați de grijile vieții și complet absorbiți în efortul de a găsi o cale pentru a petrece mai mult timp cu copiii lor. Ca răspuns la strigătul lor pentru ajutor i-am întrebat ceva:

“Munciți, nu-i așa?” am întrebat-o pe soție.

“Da,” a răspuns aceasta.

“Și aveți două mașini, nu?” Ambii au dat din cap. “Aveți o casă mare și frumoasă, corect?”

“Așa e,” răspunse soțul.

“Iar casa este foarte frumos mobilată, nu-i așa?”

“Da, întotdeauna cumpărăm doar lucruri de calitate,” a recunoscut soția.

“Și cu toate acestea îmi spuneți că nu aveți timp să vă creșteți copiii pentru Dumnezeu.”

“Exact așa suntem,” recunosc bărbatul familiei.

“Ei bine, iată ce vom face. Soția ta trebuie să-și dea urgent demisia. Vindeți a doua mașină și mobila scumpă. Vindeți-vă casa și folosiți banii pentru a vă muta la țară unde să vă cumpărați o casă mai mică sau puteți cumpăra doar o bucată de teren unde să trăiți într-o casă mobilă.”

Aveam un alt motiv pentru a-i muta la țară. Este mult mai ușor să auzi glasul lui Dumnezeu într-un ambient natural unde sunt mai puține lucruri care să-ți distragă atenția, dar acolo pot găsi o experiență pe care o pot avea oriunde, *dacă* sunt dispuși. La țară este mai importantă starea de spirit decât locuința. Foarte multe persoane s-au mutat la țară și nu s-au simțit mai bine decât la oraș. De ce? Pentru că este mult mai ușor să faci o schimbare exterioară, adică să faci din viața la țară religia ta, în loc să o vezi ca un mijloc de a umbla cu Hristos. Pentru mulți, devine un substitut pentru adevărata religie pe care o caută. Nu, *nu trebuie ca toată lumea să se mute în sălbăticie, ci trebuie ca toată lumea să aibă o experiență ca cea din sălbăticie.*

“Fă tot ce este necesar”, l-am încurajat pe soț. “Doar asigură-te că nu faci datorii. Apoi poți reduce munca la minim și astfel vei găsi timpul necesar pentru a-l petrece cu familia ta.”

Când am terminat, expresia feței le era schimbată. Am lovit la rădăcina sistemului lor de valori. Vor fi de acord să trăiască într-o rulotă, dacă era nevoie? Au plecat, luptându-se să înțeleagă ce ideal își doreau mai mult.

Famiile din ziua de azi sunt fragmentate pentru că așa le-am permis să fie. Am crezut minciuna diavolului că trebuie să facem anumite lucruri și să strângem o anumită sumă de bani, pentru a oferi copiilor noștri stilul de viață pe care considerăm că îl merită. Suntem niște proști dacă ne înșelăm cu ideea că lucrurile sunt mai importante pentru ei decât timpul petrecut cu noi.

Cum este căminul tău? Te grăbești să pleci de acasă dimineața pentru ca toată ziua să te zbați în van? Te simți de parcă ai fi mama taximetră care duce copiii la medic, la școală, la piesele de teatru de la școală, acasă la prieteni? Cât de des te-ai luptat cu nesfârșite teme date copiilor ca răspuns

la cerințele părinților pentru o educație mai bună, și ți-ai dat seama că acestea te jefuiesc de fapt, pe tine și pe copilul tău de bucuria timpului petrecut împreună? Mai este timp pentru a fi o familie? Știi ce se întâmplă în inima copilului tău?

Dacă răspunsurile tale la întrebările de mai sus nu sunt tocmai cele pe care ți le-ai fi dorit, înseamnă că familia ta a căzut victimă planului diavolului. Tot ceea ce trebuie să faci pentru a-și atinge scopul este să vă despartă unul de celălalt. Vrea să vă despartă ca pe niște atomi independenți. Doar tu te poți opune acestui plan și secretul este să te oprești și să nu-i mai faci jocul. Niciodată să nu te mai prinzi într-o astfel de horă, indiferent cât de tentant ar fi. Când tu îi faci jocul, el face regulile și astfel tu vei pierde mereu.

Satana a manipulat viețile în așa fel încât opțiunile noastre să pară limitate, dar aceasta este mai mult o iluzie decât un adevăr. Întrebă-L pe Dumnezeu ce trebuie să faci. Descoperă care este planul Lui pentru familia ta și apoi străduiește-te să realizezi planul Său, indiferent cât de tare te vei îndepărta de vechiul tău fel de a fi. Aceasta este cheia pentru a deschide brațele lui Dumnezeu pentru a te binecuvânta. Arătându-ți disponibilitatea de a acționa atât cât ți-a fost descoperit, fii sigur că El îți va îndruma pașii.

Pericolul pentru familiile intacte care merg la biserică este foarte greu de perceput. Coautorii mei au vizitat de curând o biserică ale cărei familii aveau toate semnele clasice ale unui pericol iminent. Mi-au spus în câteva cuvinte despre ce era vorba.

“Fiica noastră, Ellen, a mers la grupul de vârstă ei, dar și mama ei a mers alături de ea pentru că le place să stea împreună. Grupa pentru copii cu vârstele cuprinse între nouă și doisprezece ani studia viața lui Iosif, iar instructoarea lor i-a întrebat cum s-ar simți dacă ar fi despărțiți de părinții lor la o vârstă fragedă, ca cea a lui Iosif. Răspunsuri mormăite veneau din toate părțile iar vocile care se impuneau spuneau că abia așteaptă să scape de părinții lor. Ellen s-a simțit jignită, chiar dacă am aflat acest lucru abia mai târziu. Își iubește familia și părinții. Cu siguranță că acestor copii nu numai că nu le plăceau căminele lor, dar își priveau părinții cu ură. Acești părinți pierduseră inimile copiilor lor la vârsta de doisprezece ani, inimi pe care nici măcar nu le cunoșteau!”

De ce sunt acești copii despărțiți de părinții lor la o vârstă atât de fragedă? Probabil pentru că nu-i văd pe mama și pe tata făcând acele

alegeri decisive de a-și proteja familia, de a-și pune copiii pe primul loc, de a-și petrece timpul necesar stabilirii unei legătură de la inimă la inimă. Din punct de vedere material, acești copii au tot ce este mai bun, dar din perspectiva Cerului aceștia sunt cei mai amărâți și demni de milă. Trist, nu-i așa? Și totuși se întâmplă în aproape toate căminele și în toate bisericile pe care le vizitez. Aceiași părinți care ignoră orbește toate semnele de pericol se vor trezi confruntându-se cu niște tineri rebeli și atunci vor spune: “I-am dus la biserică. Am făcut tot ce am putut, acum cred că trebuie să las totul în voia Domnului,” de parcă Dumnezeu ar fi fost de vină pentru eșecurile lor.

Ei bine, probabil că te întreb ce s-a întâmplat cu familia care se lupta cu o decizie. Nu mai auzisem nici o veste de la ei de mult timp, dar câteva luni mai târziu ne aflam prin zonă, așa că ne-am decis să le facem o vizită surpriză. Se lăsase deja întunericul când am ajuns în fața casei lor. Bărbatul monta o altă ușă. A privit înspre noi și a rămas uimit. Nu se aștepta să ne vadă.

Cuvintele nu sunt destul de expresive pentru a exprima ce am simțit când am intrat în casa lor. Era o pace desăvârșită și un spirit de unitate între soț și soție cum nu se pot descrie. Copiii aveau o atitudine vizibil îmbunătățită față de ultima dată când ne-am văzut. “Ce s-a întâmplat?” am reușit să întreb.

“Am început să petrecem mai mult timp împreună, Jim, ca o familie, să studiem și să ne rugăm împreună,” și un zâmbet larg îi lumină fața.

“Și ce este cu ușa nouă?”

“Aranjăm casa pentru că vrem să o vindem.”

Familia aceea luase o decizie. Au hotărât să pună familia pe primul plan, înainte de orice altceva, iar familia lor reflecta începutul unei recolte de fericire.

Să vă spun despre Cindy, pentru că ea este un exemplu de curaj și hotărâre de care este nevoie pentru a reuși în această aventură.

În august 1996, patru cai cu patru călăreți se îndreptau spre o cabană care se afla la numai un kilometru depărtare. Cindy Parolin, în vârstă de treizeci de ani, călărea alături de trei dintre fiii ei pentru a se întâlni cu tatăl lor și cu fiul de zece ani la o cabană, ca să petreacă o vacanță în natură. Caii au început să se comporte foarte ciudat. Deodată o pisică sălbatică a sărit la Steven, în vârstă de șase ani. Calul s-a speriat iar copilul a căzut din șă. Imediat pisica sălbatică l-a apucat de cap. Cindy strigă:

“Vin Steven!” și rupând o creangă dintr-un copac din apropiere, îi sări în ajutor. A început să lovească pisica, pentru ca să lase copilul, dar aceasta o apucă de braț. L-a împins și s-a aruncat asupra pisicii, punând-o la pământ în timp ce i-a strigat pe copiii mai mari să îl ia pe Steven și să aducă ajutoare. David, de treisprezece ani și Melissa, de unsprezece ani, au ascultat. Și-au ridicat fratele grav rănit și au mers mai mult de o milă înapoi, la locul unde își lăsaseră mașina. Ajunși aici, l-au rugat pe Jim Manion să-i ajute. Acesta a apucat o pușcă și a fugit să-i salveze.

Ajungând la fața locului, după o fugă nebună cu camioneta, au găsit-o pe doamna Parolin grav rănită, dar încă stătea triumfătoare deasupra pisicii sălbatică. Trecuse o oră întreagă de la începerea luptei. Cindy avea doar un metru și șaizeci înălțime, iar pisica sălbatică ce cântărea mai puțin de treizeci de kilograme, părea că a petrecut întreaga oră încercând să o obosească. Încă neinteresată de soarta ei, întrebă dacă sunt bine copiii. Aflând că sunt bine, femeia s-a liniștit. “Acum mor” a spus ea salvatorului, căzând în inconștiență.

Manion a reușit să tragă în animal și să-l rănească în timp ce fugea, dar Cindy Parolin a murit din cauza rănilor, înainte să ajungă la spital. Și-a sacrificat de bună voie viitorul, visele, telurile și propria viață pentru copilul ei, câștigând titlul de pe prima pagină din ziar: “Cea mai curajoasă mamă din lume.”

Multora dintre noi ne place să credem că, dacă am fi puși în aceeași situație, ca părinți am acționa la fel de curajos ca și Cindy, dar avem dovada că puțini, chiar foarte puțini dintre noi ar face acest lucru cu adevărat. Biblia spune: “Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1Petru 5:8).

Pe cine țintește un prădător? Întotdeauna caută pe cei mai slabi, de obicei pe cei mai tineri. Umblă după copiii voștri. Vrea să vă distrugă turma și să vă împrăștie copiii, să îi îndepărteze de voi unde pot cădea mai lesne pradă înșelătoriilor lui și unde îi poate ucide mai ușor. Dacă ai impresia că exagerez, privește la familiile din jurul tău. Sunt bune? Sunt unite în dragoste și simpatie? Sau sunt familii cu atomi independenți, împrăștiați ici, colo? Copiii se ridică împotriva autorității părinților și protestează? Adolescenții sunt prea ocupați cu viețile lor pentru a petrece timp suficient acasă cu mama și cu tata? Familia ta este prea ocupată

pentru a mai fi o familie? Ce îți spune Duhul lui Dumnezeu? Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le schimbi pentru a putea rezista atacurilor celui rău? Acționează acum, înainte de a distruge ceva ce este atât de prețios pentru tine. Urmează îndemnul Bibliei: “Împotriviți-vă lui (diavolului) tari în credință...” (1 Petru 5:9).

Da, această bătălie te va costa ceva. Prețul este la fel de mare ca cel al lui Cindy. Te va costa dorințele tale. Înseamnă că trebuie să renunți la ambițiile tale. Pe drumul simțului datoriei și al lepădării de sine nu poți anticipa faima sau averea. Va trebui să mori pentru a-ți salva copiii, să mori în sens literal, și să trăiești doar pentru a asigura viitorul celor mici.

Te-am înspăimântat? Moartea este un preț mult prea înfricoșător de plătit? Dacă nu, ești dispus să mori pentru familia ta așa cum a făcut-o Cindy pentru familia ei? Ești dispus să duci această luptă până la capăt pentru a-ți salva copiii? Dacă da, vino cu mine pentru a explora noi căi de a-ți transforma căminul într-o fortăreață atât de puternică și de măreață încât nu vei avea motive să te temi de răcnetele unui dușman deja învins. Fie ca Dumnezeu să-și aducă la îndeplinire planurile cu familia ta, în timp ce ne dăm seama că a sosit timpul să devenim o familie. Aceasta este cheia inimii copiilor voștri, indiferent care ar fi vârsta lor.

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 9

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Astăzi este o zi de analiză sinceră și, pentru că acesta este un subiect atât de apropiat și de drag inimii noastre, este imposibil să fii obiectiv despărțit de harul Domnului. În timp ce comunică cu Dumnezeu în această dimineață, caută înțelepciunea Sa și roagă-L să te inspire ca să știi care este planul Său cu familia ta.

Activitate: Citește “Atomi independenți”. Gândește-te la cum se aplică la tine conceptul prezentat, dacă ai o familie, sau ești pe cale să întemeiezi un cămin, dacă ți-ai pierdut familia prin moarte sau despărțire, sau chiar dacă au crescut copiii. Toți facem parte dintr-o familie, chiar dacă este alcătuită dintr-o singură persoană – tu. Ai simțit atacul diavolului?

Meditație: Majoritatea ar muri pentru a salva viața unuia dintre copii sau a soției. Ai fi dispus să îți lași visele și telurile tale să moară, astfel încât aceștia să trăiască după voia Domnului?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Procesul schimbării este treptat, iar succesul nu vine la cei care încearcă să facă schimbări majore peste noapte, ci mai degrabă vine la cei care au plănuțit viitorul cu grijă și cu rugăciune.

Activitate: Ține o evidență a activităților făcute astăzi în familie. Nu trișa ca să nu crești timpul acordat în mod normal familiei. Notează atât timpul petrecut cât și activitatea, făcând un dosar scris pentru a servi ca referință mai târziu.

Meditație: Ce ți-a plăcut cel mai mult din timpul petrecut împreună? De ce?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Astăzi caută alinare la Dumnezeu. S-ar putea să te simți oarecum neajutorat sau deznădăjduit din cauza situației în care te afli, dar Dumnezeu știe ce înseamnă să ai o familie ruptă și dispersată. El nu consideră că nu avem șanse, și în iubirea și mila Sa, te-a atras mai aproape de El. Îți va arăta ce trebuie să faci.

Activitate: Folosind evidența pe care ai ținut-o cu timpul petrecut alături de familie, separă timpul petrecut pe drumurile dintre activități de timpul pentru lucrările prin casă și uitatul la televizor. A fost vreun moment petrecut singuri, poate doar stând de vorbă? Există vreun loc în programul tău care să poată permite mai mult timp petrecut împreună?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Încearcă să te înfățișezi înaintea Tatălui tău ceresc fără o idee fixă a ceea ce ai nevoie și lasă-L pe El să îți îndrume gândurile asupra lucrurilor care trebuie schimbate.

Activitate: Cu inspirația dobândită în timpul rugăciunii de dimineață, ia foaia cu evidența timpului și gândește-te cum ai vrea să fie de fapt. Ce trebuie schimbat sau chiar eliminat, pentru a permite acest lucru?

Meditație: Ești dispus să renunți la aceste lucruri? Dacă da, fă-o astăzi.

Joi:

Timp pentru rugăciune: Adu pe membrii familiei tale înaintea lui Dumnezeu rugându-L să vă ajute să plănuți căi de a petrece mai mult timp împreună, într-un mod accesibil tuturor.

Activitate: Încearcă să discuți cu fiecare membru al familiei într-un anumit moment al zilei. Încearcă să afli ce ar dori ei să facă în timpul acestor momente de părtășie. Dacă aveți copii la vârsta adolescenței, nu fiți surprinși dacă răspunsurile lor vor părea neinteresate. În fond, probabil că au petrecut ani de zile tânjind după atenția ta. Nu, este posibil să nu fie prea încântați de ideea de a participa dacă nu le dovedești că îți pasă cu adevărat de ei. Primul pas este să afli ce le-ar plăcea să facă.

Meditație: Ai fost surprins de vreun lucru pe care l-ai auzit astăzi de la familia ta? Vorbeau liber sau trebuia să fie întrebați?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: În aceste momente intime cu Dumnezeu îndreaptă-ți privirea spre viitor. Vom petrece următoarele trei săptămâni aducând familiile noastre pe drumul cel bun. Sper ca măcar câteva dintre ideile pe care le vom prezenta să-ți fie familiare. Altele s-ar putea să fie noi noutăți. La sfârșit, nu vei realiza nimic valoros în afară de comuniunea cu Dumnezeu. Ia hotărârea acum de a-L lăsa pe El să conducă acest proces.

Activitate: Scrie pe o foaie de hârtie toate lucrurile pe care le-ai învățat din activitățile acestei săptămâni. Mai scrie și țelurile tale și preferințele tuturor. Pune la loc sigur foaia originală care arată cât timp ai petrecut cu familia ta. Îți va folosi mai târziu.

Meditație: Gândește-te la cele mai frumoase amintiri din copilărie. Ce făcea ca acele momente să fie așa deosebite?

Sâmbătă:

Timp pentru rugăciune: În această săptămână am privit la problemele din familiile noastre, și este ușor mai ales ca părinți să ne pedepsim pentru eșecuri. Începând de mâine vom privi spre viitor. Soluțiile care ne stau înaintea s-ar putea să fie grele dar în același timp benefice. Plănuiește astăzi pentru a face ceea ce apostolul Pavel spune: “Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:13, 14).

Timp pentru familie

*“El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”
(Maleahi 4:6)*

ȚELUL CAPITOLULUI

Dacă ai o familie sau intenționezi să întemeiezi una, știi că nu este ușor să reușești, dar oricine poate avea succes dacă își dorește. Pentru ca o familie să existe cu adevărat este nevoie să investești mult timp.

Aceasta este povestea lui Mark:

“Ușa se deschise cu un scârțâit jalnic de protest urmat de o bufnitură puternică. Dacă aș fi fost destul de bătrân pentru astfel de gânduri, aș fi recunoscut că ușa aceea era întruchiparea familiei mele, care arăta atât de bine și de funcțională pe dinafară și foarte rar permitea lumii să audă sunetele suferinței dinăuntru.

Eram prea tânăr să înțeleg total ce pierdusem odată cu moartea mamei și, nefiind în stare să-l refuz pe tata, nu aveam pe nimeni altcineva căruia să-i spun grijile inimii mele atât de tinere. Așa că deschideam acea ușă veche care dădea în curtea din spatele casei și, găsind un loc confortabil, mă așezam pe iarbă. Timp de câteva ore mă uitam la nori. Treptat mă linișteam. Nu știam mare lucru despre Dumnezeu sau despre religie, dar era ceva liniștitor în acel covor moale de iarbă atunci când priveam norii. Acolo, Cuiva îi păsa de mine și vorbea minții mele prin gânduri liniștitoare. Glasul Său iubitor era atât de atrăgător pentru experiența copilăriei mele lipsite de iubire, încât nu am uitat niciodată vocea sau semnificația

cuvintelor pline de iubire ale lui Dumnezeu, primele din viața mea, care îmi arătau cum ar trebui să fie un tată adevărat. Mi-am căutat de mai multe ori pacea în locul acela și prezența aceea liniștitoare era mereu acolo pentru mine.

Când m-am făcut mai mare iar viața a devenit și mai haotică, aceste momente liniștite de contemplare au devenit de domeniul trecutului. Nu le mai căutam, dar nici nu le uitasem complet. Amintirile erau încă proaspete, dar cumva înăbușite de lupta pentru supraviețuire, iar supraviețuirea a fost provocarea vieții mele.

Născut al treilea într-o familie de patru copii, eu eram băiatul tatii. Aveam două surori mai mari și am fost foarte fericit de venirea pe lume a unui frățior cu care mă puteam juca, dar zilele lipsite de griji ale copilăriei aveau să fie umbrite de diagnosticul mamei: cancer la sân. Sănătatea s-a degradat treptat până când a murit, la vârsta de treizeci și șase de ani. Eu aveam opt ani. Pe lângă tragismul morții mamei mele, schimbările din viața tatălui, accelerate de boala mamei, au fost și mai rele.

După ce s-a îmbolnăvit mama, tata a început să mă violeze, formând un obicei care avea să dureze câțiva ani, și din câte am aflat mai târziu, un obicei care-i includea și pe ceilalți frați, deși la început nu am știut de soarta celorlalți.

Când a murit mama, tata a trimis fetele să locuiască în New Jersey, iar fratele meu și cu mine am fost trimiși să locuim la niște prieteni de familie în Missouri. Ar fi trebuit să fie un refugiu binevenit, dar deși pare incredibil, un prieten de familie a reluat obiceiul exact de unde îl lăsase tata.

Fratele meu s-a îmbolnăvit când locuiam în Missouri. Avea leucemie. Într-o zi tata a venit în vizită și a aflat vestea. La scurt timp după aceea a anunțat că se recăsătorește și că intenționează să unească din nou familia.

Noua noastră mamă vitregă avea la rândul ei patru copii. Deși orice familie de zece membri atrage atenția, a noastră era de două ori mai interesantă pentru trecători datorită problemelor grave de sănătate ale fratelui meu. Făcuse multe tratamente pentru cancer. Își pierduse părul, iar corpul său era mereu umflat din cauza medicamentelor. Unul dintre frații mei vitregi avea paralizie cerebrală, iar altul avea o malformație congenitală la inimă. Acest lucru îi afecta oxigenarea sângelui, ceea ce făcea ca pielea lui să aibă o culoare roșiatică. Evident că atunci

când mergeam împreună undeva, era foarte greu să nu ieșim în evidență.

Cu toate acestea, deși eram foarte ciudați, familia mea părea chiar normală observatorului neavizat, parțial datorită venitului tatălui meu. Era inginer, directorul unui departament al unei companii americane importante și avea un salariu destul de bun. Locuiam într-una din cele mai mari case din cartier. Ceea ce nu putea vedea nimeni era că în spatele acelor uși frumoase și în spatele unei familii aparent stabile, era o casă ai cărei ocupanți duceau o existență oribilă.

Este dificil pentru cineva care nu a trăit într-un cămin cu abuzuri să înțeleagă, dar abuzul fizic, chiar și apropierea intimă nepotrivită, nu rănește sufletul atât de mult cum o face abuzul mintal. Tatăl meu a continuat să mă violeze mai mulți ani. Cu toate acestea, cruzimea comentariilor sale era cea care dădea pe față răul patologic ce motivează o persoană care ar fi putut fi respectabilă sau ar fi putut face mult bine în lume, să degenereze într-un bărbat fără inimă, cu dorințe necurate. Am crescut fără să aud cuvintele "Te iubesc", cu excepția ocaziilor când se deda la activitățile sale animalice.

Fratele meu și cu mine eram copii ca toți ceilalți, iar eu am început să glumesc pe seama fratelui meu mai mic. Când a murit fratele meu, tata m-a rănit enorm spunând că ceea ce i-a grăbit moartea au fost glumele și zburdălnicia mea. Eram foarte bun la sport și doream să fiu recunoscut de cei din jur, dar nimănui nu-i păsa. Nimeni nu venea la meciurile mele. Am cunoscut foarte bine lacrimile amare ale respingerii. Când m-am făcut mai mare, abuzul direct a fost înlocuit cu o frică permanentă și nesfârșită de a nu fi respins definitiv. Dacă nu făceam ceva cum trebuie, mă amenințau că mă vor da afară din casă. Sora mea fusese deja dată afară la o vârstă fragedă, astfel că de îndată ce am avut posibilitatea, m-am alăturat marinei militare și acolo viața mea a început să se schimbe.

Îmi plăcea să fiu marinăr. Eram pregătit fizic, iar din punct de vedere academic eram primul în clasă. Am fost invitat să merg la Academia Marină a Statelor Unite ale Americii pe baza potențialului meu de lider și a rezultatelor academice excelente, la care s-a adăugat faptul că excelam în toate activitățile școlare. Unii se luptă să facă față cerințelor vieții de marinăr, dar eu excelam. Comparativ cu lupta pentru supraviețuire de acasă, ceea ce făceam în marină era ușor! Erau reguli și cerințe bine știute,

dar și recompense oferite pentru rezultate, iar comparativ cu tatăl meu, ofițerii, chiar dacă nu erau mai buni, erau mai corecți. Nu a durat mult până când zilele de antrenament s-au sfârșit, și am primit funcția de controlor de trafic aerian, în frumosul Hawaii.

Reușisem - în sfârșit! Aveam o slujbă care-mi plăcea, aveam destui bani pentru nevoile mele și mă întâlneam cu mai multe fete extrem de atrăgătoare, dintre care unele erau fotomodele. Mă bucuram de tot ce-mi putea oferi viața, inclusiv droguri care, chiar dacă erau ilegale, creșteau din abundență în acel paradis tropical. Cunoșteam câțiva care fumau marijuana, și m-am gândit că ar fi o afacere bună să le vând lor din moment ce și eu aveam nevoie de doza mea. Am început să împachetez frunzele acelea dulci, cu miros putred și scoteam un profit considerabil. Nu vindeam pe străzi și niciodată nu m-am considerat un “traficant de droguri”. Pur și simplu luam viața așa cum era ea și pentru prima dată mă simțeam bine și făceam ce voiam. Cât ar fi durat acest stil de viață nu știu, pentru că prietenul meu Dennis m-a luat cu el într-o plimbare cu motocicletă. Întotdeauna mi-au plăcut motocicletele și am fost foarte încântat de ocazie.”

Aș dori să întrerup povestea lui Mark pentru un moment. După ce ai auzit despre trecutul lui, despre abuzuri, și știind că avea șanse să calce pe urmele tatălui său, devenind la rândul lui un agresor, este de înțeles dacă nu l-ai vrea ca tată. Îmi dau seama că foarte puține cămine și familii sunt la fel de distructive ca cea a lui Mark și cu toate acestea, sunt chiar și mai puține cămine în care membrii familiei se iubesc și sunt uniți ca o adevărată familie. Oricât de uimitor ar părea, soluțiile lui Dumnezeu pentru familiile noastre sunt simple și eficiente. De-a lungul anilor diavolul a reușit treptat, printr-un proces subtil dar eficient, să ne fure timpul - cel mai necesar element, dacă vrem să avem familii excepțional de unite și de afective. Vestea cea bună este că nu trebuie să cădem pradă planului său. Să explorăm împreună, “E vremea să devenim o familie”.

Familiile din ziua de astăzi sunt stresate, împinse și forțate de timp. Cu toată lumea mereu pe fugă și cu toată această atenție oferită activităților pentru copii, am ajuns să considerăm chiar și drumurile la dentist drept activități în familie. Televiziunea a jucat un rol important în a întări acest mit, raportând că părinții moderni petrec mai mult timp cu copiii decât generațiile anterioare. Doar rareori recunosc faptul că această creștere

este datorată timpului petrecut în mașină, pe drumuri de la o activitate la alta. Ideea că familiile trebuie să pună un timp deoparte pentru a-l petrece unii cu ceilalți, pare de modă veche, ca acele programe de la televizorul alb negru care prezenta o familie tradițională. Să le dăm cinicilor dintre noi dreptatea lor, pentru că într-adevăr nu ne mai putem întoarce la acele vremuri fericite. Dar în lupta noastră de a găsi o soluție care să funcționeze în ziua de astăzi, trebuie să identificăm ce ne lipsește din acea eră, după care tânjim cu nostalgie. De fapt, chiar și cei mai înfocați susținători ai structurii familiei tradiționale nu vor să se întoarcă la acele vremuri cu bărbați și tați distanți, sau posibilități limitate ale femeilor, sau discriminarea minorităților sau toate celelalte nedreptăți sociale ale acelor vremuri. Tânjim după familii unite și după sentimentul valorii pe care îl obții făcând parte dintr-o astfel de familie.

Tatăl meu nu era un om corpolent, dar în ochii mei era uriaș. Numele și reputația sa mă făceau un om de valoare în ochii altora, iar modul în care îl priveau oamenii îmi oferea respectul comunității, cu mult timp înainte de a fi destul de mare încât să-l câștig singur. Nu voi uita niciodată primul an de liceu. Pentru prima dată în viața mea aveam un profesor care nu mă suporta. Tatăl meu nu era genul de om care să creadă ce spuneau copiii împotriva profesorilor și cu toate acestea, ascultând povestea mea dureroasă, a decis că am dreptate, iar Henry Hohnberger avea simțul dreptății. A mers cu mine la o întâlnire a consiliului administrativ și m-a apărut cu înfocare într-o confruntare verbală cu acel profesor. Spiritele s-au aprins atât de tare între cei doi bărbați încât am crezut că se vor lua la bătaie chiar în biroul administrativ. Când s-au calmat spiritele, profesorul a fost dat afară. Tatăl meu era eroul meu iar familia mea era foarte unită și mă apăra atunci când nu mă puteam apăra singur.

Ce dă sentimentul de familie? Foarte multe contribuie, dar nici unul nu este ca tradiția de a oferi timp. Nu este destul să îți iei timp pentru vacanțe cu familia, sau când este convenabil. Nu, este ca și când ți-ai da întâlnire. Membrii familiei trebuie să știe că îi consideri deosebiți făcând, așteptând cu nerăbdare și respectând un program de activități sociale. Acest timp special pus deoparte le permite celorlalți să se apropie mai mult unii de alții, nu doar în timpul activităților, ci și în așteptarea acestui moment deosebit. Dacă vrei să te apropie și mai mult de inimile celor din familia ta, va trebui să pui deoparte un moment în fiecare

săptămână care să fie doar al lor - un timp plănuit, programat și apărut cu orice preț de acele activități care vor să-ți răpească momentele acestea deosebite.

În familia noastră, nu am ales doar o seară pe săptămână, ci ne-am hotărât să avem cinci seri pe săptămână. Totuși, măcar una este minimum necesar pentru a avea rezultate. Cu cât este mai fragmentată viața ta, cu atât vei avea nevoie de mai mult timp pentru a vindeca și pentru a construi punți. Cu toate acestea, ironia soartei este că vei avea parte de mai multă împotrivire din partea membrilor familiei. Dacă familia ta suferă cu adevărat, încearcă să obții mai mult timp, nu mai puțin, dar fii dispus să negociezi o variantă cu care toată lumea va fi de acord. Majoritatea familiilor încearcă să dedice o parte a serii familiei. Dar dacă familia ta nu are un program obișnuit, poți folosi aproape orice ocazie în care sunteți împreună. Poți chiar să alegi o parte din weekend dacă vreunul dintre membri trebuie să călătorească în timpul nopții. Timpul acesta special poate fi scurt de o jumătate de oră sau lung de câteva ore. Important este să-l faci o obișnuință și curând vei stabili un obicei, o tradiție pe care nimeni nu va vrea să o strice.

Cu siguranță că acest lucru cere sacrificii. Va trebui să dai la o parte anumite activități cu copiii și aceștia vor fi nevoiți să refuze anumiți prieteni care vor să vină în vizită, dar mai ales nesfârșita listă cu “lucruri de făcut” trebuie complet ignorată. Dacă ești dispus să faci această investiție, merită.

Când copiii tăi sunt mai mari, este posibil să nu fie de acord să petreacă timp cu mama și cu tata, dar insistăți, știind că răceala lor se datorează lipsei voastre de interes din trecut. Obiecțiile lor sunt cea mai mare dovadă că vă pierdeți locul din inimile lor și că este nevoie să acționați cu promptitudine.

Deci te-ai decis că ai nevoie de un timp deosebit alături de familie. Acum ce-ai de făcut? Adevărul este că orice este mai bine decât ce ai făcut până acum – adică nimic! Activitățile voastre vor varia în funcție de vârsta și de temperamentul copiilor. În mod ideal recreația ar trebui să fie de așa natură încât să urmărească țelul de a-ți ajuta familia să se dezvolte pe plan spiritual. Jocurile care încurajează competiția și hrănesc EUL într-un copil, în timp ce pe altul îl descurajează, ar trebui înlocuite cu jocuri mult mai constructive la care toți pot participa și se pot distra, indiferent dacă se pricep sau nu.

Când copiii noștri erau mici, coloram, făceam forme la măsuța cu nisip, ne jucam cu plastilină și ne distram. Dacă fetița ta vrea să se joace cu păpușile – de ce nu te joci și tu cu ea? Ce fetiță n-ar vrea să-l aibă pe tatăl ei drept cal? Toată familia ar trebui să se joace. Dacă mama nu se simte în formă, nu o face să se simtă înceată sau stânjenită. Cheia este participarea.

Ce mai poți face? *Citește*. Lăsați-i pe cei mici să se joace cu lego sau cuburi pe jos iar pe cei mai mari să deseneze sau să te ajute la citit. Implică-i pe toți în lectură și pune-le întrebări. Alegeți cărți care sunt interesante și ajută la construirea caracterului. Fii creativ. Înregistrează o carte pe casetă pentru călătoriile lungi cu mașina. Coautorii mei au o bunică, și aceasta face acest lucru pentru ei, iar copiilor le place foarte mult pentru că bunica are cărți pe care ei nu le au, dar partea cea mai bună este că, deși este la mii de kilometri depărtare, poate fi o parte a familiei.

Alte momente foarte distractive în familie pot fi dedicate proiectelor speciale. Ai vreun băiat sau vreo fată care vrea să construiască un leagăn sau să termine un proiect din lemn? Munca devine joacă pentru că fac ceva ce le place, iar tu le vei oferi din timpul tău pentru a-i ajuta.

Să înoți, să vâslești pe râu, să te plimbi pe munte și să te urci pe stânci, să mergi prin peșteri sunt activități pe care le poți face în timpul verii. Iarna poți să schiezi, să te dai cu sania, să faci oameni de zăpadă sau forturi de zăpadă și igluuri adevărate, să te dai cu snowbordul sau să patinezi. Toate sunt activități care nu presupun nici un fel de competiție, însă oferă posibilitatea familiei să se apropie mai mult și să vorbească. Multe familii joacă fotbal sau baseball fără să țină scorul. Badminton, volei, v-ați ascunselea, și lista este la fel de bogată ca și imaginația ta.

Dacă ai musafiri, nu lăsa ca acest lucru să te împiedice. Invită-i și pe ei să participe. Odată, Matthew a vândut o proprietate unui om foarte bogat care avea propria bancă și o companie care se ocupa de ipotecări. Acest domn a fost foarte impresionat de Matthew și l-a întrebat dacă poate să petreacă câteva zile cu noi. Voia să vadă dacă era ceva deosebit la noi acasă de îl făcea pe Matthew atât de diferit. L-am întâmpinat cu bucurie, și cum timpul pentru familie se apropia, Matthew, un promițător magnat în vânzări imobiliare, s-a întors spre bancher și i-a spus: “Vrei să joci marbles*?” Bancherul nu știa ce să spună, dar eu știam.

*marbles = joc cu bile de sticlă

“Matthew, nu crezi că ar trebui să alegi altceva în seara asta?” am întrebat, încercând cu disperare să-i sugerez lui Matthew că s-ar putea să nu fie prea demn de un bancher.

“E bancher,” răspunse Matthew calm. “Sigur știe cum să le numere.”

Așa că ne-am pus cu toții pe podea și am jucat marbles, iar bancherului i-a plăcut foarte mult. L-a ajutat să uite de toate problemele lui. De ani de zile nu se mai distrase atât de bine. Nu doar copiii au de câștigat de pe urma timpului pentru familie. Prea mulți dintre noi am uitat cum să ne jucăm, cum să uităm de noi și să râdem cu adevărat, și asta ne îmbătrânește înainte de vreme.

Jucându-ne cu copiii noștri, le legăm inimile de ale noastre cu legături aurite de dragoste dar, la fel ca în cazul firului din sfoară, nu este suficient unul singur pentru ca funia să reziste. Astfel, trebuie să ne asigurăm că în fiecare săptămână adăugăm fire noi funiei noastre de dragoste până când sunt atât de multe încât nici nu le mai putem număra, iar legătura dintre copiii noștri și noi este atât de puternică încât este imposibil de rupt.

Când putem începe acest proces îndelungat de a lega inimile copiilor de ale noastre? Ei bine, Paul și Carolyn au început să aibă aceste momente speciale pentru familie când fiica lor avea un an. Ce înseamnă aceste momente pentru un copil atât de mic? Înseamnă mult timp pentru mângâiat, se citește din cărți, poate se construiește ceva din cuburi – activități normale pe care le-ai face cu un copil de un an. Și cu toate acestea Paul și Carolyn și-au dat seama că acest copil percepea aceste momente la fel ca ei.

În serile când erau prea ocupați sau îi neglijau pentru că nu le dădeau importanță, observau imediat reacțiile la copii. Erau agitați și nu puteau să adoarmă. Astăzi, momentele de părtășie în familie sunt respectate, iar copiii de patru și respectiv doi ani participă și ei. De fapt activitățile au avansat de la cele pentru copii, dar încă le mai place să se joace cu trenulețele, un joc preferat, să facă mâncare închipuită pentru petreceri închiphuite, să se rostogolească cu tata pe podea sau să facă plimbări în natură sau picnicuri adevărate. Chiar și treburi mici sunt făcute împreună - vopsitul garajului, spălatul mașinii sau adunatul lemnului. O dată pe săptămână se întâlnesc cu o altă familie și petrec momente deosebite împreună. Poate că în curând vor alege din nou familia noastră.

Când copiii se vor face mai mari, vei descoperi că acest timp pentru familie se va transforma din ce în ce mai mult în seri de discuții. Povestim

cu toții și ne spunem părerea oferind tuturor dreptul de a-și exprima opinia. Pe noi ne-a ajutat să rezolvăm pașnic mai multe probleme și temeri ale băieților noștri, fără ca noi să-i forțăm să accepte părerile noastre. Noi am stat liniștiți și i-am lăsat pe băieți să-și prezinte gândurile pentru ca la urmă să tragă singuri concluzia. Astfel, au fost interesați de ceea ce aveam să le spunem. Nu vă pot spune câți ani am petrecut vorbind despre carierele lor sau, când să înceapă să se întâlnească cu fete, cum să aleagă fata potrivită și alte subiecte asemănătoare. Nu aș da acele momente pentru nimic în lume.

Timul pentru familie uneori presupune mai mult decât câteva ore, și poate deveni o investiție de câteva zile dacă plănuim excursii și ne luăm timp să îndeplinim visele băieților noștri. Sunteți dispuși să mergeți într-o excursie cu copiii, să îi învățați să înoate sau să schieze? Vârsta ta, sănătatea și înclinațiile tale s-ar putea să nu se potrivească cu astfel de activități, dar ești dispus să ieși din obișnuit pentru a ține pasul cu copiii tăi? Aceasta este adevărata întrebare, dacă vrei să ai aceste momente deosebite alături de familia ta.

Famiiliile care încearcă acest program spun că funcționează, dar foarte multe îl încep, după care nu îi mai acordă atâta importanță din cauza grijilor și problemelor care le încurcă eforturile. Copiii știu în mod intuitiv când au prioritate și când nu. Atunci când sunt siguri că pentru mama și tata sunt mai importanți decât orice, aceasta le conferă un sentiment de siguranță și dragoste.

Travis, fiul lui Tim și a lui Julie, era într-un grup de copii care au fost rugați să spună care a fost cel mai frumos loc în care au fost vreodată. Copiii au menționat tot felul de locuri unde fuseseră în vacanță pe plaje însorite. Apoi, Travis, care pe atunci avea aproape opt ani, a răspuns spre surprinderea celor prezenți: “Acasă la mine.” Nu exagerez când spun oamenilor că toată strălucirea lumii piere atunci când le oferim copiilor ceea ce își doresc cu adevărat – pe noi!

Tot nu te-ai convins? Ei bine, ai tot dreptul să fii sceptic. În fond, acest program de a petrece timp cu copiii pare mult prea simplu, așa e? Păi, însoțeste-mă într-o vizită la una dintre cele mai unite familii pe care le știu. Locuiesc în Wisconsin, și din moment ce merg acolo des pentru a-mi vizita mama, încerc, când pot, să îi vizitez și pe ei deoarece momentele de părtășie în familie sunt foarte importante și acest lucru a dat rezultate cu copiii.

Sally și cu mine am ajuns înainte de masă și după o întâmpinare călduroasă, abia ne-am așezat în sufragerie că s-a și anunțat masa. Când am ajuns la masă, am avut impresia că îl așteaptă pe președinte, nu pe Jim Hohnberger. Toate erau frumos așezate și întreaga familie s-a bucurat de încântarea mea. M-am simțit foarte iubit, știind în inima mea că au pregătit toate pentru mine, chiar dacă nu eram președintele. Mâncarea fusese pregătită cu grijă și aranjată cu măiestrie. Fiecare fel de mâncare părea că a fost ales special, nu doar pentru gust ci și pentru a oferi echilibru și culoare. Aveau și avocado - preferatele mele. Cineva își luase timp să scrie cartonașe cu numele fiecăruia. Am luat masa de multe ori în acest cămin și chiar dacă mâncarea este simplă, este mereu aranjată în mod atractiv și micile atenții care fac mâncarea și primirea atât de deosebite, nu sunt niciodată neglijate.

Conversația este plăcută atunci când suntem la masă, cu râsete ce se revarsă dintr-un izvor ascuns. Copiii par la fel de interesați, ca noi să ne simțim bine, ca și părinții lor și reflectă dragostea pe care o simt în cămin.

După masă îmi spăl farfuria și descopăr un bilețel de dragoste prins de ea, care mă anunță cât de deosebit sunt pentru ei. Am observat că nu eram singurul ale cărui nevoi și plăceri au fost luate în considerație.

Curând, fără să-mi dau seama, s-a lăsat seara, iar în jurul meu erau fețe nerăbdătoare ce încercau să decidă ce să facă pentru momentele de partășie în familie. Deodată, tatăl lor strigă: “Știu. Hai să-i oferim unchiului Jim un concert.” Toți copiii sunt de acord și merg să-și aducă instrumentele, pregătindu-se pentru concert. Între timp, mă relaxez și mă afund și mai mult în canapea, în timp ce stau de vorbă cu părinții. “De un an avem o seară de concert. Le oferă copiilor posibilitatea să ne demonstreze, într-un mod distractiv, ce au mai învățat, chiar dacă la început suna destul de rău. Scârțâiau destul de rău” spuse tatăl râzând. “Am încercat mereu să-i încurajăm, chiar și atunci când ne chinuiau urechile cam tare.”

Ca rezultat al încurajărilor din partea tatălui lor, Rachel de paisprezece ani, Jonathan de doisprezece, Rebeca de zece și Estera de opt ani, ne-au oferit un concert nemaipomenit. Fiecare dintre ei cântă la cel puțin două instrumente, respectiv pianul, harpa, violoncelul, vioara și viola.

Deși este mult de muncă, mii de dolari dați pe lecții și cu multe încurajări din partea familiei, copiii au un program al lor și oferă concerte

peste tot în țară. Scopul lor este de a arăta altora calea către Hristos, prin muzica pe care le place să o cânte.

Parcă ar fi în cer, mă gândeam eu în timp ce muzica îmi ungea sufletul. *Cu siguranță că și îngerii cântă așa*, meditam eu. Fără nici un fel de întrerupere, cu multă naturalețe, familia se apropia de punctul culminant al serii - închinarea. Muzica și cântecele ne înalță sufletele, iar tatăl lor ne spune o poveste care mă ține cu respirația tăiată, în timp ce își schimbă vocea pentru a o potrivi fiecărui personaj. Dar tatăl nu se oprește aici, fericit că a spus o poveste frumoasă. Începe să discute cu familia despre învățăturile din acea poveste, și după ce au participat cu toții, se roagă și se pare că în căminul lor este și mai multă pace și mulțumire. Obosiți și somnoroși, ne înghesuim lângă foc, dar este timpul să mergem la culcare iar copiii se îndreaptă spre camerele lor.

Nu pot să nu trag cu urechea la ce le spun părinții înainte de culcare. Acești copii, pe cale să devină adolescenți, încă își mai îmbrățișează și își mai sărută părinții. Vor ca tata să vină la marginea patului și să stea de vorbă cu ei - cu adevărat. Acești copii se agață de dragostea, atenția și încurajarea tatălui lor.

Când tatăl se așează, în cele din urmă, lângă mine la foc, fac o remarcă legată de acest obicei de a-i conduce la culcare. Râde și spune: “Da, uneori dacă stau prea mult timp cu unul dintre ei, celălalt îmi atrage atenția, pentru că toți vor la fel de multă atenție înainte de a adormi. Chiar au fost seri în care ceilalți copii au venit cu pernele și păturile și s-au așezat pe jos pentru a fi mai aproape.”

Simțeam că trebuie să întreb: “Cum ai dezvoltat o asemenea apropiere de copiii tăi?”

“Jim, mai demult mi-am dat seama că nu știu ce să fac pentru a mă apropia de copiii mei și pentru a-i ajuta. Te știu pe tine de mai bine de douăzeci de ani, iar pe prietenul nostru Tom (Waters) chiar de mai mult. Când ai pus bazele acestei lucrări de slujire știam că nu aveai toate răspunsurile. Am făcut ce ai făcut și tu și ce le spui tuturor să facă – să stea la picioarele lui Isus. Stau la picioarele lui Isus în fiecare zi, Îl întreb ce trebuie să fac și mereu mă îndrumă.”

Deci, te întrebi cine este acest tată minunat? Ai fi uimit dacă ți-aș spune că este același Mark care a fost abuzat când era mic, care a crescut fără un tată adevărat, care să-i servească drept model, care niciodată nu

s-a simțit iubit și niciodată nu a fost încurajat chiar dacă era cel mai bun? “Mark, ce te-a schimbat? Făceai trafic de narcotice în Hawaii și ai promis că vei face o plimbare cu motocicletă cu un prieten. Mai departe ce s-a întâmplat?”

“Ei bine, prietenul meu Dennis, nu mi-a spus că aveam să mergem cu motocicletă să vedem un pastor. Fără să-mi dau seama eram în biserica aceluia pastor. Mă uitam pe fereastra din biroul său și mă întrebam când avea de gând să plece. Prietenul meu nu părea că se grăbește și avea o grămadă de întrebări să-i pună pastorului. Trecuse deja o oră. *Nu cred că mai durează mult*, m-am gândit eu, în timp ce ei continuau să discute. După un timp am început să ascult, și în conversația lor despre Dumnezeu am auzit din nou o voce cunoscută. Știam că este acea voce tăcută și liniștită care obișnuia să mă liniștească atunci când eram mic și care în toți acești ani a zăcut uitată. Acum era puternică și clară. Știam că este adevăratul meu Tată. Când eram mic nu înțelegeam că Dumnezeu este Cel care îmi vorbea, ci știam doar că sunt iubit. Acum știam că Dumnezeu era Acela, și am venit la El cu toată inima. Am plecat cinci ore mai târziu, dar nu am plecat singur. Îl aveam pe Tatăl meu cu mine. Creștinismul meu n-a fost niciodată o religie. A fost mereu o relație cu Cel pe care-L iubesc - Tatăl meu.

Viața mea a fost transformată imediat. Am încetat să mai beau, am renunțat la droguri și am părăsit orice activitate care L-ar fi întristat pe Tatăl meu. Asta nu înseamnă că nu am făcut nimic rău sau greșeli copilărești. Una, care îmi vine în minte, este când am renunțat să mai vând droguri. Încă mai aveam provizii de marijuana și nu voiam să le pierd, așa că le-am vândut unui alt traficant și am dat banii ca dar pentru biserică. Nu aș mai face așa ceva acum, dar eram bine intenționat și sunt sigur că Tatăl meu a zâmbit la fel cum zâmbește o mamă când copilul ei îi aduce o floare culeasă din grădină, pe care ea ar fi preferat să o lase intactă. Făceam ce știam mai bine, slujindu-I din iubire. O, dacă ar putea gusta toți experiența mea cu Dumnezeul iubirii, care este Tatăl meu și care ar fi și Tatăl lor dacă I-ar permite.”

“Știi, Mark, oamenii mă întrebă adesea despre Dumnezeu. Vor să urmeze un program cu etape 1-2-3 pentru a găsi ce ai găsit tu, dar nu merge așa, nu?”

“Nu,” a venit răspunsul. “Poate că cel mai greu lucru pe care trebuie să-l înțelegem cu gândirea noastră limitată este că Dumnezeu nu ne

abordează într-un singur fel, pentru a ne câștiga inima și devotarea. O, sunt multe principii biblice și lucruri de acest gen care să ne ghideze, dar ceea ce dorește El cu adevărat este să stăm la picioarele Lui și să-L lăsăm să ne îndrume personal.”

Am studiat mimica lui Mark; lumina focului dezvăluia un bărbat bine făcut, cu trăsături fine proprii vârstei mijlocii, dar era ceva mai mult decât atât... pace interioară. Acesta este un bărbat predat lui Dumnezeu, gata să asculte. Stăteam unul lângă altul, pierduți în gânduri.

“E timpul să mergem la culcare,” spuse el cu regret în timp ce se ridica.

Am fost de acord și m-am îndreptat spre camera mea, gândindu-mă la faptul că un astfel de cămin poate fi un colț de rai iar un cămin abuziv poate fi un colț de iad. *Cam atât*, am concluzionat. *Povestiri ca cea a lui Mark te fac să urăști păcatul și răutatea lui, iar un cămin cu adevărat creștin ne atrage spre Tatăl nostru ceresc. Doar El poate aduce o astfel de fericire și pace într-un cămin compus din ființe căzute în păcat.*

“Noapte bună,” strigă Mark, vocea sa plutind spre mine în timp ce mă îndreptam spre camera de oaspeți. Aproape că îi auzeam zâmbetul în întuneric, dar nu a așteptat un răspuns și a intrat în cameră. Această familie și-a luat timpul necesar pentru a deveni o familie, și se vede. Copiii știu că sunt iubiți fără limitele impuse de timp sau conveniențe. *Dacă toate căminele ar fi ca acesta, gândesc eu, pământul acesta ar fi mai bun.* M-a năpădit un val de emoții și am spus tare, din toată inima, chiar dacă nu mă putea auzi: “Dumnezeu să te binecuvânteze Mark, pentru ceea ce L-ai lăsat pe Dumnezeu să facă în căminul tău. Noapte bună!”

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 10

Duminica:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îți Se descopere în timp ce citești. Încearcă să intri în povestirile prezentate și privește-L pe Dumnezeu prin ochii protagoniștilor.

Activitate: Citește capitolul: “Timp pentru familie”.

Meditație: Gândește-te la cum era familia ta atunci când erai mic. Ce era bine și ce era rău la ea? În căminul pe care l-ai format sau pe care dorești să-l întemeiezi, te vezi urmând tiparul familiei în care ai crescut?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Astăzi, când te apropii de Dumnezeu, adu-ți familia înaintea Lui, căutând înțelepciune pentru a ști cum să-ți organizezi mai bine familia astfel încât să fie după standardele cerului. Bucură-te de timpul petrecut alături de El. Amintește-ți că faci parte din familia Lui.

Activitate: Gândește-te la toți membrii familiei tale, la nevoile și la necazurile fiecăruia. Mai departe, gândește-te la timpul dedicat familiei și la felul în care, un timp pus deoparte poate ajuta la soluționarea acestor probleme la care te-ai gândit mai înainte.

Meditație: Majoritatea tindem să credem că visele și țelurile noastre sunt doar ale noastre. Dar dacă iei în considerare nevoile de bază ale familiei tale, vei descoperi că toți avem nevoie de dragoste și de un loc unde indiferent de ce cred alții, ne simțim deosebiți. Cu toții avem nevoie de încurajare și cu toții avem nevoie de un loc unde să putem crește în timp ce ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, și începem să-L iubim și să experimentăm pacea Sa.

Marti:

Timp pentru rugăciune: Ia-ți timp să-L simți pe Dumnezeu alături de tine în timpul zilei. Luptă-te să menții o relație adevărată cu El și nu doar un contact întâmplător.

Activitate: Dacă este posibil, începi să experimentezi aceste momente deosebite alături de familia ta. Dacă obligațiile tale prezente nu permit acest lucru, fă-ți planuri sigure pentru a încerca în viitor. Începi cu mai puțin, pentru ca pe parcurs să mărești durata, în timp ce familia ta învață

cum să se bucure de acest timp deosebit. Dacă nu ești învățat să te înțelegi sau să cooperezi cu ei, s-ar putea să dureze un timp pentru a stăpâni această deprindere, iar timpul petrecut împreună poate deveni ciudat dacă te simți străin, dar cu timp și răbdare veți învăța cum să vă simțiți bine împreună.

Meditație: Care este cea mai mare piedică pentru a-ți lua timp să fiți o familie? Trăiți separat, sunteți divorțați, ești încă necăsătorit? Chiar dacă ești singur, ești o familie, pentru că faci parte din familia lui Dumnezeu. Dacă pui timp deoparte, pentru ceva ce îți place, nu numai că ai parte de o recreație reconfortantă, dar te și pregătești pentru ziua în care vei avea o familie de care să ai grijă. Acesta este un obicei pe care familia ta va fi foarte fericită că l-ai dezvoltat.

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să îți ofere curaj și înțelepciune pentru a începe procesul schimbării.

Activitate: Ia-ți câteva minute pentru a scrie un bilețel fiecărui membru al familiei, în care să le spui ce îi face atât de deosebiți și de ce vrei să petreci mai mult timp alături de ei. S-ar putea să pară ciudat, dar vei descoperi că merită efortul. Amintește-ți că probabil nu le-ai dat tipul de atenție pe care îl merită și s-ar putea să fie sceptici. Este datoria ta să-i convingi, pentru că Dumnezeu îți va oferi înțelepciune și te va îndruma.

Meditație: Care a fost reacția la bilețele? Au crezut că este doar o toană, sau au văzut o schimbare adevărată? De ce au reacționat astfel?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Pentru că activitatea de astăzi implică și o altă familie, întreabă-L pe Dumnezeu pe cine să alegi. Încearcă să fii dispus, oricare ar fi alegerea Lui, chiar dacă nu sunt prieteni apropiați.

Activitate: Încearcă să programezi o întâlnire cu o familie ca a ta doar pentru a vă recrea împreună. Fă în așa fel încât să fie distractivă și asigură-te că toată lumea s-a simțit bine. Știu câteva familii care s-au recreat de minune jucând jocuri într-un chioșc de lemn, în timp ce afară ploua torențial. Amintește-ți că timpul dedicat familiei nu se bazează pe nimic altceva în afară de dorința de a fi o familie unită și plină de dragoste, chiar dacă ploaia vă poate strica picnicul.

Meditație: Cât de departe ești dispus să mergi pentru a oferi familiei tale prietenia ta și timpul de care are nevoie?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Ai petrecut o săptămână gândindu-te la timpul dedicat familiei, iar astăzi îți vei petrece câteva minute gândindu-te la Dumnezeu pe care ai ajuns să-L cunoști. Dumnezeu a plănuit o grădină deosebită pentru primii noștri părinți și a plănuit de asemenea și un timp special în fiecare zi, în care venea personal și stătea de vorbă cu ei în răcoarea serii. Dumnezeu vrea să petreacă un timp deosebit cu tine în aceeași manieră. Cum Îl poți ajuta?

Activitate: Dacă săptămâna aceasta, în timp ce meditai la familia ta, ți-ai amintit de ceva deosebit făcut de părinții, frații, soția sau soțul tău, ia-ți timp să-ți exprimi aprecierea, chiar dacă au trecut ani buni de atunci. Doar atunci când ne exprimăm recunoștința putem intra cu adevărat în posesia darului oferit. Darul timpului - timp pentru a iubi, aprecia, pentru a fi implicat și timp pentru a fi într-adevăr o familie, este un dar prețios de care toți ar trebui să aibă privilegiul să se bucure.

Meditație: Câte familii cunoști care își iau timp pentru ei? Există vreuna? Este un lucru rar să fii printre acele familii excepționale. Dacă ești hotărât să li te alături, eu sper și mă rog să faci acest lucru, atunci va trebui să ieși din rândul lumii, și să te obișnuiești cu gândul că vei fi considerat puțin ciudat de cei din jur. Ești dispus să fii diferit?

Sâmbătă:

Meditație: După ce Dumnezeu a creat lumea a pus deoparte o zi, Sabatul, pentru a te bucura de ceea ce a creat și pentru ca toate creaturile pe care le-a făcut să-L slăvească. Dacă Dumnezeu consideră acest timp petrecut cu El atât de important pentru copiii săi, ce ne învață acest lucru despre timpul pe care trebuie să-l petrecem cu copiii noștri?

Asociația familială

*“Învată pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni,
nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22:6)*

TELUL CAPITOLULUI

Să schimbe în mod drastic felul în care funcționează căminurile noastre prin distribuirea echitabilă a muncii între membrii familiei și să investească timpul câștigat de mama și de tata în copii.

Ploile de primăvară și ninsorile iernii erau deja de domeniul trecutului iar pădurea era împodobită cu o varietate de frunze de un verde viu, încă nealterate de căldura fără ploaie a verilor din munții Stâncosu. În astfel de zile aproape că se putea auzi chemarea naturii, dar am întârziat, mi-am terminat treaba în casă știind că musafirii noștri cu care doream să-mi petrec timpul liber, trebuia să sosească curând.

Sally frământa aluatul pentru pâine. Mâinile ei apăseau ritmic și rotea compoziția împărțind-o în franzele pe care nici un brutar nu le putea egala, când a sunat telefonul. Erau prietenii noștri care tocmai părăsiseră Kalispell și se îndreptau spre North Fork, spre casa noastră. Am închis telefonul și am început să mă gândesc la această familie, una dintre multele familii pe care Dumnezeu ni le-a scos în cale, și ca întotdeauna mă întrebam ce pregătise Dumnezeu pentru vizita lor. Oare vor vedea ceva valoros, ceva ce își doreau și ei, sau se vor uita, ca și alții, la stilul nostru de viață și vor concluziona că presupune prea multe sacrificii?

Bob și Samantha Cutter aveau un băiat și o fată apropiați de vârsta băieților noștri. Ne întâlniserăm la unul dintre seminariile pe care le-am

ținut și ne-au spus cât sunt de dornici să viziteze Parcul Național Glacier. Aflând unde locuim noi, s-au gândit la o altă variantă. Să ne viziteze cât sunt în zonă. În mod uimitor, ambele familii aveam în acea perioadă timp liber - pentru că noi ne facem planurile cu doisprezece sau optsprezece luni înainte - așa că acum erau în drum spre noi.

Samantha se gândea: *“E drum lung până la casa lor, douăzeci și cinci de kilometri pe pietriș; sper să le placă de noi. Cu cât mă apropii mai mult cu atât sunt mai emoționată. Jim și Sally sunt atât de drăguți, sunt sigură că totul va fi bine. Presupun că în mintea mea i-am cam făcut niște titani ai credinței, dar sunt oameni ca și noi. Cu toate acestea mi-e teamă că familia mea nu se va ridica la nivelul lor.* Reveria sa a luat sfârșit când Bob a rugat-o să se uite pe hartă.

Unul dintre avantajele pe care le ai când trăiești în sălbăticie este că atunci când auzi o mașină, știi că vine la tine. Așa că eram în spate, pe verandă, când au sosit prietenii noștri. Au coborât din mașină dezmoțindu-se cu greu, iar Samantha ne-a refuzat politicos invitația de a intra în casă. *“Mulțumim, dar după drumul făcut până aici, nu prea mai vreau să stau jos,”* spuse ea râzând.

“Jim, cine a cioplit și aranjat pietrele din jurul cabanei tale?” m-a întrebat Bob.

“Noi.”

“Voi?” exclamă Bob. *“Uau! Au un aspect foarte plăcut. Nu știam că ești zidar în pietre.”*

“Păi... să-ți spun drept, nu sunt. Voiam ca băieții să învețe diferite tehnici de construcție și astfel am pus la punct acest proiect pentru ca băieții să capete deprinderi în zidărie. A durat cam doi ani pentru a termina acest proiect.”

“Vrei să spui că băieții au făcut asta?”

“Ei, nu tot, desigur. Am săpat fundația și am făcut pregătirile necesare împreună. Am făcut primul zid ca proiect de familie cu băieții, ca să învățăm cu toții cum se face, după care am făcut fiecare părțile rămase.”

“Și leagănele?” continuă Bob, împingând-o pe fetița sa într-unul din ele.

“Ni le-a construit Andrew. Le folosim pentru ‘timpul de legănat’. Sunt sigur că ne-ai auzit menționând asta într-una din predicile noastre.”

A dat din cap, după care a întrebat: *“Câți ani avea?”*

“Cred că avea cam doisprezece ani”. Din moment ce deja începuserăm un tur neașteptat în jurul casei, am continuat să le arăt. Am încercat să îi fac să înțeleagă că atunci când ne-am mutat era doar o simplă cabană de munte și că terenul din jurul ei fusese foarte dur, dar sunt sigur că le era foarte greu să își închipuie așa ceva în timp ce se uitau la curtea și grădina aranjată și la frumoasa noastră casă. Bob m-a auzit menționând dulapurile din garaj și dorea să le vadă. Astfel ne-am oprit la garaj înainte de a coborî spre grădină. Băieții au terminat acest proiect imens singuri, iar aceste dulapuri ofereau spațiu de lucru mult mai mare. Cel mai mare este lat de șase metri și înalt de un metru, cu rafturi și sertare. “Băieții au bătut fiecare cui,” i-am spus lui Bob. “Le-a plăcut foarte mult și și-au folosit la lucru majoritatea momentelor libere timp de mai multe săptămâni. I-a ținut ocupați iar când au terminat s-au simțit cu adevărat împliniți.”

Poate că Samantha a avut emoții înainte de a veni aici, dar eu sunt uimit. Trebuie să-i forțez mâna fiului meu ca să-l fac să tundă iarba, iar băieții lor se dedică unui proiect ca acesta timp de mai multe săptămâni! Este ceva mai mult la mijloc. Trebuie să aflu mai multe.

Deodată Bob a observat o ușă mică. Mi-am dat seama că încerca să nu pară prea curios, dar am zâmbit și am spus: “Hai, Bob, deschide-o!” I s-a tăiat respirația când a intrat înăuntru și a descoperit sauna din cedru a lui Andrew.

“Jim, aceasta este soluția cea mai bună pentru a te relaxa la sfârșitul unei zile. Gata cu mușchii tensionați.” Bob încă mai era captivat de descoperirea acestei saune în timp ce toți ceilalți se îndreptau spre grădină. De îndată ce s-a așezat liniștea în jurul lui, și-a dat seama că este singur și s-a grăbit să ne prindă din urmă.

“A trebuit să cărăm tot îngrășământul natural de la o fermă din vale,” am explicat eu. Aici solul este mult prea pietros. Sera este un proiect vechi de pe vremea când abia începeam viața în acest loc, și având fonduri limitate, am tăiat singuri lemnul pentru ea cu drujba. Pe atunci, Matthew avea șase ani sau poate șapte, dar chiar și așa, la trei cuie își dădea peste degete.”

După ce am admirat bogata recoltă a lui Sally, ne-am îndreptat spre râu pe potecă. Această potecă a fost un alt proiect special de-al nostru. Casa noastră este pe un deal de doisprezece metri, iar pârau se află la poalele unei pante abrupte. Băieții au sugerat, iar noi am fost de acord, să

construim o potecă pe deal pentru a se ajunge mai ușor la pârâu. Ne-am petrecut foarte multe momente dedicate familiei pe acest drum, tăind copaci, construind diguri din bușteni și punând pietriș de-a lungul lui.

În timp ce ne plimbam, gândurile Samanthei au început să hoinărească. *Cu siguranță, acest proiect a necesitat multe ore petrecute împreună și cu toate acestea, ei nu povestesc despre nervi sau spirite încinse din timpul proiectului. Cum reușesc? Bob și cu mine abia dacă reușim să scriem o scrisoare împreună fără să ne certăm.*

Odată ajunși la cabana pentru oaspeți, Bob m-a întrebat: “Deci, când ai construit cu băieții cabana de oaspeți?”

“Ei bine, acest proiect nu îmi aparține. A fost ideea unui bărbat luteran care avea o firmă de construcții aici în vale. Vezi tu, pe atunci vindeam proprietăți, iar clienții erau interesați de un constructor bun și am recomandat multor clienți pe acest om. Au apreciat foarte mult recomandarea mea, mai ales că erau doar la început. Această cabană a fost cadoul lor de mulțumire. Ei au pus la dispoziție și materialele.”

“O,” spuse Bob, un pic dezamăgit. “Eram sigur că și acesta a fost un alt proiect minunat al familiei tale.”

“Să-ți spun ceva, Bob. Povestea asta este mai lungă. Dacă poți aștepta până după masa de prânz, îți voi spune restul poveștii despre cabană. Acum ar fi mai bine să ne grăbim să intrăm, pentru că probabil Andrew și Matthew au terminat deja de pregătit masa.

“Mmmm, miroase bine, cred că am sosit la timp,” am spus, conducând grupul spre cabană.

“Da, ați venit la timp, tată,” spuse Andrew. “Și eu mă bucur că ești aici. Deveneam din ce în ce mai înfometat doar mirosind mâncarea. Tocmai am terminat de făcut salata, așa că totul este pregătit.”

Uau, se gândi Samantha, dacă ar fi să judec după miros așa zice că sunt într-un restaurant de lux. E evident că băieții aceștia zâmbitori nu au încălzit mâncarea făcută de mama, ci chiar au gătit. Îmi dau seama de acest lucru pentru că Sally trage cu ochiul prin castroane să vadă ce au pregătit. Are încredere în capacitatea lor de a pregăti masa pentru musafiri fără să-i supravegheze și fără să le dea măcar un sfat! Incredibil! Ceva se întâmplă aici. Trebuie să aflu cum fac acest lucru.

“Vrei să spui că băieții tăi gătesc și fac și munci normale ca orice bărbat?” întrebă Samantha.

“Sigur că da,” răspuse Andrew.

“Și facem curat, și călcăm și...” începu să enumere Matthew și probabil că ar fi continuat pentru un timp, fără să se plângă și nici să se laude. O mișcare blândă a mamei l-a oprit în mijlocul propoziției, amintindu-i de ceilalți tineri prezenți care s-ar fi putut simți depășiți de o astfel de enumerare detaliată. Și astfel am început masa.

“Vedeți voi, Bob și Samantha, filozofia noastră este că dacă fiii noștri vor să întemeieze o familie într-o bună zi, și chiar vor așa ceva – atunci trebuie să știe cum să facă orice lucru care trebuie într-o gospodărie,” am explicat eu. “E ca și cum ai încerca să-ți croiești drum de la om de afaceri la președinte.”

“Jim, mi-ai promis că-mi spui mai multe despre cabana de oaspeți,” interveni Bob. “Apropo, lasagna asta a fost delicioasă!” adăugă el, întinzând farfuria pentru încă un rând.

“Bine,” am spus, cu un zâmbet larg,

“Dacă crezi că deranjez,” i-am privit în timp ce devorau mâncarea.

“Te rog, continuă,” spuse Bob cu un chicot. “O să-mi dea ocazia să o iau mai încet și să respir.”

“Când constructorii au sugerat să facă o cabană pentru oaspeți, Sally și cu mine am fost de acord, dar cu o singură condiție. Doream ca băieții noștri să lucreze cu ei, astfel încât să învețe cum să construiască din temelie până la acoperiș. Știam că ezitau, atât în privința băieților cât și în a spune care era problema, ca să nu ne jignească. Nu prea erau încântați de idee dar am încercat să-i convingem să le ofere băieților o zi de încercare. Le-am spus: “Dacă nu lucrează bine sau vă încurcă prea tare, nu va mai trebui să-i suportați.” Astfel le-au dat tot felul de lucruri de făcut trimițându-i încoace și încolo așteptând să obosească sau să își piardă interesul. Mai târziu am aflat despre conversația lor. A sunat cam așa: “Matthew, știi cum să măsoari și să tai... corect?”

“Da, cred că da.”

“Atunci ia scândura asta de șase metri și taie o bucată de 1,52 metri lungime,” comandă unul dintre constructori în timp ce puneja jos ruleta și s-a întors la muncă alături de colegi.

“Sper că nu te aștepți să se descurce,” spuse un coleg cu neîncredere.

“Nuuu, dar nici nu mă așteptam să reziste atât de mult.”

“Iată scândura pe care mi-ați cerut-o, domnule. Altceva?”

“Da, du-te și descarcă restul de scânduri din camion și așează-le lângă gater.”

“Măi să fie! Cred că a tăiat corect. Nici eu nu cred că aş fi tăiat mai bine.”

“Norocul începătorului,” se împotrivi prietenul său. “Să vedem dacă și celălalt băiat poate să facă asta.” A stat puțin, după care, fără să aștepte un răspuns, a luat ruleta și a făcut o măsurătoare rapidă. “Hei, Andrew,” strigă el, “am nevoie de o scândură lată de 10 centimetri tăiată la 4,15 metri. Vrei să mi-o tai tu?” Așa a început totul. Când au văzut constructorii că erau corecte, au început să le dea și mai multe responsabilități. În cele din urmă, au angajat băieții să-i ajute și la alte construcții și prin acești bărbați, Matthew și Andrew au învățat fiecare aspect al acestei meserii.”

Normal, gândi Samantha. Totul în viața acestor băieți a fost pregătit cu grijă pentru a avea succes. S-ar putea să spunei că a fost norocul cel care a făcut să întâlnești oamenii potriviți la timpul potrivit, dar dacă băieții nu au fost învățați să lucreze cum trebuie și bine... oricum nu ar fi contat. Am o grămadă de lucruri pe care i-aș putea învăța pe copiii mei să le facă.

“Cum ai știut ce să-i înveți pe băieții tăi?” m-a întrebat Bob.

“Nu am știut. Pur și simplu am încercat să îi implic în acțiuni la care să se priceapă cât de cât. Am început de la o vârstă fragedă. Am încercat de asemenea să-i învăț să anticipeze nevoile mele atunci când lucrăm împreună.”

“Să anticipeze?”

“Da. De exemplu, atunci când schimb uleiul la camionul nostru, mi-am învățat băieții să încerce să gândească înaintea mea, astfel încât să nu mai fie nevoie să spun că am nevoie de o cheie fixă. Trebuia să se gândească înainte la ordinea operațiunii de schimbare a uleiului, astfel încât atunci când vedeau că am nevoie de cheia fixă să mi-o dea înainte să o cer. A luat un timp pentru a antrena procesul gândirii și a fost o adevărată încercare pentru răbdarea mea, dar curând au învățat arta de a plănuși înainte. De fapt, a devenit chiar un fel de joc!

Bob dădu din cap îngândurat. “Când am încercat să-i implic pe copii în munca mea, am renunțat pur și simplu pentru că era prea mare bătaie de cap. În plus, era mult mai ușor să o fac singur. Se pare că am fost cam neinspirat.”

“Bob, aceasta este o problemă cel puțin la fel de veche ca și meseria de părinte. A-i învăța pe copii cum să fie eficienți necesită mult timp și lepădare de sine, lucru care îi îndepărtează pe părinți. Recent am citit cartea unei scriitoare care sugera ca părinții să-și învețe copiii lucrând cu ei. Articolul ei a generat mai multe reacții și scrisori. La una dintre ele a răspuns și voi parafraza: ‘Întrebare: Nu te deranjează copiii tăi atunci când lucrezi cu ei?’ ‘Sigur că mă deranjează, dar niciodată nu le arăt asta.’

Aceasta este cheia, Bob. Nu contează că este greu pentru noi. Ceea ce contează este să facem ce este cel mai bine pentru copiii noștri. Cred că adevăratul motiv pentru care am vrut ca băieții noștri să fie pregătiți altfel, vine din faptul că avem propria noastră afacere. Îmi amintesc că mai demult am încercat să angajez o secretară nouă pentru agenția mea de asigurări. Trebuie să recunosc că a fost o adevărată bătălie să găsesc o persoană calificată. Am intervievat treizeci și două de femei tinere, majoritatea evident necalificate pentru acest post. Au venit îmbrăcate neadecvat, mestecând gumă, aproape analfabete, sau cu aptitudini interpersonale dezastruoase. A fost descurajant, până când a apărut o absolventă de facultate. Avea o diplomă ca profesoară de școală elementară, și tocmai se mutase în zonă cu soțul ei. Din păcate, nu era nici un post liber la școala locală, fapt pentru care s-a prezentat la biroul meu. Știa să îndosarieze, să ia notițe, avea o voce și o atitudine plăcută la telefon, iar abilitățile interpersonale erau bune. Credeam că problema mea era ca și rezolvată, până când am rugat-o să-mi demonstreze deprinderile ei în a efectua tranzacții monetare. I-am dat cutia cu bani pe care o aveam în birou și i-am spus: ‘Închipuie-ți că sunt un client care vrea să-și plătească prima rată. Taxa mea este de 87.36 dolari. Îți dau o bancnotă de 100. Dă-mi rest.’ M-a privit și apoi s-a uitat la cutia cu bani. Pentru prima dată părea încurcată. ‘E ok,’ am încurajat-o, ‘nu te grăbi și răspunde-mi.’ A început să se bâlbâie după care s-a înroșit din cap până în picioare, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee cum să dea rest. Mi-era rușine pentru ea. Cum putea să predea la școală, dacă nu putea face nici măcar ceva atât de simplu?

M-am întors acasă și i-am povestit lui Sally despre cele treizeci și două de pretendente la post. Nu era deloc surprinsă. Vezi, preda la tinerii din biserică, și știa cât de nepregătiți erau pentru lumea reală.

Nu doream ca și copiii noștri să crească astfel, fără să ne dăm seama la acea dată că eu și Sally aveam să luăm o decizie pentru care vom fi veșnic recunoscători. Am început să le dăm copiilor responsabilități din ce în ce mai mari, mult mai mari decât ale prietenilor lor, dar eforturile mari nu i-au făcut să se răzvrătească. De fapt, cu cât îi împingeam și le ceream mai mult, cu atât personalitatea lor devenea mai blândă și le era mai ușor să se predea. Zi de zi, fiecare lucrare pe care o aveau de făcut presupunea să se predea lui Dumnezeu; și făcând astfel, El le sporea puterea naturală și abilitățile. Am continuat în acest fel conducându-ne familia ca pe o afacere cu Matthew și Andrew ca parteneri.”

“Astfel, ai pus bazele asociației familiale,” spuse Bob râzând după care a devenit serios.” Va merge și pentru noi? Chiar dacă copiii noștri sunt mai mari?”

“Bob,” am răspuns, privind la copii, “ai copii buni, și nu este vina lor că nu au fost instruiți. De ce nu facem echipe de câte doi, cu ai mei, timp de o zi și să vedem cum reacționează?”

“Dar, Jim,” s-a opus Samantha, “nici măcar nu mi-am învățat fiica cum să gătească!”

“Nu-i nimic. Trebuie să înceapă cândva și s-ar putea să fie bine să înceapă aici.” Așa am făcut. Toată ziua i-am văzut fiica tăind lemne cu Andrew în timp ce fratele ei ajuta la gătit. Acei copii au lucrat din greu toată ziua, dar de fiecare dată când îi vedeam, păreau fericiți. Am mâncat o mâncare nemaipomenită și am avut parte de conversații plăcute.

Era o seară fierbinte și am luat camerele auto pe care le folosim drept colac pentru o plimbare relaxantă pe râu. Apa era atât de revigorantă; m-am relaxat și am lăsat camera să plutească în josul râului. Deodată lumea mea s-a întors cu susul în jos pentru că cineva m-a împins! *Matthew*, m-am gândit eu, *mereu o face când te aștepți mai puțin*. Am ieșit la suprafață, dar l-am văzut departe, stând liniștit pe camera sa - râzând. Cine? Apoi am văzut-o pe fiica lui Bob. Ei bine, se pare că au învățat-o ei. Ne-am distrat de minune.

Mai târziu, în noaptea aceea i-am auzit râzând și repovestind întâmplarea de pe râu în timp ce se îndreptau spre cabana pentru oaspeți. Am tras cu urechea fără jenă, bucurându-mă de vocile unei familii fericite.

“Ce crezi despre program?” am întrebat-o pe Samantha. Și am ascultat cu interes răspunsul ei.

“A fost minunat!” spuse fiul lor, entuziasmat. Am auzit vocea fiicei lor, acea neastâmpărată, spunând: “A fost cea mai frumoasă zi pe care am avut-o vreodată! Putem urma programul Hohnberger și acasă?”

S-au îndepărtat prea tare și nu îi mai puteam auzi, dar mă rugam și speram ca răspunsul să fie “Da”. Mi-am amintit de toate alegerile grele pe care le-am avut de făcut pe parcurs, iar ochii mei s-au umplut de lacrimi gândindu-mă la ce îi așteaptă dacă aleg să meargă mai departe. *Fata se înșela într-o singură privință. Nu este programul Hohnberger ci este programul lui Dumnezeu.*

Când Dumnezeu a creat prima familie în grădina Eden, cu mult timp în urmă, nu a intenționat niciodată ca familiile să se afle în această situație, forțate de tradiție, schimbare și presiune socială. Astăzi familia este alcătuită din doi părinți care poartă în mod disproporționat responsabilitățile casei. Este o situație dureroasă pentru ambele părți, dar cei mai dezavantajați sunt copiii. Ei nu se consideră vitali, membrii care contribuie la bunul mers al căminului, și cu această lipsă de responsabilitate pierd simțul valorii personale care vine atunci când este nevoie de tine. Pierd timpul părinților pentru că aceștia sunt absorbiți de munca ce ar fi putut fi făcută de altcineva. Părinții lor au mai puțină energie pentru a se juca și sunt îngrijorați. Tind să devină mai puțin veseli, aducând cu ei în cămin o atmosferă mohorâtă. Această situație este și mai gravă în căminele cu un singur părinte, în care acest părinte trebuie să poarte de unul singur poverile casei, la care se adaugă și serviciul. Deci, cum rectificăm această problemă?

În primul rând, trebuie întocmit un program. Majoritatea familiilor pe care le-am consiliat nu aveau un program. Deseori cred că au, dar la o privire mai amănunțită ne dăm seama că este unul impus de alții, de școală, de șefi, etc. Doar pentru că trebuie să fii la serviciu sau la școală, la o anumită oră, nu înseamnă că ai un program. E ca și cum ai conduce cu viteza regulamentară când este un polițist lângă tine pentru a demonstra că respecti legea. Nu, ceea ce faci atunci când nu există nici o autoritate externă care să te controleze, demonstrează dacă știi să-ți organizezi timpul sau nu.

Am descoperit că este eficient să împărțim ziua în trei părți. Prima parte sunt orele dimineții. Sunt orele în care ne trezim, petrecem un timp alături de Dumnezeu, ne închinăm cu familia, ne aranjăm, după care luăm

micul dejun. Cea de-a doua parte este umplută cu orele de lucru. Poate că aceste ore sunt petrecute fie la serviciu, fie cu treburile casei, fie la școală.

Cea de-a treia parte este seara. Aceste ore sunt puse deoparte pentru familie și trebuie păzite de întreruperi cu aceeași strictețe ca și la serviciu. De obicei, amintesc oamenilor că orele de dimineață încep seara, pentru că de ora la care ne ducem la culcare depinde dispoziția noastră de a ne trezi la timp, a doua zi de dimineață. Programele noi ar trebui aplicate în seara dinainte de începerea unei noi zile. Astfel, poate începe un program nou fără să fie nevoie să suferi urmările dezordinii din ziua precedentă.

Scopul de a organiza timpul pentru familie nu este doar eficiența, ci mai degrabă să percepem programul ca pe o unealtă folosită de Dumnezeu pentru a recupera timpul care se pierde, și ca pe un cadou pentru fericirea noastră, astfel încât să ne putem apropia mai mult de El. Dorim cu toții să fim ca Isus, iar organizarea timpului ne va ajuta să atingem acest scop.

Ajutând nenumărați oameni să-și facă un program care să funcționeze în viața reală am ajuns la o idee: “Fă doar ce este necesar pentru confortul și fericirea temporară și vei avea timp să citești Biblia cu interes și să ai o familie organizată, disciplinată și apropiată de Hristos.”

Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Acest lucru este evident din legile vizibile ale naturii. În *Eclesiastul* 3:1-8 se spune: “Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei... dărâmarea... zidirea... plânsul... râsul... tămăduirea... aruncarea... strângerea... îmbrățișarea... îndepărtarea... ruptul... cusutul... tăcerea... vorbirea... iubitul... urâtul... războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei.” Programul nostru ar trebui să cuprindă timp pentru tot ceea ce trebuie făcut în casă.

Cea mai bună cale pentru a face un program este să te apuci să-l faci. Scrie-l așa cum vrei tu să fie. Dacă nu știi cum sau de unde să începi, aruncă o privire asupra programelor prezentate în Anexă. Trebuie să-ți croiești programul astfel încât să se potrivească familiei tale și va exista mult mai multă cooperare dacă, în procesul creării acestui program, te-ar ajuta mai mulți membrii ai familiei. Încearcă-l timp de o săptămână. La sfârșit rescrie-l, adăugând sau schimbând ce trebuie. Continuă să modifice și să potrivești programul până când devine accesibil, după care lasă-l să funcționeze.

Un program eficient este o binecuvântare nemaipomenită. După cum spune coautoarea mea, Julie: “Când nu mă simt bine sau nu am chef, programul este salvarea mea. Nu trebuie să iau nici o decizie; familia mea știe ce trebuie făcut și se descurcă fără să fie nevoie să-i împing de la spate sau să îi supraveghez.”

După ani de experiență pot spune cu certitudine că persoanele cărora le este cel mai greu să respecte un program sunt părinții, nu copiii. Copiilor le place să știe ce trebuie să facă și când. Părinții sunt cei care fac sau strică programul. Dacă respecti programul fără să lași nimic să intervină, și copiii vor face la fel. Dacă lași o problemă sau alta să pătrundă, atunci toată lumea se va împotrivi programului.

Toate companiile au reguli, principii și legi pe care le respectă. Și în căminele noastre este nevoie de astfel de reguli. Ar trebui să fie simple și adaptate la vârsta copiilor noștri. Mai este un principiu foarte important care trebuie luat în considerare: regulile căminului trebuie impuse cu strictețe!

Ideile prezentate în aceste capitole nu sunt teologice. De fapt, s-ar putea să pară prea evidente pentru a fi discutate. Dar am descoperit că nu este nimic mai valoros decât o familie creștină bine organizată. Ea vorbește mai puternic comunității decât orice predică. Ajunge la inimile copiilor și le leagă de principii durabile care îi vor ajuta indiferent de ce vor face în viitor. A deveni un membru al asociației de familie poate fi o pregătire pentru viață. Viitorul familiei tale este în fața ta, și singura întrebare este: “Ce vreau pentru copiii mei?” Dumnezeu să fie alături de tine atunci când iei această decizie.

Ce vreau pentru copiii mei

Ce vreau pentru copiii mei?
Vreau lumea cu faima ei?
Le doresc averea bogaților?
Un joc să fie viața lor?

Ce vreau pentru copiii mei?
Înțelepciune și putere?
Bindecuvântări nemărginite?
Să facă toate lucrurile bine?

Iată ce vreau pentru copiii mei:
O inimă plină de pace cerească,
O viață de slujire,
O inimă răbdătoare și iubitoare.

Vreau să-L cunoască pe Mântuitorul
Să se elibereze de păcatul zdrobitor
Asta vreau pentru copiii mei.
Vreau să umble cu El.
Vreau să fie ca El.

Ruth Anderson

ACTIVITĂȚILE PENTRU SĂPTĂMÂNA 11

Duminică:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dezvăluie care sunt părțile slabe ale familiei tale, pe care El ar vrea să le îndrepte. Fii atent la gândurile pe care ți le transmite; îți poate spune exact problema care trebuie rezolvată.

Activitate: Citește “Asociația familială”. Sfătuiește-te cu familia ta și programează o întâlnire de familie marți seara.

Meditație: A existat în acest capitol ceva împotriva voinței tale? De ce? Gândește-te cu atenție la programul familiei. Ce este bun și unde este nevoie de îmbunătățiri?

Luni:

Timp pentru rugăciune: În timp ce te rogi, amintește-ți că organizarea familiei are drept scop o umblare mai apropiată cu Dumnezeu. De aceea, astăzi caută să înțelegi care este voința Sa pentru problemele din viața ta.

Activitate: Scrie cât poți de mult despre programul actual al familiei. Dacă nu crezi că ai un program, atunci notează influențele exterioare, cum ar fi serviciul sau școala, care necesită respectarea unui orar.

Meditație: Ai observat că ești chiar foarte ocupat toată ziua în timp ce pe hârtie sunt ore libere? Dacă ai observat acest lucru, nu ești singurul. Viața în ziua de astăzi este foarte pretențioasă și dacă nu punem timp deoparte pentru proiecte speciale sau interese personale, nenumărate lucruri ne vor fura timpul clipă cu clipă.

Marti:

Timp pentru rugăciune: Roagă-te pentru înțelepciune, ca să-ți poți ordona viața după orânduiala Cerului. Încearcă să abordezi acest procedeu de reorganizare a vieții cu un spirit dispus să se supună alegerilor lui Dumnezeu, oricare ar fi acestea.

Activitate: Astăzi este ziua cea mare. Ia o foaie de hârtie și întocmește un program. Mai ia o foaie de hârtie și scrie îndatoririle fiecărui membru al familiei. Lucrează din greu la prezentarea ta ca și cum ai lucra pentru o prezentare de la serviciu. Propune-ți să prezinți familiei planul în această seară. Fii deschis la sugestiile lor. Unele activități, cum ar fi gătitul, nu vor putea fi făcute dacă copiii nu au fost instruiți să le îndeplinească în siguranță.

Activitate: Gândește-te la toți membrii ai casei tale, la ce se pricep și la ce nu se pricep, și planuiește prezentarea ta în așa fel încât să se potrivească cu personalitatea fiecăruia. Nu uita că un program adevărat începe cu seara de dinainte.

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Caută răbdare și înțelepciune pentru conflictele acestei zile.

Activitate: Începi să respecti noul program. Fii foarte atent, pentru că, în timp ce tu ești sigur că este nevoie de schimbare, toți ceilalți trebuie să se convingă ei înșiși de valoarea unui program, experimentându-l. Dacă ai dispute cu cei din familie, nu vor fi dispuși să se implice în noul tău program. Dacă ai mai mult timp de oferit pentru a-i face fericiți și folosești timpul câștigat în acest scop, îi vei converti rapid.

Meditație: Cum a fost astăzi? Ce poate fi îmbunătățit?

Joi:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să iei hotărâri corecte pentru a definitiva procesul de reorganizare a timpului.

Activitate: Astăzi va trebui să modifice câteva aspecte ale programului care nu au funcționat ieri. Nu te teme să transformi și să potrivești atât programul cât și activitățile din casă până când vei avea un program care să funcționeze. S-ar putea să necesite ceva timp, dar respectă-l și bucură-te de timpul câștigat alături de familia ta.

Meditație: Ai văzut beneficii după două zile? Ceva neajunsuri?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți îndrume gândurile pe tot parcursul acestui proces. Vei avea nevoie de ajutorul Său pentru a te menține pe poziție și pentru a rezolva problemele mai vechi.

Activitate: Ajută-i pe copii cu noile îndatoriri, s-ar putea ca ei să nu știe toate trucurile pe care le știi tu pentru ca munca să fie mult mai rapidă și mai ușoară. Încurajează, nu cicăli!

Meditație: Ai devotat mai mult timp familiei tale? Asigură-te că ei sunt prioritatea.

Sâmbătă:

Meditație: Dacă ai timp, uită-te la povestea creației din primele capitole ale Genezei. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii și al organizării – curaj!

CAPITOLUL 12

Întruniri de familie

“Și voi, părinților, nu întărați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în muștrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6:4)

ȚINTA CAPITOLULUI

Să începi să folosești întrunirile de familie în așa fel încât să fie o unealtă folositoare pentru a îndepărta conflictele și să instaureze tipul de familie pe care o dorește Dumnezeu, ajutându-i pe membrii să-și atingă potențialul.

“Tată, putem să avem o întrunire de familie curând?”

M-am întors spre Matthew care se uita la mine cu ochi triști. Era evident că ceva îl supăra, dar nu aveam nici cea mai mică idee ce putea fi. În familia noastră oricine poate avea o întrunire de familie, dacă dorește acest lucru. Tot ce trebuie să faci este să vină la mine și să propună, iar eu o programez la momentul potrivit. Uneori este nevoie de mai multe informații pentru a te asigura că o programezi pentru momentul care trebuie. De exemplu, dacă cineva are o propunere pentru vacanță o putem face foarte ușor, dar dacă cineva este supărat sau are o problemă gravă ne trebuie un timp mai lung și fără întreruperi. M-am decis să mă interesez puțin:

“Te supără ceva, fiule?”

“Da, și așa fi foarte bucuros dacă am putea sta de vorbă weekend-ul acesta.”

“Păi, fiule, seara aceasta este liberă. Șapte și jumătate este bine?”

“E bine, tată. Mulțumesc!”

După ce a plecat, m-am tot chinuit să mă gândesc dacă am făcut cumva ceva care să-l supere, dar nu am găsit nimic. Duhul Sfânt nu mi-a amintit

nimic în acel moment așa că m-am gândit că Sally este cea responsabilă. Probabil că i-a cerut să facă ceva ce nu era treaba lui sau l-a forțat prea tare cu învățatul. *Orice ar fi, vom rezolva problema în seara asta*, m-am gândit eu și într-un fel stăteam liniștit, știind că nu voi fi eu cel învinovățit.

În seara aceea, în care s-a adunat familia, le-am reamintit scopul întrunirilor de familie. Nu este pentru a condamna sau a acuza pe cineva, ci pentru a găsi o soluție. Am enumerat de asemenea și regulile de bază. Prima regulă era că cel care a convocat întrunirea avea dreptul să vorbească primul și să-și spună problema fără să fie întrerupt. După aceea, nimeni nu avea voie să vorbească în afara cazului în care prezenta o soluție, o sugestie sau, dacă era nevoie, clarificări asupra unui aspect. Acestea fiind spuse, ne-am rugat ca Dumnezeu să ne conducă. Ne-am rugat să ne ajute să ne lepădăm firea, indiferent care era problema. Apoi i-am dat cuvântul lui Matthew, nerăbdători să vedem despre ce este vorba.

“Tată, astăzi mi-ai folosit drujba nouă și nici măcar nu mi-ai cerut voie, spuse Matthew indignat.”

Am rămas înmărmurit, fără grai. Fusesem atât de sigur că nu eu eram cauza acestei probleme! M-am luptat să-mi păstrez calmul. Da, i-am împrumutat drujba. Erau câteva tufe în spatele serei și voiam să le tai. Când m-am dus la dulapul din garaj am văzut drujba nouă și mult mai ușoară a lui Matthew. Părea unealta perfectă pentru ce aveam de făcut, așa că am luat-o. Pe atunci avea treisprezece ani și era prima lui unealtă puternică. Desigur, și-a cumpărat-o din banii lui, dar cum stătea acolo tentant, vopsită în roșu, strălucitoare, nici nu m-am gândit să *cer voie*.

Mereu am fost strict în această privință. Le-am pretins băieților să-mi ceară voie înainte să ia vreo unealtă de-a *mea*. Astfel, dacă lipsea ceva sau era stricat știam pe cine să întreb, iar simpla idee de a fi întrebați cultiva în ei respectul pentru proprietatea altuia și responsabilitate când un lucru era împrumutat.

Stând acolo, pe scaunul condamnatului, am văzut deodată situația prin ochii lui Matthew și îmi imaginam cum s-a simțit când a auzit o drujbă, pentru ca uitându-se mai bine să descopere că este drujba lui cea nouă pe care nici măcar nu a avut șansa să o folosească. S-a simțit jignit că nu am avut bunul simț să-i cer voie, și avea dreptate. Simțeam că mai am puțin și intru în pământ de rușine.

Am înțeles care era situația și mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă nu aveam un astfel de mecanism, ca aceste întruniri de familie, pentru a

rezolva problemele din cămin. Matthew s-ar fi simțit jignit și rănit și ar fi izbucnit mânios împotriva mea. Sau dacă ar fi venit să vorbească doar cu mine aș fi fost tentat să spun:

“Ascultă, eu fac regulile aici. Așa stau lucrurile. Când o să ai casa ta și îți vei plăti singur taxele, n-ai decât să faci regulile tale.

În inima mea știam că răspunsuri ca acesta nu fac altceva decât să întoarcă inimile copiilor împotriva părinților.

Toți ochii erau ațintiți asupra mea. Știam că trebuie să răspund, și am spus încet:

“Matthew, nu-mi vine în minte nici un principiu biblic pentru această problemă, dar mereu am crezut că ‘Ce merge pentru Vlădică merge și pentru Opincă.’”

“Hă? Cum adică?” întrebă perplex.

“Adică îmi pare rău că am folosit drujba ta fără să-ți cer voie. Dacă vrei să cer voie înainte, așa voi face. Promit că așa voi face în viitor, am încheiat.” Fața lui s-a relaxat și s-a luminat cu un zâmbet. Știam că s-a terminat cu bine, că am rezolvat problema corect și drept, și aveam pace în suflet. Armonia domnea din nou.

Întrunirile de familie pot fi folosite ca niște unelte atunci când vă confrunțați cu diferite conflicte, dar nu este numai atât. Am avut întruniri de familie în jurul mesei, plănuiind vacanțe, sau în jurul focului, în mijlocul naturii. Am avut astfel de întruniri chiar și în mașină în timp ce călătoream. Cu toate acestea, foarte multe familii nu vor să încerce. Ideea predominantă pare a fi: “O fi mergând la voi și la familia Waters, dar nu va merge la noi acasă sau cu copiii noștri.”

Ești dispus ca măcar să încerci? Hai cu mine să vizităm o familie cu probleme care a încercat și a descoperit valoarea întrunirilor de familie. Nancy, o doctoriță de succes, împreună cu soțul ei, Don, încerca să-și mențină slujba de chirurg în timp ce creștea trei copii. În timp ce Don avea o afacere proprie, slujba lui Nancy oferea un venit mult mai bun care întreținea familia, iar Don era cel care stătea acasă cu băieții. Singura problemă era că Don avea o fire liniștită, mult prea liniștită, calmă, moale, care a permis ca băieții lui să capete anumite obiceiuri rele care declanșau multe conflicte în cămin. Băieții au trecut dincolo de bunătatea lui Don și au învățat să se împotrivescă oricărei instrucțiuni care nu le convenea. Au devenit indolenți, întârziind chiar și ore întregi acțiuni simple ca spălatul

vaselor. Această indolență, la care s-a adăugat răzvrătirea, făcea ca treburi simple să dureze o veșnicie și împiedica familia să termine lucrul la timp. Cred că îți imaginezi cum era viața la ei acasă. Toată ziua tata îi cicălea pe fiii săi, care îl ignorau și se distrau pe seama eforturilor lui. Era o luptă pierdută care frustra pe toți cei implicați. Și mai rău, în loc să fie un refugiu, căminul era un câmp de luptă. Copiii simțeau că nu vor reuși niciodată, în timp ce tatăl se simțea lipsit de putere, iar mama era tentată să-și piardă răbdarea atât cu copiii cât și cu tatăl lor, pentru că lucrurile pe care le aveau de făcut erau ignorate.

Când am spus că se pot rezolva majoritatea acestor probleme într-o întrunire de familie, au avut îndoieli. Chiar dacă erau disperati să găsească o soluție, voiau să evite ceva ce credeau că va fi o altă luptă fără sfârșit.

L-am rugat pe fiul meu, Andrew, care pe atunci avea douăzeci și unu de ani, să-i ia pe acești copii și să-i ducă la ei acasă unde să plănuiască un “maraton grizzly”. Unde locuim noi, urșii grizzly se plimbă nestingheriți și sunt renumiți pentru personalitatea lor neplăcută și temperamentul ciudat, așa că pentru disciplinarea băieților, am ales să îi punem să facă ture lungi de alergare pe care le-am numit “maratonul grizzly”. Aceste alergări erau suficient de dure încât să scoată din ei toată atitudinea “grizzly” sau dorința de a se lupta. Funcționează cam așa: dacă îi puneam să facă ceva iar ei refuzau sau se împotriveau din încăpățânare, îi trimiteam să alerge și nu discutam cu ei când erau atât de porniți. Regula era că trebuia să fugă cât puteau mai tare, și dacă nu se întorceau transpirați și gâfâind, știam că au încercat să ne păcălească și îi trimiteam din nou!

Nu trebuie să fii punitiv, ci mai degrabă folosește acele energii pornite să facă rău pentru a le transforma într-o activitate inofensivă - cum ar fi alergatul. Le-am spus băieților că timpul petrecut fugind nu era pentru a-și plânge de milă, ci le oferea ocazia să învețe lepădarea de sine. Deci, când i-am spus lui Andrew să se pregătească pentru un “maraton grizzly”, știa ce are de făcut. Au fugit pe un câmp, apoi pe un deal, de-a lungul unui râu și apoi pe o pantă lungă până acasă. A folosit excepțional cei trei mii de metri pe care îi au și cu toate acestea, drumul lor nu a fost mai lung de un kilometru și jumătate. Băieții l-au ajutat pe Andrew în încercarea lui, după care i-am cronometrat în timp ce Andrew îi conducea cu cea mai mare viteză în prima tură. Cronometrarea este foarte importantă dacă vrei să știi care este cea mai mare viteză a copilului tău. Când am început

acest obicei, alergam alături de băieții noștri până când au prins ideea. Băieții lui Nancy și Don găfâiau când s-au întors cu Andrew, iar acum priveau mult mai serios această operațiune.

Nancy și Don m-au rugat să conduc eu prima întâlnire, pentru a-i învăța cum se face. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să stabilesc regulile de bază pe care le urmăim și am prezentat îngrijorările părinților în legătură cu ineficiența lor în muncă. Am întrebat băieții dacă părinții lor aveau dreptate sau exagerau. În multe privințe aceștia erau niște copii buni care doreau să facă binele, dar nu știau cum să se predea lui Dumnezeu și să facă voia Lui pentru ca El să le poată schimba sentimentele și dorințele și să-i poată ajuta să facă ceea ce în inima lor știau că este corect. În acest context am prezentat “maratonul grizzly”, drept mijloc de a-i ajuta să-și liniștească mintea pentru a putea răspunde Duhului lui Dumnezeu și să fie fericiți în ascultare, în loc să stăruie în obrăznicie. Apoi i-am rugat pe băieți să spună cum și când să fie supravegheați.

I-am lăsat să se gândească puțin, după care au venit cu o întreagă listă de “activități problemă” cum ar fi spălatul vaselor, pe care chiar și ei au recunoscut că trebuie să le privească altfel decât în trecut. Am întărit ideea că era de datoria părinților să folosească metoda “grizzly”, iar scopul era de a schimba atitudinile lor și de a-i face dispuși să asculte și să se poată discuta cu ei.

Trebuia să ne asigurăm că au înțeles faptul că luptele de acasă se pierdeau sau se câștigau doar în mintea lor. Atunci când o activitate nu ne convine, tendința noastră este să dăm frâu liber sentimentelor care ne duc pe căi greșite. Maniera în care ne confruntăm cu aceste sentimente “firești” contează: fie le predăm lui Dumnezeu, fie le dăm curs. De această decizie depinde succesul sau eșecul în viața noastră de creștin. De aceea, copiii noștri au nevoie mai mult de instruire decât de “pedepse”. Rezultatele sunt bune doar atunci când motivează copilul să facă binele în loc să facă răul. Trăsătura moștenită de la părinții noștri și transmisă mai departe tinerilor noștri este voința egoistă care vrea să facă cum și ce vrea, chiar acum! Nu trebuie să îți înveți copilul cum să fie egoist, să se smiorcăie sau să aibă pretenții; știe cum să facă asta din naștere. Nancy și Don nu au fost în stare să obțină comportamentul dorit pentru că nu au mers niciodată la problema de bază.

Maratonul grizzly folosit pentru a motiva și pentru a schimba, funcționa. Din moment ce băieții deja făcuseră o astfel de alergare de

încercare cu Andrew, au ajuns la concluzia că nu sunt chiar atât de distractive și că nu ar fi rău ca data viitoare să fie mai cooperanți cu mama și cu tata. Oricum, au acceptat să aplice această procedură pentru orice neascultare.

Copiii au un simț al dreptății mult mai bine dezvoltat și tind să fie mai stricți decât adulții cu neascultarea, dacă li se oferă ocazia, așa că am fost fericit să aud pe cel mai mic băiat că protestează atunci când frații săi au cerut procedura “grizzly” pentru o mică neascultare.

“Nu,” obiectă el, “nu e atât de grav, jumătate e de-ajuns.”

Și au fost cu toții de acord.

Fără să ne dăm seama, întrunirea de familie i-a făcut pe băieți să lucreze împreună pentru scopul comun al reformării familiei. Părinții păreau înmărmuriți și mai târziu au spus:

“Am crezut că o întrunire de familie înseamnă să spui copiilor ce vrei de la ei și atât, dar aproape că i-ai lăsat numai pe ei să-și spună punctul de vedere!”

“Ai dreptate,” am acceptat. “Copiii sunt mult mai dispuși să accepte o decizie la care au participat și ei.”

Acești părinți abia începeau să înțeleagă că toți oamenii, nu doar copiii, vor să facă parte din procesul luării deciziilor sau măcar să li se ia în considerare sentimentele. Consiliile de familie sunt o necesitate pentru bunul mers al Asociației Familiale despre care am vorbit în capitolul 11. Dând ocazie copiilor, acești tineri parteneri, să participe la conducerea familiei, vor învăța să se conducă pe ei înșiși. Părerea lor nu este doar un simbol ci o voce reală și importantă în familie. Copiii apreciază și răspund acestei provocări.

Nancy și Don au început procesul de guvernare egală a căminului și trebuie să îl continue din toată inima. Am descoperit că în orice cămin nu copiii sunt cei care au o problemă cu schimbarea, ci părinții. Noi, părinții suntem cei vinovați când nu respectăm programul. Rezultatul obținut, întotdeauna depinde cât de motivați suntem. Dumnezeu folosește adesea situații critice pentru a ne motiva să încercăm forme de schimbare pe care noi adulții le-am îndepărta ca fiind de prost gust. Îmi amintesc de o familie a cărei membri erau atât de sperați încât au urcat cu toții în mașină, inclusiv bunicii, pentru a străbate un drum lung până la mine, în căutare de ajutor.

Totul a început cu un telefon neașteptat de la Kalispell. Era o familie care locuia departe de noi. Ne-am cunoscut la o serie de întâlniri. Treceau printr-o criză în familie și nefiind în stare să găsească o soluție, au venit la noi să-i ajutăm.

Nu sunt tocmai genul nostru de vizitatori inoportuni, dar inimile noastre erau alături de ei în disperarea lor. Le-am înțeles emoțiile și exasperarea. Din fericire, aveam o după-amiază liberă în care ne puteam ocupa de ei. Nu toți cei care vor să ne facă o vizită sunt atât de norocoși. Unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuie să le fac, de când am înființat fundația Restoration International, este să spun NU cât mai politicoșii nenumăraților cereri pe care pur și simplu nu le pot onora.

Am spus acestei familii cât timp aveam la dispoziție și câteva indicații de drum pentru a ne putea găsi. Câteva ore mai târziu, din mașină a ieșit un grup de persoane posomorâte. Am schimbat formulele de salut, dar în spatele conversației care a urmat, se putea observa un sentiment de neplăcere care depășea această conversație superficială. Părinții, Robert și Claire, se simțeau stânjențiți, iar fetele copiilor spuneau multe. Barbara, de șaptesprezece ani, părea abătută și îngrijorată, în timp ce Susan, sora ei de cincisprezece ani, părea mai mult dezgustată decât nervoasă. Dar ceea ce spunea totul era fața frățiorului lor de nouă ani. Atitudinea lui transmitea un mesaj de genul:

“Hai, fă ce vrei. Nu mă poți atinge.”

Era din ce în ce mai închis în sine, îndepărtând oamenii pentru ca nimeni să nu-l mai rănească. Bunicii care i-au însoțit, păreau a fi oameni de treabă, dar erau foarte îngrijorați pentru familia fiicei lor. Am schimbat câteva vorbe un minut sau două, după care am intrat în sufragerie și am început să stăm serios de vorbă. Am organizat conversația noastră după regulile unei întruniri de familie și i-am avertizat pe toți în legătură cu regulile privitoare la comportament. Mai departe, am accentuat faptul că în acest cadru toți membrii trebuie să vorbească cu sinceritate despre problemele lor fără să se teamă de represalii.

Începând cu cei mici, l-am rugat pe Todd să spună care crede el că este problema. M-a privit de parcă ar fi trebuit să știu deja. În fond, el știa și doar era mult mai mic decât mine, dar a acceptat să-mi spună oricum. Nu se putea să nu observe dezgustul pe care îl simțea față de această situație.

“Mami și tati se ceartă tot timpul,” spuse el mâhnit.

Cu siguranță, era gata să-și catalogheze părinții drept cauze pierdute. Am așteptat un moment, dar nu a mai spus nimic, așa că am întrebat-o același lucru pe Susan.

“Mama ne vorbește foarte dur. Are tot felul de versete din Biblie pe care le citează atunci când ne spune ce să facem și ce să nu facem, și vrea să facem așa, dar se poartă atât de dur cu noi. Nu mai suport,” a mărturisit ezitând.

M-am uitat la Claire. Plângea, dar am simțit îndemnul să continuu, așa că am întrebat-o pe Barbara care era părerea ei. Această tânără, stăpână pe sine, era matură în adevăratul sens al cuvântului. Cuvintele sale demonstau dorința sa de a avea un cămin fericit, dar în același timp își dădea seama că era aproape imposibil de obținut.

“Ce bine ar fi dacă mama și tata ar înceta să se mai certe!” Mânia ei părea deja epuizată, înlocuită de regret pentru ceea ce ar fi putut fi.

“Atunci când se ceartă își varsă toți nervii pe noi și se poartă foarte urât.”

“Este vreunul dintre părinți mai responsabil decât celălalt?” am întrebat eu.

“Da, mama. Mereu se ia de tata.”

Acum mama plângea și mai tare și îmi era milă de ea. Stătea alături de părinții ei, în timp ce familia îi enumera eșecurile.

“Cum se comportă tata acasă?” am întrebat copiii.

“O, tata este OK. De obicei putem sta de vorbă cu el, dar nu prea stă pe-acasă.” Ceilalți copii au dat din cap aprobator.

Începeam să-mi fac o imagine despre viața lor de acasă, dar pentru a avea o imagine completă, aveam nevoie și de perspectiva părinților.

“Claire, sunt sigur că tu ai altă părere despre această situație. Vrei să ne spui care este părerea ta acum?”

Claire a început să își verse sufletul de parcă s-ar fi spart un dig. Ne-a spus despre încercarea ei de a ține standardele biblice, în timp ce soțul ei nu o ajuta iar copiii nu cooperau. Simțea că trebuie să țipe pentru a obține minimum de ascultare. Evident că nu doar copiii se simțeau oribil acasă.

În cele din urmă a sosit rândul lui Robert și l-am întrebat:

“Toate aceste lucruri sunt adevărate?”

A dat din cap și a spus:

“Da, Claire încearcă să ne suporte cât poate până când își pierde cumpătul și își varsă nervii.” A recunoscut că era genul de om moale care

nu încerca să agite apele. Dorea ca toți să fie fericiți, dar nu se implica prea tare în familie.

Imaginea era acum completă. Era evident că tatăl nu era liderul spiritual care ar fi trebuit să fie, iar mama, simțind această lipsă și-a luat această greutate asupra ei, dar în timp ce era zeloasă pentru lucrarea lui Dumnezeu, mersese pe un drum greșit. Copiii erau o imagine vie a atmosferei din familie.

Familia lor era pe punctul de a ceda. Dacă nu se acționa într-un mod pozitiv și înălțător, s-ar fi ajuns la dezintegrarea familiei și toți s-ar fi întors împotriva lui Dumnezeu.

Am aruncat o privire la bunici.

“De cât timp sunteți cu ei?” am întrebat.

“De două săptămâni.”

“Aveți ceva de adăugat?”

“Nu, lucrurile stau exact cum au spus ei,” recunosc tatăl lui Claire, întristat. Odată cu constatarea bunicului s-a instalat o atmosferă și mai apăsătoare.

Cumva trebuia să le dau speranțe și trebuia să încep cu prezentul. “Doamne, dă-mi Tu cuvintele potrivite”, m-am rugat în tăcere.

“Robert,” am început eu, “cred că îți dai seama că trebuie să devii liderul spiritual al familiei, dacă vrei ca familia ta să supraviețuiască.”

A aprobat părerea mea, așa că am continuat.

“Claire a purtat această povară un timp, dar nu este potrivită pentru această lucrare. Trebuie să începi să fii cel care deține controlul asupra închinării în familie, asupra disciplinei și mai mult decât toate, în conducerea familiei. Mai departe, trebuie să rezolvați problema certurilor găsim un timp în care să puteți sta de vorbă, nu să vă certați, în legătură cu grijile și nevoile voastre și trebuie să încetați această luptă continuă.”

A durat aproape patruzeci și cinci de minute să-i ajut să stabilească un timp în care să poată sta de vorbă și să îi fac să înțeleagă regulile comunicării eficiente. Apoi am revenit la Claire.

“Dintre toate persoanele din casă, mama trebuie să fie cea mai atentă la atitudinea pe care o are. Dacă ea este mereu veselă și fericită, căminul ei va fi la fel. Claire tu ai o greutate în plus pentru că ai cultivat un spirit negativist. Va lua ceva efort pentru a alege să fii fericită, distrugând acel obicei prost. Cei care beneficiază cel mai mult de fericirea ta sunt copiii,

și sunt răniți dacă aceasta lipsește. Stând de vorbă cu copiii voștri, mi-am dat seama că fiecare își dorește să fii fericită. Ceea ce îți voi sugera mai departe s-ar putea să fie privit de unii ca un pas periculos, dar cred că este potrivit pentru starea familiei tale. Dacă copiii tăi observă că te întorci la vechile obiceiuri, îți pot spune în mod respectuos: ‘Fața veselă!’ fiind ei înșiși zâmbitori. Aceasta nu o fac pentru a te supăra, ci pentru a te încuraja și a-ți aminti că întreaga familie te susține în eforturile tale de a te schimba și se roagă să obții victoria.”

Am privit la copii și ei au aprobat. Tot ceea ce își doreau era ca părinții și căminul lor să fie fericiți.

“Și voi, copii, aveți o obligație, am spus eu adresându-mă celor trei perechi de ochi interesați. Dacă părinții voștri vor încerca să schimbe atmosfera căminului vostru, voi le puteți ușura lucrarea cooperând. Știți care sunt lucrurile care o scot pe mama voastră din sărite, nu-i așa?”

Au recunoscut rușinați. Fiecare dintre voi poate alege să folosească comportamentul potrivit pentru a o ajuta pe mama voastră când ea se luptă să fie veselă. Veți face aceasta?

Au fost de acord.

“Acum, Claire, problema este că, deși ai o dorință puternică să te schimbi și ești susținută de familie, încă îți mai este teamă că nu vei reuși. Nu ai puterea să schimbi ceea ce ai făcut până acum. Așa este,” am explicat eu, observând expresiile lor uimite. Presupun că așteptau ceva mai încurajator, dar am făcut o pauză pentru a lăsa ca adevăratul mesaj al cuvintelor mele să pătrundă în mințile lor.

“Nici unul dintre voi nu poate face ceea ce vă spun eu să faceți, nu prin voi înșivă și nici măcar cu ajutorul lui Dumnezeu! Doar lăsându-L pe El să lucreze prin voi veți putea reuși.”

Apoi le-am spus aceleași lucruri pe care ți le-am spus și ție în “Bateriile nu sunt incluse”, “Trecând dincolo”, și “Te conectezi și primești”. Erau o familie care arăta bine din afară, și le era foarte greu să accepte că lucrurile bune pe care le făcuseră și toate reformele întreprinse nu se ridicau la valoarea unei vieți aflate sub controlul lui Dumnezeu.

“Dar este o schimbare atât de drastică...” începu Claire, după care se opri.

“Da,” interveni Susan. “Ne-am obișnuit atât de mult să fim nervoși, supărați și nici nu cred că mai știu cum e să fii drăguț, spuse ea cu toată sinceritatea.”

“Am o idee,” exclamă Sally. “Am discutat cu mai multe familii și, din experiențele lor și din experiența noastră, vă pot spune că reacția voastră este normală. Putem deveni atât de concentrați în a fi negativi încât doar gândul de a face un gest frumos sau un compliment, pare fals și ciudat. Majoritatea magazinelor au bilețele colorate care se lipesc. Vă recomand să luați fiecare astfel de bilețele și asigurați-vă să aibă o culoare sau un model care să vă facă să vă simțiți bine. Apoi, în fiecare zi, puteți, și de fapt ar trebui să scrieți ceva drăguț sau încurajator fiecărui membru al familiei. Apoi lipiți bilețelul undeva unde să-l poată descoperi. Puteți face o surpriză și astfel nu va părea ciudat. Știți că atunci când un mușchi nu este folosit se atrofiază. Ei bine, la fel este și cu mușchiul bunătații; poate că la început se va împotrivi exercițiului, dar cu timpul devine din ce în ce mai ușor.”

Ne-am rugat acolo împreună, fiecare angajându-se să îndeplinească sarcinile ce îi stăteau în față. Când ne-am ridicat să ne luăm rămas bun, familia aceea era diferită de cea care venise cu trei ore în urmă. Sperau că vor avea un cămin fericit și o viață care să merite a fi trăită. Acum știau și cum să obțină toate acestea. La plecare, îmbrățișările acelor copii aproape m-au dărâmat. Știam că se simt eliberați. Erau atât de fericiți! Speram ca în curând să-și poată îmbrățișa părinții cu aceeași căldură.

În timp ce le făceam cu mâna ne întrebam ce se va întâmpla. Oare vor face schimbările de care am vorbit sau se vor întoarce la vechile lor obiceiuri? Două săptămâni mai târziu, au sosit primele scrisori de mulțumire. Copiii erau foarte entuziasmați! Funcționa! Foloseau bilețele așa cum le sugerasă Sally și acest lucru i-a ajutat în comunicare. Ce contrast izbitor între acești oameni și fețele posomorâte cu care ne întâlнисem cu câțva timp înainte. Această familie învățase și continua să învețe că transformarea este posibilă chiar și pentru aceia care aproape că și-au distrus viețile. Și acest lucru este posibil și pentru tine.

În încheiere vreau să vă spun despre o tânără pe care o chema Sarah. Părinții ei erau divorțați. Acest lucru i-a răvășit viața și a trecut prin aceeași durere prin care trece oricine, atunci când cele două persoane pe care le iubea cel mai mult și de care depindea, au dezamăgit-o. “Mi-aș dori ca toți părinții să știe ce poate face un divorț copiilor lor,” mi-a spus ea. Sarah înțelege de ce a spus Dumnezeu: “Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie” (Maleahi 2:16).

Era neliniștită iar în fața ei se aflau mai multe opțiuni. La tatăl ei avea toate lucrurile pe care și le-ar fi putut dori, iar acasă era un stil de viață creștin tradițional.

În ea se ducea o luptă crâncenă pentru că se simțea străină în ambele lumi. Se răzvrătea atunci când i se interzicea ceva și își dorea libertatea pe care se gândea că ar putea să o aibă la tatăl său, iar ea gustase prea mult din bucuriile adevărate ale vieții, ca să se mai simtă bine la mama ei. Se părea că fericirea o ocolește, indiferent de străduințele ei.

Situația s-a înrăutățit și simțea că trebuie să se despartă de mama ei și să trăiască doar la tata. Mama îi amintea de lucrurile care au împiedicat-o să trăiască după bunul plac, și acest stil de viață părea a fi singura speranță de fericire pentru această fată care se simțea atât de ne iubită. În cele din urmă, i-a spus mamei că pleacă. Surprinzător, mama ei i-a răspuns: “Ba nu pleci!”

Și astfel am ajuns la cel din urmă, dar foarte important, element al unei întruniri de familie. Indiferent cât de mult și-ar dori copilul să facă ce vrea, indiferent cât de obligați ne-am simți să le îndeplinim dorința, trebuie să te împui pentru a conduce un cămin, și așa a făcut mama acestei tinere. Nu avea nici un drept legal să-și forțeze fiica să stea, iar tatăl avea drept legal la custodie, dar mama, deși extrem de încercată în această confruntare dificilă, avea ceva mult mai convingător - credința că Dumnezeu nu o va lăsa să renunțe la fiica ei fără să lupte.

La început Sarah a fost uimită, ba chiar era nervoasă, dar curând și-a dat seama că, prin faptul că nu-i dădea voie să facă ce vrea, mama îi demonstra că o iubește mai mult decât oricine altcineva și că îi vrea binele. Lui Sarah i-a luat mai mult timp până a regăsit pacea cu Dumnezeu după care tânjea, dar momentul crucial a fost dragostea unui părinte care nu voia, nu putea să-i dea drumul.

Prieteni, același lucru se întâmplă astăzi în căminele, în căsniciile și în viețile voastre. Isus stă înaintea ta în timp ce încerci să găsești plăcerile false ale lumii și așa numita libertate, spunându-ți: “Te iubesc! Nu te pot lăsa!” Îi vei răspunde rugămintii astăzi și vei face primii pași pentru a pune capăt conflictelor pe care Satana le-a folosit pentru a distruge fericirea căminului tău?

ACTIVITĂȚILE SĂPTĂMÂNII 12:

Duminică

Timp pentru rugăciune: Întreabă-L pe Dumnezeu ce vrea să te învețe în acest capitol. Este posibil ca metodele lui Dumnezeu să nu se potrivească cu planurile tale și astfel, va fi nevoie să ai o umblare mai apropiată cu Dumnezeu dacă vrei să reușești.

Activitate: Citește “Întruniri de familie.”

Meditație: Îți amintești de o situație recentă din căminul tău care ar fi putut fi mai ușor rezolvată dacă tu și familia ta ați fi stabilit o metodă specifică prin care conflictele ar fi putut fi prezentate unui forum unde s-ar fi putut prospecta câteva soluții?

Luni:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să-ți binecuvânteze eforturile astăzi, dându-ți claritate în gândire.

Activitate: Gândește-te la copilăria ta. Gândește-te la felul în care rezolvau părinții problemele și felul în care te simțeai tu.

Meditație: Cum privești soluționarea problemelor din cămin, acum? Faci la fel ca părinții tăi? Dacă da, cum crezi că se simt copiii?

Marti:

Timp pentru rugăciune: Meditează alături de Dumnezeu la felul în care Își conduce căminul Său ceresc. Sunt reguli clare? Dacă da, de ce?

Activitate: Revizuieste chiar astăzi modul în care îți conduci căminul. Membri familiei participă, sau căminul tău se află sub dictatură?

Meditație: Dacă ai putea alege să fii un membru al familiei tale, care ar fi alegerea ta? Ai alege să fii o parte din familie, chiar dacă ai fi cel mai mic dintre copii?

Miercuri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te îndrume în timp ce cauți să corectezi modul greșit în care ai tratat lucrurile pe care ți le-a arătat.

Activitate: Plănuiește astăzi să faci o întrunire de familie.

Joi:

Timp pentru rugăciune: Dacă încă nu ai vorbit cu soțul sau soția ta despre consiliile de familie, a sosit timpul să o faci.

Activitate: Fă-ți câteva notițe pe care să le ai la vedere atunci când le vei vorbi despre consiliile de familie. Folosește prima întrunire de familie pentru a stabili regulile de bază ale familiei pentru ca aceste întruniri să fie eficiente.

Meditație: Cine din familia ta este posibil să nu fie de acord cu noul program? Cum îi poți convinge?

Vineri:

Timp pentru rugăciune: Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute astfel încât prezentarea ta să li se pară interesantă!

Activitate: Plănuiește să prezinți ideea astăzi sau în seara aceasta, în funcție de cum se adună familia ta. Dacă micul dejun este timpul cel mai potrivit, fă din el o ocazie specială. Dacă ți se pare mai potrivită seara, fă-o la fel de deosebită ca și cum ai aștepta musafiri. Pregătirile tale vor arăta că lucrurile se schimbă și vor arăta familiei că toți sunt deosebiți, și indiferent cât de rău te-ai descurcat în trecut, acum trebuie să le demonstrezi acest lucru.

Meditație: Cum a fost? Concentrează-te asupra a ceea ce a mers în situația ta. La Dumnezeu nu există un mod universal de abordare. El îți cunoaște și îți iubește familia. Fiecare membru este prețios în ochii Lui. Dacă ești dispus să primești, Dumnezeu îți va oferi capacitatea de a ajunge la inimile lor.

Sâmbătă:

Meditație: Gândește-te la așteptări. Fiecare dintre noi așteptăm anumite lucruri de la familiile noastre și atunci când nu le primim suntem nemulțumiți. Prezentând consiliile de familie ca fiind singura soluție prin care problemele pot fi prezentate și dezbătute, s-a creat deja așteptarea ca atât tu cât și membrii familiei să folosiți această metodă pentru a rezolva problemele. Ești dispus să menții obiceiul chiar și atunci când nu este prea plăcut? Ești dispus să perseverezi atunci când nu este ușor și să-ți lași eul să moară atunci când voința ta este pusă la încercare? Dacă da, vei descoperi că modul de a conduce familia s-a îmbunătățit, și vei putea inocula copiilor un model de cămin. Dumnezeu să vă binecuvânteze eforturile.

Eșecul nu este o opțiune

“Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.” (Marcu 10:27)

ȚELUL CAPITOLULUI

Trebuie să alegem să adoptăm atitudinea de învingător, chiar și atunci când suntem față în față cu înfrângerea. Lucrarea de schimbare și restructurare a vieții și a familiei noastre poate fi o lucrare care te poate descuraja, dar nu problemele pe care le înfruntăm determină deznodământul, ci atitudinea.

Era 20 iulie 1969, și NASA tocmai trimisese primul om pe lună. Ți amintești circumstanțele? Amintirile mele despre acest eveniment sunt atât de vii încât îmi amintesc exact unde eram. Tocmai mă întorceam acasă de la întâlnirea cu prietena mea Sally, în Milwaukee, Wisconsin. În timp ce conduceam spre casă în mașina mea decapotabilă și ascultam știrile de la radio, priveam în sus la acea sferă luminoasă a lunii și mă gândeam: *Ce eveniment extraordinar!* Toată omenirea privea, în timp ce primul om mergea pe lună. A fost o realizare de proporții istorice, egalată poate doar de descoperirea Lumii Noi de către Columb.

Dar pe 11 aprilie 1970, o altă navă spațială a fost lansată spre lună, și nu prea cred că vă mai amintiți de acest eveniment. Zborul în spațiu devenise deja ceva obișnuit, așa că nici un post de televiziune nu a transmis lansarea în direct, așa cum o făcuseră în trecut. Ziarele nu-i acordau prima pagină acestui eveniment. În fond, radioul, televiziunea și ziarele reflectau

atitudinea oamenilor, cărora nu prea le mai păsa de cel de-al cincilea sau al șaselea om care mergea pe lună.

În afară de cei care se ocupau de lansare, nimănui nu-i păsa, nimeni nu se interesa, până în momentul în care un mesaj scurt a ajuns la bază, puțin întârziat datorită distanței de 330.000 de kilometri depărtare în spațiu: “Houston, avem probleme!”

Aflați la o distanță de peste 300.000 de kilometri, astronauții Fred Hayes, Jack Swaggar și comandantul misiunii, Jim Lovell se aflau în cabina de comandă a navei spațiale Apollo XIII și se confruntau cu o problemă la care nimeni nu s-ar fi gândit. Nava era considerată aproape indestructibilă, dar cu toate acestea ceva nu a mers bine și pierdeau energie electrică. Dacă rămâneau fără curent, rămâneau și fără oxigen. Aflați față în față cu moartea, echipajul s-a alăturat celor de la centrul de comandă în încercarea disperată de a-și salva viețile și de a aduce nava lor defectă înapoi acasă. Au fost publicate vești despre acest dezastru, iar comentatorii de televiziune estimau șansele de reușită la nu mai mult de unu la zece. Chiar și NASA, a cărei vești erau cunoscute ca fiind mereu cele mai optimiste, a recunoscut că viața astronauților era în pericol.

Astăzi ne aflăm într-o situație asemănătoare, pentru că Dumnezeu universului se află într-o luptă continuă de a ne aduce acasă de pe această planetă. Și noi trebuie să ne reparăm viețile distruse, căsniciile și familiile, și nu vorbesc despre viețile celor din lume, despre căsniciile și familiile lor, ci despre cei care sunt deja în bisericile creștine. Se presupune că misiunea creștinilor este de a duce evanghelia lumii, dar astăzi ne-am pierdut energia și nu avem nici o putere să facem acest lucru. Ca și misiunea navei spațiale Apollo XIII, noi și familia noastră avem vieți fracturate. Înseamnă că Dumnezeu este cel care stă la biroul de comandă și are nevoie de cooperarea ta chiar acum. Are nevoie disperată de cooperarea ta!

În timp ce echipajul și echipa de control de la sol a navei au examinat datele pe care le primeau prin senzori, primul impuls a fost să renunțe. Situația era atât de gravă încât credeau că este o problemă tehnică - nici că se putea mai rău! Dar treptat, acei oameni extraordinari care aveau abilitatea de a trimite nave în spațiu la o distanță de mai bine de un sfert de milion de mile depărtare și a le aduce înapoi, au ajuns la concluzia că modulul de comandă murea și când avea să moară, lua cu el și cele trei ființe fragile din el. Mai rău decât atât, dincolo de viața echipajului, era

pus în pericol însuși viitorul zborului în spațiu. Această navă spațială, după cum spunea Jim Lovell, “nu va fi uitată niciodată. Va dăinui pentru totdeauna ca un monument ridicol al tehnologiei secolului XX.” Va intra “într-un circuit nesfârșit în jurul Pământului, într-o orbită de peste 386.000 de kilometri în formă de ou, într-un circuit hidos nesfârșit care va dăinui mai mult decât chiar specia care a lansat-o.” Cu o astfel de perspectivă sumbră înaintea lor, nu e de mirare că zburau vești în toate direcțiile cum că acesta ar fi cel mai mare dezastru la NASA, iar oamenii din întreaga lume erau speriați la gândul că astronauții mureau în spațiu.

De îndată ce s-a analizat situația și au înțeles gravitatea ei, trebuiau luate decizii importante. Dar tu, prietene? Ai petrecut douăsprezece capitale alături de mine. Te-ai confruntat cu alegeri dificile? Este greu. Știi că este greu pentru că acum aproape douăzeci de ani și eu a trebuit să iau aceleași decizii grele pentru salvarea echipajului meu. Ești dispus să faci totul sau alegi să te ții cu încăpățănare de visele tale, chiar dacă îți vei pierde familia?

Echipajul navei spațiale Apollo s-a confruntat cu decizii dure. Planul de a ateriza pe lună trebuia schimbat. Acești oameni se antrenaseră toată viața gândindu-se că vor ajunge să meargă pe lună, dar trebuia să se renunțe doar pentru a aduce echipajul în siguranță acasă. S-ar putea să fii nevoit să renunți la cariera ta, la averea ta, la ocupațiile tale, și s-ar putea să nu mai poți locui unde locuiești acum. Probabil, va trebui să lași tot ce ai, dacă vrei să îți salvezi familia și să te salvezi și pe tine de la pierzare.

Pentru acea echipă mai era o singură soluție, iar centrul de control a aplicat-o imediat. Modulul de excursie lunar avea să le servească drept barcă de salvare pentru a menține viața echipajului până când se puteau întoarce pe pământ. Aveau la dispoziție mai puțin de două ore pentru a încărca nava cu energie și pentru a transfera informațiile înainte ca modulul de comandă să moară. Odată terminat transferul, echipa a respirat ușurată pentru un moment, dar știau cu toții că nu puteau opri scurgerea de energie din sistemul de susținere a vieții. Au reușit să se mute dintr-o navă, unde ar fi murit în doar câteva ore, într-una în care puteau rezista doar câteva zile. S-au făcut ședințe de urgență, iar experții și-au spus punctul de vedere. Nu oxigenul era problema pentru că aveau destul, problema era că filtrele de hidroxid de litiu care îndepărtau bioxidul de carbon, nu mai funcționau decât două zile. Indiferent cât de mult oxigen era, echipa urma să se sufoc.

Dacă aceasta s-ar fi rezolvat, adevărata problemă rămânea energia. Indiferent din câte unghiuri priveau problema, pur și simplu nu era destul oxigen pentru a aduce nava acasă. Examinând datele problemei, un inginer de la NASA a concluzionat: “Trebuie să descoperim un alt mod de a conduce această navă.” În nava spațială, și Jim Lovell făcuse niște calcule și ajunsese la aceeași concluzie. Întorcându-se la echipa sa, spuse: “Trebuie să descoperim alt mod de a conduce această navă.”

Ai ajuns și tu la aceeași concluzie? Prea mulți dintre noi ne-am adus familiile în biserică, departe de lume și de moarte sigură. Pare că i-am adus în loc sigur, dar cu trecerea timpului ne dăm seama că tot ce am putut face pentru familiile noastre a fost să întârziem distrugerea – nu să o împiedicăm. În structura NASA, conducătorul de zbor era responsabil pentru toate deciziile și nimeni nu-l putea contrazice. Acest om puternic era Gene Kranz. A dezlipit echipa de monitoarele lor și i-a luat într-o sală de conferințe. Le-a spus că încă nu a pierdut nava și că încă nu avea de gând să o piardă. Dorea să audă cât mai multe sugestii și opțiuni, cu privire la modul cum ar fi putut aduce acești astronauți acasă. Apoi, i-a lăsat să își facă treaba pe acești cincisprezece oameni de la care se aștepta salvarea vieților astronauților, convinși fiind că eșecul nu era una dintre opțiuni.

Care este atitudinea ta? Ai acceptat o căsnicie schilodită? Ai decis să o ai învechită și monotonă? Nu trebuie să fie așa, prietene! Cum rămâne cu copiii tăi? Au ajuns să creadă că păcatul face parte din viața lor și este ceva pe care nu-l pot învinge? Familia ta este fracturată și ruptă? Experiența ta creștină este aceeași cu cea a tuturor celorlalți creștini lipsiți de putere din jurul tău? Crezi că ratarea nu este o opțiune? Dumnezeu crede acest lucru. El spune în Marcu 10:27: “Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.” Dumnezeu face această afirmație pentru că este adevărată. Isaia 42:4 Îl prezintă pe Dumnezeu spunând: “El nu va slăbi nici nu se va lăsa.”

Prima criză pe care trebuie să o depășim este atitudinea noastră. Înainte ca Dumnezeu să-și cheme poporul să meargă în țara promisă, i-a spus lui Moise să trimită douăsprezece iscoade și să aducă raportul la adunare. Două dintre aceste iscoade s-au întors cu atitudinea pe care o dorea Dumnezeu de la ei: “Eșecul este imposibil.” Dar majoritatea iscoadelor și a adunării au decis că este imposibil. Care este atitudinea ta? Ești de partea

majorității care crede că eșecul este posibil, în timp ce victoria este mult prea greu de obținut?

Prietene, timpul ne presează. Cu cât centrul de control stă să se hotărască ce să facă, cu atât vor avea mai puțină energie pentru a găsi o soluție. Cât timp îți ia să te decizi ca familia și căsnicia ta să fie pe primul loc în umblarea ta cu Dumnezeu, și toate celelalte să fie pe locul doi? Ți vor trebui treisprezece capitole sau treisprezece cărți? Dacă vei lăsa această carte și nu vei alege să mergi mai departe, deja ai făcut o alegere. Când nu luăm nici o decizie, deja am luat o decizie, chiar dacă nu l-am respins cu totul pe Dumnezeu.

Sunt patru pași pe care trebuie să-i facem pentru a ne salva echipajul. Primul pas spune: "Houston, avem o problemă." Trebuie să recunoaștem că avem multe lipsuri și să ne dăm seama că avem nevoie de ajutor. Nu poți repara nimic atunci când nu recunoști că ai o problemă. Acum douăzeci de ani, Sally și cu mine am recunoscut că aveam probleme și că acestea nu puteau fi rezolvate dacă nu acționam serios. Eram în biserică și ne consideram creștini, dar nu știam cum să umblăm sau să vorbim cu Dumnezeu. Eram prezbiter, dar dacă l-aș fi spus membrilor despre experiența mea de creștin, toți ar fi țipat la soțiile lor ori s-au fi enervat pe copii. Abia atunci când am recunoscut în fața lui Dumnezeu și a mea că am o problemă, a putut avea loc lucrarea de schimbare și de vindecare.

Venisem în biserică și biserica îmi spunea că sunt convertit și că sunt spiritual, dar adevărul era că făceam totul prin puterea lui Jim Hohnberger și nu prin puterea lui Dumnezeu. Făceam după voia mea, și majoritatea membrilor erau exact ca mine - conduși de FIRE. Se descurcau prin puterea cunoștințelor lor și prin puterea reformelor, dar nu aveau puterea unei legături vii cu Isus. De aceea ne este atât de ușor să criticăm greșelile altora, dar atât de greu să ne uităm la propriile vieți. Nu ne place să recunoaștem, nici măcar în sinea noastră, că ceva poate fi greșit în felul nostru de a practica religia. Cu toate acestea, privind la mine, am ajuns la concluzia că eram un om neconvertit. Am ajuns să văd că, fără schimbări majore, eram un om pierdut, indiferent de slujba pe care o aveam în biserică, de reputație, de teologie. Suntem creștini handicapați și cu toate acestea spunem că nu avem nici un defect.

Abia atunci când mi-am dat seama cât de gravă era situația mea și cât de fără speranță eram, am început să-mi îndrept întreaga atenție asupra

salvării familiei, ca și echipajul navei Apollo XIII. Ne-am decis să ne întoarcem la Dumnezeu cu orice preț. Ne-am pus ținte înalte și ne-am hotărât să atingem imposibilul, dar știi cine s-a străduit să ne descurajeze? Membri bisericii: “Este imposibil! Vreți prea mult; nu se poate! Sunteți fanatici!”

Dar nu eram fanatici. Nu, adevăratul creștinism este ceva atât de rar, încât atunci când este zărit de lume pare atât de extrem și atât de dificil pe lângă compromisurile comune, încât dorința firii este de a privi acest lucru ca fanaticism, eliberând pe cel în cauză de orice obligație practică. Dar dacă tu, ca și mine, vezi că tu sau familia ta sunteți în pericol, atunci te sfătuiesc să iei toate măsurile de precauție pentru a supraviețui. Când ai încredere că Dumnezeu te conduce, uită de critici, pentru că nimeni nu intră pe cărarea vieții fără să simtă într-un fel sau altul animozitatea celor care au o formă de religie, dar nu o practică cu adevărat. În Biblie, aceștia sunt descriși ca fiind cei care nici nu intră pe poarta îngustă, dar nici pe alții nu îi lasă să intre.

Al doilea pas este comunicarea. Cum comunică cu Comandantul tău? Este o comunicare continuă sau întreruptă? Vorbești ocazional? Niciodată? Activitățile din timpul zilei te împiedică să vorbești cu El? În călătoriile mele prin Statele Unite și alte treisprezece țări, m-a șocat să descopăr cât de puțini creștini stau de vorbă cu Dumnezeu constant. Este o situație serioasă pentru că Dumnezeu spune: “Eu - zice Domnul - te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.” (Psalm 32:8). Cum putem fi conduși dacă nici unul dintre noi nu ascultă? Dacă echipa Apollo XIII nu ar fi păstrat legătura cu baza, ar fi fost pierdută. Apollo XIII a așteptat fiecare instrucțiune. Au cerut în mod repetat mai multe instrucțiuni, deseori așteptând informații și soluții pe care baza încă nu le avea pregătite. De ce erau atât de insistenți? Pentru că viața lor depindea de informațiile primite. Aștepti cu aceeași nerăbdare călăuzire din partea Domnului?

Deși noi nu ne dăm seama de importanța comunicării cu Dumnezeu, Satana știe, și face tot ce este posibil pentru a bruija semnalele din Cer. De ce crezi că este muzică în orice magazin, sală de așteptare, ba chiar și la telefon atunci când ți se spune să aștepti? Prietene, suntem bruiiați. Am întâlnit persoane care au devenit atât de obișnuite cu bruiatul încât devin nervoase, și nu pot să nu mă întreb dacă adevăratul motiv pentru care vor

zgomot de fundal este pentru a înfunda vocea conștiinței. Alții sunt folosiți de Satana drept stații de bruiaj mobile. Am văzut copii care opreau alături de mine la stop, iar muzica lor era atât de tare încât mașina mea vibra din cauza ei. Dacă îți este greu să-L auzi pe Dumnezeu, elimină pe cât posibil tot ce distrage atenția și vezi dacă glasul Său cald este mai ușor de auzit. Știi din experiență personală că atunci când am făcut tot posibilul să îndepărtez bruiajul, am început să-L aud din ce în ce mai bine. Și tu poți!

Oamenii vin la mine și spun: “Nu aud glasul Domnului.” Chiar Isus spune: “Oricine este în adevăr Îmi aude glasul.” Tu auzi glasul lui Dumnezeu vorbindu-ți? Dacă nu-L auzi, tu ești la cârma vieții tale, nu Dumnezeu.

Cel de-al treilea pas este să urmărim instrucțiunile pe care le primim. Echipajul din Apollo XIII trebuia să efectueze comenzile primite, și erau foarte grele. Dar echipajul și-a pus încrederea deplină în controlul de la sol. Energia trebuia redusă în mod drastic. Din nava de excursie toate elementele neimportante au fost eliminate, după care a fost nevoie să dispară foarte multe lucruri considerate necesare. S-a oprit căldura, apa a fost redusă și astfel membrii echipajului trebuia să se gândească bine înainte de a lua măcar o gură. Le-au înghețat picioarele. Tremurau, iar lipsa de apă le-a provocat infecții urinare și febră, dar îndurau totul dacă acesta era prețul întoarcerii acasă. Poate că ceea ce îți cere Dumnezeu nu este tocmai confortabil, dar este pentru supraviețuirea ta. Ne aflăm într-o situație pe viață și pe moarte, și totul depinde de felul în care răspunzi Celui care deține controlul.

Cel de-al patrulea pas este curajul. Este nevoie de curaj atunci când te afli într-o situație disperată. Dacă oamenii curajoși nu ar fi făcut parte integrantă din NASA, acel echipaj ar fi fost pierdut. Echipajul Apollo XIII a dat un răspuns pozitiv unei situații dificile și a luat hotărârea de a duce până la capăt îndatoririle, chiar dacă șansele de supraviețuire erau minime. Trebuie să fim la fel de curajoși dacă vrem să reușim, și trebuie să reușim!

Pe 17 aprilie 1970, Apollo XIII a căzut în Oceanul Pacific. Misiunea de a ajunge pe lună nici măcar nu a fost menționată în celebrările care au urmat. Misiunea lor a fost o reușită. Echipajul era salvat. Lăudat fie Dumnezeu! Sper ca într-o zi să duc la îndeplinire misiunea pe care mi-a dat-o Dumnezeu – aceea de a-mi salva echipajul.

Într-o zi, curând, voi vedea un oraș ale cărui porți sunt pline de perle și ale cărui străzi sunt pavate cu aur. Pe lângă străzile pavate cu aur ale acestui oraș se unduiește râul care izvorăște chiar din tronul Tatălui. În afara porților se întind câmpii largi, dealuri maiestuoase și munți semeți. Vreau să explorez acele dealuri și ape vii, alături de soția și de copiii mei. Vreau să trec alături de fiii mei prin poarta cerului atunci când își vor primi coroana chiar din mâna lui Isus, și în timp ce îmi voi strânge familia la piept într-o îmbrățișare uriașă, vreau să spun echipajului meu, cum a spus și Lovell: “Am ajuns acasă!”

Anexă

ADMINISTRAREA TIMPULUI

“Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are vremea lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei... tămăduirea își are vremea ei, dărâmarea..., zidirea..., plânsul..., râsul..., bocitul..., jucatul..., aruncarea..., strângerea..., îmbrățișarea..., depărtarea..., căutarea..., pierderea..., păstrarea..., lepădarea..., ruptul..., cusutul..., tăcerea..., vorbirea..., iubitul..., urâtul; războiul își are vremea lui, și pacea are vremea ei.” (Eclesiastul 3:1-8)

Programele prezentate aici intenționează să te ajute să-ți crezi propriile programe. **Nu au o formulă magică pe care să o urmezi pentru ca totul să funcționeze de minune. Va trebui să-ți crezi un program de bază și apoi să-l potrivești în funcție de nevoile familiei tale.** Următoarele citate au ajutat familia Hohnberger în timp ce au început să vadă și să înțeleagă principiul respectării unui program.

“Pentru ca tinerii și copiii să fie sănătoși, veseli, și să aibă mușchi și minți bine dezvoltate, ar trebui să stea mai mult în aer liber.” (Îngrijiți-vă atât de timpul lor liber cât și de munca lor).

“Monotonia studiului continuu (învățatul din cărți, lucrul cu mintea) încarcă mintea... orice efort care ridică cultura intelectuală mai sus de cea morală (exercitarea voinței de a alege binele împotriva răului) este greșit.” (A-i învăța lucruri practice, de făcut în casă rapid, cu măiestrie, stăpânire de sine și lepădare de sine este un lucru vital și foarte ades neglijat în educație).

“Educația majorității tinerilor este greșită. Învăță prea mult, în timp ce neglijează lucrurile ce țin de problemele practice ale vieții... Învățatul excesiv care se practică în școlile din zilele noastre i-a făcut pe tineri nepotrivii pentru viața de zi cu zi... pentru a păstra echilibrul minții,

munca și studiul ar trebui să fie unite atât în școli cât și acasă... o parte din timpul zilei ar trebui să fie dedicată muncii, pentru ca să fie exercitată atât puterea mintală cât și cea fizică.”

“Fiecare membru al familiei ar trebui să înțeleagă partea pe care trebuie să o facă alături de ceilalți. Toți, începând cu copilul de șase ani, ar trebui să înțeleagă că este de datoria lor să ducă o parte din greutatea vieții.” (Chiar și copiii între doi și șase ani pot avea o listă cu activități zilnice care este responsabilitatea lor și astfel să se învețe. Învățați-i devreme.)

S-ar putea să nu fii înțeles în încercarea ta de a plănuți, dar nu-i nimic; nu ești singurul. Și John Wesley urma astfel de principii ceea ce i-a făcut pe oameni să-l numească pe el și pe urmașii lui “Metodiști”, datorită principiilor lor metodice. Erau foarte bine organizați și aveau o metodă pentru munca lor. Fie ca Dumnezeu să-ți binecuvânteze eforturile.

Programul familiei Hohnberger:

(băieții între 12 – 17 ani)

- 5:30   Scularea, duș, îngrijire personală.
Momente de rugăciune (30 min.), studiu biblic personal (1 oră).
- 7:30   Pregătirea mesei - pregătit tacâmurile și pus mâncarea la încălzit înainte de altarul familiei.
Matthew (marți și vineri), Andrew (duminica și miercurea), mama (luni și joi), cu toții (în Sabat).
- 7:45   Hrănit câprioara, hrănit păsările, stăpânire de sine.
- 8:00   Închinare în familie - toate cărțile pregătite la timp, începe devreme sau la timp.
- 8:30   Termină pregătirile pentru masă - pune masa.
Fiul #1 - mătură în toate camerele, 2 verande, scutură covoarele, face patul, aspiră.
Fiul #2 - aduce în casă lemnele pentru foc, umple cutia cu lemne, arde gunoiul, face patul, face patul părinților, ajută fratele la pregătirea mesei (aceste activități sunt

făcute zilnic timp de o lună, după care băieții schimbă între ei lista cu îndatoriri.)

Mama - curat în baie, pune hainele la spălat, calcă, controlează tot.

- 9:00 Mic dejun - la timp.
- 9:30 Fiul #1 - spală, clătește, șterge și așează vasele.
Fiul #2 - strânge și curăță masa, pune mâncarea la locul ei, ordonat, mătură pe jos, dacă este nevoie (fiul #1 spală vasele de dimineață; fiul #2 - spală vasele de după amiază; ordinea se schimbă săptămânal).
Împachetează și aranjează rufele spălate, calcă.
- 10:00 - 12:30 P.M. Începe munca, școala, scris o carte, lucrare de slujire, etc.
Toată munca și școala trebuie făcute îngrijit, ordonat, cu conștiinciozitate, la timp.
Dormitoarele, garajul și toată casa trebuie păstrate curate la orice oră.
Consultă lista mamei pentru lucrurile care mai trebuie făcute.
Exemplu: făcut curat/ gătit/ organizat/ cumpărături/ lucru la birou.
Lucrarea de slujire/ completează formulare/ multiplică casete și reviste/ lucru la computer/ altele.
Consultă lista tatălui, schimbă uleiul la mașină, taie lemne, cumpărături.
Aranjat /curat în garaj.
- 12:00 - 12:30 P.M. Pauză (dacă simte nevoia), 15 minute, singur cu Dumnezeu.
- 2:30 Pregătirea mesei și a celor legate de ea.
- 3:00 Masa de prânz - la timp.
- 3:30 Vasele, curat, aspirat, lemne de foc.
- 4:00 - 6:00 Proiecte personale, de exemplu să facă o bancă din lemn, să facă o potecă, să cioplească lemne, scrisori, bătut la mașină, etc.
- 6:00 - 7:00 În familie - plimbare, vorbit, lucrat împreună la proiecte, etc.

Anexă

7:00 - 8:00	Activități personale - baie fierbinte, citit etc.
8:00	Altar familial.
8:30	Culcarea - la 9:00 se sting luminile, dacă nu mai devreme.

Program de iarnă

(când Matthew și Andrew aveau 9 și respectiv 7 ani)

6:00 - 8:00 A.M.	Trezirea, rugăciune (15 min.). Duș, spălat dinți, băut apă (3 pahare), îmbrăcat corespunzător (15 min.). Studiu personal (1 oră) studiu biblic. Revizuirea învățăturilor cu mama și tata (5-10 min.). Gata de lucru înainte de 8:00.
8:00 - 8:30	Altarul familial.
8:30 - 9:00	Activități individuale - făcute zilnic, schimbate lunar. Fiul #1: mătură, scutură covoarele, aspiră, își face patul. Fiul #2: golește coșul de gunoi, arde gunoiul, umple lada cu lemne, își face patul, face patul părinților. Mama: curat în baie, pune rufe la spălat, calcă.
9:00	Micul dejun.
9:30 - 10:00	Fiul #1 - spală, clătește, șterge, aranjează vasele. Fiul #2 - curăță masa, pune mâncarea la loc, aspiră, împachetează și aranjează hainele.
10:00 - 2:00	Școala.
12:00 P.M.	15 min. Pauză cu Dumnezeu, singur, în tăcere.
2:00	Treabă afară, dacă școala și activitățile s-au terminat. Dacă s-a terminat treaba - schiat, plimbare, proiecte personale.
2:30	Ajutor mamei să pregătească masa de prânz.
3:00	Masa de prânz.
3:30 - 4:00	Fiul #1 - spală, clătește, șterge, aranjează vasele. Fiul #2 - curăță masa, pune mâncarea la loc, aspiră. Consultă lista mamei cu activități.
4:30 - 6:00	Activități personale - construiește colivie, plimbare cu un părinte, joacă marbles, adună bețe, joacă în zăpadă, alte astfel de activități distractive.

Viață din belșug

6:00 - 7:00	Lecția cu tata - despre natură
7:00 - 8:00	Activități liniștite - desenat, colorat, citit povești, proiect de artă sau cadou.
8:00	Altar familial.
8:30	Culcarea - stingerea.

Lucrările tipice de afară încep cu această vârstă și treptat au trecut la alte activități:

Înlăturat zăpada din jurul casei, de pe acoperișul serei, îndepărtat nămeții, atașat plugul la camionetă, aranjat și curățat garajul, podul.

La doisprezece ani și mai târziu: îndepărtat zăpada cu plugul în jurul casei, făcut pârtie cu snowmobil-ul, spălat mașina săptămânal, dusă în garaj, pârtie cu plugul pe drumul până la șosea, multiplicat casete, fotocopiat articole, scris mesaje, lucru pe calculator.

Primăvara: pregătirea serei pentru plantat, plănuierea necesarului de mâncare și de semințe care trebuie comandate, plantarea semințelor, curățenie în pod, revizuirea tuturor posesiunilor, înlăturat, vândut, dat orice lucru în plus, freat pereții, curățenie de primăvară, vopsit.

Program de vară

(când Matthew și Andrew erau de 10 și respectiv 8 ani)

6:00 A.M.	Trezirea, rugăciune personală (20 min.). Duș, spălat pe dinți, băut apă, îmbrăcat (15 min.). Studiu personal (1 oră), studiu biblic. Recapitulare cu tata (5-10 min.). Nu se vorbește, pregătire pentru altar înainte de ora 8:00.
8:00 - 8:30	Altar familial.
8:30 - 9:00	Activități individuale, aceleași trecute mai sus.
9:00	Mic dejun.
9:30 - 10:00	Curățenie.
10:00 - 12:00	(Aprilie) construirea serei, folie de plastic, pământ, plante, apă. (Mai) curățenie în fața casei de cum se topește zăpada, pus leagăn. (Mai/ Iunie) plivit brazdele cu flori, repararea drumului.

Anexă

	Tuns iarba.
	Arat grădina, plantat, plivit sera și grădina.
	Plantat legume și fructe.
12:00 - 12:15	Timp cu Dumnezeu, rugăciune, citit, revizuirea zilei, consacrare.
12:15 - 1:00	Timp personal.
1:00 - 2:30	Proiecte de vară cum ar fi: să ajute la construirea cabanei pentru musafiri, construirea leagănelui, tăiat copaci.
	Activitate directă - a preda lucruri practice.
2:30	Să o ajute pe mama la pregătirea mesei.
3:00	Masa de prânz.
3:30 - 4:00	Curățenie.
4:00 - 4:30	Consultă lista de activități a mamei.
4:30 - 6:00	Timp personal, dacă toate celelalte activități sunt terminate la timp: cutie de nisip, cutie pentru păsări, etc.
6:00 - 7:00	Citit din Biblie, memorare, citit în familie.
7:00 - 8:00	Timp personal - plimbări în familie, stat de vorbă, jocuri, proiecte.
8:00	Altar familial.
8:30	Culcarea.

Programul de vară tipic: începând cu această vârstă proiectele se dezvoltă pe măsură ce copiii cresc.

Redecorează camera, zidesc, construiesc uși, rafturi și dulapuri, pun fire pentru becuri în dormitor, ajută tâmplarii să construiască cabana noastră de oaspeți, ajută la montarea conductei de apă, adună lemne, taie lemne cu drujba, lucrează pentru vecini în grădină, îngrijesc grădina, construiesc un dulap mare, experiență de zidărie: sparg piatră pentru casă, lucrează cu vecinii la turnarea betonului, reconstruiesc veranda din fața casei, zidesc pietre pe peretele din față.

Orarul școlar pentru acasă

(când Matthew și Andrew aveau 12 și respectiv 10 ani)

5:30 A.M.	Scularea, duș, îngrijire personală.
5:45	Rugăciune.
6:00 - 7:00	Studiu biblic Primul obiect de studiu.

Viață din belșug

- 7:30 - 8:00 Fiul#1 - pregătește masa
Fiul #2 - începe exercițiile de matematică.
- 8:00 - 8:30 Altar în familie (istoria bisericii, etc.). Obiective în afara programului.
- 8:30 - 9:00 De completat lista de activități, vezi celălalt orar pentru mai multe detalii.
Fiul#1 pregătește masa și își face lucrarea lui.
- 9:00 - 9:30 Mic dejun.
- 9:30 - 10:00 Curățenie.
- 10:00 - 11:30 Engleza **obiectul de studiu nr.3.**
- 11:30 - 1:00 P.M. Terminarea orelor.
O oră de lucru practic afară (îngrijirea mașinii, zăpada etc.).
15 min. Timp personal cu Dumnezeu.
Timpul rămas este liber.
- 1:00 - 2:00 Matematică, obiectul nr.4.
Mama predă fiilor.
- 2:00 - 3:00 Pregătirea mesei, fiul #2.
Fiul #1 face exerciții în plus de matematică.
- 3:00 - 3:30 Masa de prânz - la timp.
- 3:30 - 4:00 Curățenie, vezi celălalt program pentru detalii.
- 4:00 - 6:00 Timp personal, dacă toate activitățile au fost terminate
- 6:00 - 6:30 Recapitulare la engleză, gramatică, obiectul de studiu nr.5.
- 6:30 - 7:30 Momente de părtășie în familie - plimbare, stat de vorbă, alergări, proiecte de familie.
- 7:30 - 8:00 Activități liniștite - citit individual sau în familie, arta, **obiectul de studiu nr.6.**
- 8:00 - 8:30 Altar **Obiect în afara programului.**
- 8:30 La culcare - citit, opțional.
- 9:00 Stingerea.
- Scopul **educației practice** - să fie eficientă în activitățile de zi cu zi.

Programe desenate

Multe familii au folosit programe desenate atunci când copiii lor erau prea mici ca să poată citi. Sunt metode eficiente și funcționează astfel: toate activitățile de dimineață, cum ar fi să facă patul sau să-și spele dinții

sau să spele vasele și să meargă la altarul familial, sunt puse pe un poster cu imaginea unui ceas care indică ora. Copiii pot învăța programele înainte de a învăța să citească sau să spună cât este ceasul.

Programul zilnic al familiei Canuteson

(Ellen 12 ani, Travis 8 ani)

4:30	A.M. Trezirea părinților, timp personal cu Dumnezeu.
5:30	Ellen se trezește, timp personal cu Dumnezeu.
6:00	Se trezește Travis, momente de părtășie în familie în patul lui mare.
6:10	Ellen și Travis fac patul și se îmbracă, părinții fac duș.
6:30	Ellen pregătește micul dejun.
7:00	Travis se roagă cu mama.
7:30	Altar familial.
8:00	Mic dejun.
8:30	Activități de dimineață pentru toată familia
9:00	Încep orele de școală acasă, Ellen – pian
12:00	Altar de amiază și povestiri
12:30	Joacă
1:00	Școală
2:00	Pregătirile pentru masa de prânz
3:00	Masa
3:30	Activitățile după-amiezii
4:30	Timp liber pentru activități sau joacă
5:45	Descărcarea mașinii de spălat vase
6:00	Părtășie în familie
7:45	Baie
8:00	Culcarea pentru copii
9:00	Culcarea pentru mama și tata.

ALTE CĂRȚI LA EDITURA ZAPPY'S:

Scăpare la Dumnezeu

Autor: **Jim Hohnberger**

180 pagini

Această carte este mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

Evanghelia este despre oameni

Autor: **Jim Hohnberger**

104 pagini

Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

Revoluție la Vatican

Autor: **Dr. Martin H. Kobialka**

248 pagini

O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

Subiecte uimitoare

Foarte răspândit în SUA acest ciclu de 27 studii biblice a fost conceput de organizația creștină Amazing Facts.

Acest ciclu este format din două seturi de 14 și respectiv 13 broșuri care dezvăluie într-un mod gradat frumusețea și bogăția Sfințelor Scripturi.

Fiecare broșură are 16 pagini, coperti color și imagini alb-negru la interior. Sunt prezentate într-o formă grafică foarte atrăgătoare.

“Biblia spune” este motto-ul care stă la baza prezentării fiecărui subiect în parte. Modul explicit și simplu în care sunt prezentate subiectele fac din acestea un bun ghid în studiul Bibliei atât pentru cei care fac primii pași cât și pentru cunoscători.

Trâmbița dimineții

Autor: Lewis R. Walton

116 pagini

Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- Suntem dispuși să acceptăm restrângerea libertăților civile și religioase?

- Există alternativă la soluțiile politico-religioase care sunt gata să fie puse în aplicare?

- Rezolvă acestea problemele lumii moderne?

Sunt numai câteva întrebări alături de multe altele la care găsim răspuns pe paginile cărții

Ultimul tren

Autor: **Morris Venden**

216 pagini

“Ultimul tren” - oferă puncte de vedere noi, revelatoare (unele chiar șocante) asupra problemelor cu care urmează să ne confruntăm în zilele ce vor veni. De fapt “trenul” este singurul lucru imaginar din această carte care ne deschide ochii! Restul istorisirii este tot atât de adevărată cât este viața pe această planetă. Ceea ce veți citi în această carte va influența viața dumneavoastră pentru totdeauna...

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@fx.ro